

**JOSIP PEČARIĆ:
DR. SC. ANTE NAZOR**

JOSIP PEČARIĆ

DR. SC. ANTE NAZOR

ZAGREB, 2024.

© Josip Pečarić

KAZALO

UVOD	11
VELIKA POHVALA ZA HRVATSKOG POVJESNIČARA DR. SC. ANTU NAZORA - I ON JE UZ THOMPSONA I KORDIĆA	13
DAVOR MARIJAN: OSVRT NA REAKCIJU INICIJATIVE MLADIH ZA Ljudska PRAVA NA IZJAVU DR. SC. ANTE NAZORA	27
PROJEKT „SNOVI“	33
BRANKO ROGLIĆ: POZNATI PODUZETNIK POKRENUO PROJEKT SNOVI TE POSTAJE MECENA HRVATSKE HISTORIOGRAFIJE	33
BUDALETINA I O PROJEKTU „SNOVI“	42
BUDALETINA I O PROJEKTU „SNOVI“, 2.	47
BUDALETINA I O PROJEKTU „SNOVI“, 3.	53
PANIKA ZBOG PROJEKTA 'SNOVI'	61
NAZOR U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA	70
ZABRANJENI AKADEMIK – PRIJEVAROM U HAZU!?, ZAGREB, 2012.	70
DR. SC. FRANO GLAVINA, NAJNOVIJE «Znanstveno» OTKRIĆE PROF. GOLDSTEINA: SRBE NERETVANE 887. GODINE PORAZILI SU MLEČANI. SLAVI LI NAŠA MORNARICA «BLESAVI» DATUM 18. RUJNA 887.?	70

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.	113
MIROSLAV MEĐIMOREC, AMERIČKI HRVAT SNIMA FILM O OLUJI: OLUJA JE SPASILA BIHAĆ	113
PROF. DR. FRA ANDRIJA NIKIĆ, OSVJEŠĆIVANJE SUVREMENIKA	121
VUKOVAR I NJEGOV STOŽER, ZAGREB, 2013.	139
OKRUGLI STOL	139
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.	141
VOLJETI SVOJ NAROD (BISKUP KOŠIĆ) ILI NE VOLJETI GA (PREDSJEDNIK JOSIPOVIĆ)	141
PREDSJEDNIK TUĐMAN I EUROPSKA UNIJA U SVJETLU GENOCIDNOG PRAVLJENJA ZEČEVA OD SRBA	148
ZAGREB JE SRPSKI GRAD! (NAJVEĆA SRPSKA RATNA POBJEDA (III.))	157
AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU', ZAGREB, 2014.	164
PISMO SUDCIMA USTAVNOG SUDA RH,	164
PROPADA IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015. ...	171
ZAŠTO PROSVJEDUJU BRANITELJI?	171
OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.	174
I SVJETSKI MOĆNICI SE TREBAJU SUOČITI S ODGOVORNOŠĆU ZBOG SUĐENJA HRVATSKIM GENERALIMA KOJI SU SPRIJEČILI GENOCID U BIHAĆU!	174
J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.	181
KRENULO JE (2)	181
MARKO LJUBIĆ, ŠTO PREDSJEDNICA SLAVI U INTERVJUU JELENI LOVRIĆ: 'KRVAVI MAJSKI BLJESAK', PRAVOSLAVNI USKRS ILI ISMIJAVA SVOJE BIRAČE?	187
DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2017.	193
ZDS ILI KAKO SE IZJEDNAČAVA AGRESOR I ŽRTVA ...	193
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018.	199
MARKO LJUBIĆ, HDZ I (NE)RJEŠAVANJE PROBLEMA ..	199

GOJKO BORIC, GOSPODINE JURATOVIĆU VI NISTE GAULEITER U HRVATSKOJ!	207
ANTE NAZOR, NAKON PRESUDE ŠESTORICI BOSANSKOHERCEGOVAČKIH HRVATA – ŠTO O RATU U BOSNI I HERCEGOVINI KAŽU POVIJESNI IZVORI	210
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK III. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠU PRESUDU, ZAGREB, 2018.	215
ANTE NAZOR: OVA PRESUDA JE RUGANJE PRAVDI I RUGLO OD PRAVA	215
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.	221
ANTE NAZOR ZA DNEVNIK.BA: HAŠKI SUD PRESUDIO SAM SEBI	221
SKUP POVODOM GODIŠNJICE PRESUDE ŠESTORKI I SMRTI GENERALA PRALJKA: ‘HAŠKI TRIBUNAL DJELOVAO JE POD SNAŽNIM UTJECAJEM POLITIKE	228’
VJEKOSLAV MAGAŠ, TRAGIČNA PANORAMA SRAMOTNIH PRAVNIH I MORALNIH LUTANJA HAAŠKOGA SUDIŠTA	232
MIROSLAV TUĐMAN, UVODNA RIJEČ NA SKUPU	237
DR. SC. ANTE NAZOR, KONTINUITET VELIKOSRPSKE POLITIKE I ULOGA HRVATSKE U OBRANI BIH OD VELIKOSRPSKE AGRESIJE I SPAŠAVANJU MUSLIMANA U BIH 1990-IH, NA PRIMJERU BIHAĆA	239
PREDSJEDNICA I ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2019.255 ZDS ILI IZJEDNAČAVANJE AGRESORA I ŽRTVE!?	255
(VIDEO) GARDIJSKE BRIGADE TIGROVI I GROMOVI TAKOĐER SU KORISTILI ‘ZA DOM SPREMNI’	261
JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.	266
STJEPAN RAZUM, LIEPI DOMOVINSKI POZDRAV	266
GENERAL JANKO BOBETKO, PORTAL	

DRAGOVOLJAC.COM.2020.	273
HDZ ZADRŽAVA VLAST PUPOVCU!	273
REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.	276
TUĐMAN IM JE RODONAČELNIK POVIJESNOG „REVIZIONIZMA“	276
PRILOG, PRIJEDLOG: HRVATSKI INSTITUT ZA POVIJEST TREBA NOSITI IME AKADEMIKA FRANJE TUĐMANA	281
INICIJALNI KRUG 'TUĐMAN 100', DRAGOVOLJAC.COM, 2022.	283
O OBIJEŽAVANJU STOTE OBLJETNICE ŽIVOTA UTEMELJITELJA RH	283
“POKVARENI ČETNICI”, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.	294
PLENKOVIĆEVO JUGOSLAVENSTVO	294
DR. SC. VLATKA VUKELIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	299
DR. SC. VLATKA VUKELIĆ: OČEKUJEMO INICIJATIVU VLADE RH DA SE OKUPE STRUČNJACI KOJI ĆE PROUČITI TEMU STRADALE DJECE U DOMOVINSKOM RATU	299
DOC. DR. SC. VLATKA VUKELIĆ HSD: PROSLAVA OBLJETNICE U SRBU RAVNA JE PROSLAVI “BALVAN REVOLUCIJE”	303
Liste sa Stanforda, FAH idioti i Josip Šimunić, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	305
J. Novak: Pioniri ideološke mržnje	305
Vukovar: Trijumf Tuđmanizma DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	311
Vijeće za domovinski pijetet protiv penavinog plakata, a isticanje Hos-a i bilo koje postrojbe smatraju nepravednim	311
Davor Dijanović: Pupo vac brani člana terorističke vlade tzv. RSK i relativizatora zločina na ovčari	319
Napadaju Tuđmana – da umreš od smijeha / HAZU i Tuđmanova bista, DRAGOVOLJAC.COM, 2024.	324
Banić i Koić: Panta rei – Herman i Panto kao	

PARADIGMA JASENOVAČKOG MITA	324
HAZU I TUĐMANOVA BISTA / NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA, 2., ZAGREB, 2024.	338
NOVI PORAZ ‘ISTORIČARA’ U RH	338
L. BENČIK, J. PEČARIĆ, PUPOVAC, HRVATSKE PRAVICE, 2024.	344
SNV BILTEN MILORADA PUPOVCA ODRAZ JE SDSS-OVOG I SNV-OVOG LICEMJERNOG, KLEVNITNIČKOG I MANIPULATIVNOG JUGO-MENTALNOG SKLOPA KOJIM VODE MEDIJSKI RAT PROTIV HRVATSKE, FINANCIRAN IZ P RORAČUNA RH	344
SRPSKA NACIONALNA MANJINA UMJESTO DOMOVINSKOG RATA, U NASTAVI POVIJESTI UČI DJECU DA JE BIO GRAĐANSKI RAT, IAKO JE JOŠ 2003 ISTEKAO MORATORIJ NA NASTAVU POVIJESTI, PO ERDUTSKOM SPORAZUMU	359
TKO ĆE ODGOVARATI ZBOG PROTUHRVATSKIH LAŽI JUSP JASENOVCA? DRAGOVOLJAC.COM, 2024.	365
NEMAJU POBJEDE U RATU PA IM OSTAJU SAMO LAŽI	365
TEKSTOVI S MOG FACEBOOKA	371
I DALJE SLAVE SVOJE ZLOČINE: ANTIFAŠIZAM JE NABIJANJE GLAVARA SELA NA KOLAC, UBIJANJE DJECE I ČLANOVA OBITELJI	371
DR. SC. MIHOVIL BIOČIĆ, HRVATSKA POVIJESNA ISTINA I SRPSKE LAŽI	374
MLADEN PAVKOVIĆ, DR. ANTE NAZOR OBJAŠNJAVA ONO ŠTO MOŽDA NISTE ZNALI O DOMOVINSKOME RATU	384
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	390

UVOD

Inicijativa mladih za ljudska prava Hrvatske (YIHR) napala je uz Thompsona i Kordića o poznatog hrvatskog povjesničara dr. sc. Anta Nazor. To sam doživio kao osobnu kritiku.

Zašto?

Pa napisao sam i slijedeće knjige:

O Thompsonu:

1. M. Kovačević i J. Pečarić, Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj, Fortuna, Zagreb, 2008.
2. J. Pečarić, Hajka na Thompsona, Zagreb, 2012.
3. J. Pečarić, Thompson – pjesmom za Hrvatsku, Zagreb, 2017. Str. 409.
4. J. Pečarić, 'Bojna Čavoglave' / Thompsonofobija, Zagreb, 2022. str. 404.

J. Pečarić, Thompson – najznačajniji živući

Hrvat, Dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/thompson.pdf>

O Kordiću:

6. J. Pečarić, Dario Kordić, Zagreb, 2019. str. 343.
 7. J. Pečarić, Hrvatski velikan Dario Kordić, dragovoljac.com, 2023.:
- <http://www.dragovoljac.com/images/minifp/kordic.pdf>

A nisam o Nazoru!

Veliki propust jer je jedini povjesničar u RH za koga znam da je velikospisku agresiju na Hrvatsku znao nazvati pravim imenom – FAŠISTIČKA AGRESIJA. Nešto što se ne usude ni pomisliti a kamoli reći javno političari u RH.

A podsjetit ću vas što je govorio Peter Galbraith, veleposlanik SAD-a u Hrvatskoj od 1993-1995 u nagrađenom u SAD-u tamošnjeg hrvatskog redatelja u dokumentarnom filmu o 'Oluji' koji se ne usuđuju objaviti na televizijama u RH, a o tome sam napisao knjigu: J. Pečarić, *Nobelova Nagrada za 'Oluju'*, Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/NobelZaGotovinu.pdf>

Film možete gledati na linku:

<https://kamenjar.com/hrvati-iz-teksasa-napravili-film-o-oluji/>

Govorio je o „fašističkom srpskom režimu koji je vršio genocid i masovna ubojstva“ i o „zločinačkoj i fašističkoj strani“.

Dakle i on je kao i Nazor govorio o fašističkoj agresiji Srbije na Hrvatsku.

Danas je među 'istoričarima' i svima onima koji slijede politiku 'srpskog sveta' zavladała panika zbog pojave projekta SNOVI o kome sam pisao i u dodatku knjige:

J. Pečarić, Dr. sc. Vladimir Geiger, dragovoljax.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/geiger.pdf>

Kako je uloga Nazora i Geigera u tom projektu ista, to poslije Uvoda dajem poglavlje u kome je dan taj dio knjige o Geigeru, tj. dio o Projektu SNOVI.

U nastavku dajem poglavlja s tekstovima iz mojih knjiga i s facebooka u kojima se spominje dr. Nazor.

Akademik Josip Pečarić

VELIKA POHVALA ZA HRVATSKOG POVJESNIČARA DR. SC. ANTU NAZORA I ON JE UZ THOMPSONA I KORDIĆA

TKO IH PLAĆA ZA TO? KONTROVERZNA UDRUGA KRIVAC JE ZA KUGLICE NA TRGU: SMETA IM THOMPSON I POZNATI POVJESNIČAR

Nakon što se digla velika prašina u javnosti zbog spornih natpisa na kuglicama na zagrebačkom boru, poznato je tko ih je postavio.

02.12.2024.

"Iza postavljanja kuglica na Trg bana Josipa Jelačića stoji Inicijativa mladih za ljudska prava Hrvatske (YIHR), kao organizacija koja kroz različite aktivističke akcije potiče razumijevanje temeljnih ljudskih prava, tolerancije i demokratskih vrijednosti. U skladu s misijom Inicijative mladih za ljudska prava, želja za poticanjem dijaloga, promišljanja i suočavanja s prošlošću stoji iza postavljanja kuglica na bor na glavnom zagrebačkom trgu", napisali su na svojoj stranici.

"Naš rad stavlja naglasak na važnost preuzimanja odgovornosti za počinjene zločine, dijalog o 'škakljivim' ili 'kontroverznim' temama i pravdu kao temelje za dugoročno pomirenje, stabilnost regije i ojačavanje demokracije. Postavljanje kuglica je aktivistička akcija koja je legitimni i dopušteni način aktivizma i izražavanja nezadovoljstva postojećim stanjem, pokretanja javne rasprave ili poticanja institucija na djelovanje", napisali su.

"Postavljanje kuglica je dio šire kampanje YIHR-a o oduzimanju odlikovanja osuđenim ratnim zločincima koja je započela prošli tjedan. Primjerice, prošli tjedan je tim Inicijative mladih za ljudska prava zalijepio plakate po zagrebačkim kvartovima koji se mogu

pregledati putem ovog [linka](#). Kampanja na društvenim mrežama također je započela prošli tjedan s objavom u kojoj svraćamo pozornost na činjenicu da osuđeni ratni zločinac **Dario Kordić** nosi ista državna odlikovanja kao talentirani sportaši u našoj nogometnoj reprezentaciji (više [ovdje](#))", napisali su na [službenoj stranici](#).

Osnivač Inicijative već poznat javnosti

"S obzirom na to da su predsjednički izbori 29. prosinca 2024. godine, namjera kampanje, pa tako i aktivističke akcije postavljanja kuglica, iskoristiti aktualni i specifični društveno-politički kontekst predizborne kampanje kako bismo otvorili pitanje prestanka dodjeljivanja i oduzimanja odlikovanja ratnim zločincima te informirali javnost u Republici Hrvatskoj o važnosti ove teme. Smatramo da je nužno oduzimanje odlikovanja i priznanja osuđenim ratnim zločincima - na taj se način pokazuje spremnost na kritičko preispitivanje dosadašnje prakse odlikovanja - pa tako i odnosa prema ratnom nasljeđu te prihvatanje sudskih presuda", napisali su.

"Predsjedničke ovlasti nisu velike, ali odlikovanja i priznanja su bitan segment tih ovlasti te je nužno da javnost s njima bude upoznata", kazali su. Kako doznaje [Jutarnji list](#), osnivač Inicijative **Mario Mažić** već je poznat javnosti zbog apela Izvršnom odboru UEFA-e u kojem je tražio zabranu izvođenja pjesme **Marka Perkovića Thompsona** "Lijepa li si" na Euru 2016. godine. Među popisanim donatorima na stranicama udruge su Središnji državni ured za demografiju, Ured za udruge Vlade Republike Hrvatske i mlade te Grad Zagreb.

Popularni svećenik oštro reagirao na poruke s Trga: 'Neka ta osoba ode na Ovčaru'

Podsjetimo, na boru u Zagrebu našli su se kartonski ukrasi na kojima su napisane poruke koje ne izražavaju božićni duh, već upravo suprotno. Umjesto širenja radosti proširile su se sramotne poruke koje negiraju Domovinski rat. "Za Božić želim znati što je STVARNO bilo '91", "U sljedećoj godini želim da kao društvo češće pomislimo 'A što smo mi NJIMA radili? i počnemo kolektivno čistiti u SVOM dvorištu. Jer je i to domoljublje", glase neke od poruka. Ista Inicijativa nedavno je napala hrvatskog povjesničara i voditelj

Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata **Antu Nazora**, o čemu smo ranije pisali.

https://direktno.hr/domovina/kontroverzna-udruga-krivac-je-za-kuglice-na-trgu-smeta-im-thompson-i-poznati-povjesnicar-360191/?fbclid=IwY2xjawG9D2NleHRuA2FlbQIxMQABHcgpBmN5o6c7h29p7wYXX6Gb3YffDR-HBaBMArQBBGpsv3SHaRf6j-bA_aem_poAfIx2cTp8KnP14vcTB-Q

DIREKTNO.HR

Kontroverzna udruga krivac je za kuglice na Trgu: Smeta im Thompson i poznati povjesničar

Nakon što se digla velika prašina u javnosti zbog spornih natpisa na kuglicama na zagrebačkom boru, poznato je tko ih je postavio.

23. studeni u 11:22 ·

Podijeljeno s publikom Vaši prijatelji

I u RH ima 'Hrvata' koji smatraju da su ljuska prava kada netko mrzi Hrvate kao oni koje su Hrvati spasili od genocida:

NAROD.HR

Inicijativa mladih napala dr. Nazora i iznijela niz lažnih narativa o RH u ratu u BiH – narod.hr

Inicijativa mladih za ljudska prava iznijela je niz neistina i ideoloških narativa o ulozi Republike Hrvatske u ratu u BiH

**INICIJATIVA MLADIH NAPALA DR. NAZORA I
IZNIJELA NIZ LAŽNIH NARATIVA O RH U RATU U BIH**

Luka Šarić

-

23. studenoga 2024.

Parapolitička udruga lijeve političke orijentacije „**Inicijativa mladih za ljudska prava – Hrvatska**“ (dalje: Inicijativa) povodom gostovanja dr. sc. **Ante Nazora** u Dnevniku RTV-a Herceg-Bosne izdala je svoje **nestručno i ideološki obojeno priopćenje** koje se temelji isključivo na presudi suda koji je odluku donio **na temelju lažnih narativa neutemeljenih na činjenicama**. Ravnatelj Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata u Hrvatskoj govorio je o **Hrvatskoj zajednici Herceg-Bosni osnovanoj 18. studenog 1991.**, odnosno Hrvatskoj Republici Herceg-Bosni (od 28. kolovoza 1993.) te **Hrvatskom vijeću obrane (HVO)**.

> **Inicijativa mladih za ljudska prava opet relativizira VRO Oluja: Tko stoji iza njih i kako se financiraju?**

Podsjećamo, 29. studenog 2017. Žalbeno vijeće Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju (dalje: Sud) izreklo je pravomoćnu presudu kojom su Jadranko Prlić, Slobodan Praljak, Milivoj Petković, Valentin Ćorić, Bruno Stojić i Berislav Pušić osuđeni za zločine protiv čovječnosti, kršenja zakona i običaja ratovanja te teške povrede Ženevskih konvencija – za ubojstva, progone na političkoj, ras

Inicijativa jednu presudu Suda prihvaća, drugu ne

Osim toga, sud je donio i **povijesno netočnu, nedokazanu i neutemeljenu presudu** kako je navedena šestorka zajedno s Franjom Tuđmanom, Gojkom Šuškom, Jankom Bobetkom i Matom Bobanom sudjelovala u „udruženom zločinačkom pothvatu“ koji je za cilj imao “ostvaranje hrvatskog entiteta u Bosni i Hercegovini koji bi omogućio ponovno ujedinjenje hrvatskog naroda, putem etničkog čišćenja muslimanskog stanovništva”.

> **Šoljić: Šuška sam upoznao s Bobanom, Mesić laže, a Hercegovina je bila povezana sa Z4**

Također i podsjećamo, te posebno naglašavamo, **presuda Suda historiografiji ne predstavlja dogmu ili polazišnu točku, odnosno okvir za prosuđivanje povijesti rata u Bosni i Hercegovini i ulozi Hrvata, Republike Hrvatske i HVO-a u njemu.** Hrvatski generali Ante Gotovina i Mladen Markač oslobođeni su glasom jednog suca. Znači li to da je jedan čovjek, u ovom slučaju Theodor Meron, Hrvatskoj dopustio i dao za pravo da „Oluju“ smije obilježavati kao državni praznik i najveću ratnu pobjedu u hrvatskoj povijesti?

Tekst se nastavlja ispod oglasa

Nadalje, Inicijativa se licemjerno ne pridržava te odluke Suda te svake godine o obljetnici „Oluje“ tu akciju karakterizira kao etničko čišćenje i protjerivanje Srba od strane hrvatskog državnog vodstva i Hrvatske vojske (HV). Štoviše, od hrvatskih vlasti traži **ispriku** za zločine u vrijeme i nakon „Oluje“, te redovito na praznik „Dan pobjede i domovinske zahvalnosti i Dan hrvatskih branitelja“ 5. kolovoza podsjeća hrvatsku javnost kako „slavi zločin“.

Inicijativa je regionalna politička organizacija

Inicijativa je, očekivano, i regionalna organizacija, te radi na „suočavanju s prošlošću“ i „pomirenju“ kojem, dakako, **temelji nisu pravo i pravda, odnosno povijesne činjenice**. Pritom, ono što je najžalosnije, i sama Republika Hrvatska, **čije temelje i vrijednosti Domovinskog rata ova organizacija ne priznaje, financira Inicijativu**. Stoga, u najmanju ruku, kada bi Inicijativa doista vjerovala u svoju misiju, od Republike Hrvatske (RH) koja je navodno nastala na etničkom čišćenju, te je i provodila agresiju na BiH, ne bi trebala uzimati novac.

> **Povučeni udžbenik: Inicijativa mladih za ljudska prava želi ‘hrabro suočavanje s tamnim stranama naše prošlosti’**

Bez Republike Hrvatske nema Bosne i Hercegovine

U svojem priopćenju koje obiluje ideologijom i temelji se isključivo na presudi stranog (političkog) suda koja je donesena usprkos činjenicama, Inicijativa u naslovnoj slici kaže: „**Prestanite relativizirati ulogu Republike Hrvatske u ratu u Bosni i Hercegovini**“. Ovdje se možemo složiti s Inicijativom. Međutim, ta je rečenica tek polazišna točka od koje krećemo u dijametralno suprotnim smjerovima.

Inicijativa mladih za ljudska prava protiv dr. sc. Ante Nazora

Foto: Inicijativa mladih za ljudska prava - Hrvatska

Republika Hrvatska bila je ključan faktor u obrani i opstojnosti Bosne i Hercegovine! RH je Bosnu i Hercegovinu priznala, branila, naoružavala, primala izbjeglice i u konačnici vojnim pobjedama i operacijama, od akcije „Cincar“ i oslobođenja Kupresa 1994. do “Južnog poteza” u listopadu 1995., tu državu dijelom oslobodila i stvorila uvjete za mir.

> Predstavljanje knjige ‘Domovinski rat i zločini nad Hrvatima u Bosni i Hercegovini 1991.-1995.’ dr. sc. Nazora i dr. sc. Marijana u parlamentu EU

JNA napada RH s prostora BiH

Nazor je u Dnevniku RTV Herceg-Bosne gostovao povodom obljetnice osnutka **Hrvatske zajednice Herceg-Bosne**. U kojim se ona uvjetima osnivala? Naime, **agresija na Republiku Hrvatsku bila je u punom jeku**, a Alija Izetbegović i Muslimani tada su govorili kako taj rat „nije njihov rat“, štoviše Jugoslavenska narodna armija (JNA) tada je bila i “naša armija”, čak i kada je u **listopadu 1991. spaljeno selo Ravno** u trebinjskoj općini u zaleđu Dubrovnika. Najvažnija je pak činjenica da **snage JNA napadaju Hrvatsku najvećim dijelom s prostora Bosne i Hercegovine! Čak 80% snaga JNA na Hrvatsku kreće upravo iz te republike**, što Hrvatskoj po međunarodnom ratnom pravu daje dopuštenje i da vojnim snagama bude prisutna u toj zemlji.

Također, **Republika Hrvatska i Bosna i Hercegovina jedinstveno su ratište u Domovinskom ratu**. Dubrovnik i jug Hrvatske spašavaju se i oslobađaju i s prostora Bosne i Hercegovine. U konačnici, **Knin je oslobođen nakon što snage HV-a i HVO-a taj grad dovele u poluokruženje upravo operacijama oslobađanja Grahova i Glamoča u BiH**.

> 16. studenoga 2012. oslobađajuća presuda Gotovini i Markaču – pobijedila istina i karakter Domovinskog rata

Inicijativa na temelju presude Suda odbacuje čitavu historiografiju

Koliko je priopćenje Inicijative protiv Nazora promašeno, ideološki obojeno i u potpunosti neutemeljeno na činjenicama svjedoči **pozivanje na presudu Suda**. Ova udruga bez ikakvog

znanstvenog kredibiliteta *a priori* odbacuje čitavu historiografiju Domovinskog rata i rata u Bosni i Hercegovini samo i isključivo temeljem presude Suda koja ne odgovara povijesnim činjenicama! Slijedeći tu logiku Inicijative, Hrvatski memorijalno-dokumentacijski centar Domovinskog rata djeluje u svojevrsnoj ilegali, mogli bismo reći, jer se ne vodi zadanim uputama kako proučavati hrvatsku modernu povijest – **polazeći od pretpostavke da je Hrvatska bila agresor u BiH.**

Posebno je Inicijativa istaknula sljedeći tekst: „**Ovom je presudom *de facto* i *de iure*, na fizičkim dokazima, svjedočanstvima, dokumentima i drugim izvorima utemeljeno postojanje udruženog zločinačkog pothvata na čelu s hrvatskim političkim i vojnim vodstvom, kao i postojanje međunarodnog sukoba između Republike Hrvatske i Bosne i Hercegovine**“.

Prvo, Inicijativa, ili autor ovog priopćenja koji se nije potpisao, ne razumije kako se termini *de facto* i *de iure* međusobno mogu isključivati. *De iure*, šestorka Bosne i Hercegovine je proglašena krivima, a RH optužena za „udruženi zločinački poduhvat“, *no de facto* ta je presuda temeljena na lažnim narativima i konstrukcijama koje nemaju uporišta u povijesnoj istini.

> 29. studenog 2017. Haag osudio hrvatsku šestorku; pročitajte završni govor generala Praljka

RH je poprilično šlampav i priglup agresor na BiH

Spominjući „međunarodni sukob“ RH i BiH, Inicijativa, sasvim očekivano i s obzirom na njezinu političku pozadinu, rat svodi na vrlo plitak pogled temeljen jedino i isključivo na presudi Suda. Krenimo redom. Već smo ustanovili da sa **80% snaga JNA napada Republiku Hrvatsku 1991.** godine upravo s područja BiH. Je li tom logikom **Bosna i Hercegovina agresor na Republiku Hrvatsku?**

Tekst se nastavlja ispod oglasa

Uopće, kakav je agresor Republika Hrvatska? **Poprilično šlampav i priglup.** Naime, Hrvatska je **naoružavala Bosnu i Hercegovinu kako bi ju potom napala?** Kakav to agresor naoružava svog protivnika? Zatim, **1992. HVO i Republika Hrvatska ratuju sa stvarnim (srpskim) agresorom i spašavaju BiH od potpunog**

kolapsa. Pritom, u Republiku Hrvatsku, državu „agresora“, odlazi **najveći broj bosansko-hercegovačkih izbjeglica**, što je također povijesni fenomen u odnosu **žrtva-agresor.**

Hrvatsko-muslimanski sukob

Čak i nakon izbijanja hrvatsko-muslimanskog sukoba **1993. Hrvati nastavljaju naoružavati Muslimane** koji se nalaze u okruženju u **bihačkoj enklavi!** I to je još jedan nevjerovatan fenomen i dokaz kako je **Hrvatska traljav i nesposoban agresor.**

Tijekom hrvatsko-muslimanskog rata, „agresor“ RH „napada“ BiH sa **dotad neviđenom vojnom silom!** Štoviše, vršeći agresiju na BiH, **Hrvati su najvećim dijelom u defanzivi!** Još jedan nevjerovatan fenomen. Posebno se Hrvatska „agresija“ očitovala u **opkoljenoj Lašvanskoj dolini.** S kojim je to snagama RH izvršila agresiju na BiH? U prvom redu s **bosansko-hercegovačkim Hrvatima koji su autohtono stanovništvo te zemlje!**

Zatim, dijelovi HV-a i njezini pripadnici koji su se nalazili u BiH tijekom sukoba s Muslimanima nikako nisu odgovarali **ni približno broju koji bi mogao sugerirati da je RH krenula u osvajanje teritorija Bosne i Hercegovine.**

Pripadnici HV-a u BiH odlazili su u tu zemlju uglavnom **dragovoljno** i iz razloga što su se tamo rodili i vukli **podrijetlo.** Povjesničar dr. sc. **Davor Marijan** navodi kako snage HV-a nisu prelazile razinu brigade, odnosno ukupan broj pripadnika HV-a otprilike bi odgovarao jednoj **lakoj brigadi koja broji par tisuća ljudi.** Dakle, na čitavoj bojišnici svega **tri do pet tisuća pripadnika HV-a vrši agresiju na BiH, a to čini krpajući čitavu bojišnicu uglavnom u defanzivnim operacijama!** Nadalje, a kako gledati na **mudžahedine i razne bliskoistočne terorističke skupine** koje su stizale u BiH ratovati za svoju muslimansku braću? Inicijativa o tome ništa ne govori.

> Dr. sc. Davor Marijan: ‘Ako je Tuđman „izdao“ Bosansku Posavinu, zašto je dopustio slanje HV-a u nju? Na to pitanje nema suvislog odgovora’

Što je uzrok rata Hrvata i Muslimana u BiH?

Što je uopće uzrok hrvatskog-muslimanskog sukoba? Marijan navodi kako su **za rat odgovorni Alija Izetbegović i muslimansko (bošnjačko) vodstvo**. Naime, i danas, **Bošnjaci BiH vide kao unitarnu državu bošnjačkog naroda**, negirajući činjenicu da su Hrvati i Srbi također narodi koji obitavaju na prostoru države koju nazivamo Bosna i Hercegovina.

Gubeći teritorij od Srba tijekom 1992. Muslimani su to pokušali nadomjestiti zauzimanje teritorija pod kontrolom Hrvata, autohtonog naroda u BiH, što treba stalno isticati jer mnogi to ne uzimaju kao faktor, kao što to ne čini ni ova parapolitička Inicijativa. BiH nije zemlja samo bošnjačkog naroda, odnosno Muslimana.

> Dr. sc. Marijan za Narod.hr: ‘BiH je opstala zahvaljujući HVO-u i pomoći iz Hrvatske’

Štoviše, ta zemlja tijekom ranih devedesetih *de facto* **ne postoji i ne funkcionira**. To je ujedno i glavni razlog zašto dolazi do osnivanja **HZ Herceg-Bosne**. **Sarajevo Hrvate ne štiti niti ima snage to učiniti, da ne kažemo i volje**. Srbi su na vrhuncu svoje vojne moći u BiH kontrolirali **više od dvije trećine teritorija**. Naravno, kao što je gore u tekstu navedeno, **tu je državu 1995. (Bošnjacima) u konačnici oslobodila „agresorska“ vojska – HV. Izetbegović s ‘agresorom’ sklapa vojni sporazum?!**

Vrhunac šlampavosti i nesposobnosti za biti agresorom Hrvatska je demonstrirala **22. srpnja 1995.** kada je s Alijom Izetbegovićem potpisala **Splitski sporazum!** Možemo li od Inicijative dobiti priopćenje ili objašnjenje **zašto žrtva s brutalnim agresorom potpisuje vojni sporazum?**

> 31. listopada 1993. Alija Izetbegović – zašto je njegov politički islamizam opasan za opstanak BiH kao države tri naroda?

Nezaobilazna sintagma – povijesni revizionizam

Nadalje, u svom priopćenju Inicijativa navodi svima dobro poznatu sintagmu – **povijesni revizionizam**. Kako čitateljima koji ne prate historiografsko-političke prijepore u Hrvatskoj približiti što je to revizionizam? Pojednostavljeno, koristeći se metaforom igre “kamen-škare-papir”, **povijesni revizionizam je konstrukcija od dvije riječi koja pobjeđuje sve!**

Opet, polazeći od presude Suda, koja za Inicijativu poprma **obilježja dogme**, ona ruši svu historiografiju! Ovdje to čini iskorištavajući **zločin u Ahmićima** koji poput Suda dobiva dogmatsku težinu i dokazuje tezu da je RH bila agresor u BiH. U nastavku, doktori znanosti i vrsni eruditi iz Inicijative mladih, **odbacuju i rad povjesničara Marijana** koji napisao knjigu i znanstveni rad: „**Rat Hrvata i Muslimana u Bosni i Hercegovini od 1992. do 1994.**“. Tako dolazimo i do kraja priopćenja u kojem saznajemo ono što je svima nama jasno od samog početka. Inicijativa mladih je parapolitička udruga. „**Rat devedesetih**“ za njih je izbio zbog „**nacionalizma**“, a upravo takvu poziciju, prema njima, zauzimaju Nazor i Marijan.

Također, Inicijativa nam na kraju i jasno poručuje kako smo svi u zabludi: **osloboditeljska i oslobodilačka uloga RH u „ratovima devedesetih“ je tek narativ**. Što drugo zaključiti iz ove konstrukcije, odnosno da se 1990-ih „desio rat“, svi su činili zločine i bili agresori, osim, naravno, Armije BiH i Bošnjaci kojima pripada čitava BiH? Sve više se stječe dojam kako je BiH mnogima na ideološkom spektru na kojem se nalazi Inicijativa “mala Jugoslavija” koju (opet) pokušavaju razbiti nacionalisti? Hrvatski i srpski, naravno, ne muslimanski, odnosno bošnjački.

> Bakir Izetbegović kaže da je njegov otac Alija ostavio BiH Erdoganu u amanet

Tu je i Hajdarović, autor povučenog udžbenika ‘Zašto je povijest važna?’

Uz ovo priopćenje stao je i historiografskoj zajednici naveliko poznat **autor daleko najlošijeg udžbenika povijesti u povijesti – Miljenko Hajdarović**. Na Facebooku je ispod objave ovog ideološkog pamfleta napisao: „**Hvala YIHR**“. Naime, i Hajdarović je u svom udžbeniku „**Zašto je povijest važna?**“ zastupnik teze o **agresiji RH na BiH**. Nadalje, potencira i teme koje u javni prostor gura **Inicijativa**, a to su relativizacija srpske agresije na Hrvatsku te odgovornost i Hrvatske za rat!

2 h Sviđa mi se Odgovori

Miljenko Hajdarovic · Prati

Hvala YIHR

4 min Sviđa mi se Odgovori

Foto: Snimka zaslona

> Tko je autor povučenog udžbenika povijesti Miljenko Hajdarović?

Ništa drugo nije bilo ni za očekivati od ovog profesora povijesti osim „hvala“ jer svoj **nestručan udžbenik nikada nije javno branio argumentima i sučeljavanjima**, već su to za njega činili drugi, **od povjesničara do medija i političara**. Podsjećamo, struka je ovaj udžbenik do u detalja secirala i ne preostaje ništa drugo nego ga **u potpunosti odbaciti**. Obiluje faktografskim pogreškama i ideološkim konstrukcijama o čemu je govorio i dr. Nazor. Najveću pak recenziju, u više dijelova, napisao je dr. sc. **Filip Hameršak**. Ukoliko imate sate na raspolaganju koje ne znate kako utrošiti, ovdje možete pročitati što je sve u Hajdarovićem udžbeniku pronašao Hameršak.

Uz Hajdarovića, udžbenik su pisali i **Vedran Ristić i Nikica Torbica**, također ni glasom ni stasom **nigdje se nisu pojavili u javnom i medijskom prostoru i stali u obranu „najboljeg“ i ni po čemu spornog udžbenika povijesti**. K tome, Torbica je također i **lijevi aktivist, uključen u organizacije slične Inicijativi, a u svom profesionalnom životu više se bavio „ljudskopravaškim“ temama nego poviješću**. Jedan od njihovih „odvjetnika“ je bio i prof. **Tvrtko Jakovina** koji je njihov udžbenik također branio svim raspoloživim političkim i ideološkim „argumentima“.

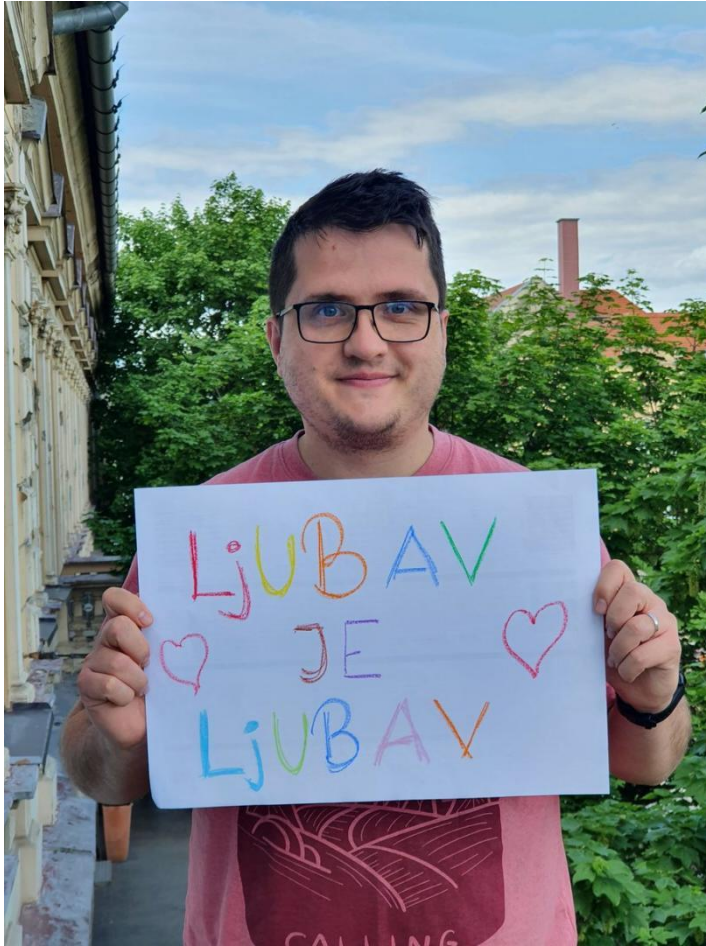

Foto:

Nikica Torbica, X

> **Hajdarović, Ristić i Torbica pisali Fuchsu: Povlačenje lošeg udžbenika nazvali ‘zabranom’, a ovako se pravdaju’**

Hajdarovićeva tribina o ‘zabrani’ udžbenika

Hajdarović ne odustaje od djela kojim je “*de facto*” počinio profesionalno samoubojstvo. Uskoro će i održati tribinu na kojoj će obilježiti godišnjicu „zabrane“ svog udžbenika. Predavanje je naslovio: „Udžbenik povijesti u Hrvatskoj – od kreacije do

zabrane“. Cijena ulaznice je **10 eura, a broj je ograničen**. Narod.hr će svakako popratiti ovu tribinu na kojoj, barem mi tako mislimo, Hajdarović **neće opovrgnuti stotine kritika svog djela**. Kao i dosad, vjerojatno će potencirati priču kako mu je udžbenik zabranjen, **u širokom luku zaobilazeći faktografske pogreške i ideološke narative koje je podmetnuo djeci**, potpuno ignorirajući meritum stvari.

Inicijativa mladih za ljudska prava Hrvatske i Miljenko Hajdarović tek su djelić priče koja za cilj ima **relativizirati srpsku agresiju na Hrvatsku, “suočiti” nas s prošlošću i pomiriti s “regionom”**. Štoviše, nitko im to ne može niti bi trebao zabraniti. Međutim, **na povijesne neistine i negiranje historiografije i samih temelja Republike Hrvatske treba reagirati**. Najveći je pak problem kada njihova ideologija uđe u školske učionice. Pritom se i žale i nariču medijima kada ne uspiju u tom naumu.

DAVOR MARIJAN: OSVRT NA REAKCIJU INICIJATIVE MLADIH ZA LJUDSKA PRAVA NA IZJAVU DR. SC. ANTE NAZORA

Davor Marijan

28. studenoga 2024.

Foto: Davor Marijan

Prije par dana objavljena je **Reakcija Inicijative mladih za ljudska prava** (dalje IMzLjP) na izjavu dr. sc. Ante Nazora, ravnatelja Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata povodom obljetnice utemeljenja Hrvatske zajednice Herceg Bosna (HZ HB). Očito je da IMzLjP tretira HZ HB kao krajnje negativnu pojavu, pri čemu se kao argument za takav stav potežu sudske presude protiv nekoliko hrvatskih dužnosnika na Međunarodnom kaznenom sudu za bivšu Jugoslaviju u Den Haagu, piše **Davor Marijan** za [Historiografija.hr](https://www.historiografija.hr).

Tekst se nastavlja ispod oglasa

U Reakciji se upozorava na presudu šestorici dužnosnika HZ HB (slučaj Prlić i ostali) kao „na vrlo jasne, nedvosmislene i na dokazima utemeljene činjenice o ratu u Bosni i Hercegovini koje je dokumentirao Međunarodni kazneni sud za bivšu Jugoslaviju (MKSJ)“.

Također se tvrdi da je tom „presudom de facto i de iure, na fizičkim dokazima, svjedočanstvima, dokumentima i drugim izvorima utemeljeno postojanje udruženog zločinačkog pothvata na čelu s hrvatskim političkim i vojnim vodstvom, kao i postojanje međunarodnog sukoba između Republike Hrvatske i Bosne i Hercegovine“.

>Donosimo odgovor dr. sc. Ante Nazora na prozivke Inicijative mladih za ljudska prava

Rat Hrvata i Muslimana u Bosni i Hercegovini od 1992. do 1994.

Nazor je optužen za povijesni revizionizam, pri čemu se kao primjer takvog revizionizma navodi i nedavno objavljeni zbornik radova Muslimansko (bošnjačko) hrvatski rat s posebnim osvrtom na oružane sukobe i stradanja Hrvata u središnjoj Bosni. U zadnjem dijelu Reakcije u IMZLJP su se sjetili i mene s riječima:

Tekst se nastavlja ispod oglasa

„Da ovaj zbornik nije izolirani slučaj, pokazuje knjiga povjesničara Davora Marijana, **‘Rat Hrvata i Muslimana u Bosni i Hercegovini od 1992. do 1994.’** objavljena 2018. godine u kojoj ratni zločin u Ahmićima opisuje na sljedeći način:

‘Ahmiće je napala i zauzela 4. bojna Vojne policije s postrojbom Jakeri. U napadu HVO-a mnogo toga nije jasno osim što je do kraja dana selo zauzeto i gotovo uništeno, pri čemu je poginulo i ubijeno 88 osoba.’

Svesti detaljno opisani ratni zločin u Ahmićima na sintagmu kako ‘mnogo toga nije jasno’ u najmanju je ruku problematično, posebice kad dolazi od povjesničara koji je svoju znanstvenu karijeru posvetio upravo istraživanju događaja vezanih za ratove devedesetih.

Ovakvim i sličnim istupima hrvatska historiografija u Hrvatskoj, ali i Bosni i Hercegovini, iznova propušta odmaknuti se od nacionalističke pozicije koju revno njeguje desetljećima, a koja je najplastičnije opisana u Deklaraciji o Domovinskom ratu 2000. i

njezinom pandanu izglasanom u Mostaru sedamnaest i pol godina kasnije, Deklaraciji Hrvatskog narodnog sabora“.

>RH financira YIHR koji VRO Oluju promatra kao udruženi zločinački pothvat

Svesti detaljno opisani ratni zločin u Ahmićima na sintagmu kako ‘mnogo toga nije jasno’ u najmanju je ruku problematično U „najmanju je ruku problematično“ na ovakav način prezentirati moj osvrt na zločin u Ahmićima u knjizi iz 2018. Navedena rečenica je točno prenesena, ali netočno je da je cijeli zločin sveden samo na tu rečenicu. Navedena rečenica se nalazi na str. 311 moje knjige i završava s bilješkom 2001 u kojoj sam se referirao na: izvještaj 4. bojne Vojne policije HVO od 16. travnja 1993., zatim izvještaj HVO Vitez od istog dana i na kraju, na monografiju muslimanskog Trećeg korpusa ABiH iz 2014. u kojoj je naveden broj stradalih u Ahmićima.

S obzirom da nisam ignorirao žrtve pretpostavljam da u IMzLJP smatraju da je problem u sintagmi kako „mnogo toga nije jasno“. Naime, nakon prenesene rečenice slijedi još nekoliko na kojima objašnjavam što to nije jasno. Te rečenice navodim s bilješkama na kojima se temelje:

„Prema hrvatskim procjenama, u selu je bio najmanje vod prostorne strukture bez ojačanja sa strane. Bošnjački autori negiraju da je u selu uopće bilo vojnika premda to potvrđuje dnevnik člana Štaba Teritorijalne obrane Vitez Eniza Varupe. S rijetkim iznimkama, bošnjački autori prešućuju i da je Komanda 3. korpusa 16. travnja poslala četu 7. muslimanske brigade da pomogne i ojača obranu Ahmića i izvede protunapad na smjeru Ahmići – Šantići – Dubravica.

Iz naredbe je očito da je u obrani sela netko već bio angažiran. S crte Jelinak – Lončari u napad prema Ahmićima poslan je i jedan ojačani bataljun 303. brdske brigade da zauzme dominantne objekte i ovlada prometnicom između Busovače i Viteza na dijelu Kaonička kosa – Nadioci – Ahmići. Zauzimanjem Ahmića HVO je otklonio opasnost od presijecanja prometnice Vitez – Busovača kao i mogućnost da se zbog svojeg dominantnog položaja koristi za nadzor te prometnice“.

>Inicijativa mladih napala dr. Nazora i iznijela niz lažnih narativa o RH u ratu u BiH

„Mladost-ludost“

Uz ovaj odlomak naveo bih još nešto što se može svesti pod sintagmu da „mnogo toga nije jasno“ u svezi ratnog zločina HVO-a u selu Ahmići. Mnogo toga nije jasno i u svezi navodnog sastanka na kojem je dogovoren preventivni odgovor HVO-a za koji je izvor bio zaštićeni svjedok koji na njemu nije bio, a što nije bila zaprjeka sudu da bez razumne sumnje prihvati njegovo svjedočenje.

S obzirom da su u pitanju „mladi aktivisti“ sjetih se one narodne izreke „mladost-ludost“, tj. zaigrala se djeca i brbljaju o nečem što slabo poznaju. Da nešto razumiju držali bi se vrijednosti koje imaju u svom imenu, a to su ljudska prava. Zar nije jedno od bitnih ljudskih prava, pravo na mišljenje?

No očito ne i kod IMzLJP, pa im predlažem da promjene ime udruge, primjerice u: Selektivna inicijativa mladih za ljudska prava. Da se radi o mladcima koji olako koriste prejaku riječ vidi se iz prvih rečenica s kojima se predstavljaju na svom portalu. Kada vam netko kaže da je svrha njegovog postojanja doprinos „ostvarenju pravde u slučajevima ratnih zločina, pomirenju unutar Hrvatske i s regijom te ojačavanju demokracije“, te navede da mu je u „temeljima ... pristupa“ između ostalog „ostvarivanje prava na istinu“, znate da imate posla s političkim aktivizmom koji njeguje isključivo monolog. Istina je sfera sakralnog, a u svjetovnom filozofije.

>Povučeni udžbenik: Inicijativa mladih za ljudska prava želi ‘hrabro suočavanje s tamnim stranama naše prošlosti’

Rat Hrvata i Muslimana u BiH

A kada je u pitanju rat Hrvata i Muslimana u BiH „istina“ je očito samo ono što piše u presudama Haškog suda i na jednu od njih, onu šesterice su u IMzLJP stavili poveznicu. To su za njih sudski utvrđene činjenice kojih se svi moraju pridržavati, uključujući i povjesničare, u protivnom potežu optužbe za povijesni revizionizam. Presude su samo jedna od interpretacija sukoba koje se temelji na selektivno odabranim dokumentima, iskrivljivanju činjenica i besramnom favoriziranju jedne strane u sudskom sporu, one tužiteljeve.

Rat Hrvata i Muslimana eskalirao je u travnju 1993. a prethodio mu je sukob u dolini Vrbasa, tj. području općine Uskoplje – Gornji Vakuf koji je izazvala muslimanska strana kada je u prosincu 1992.

počela dovoditi snage iz središnje Bosne i usmjeravati ih prema prijevoju Makljen. To je bio povod za sukob, a ne širenje Herceg-Bosne kako se tvrdi u presudi šestorici dužnosnika Herceg-Bosne. U mojoj knjizi su dani argumenti za to i zainteresiranim čitateljima predlažem da ih usporede s kontekstualnim „činjenicama“ koje je za ovaj slučaj utvrdio Sud.

Cijela optužba se zapravo temelji na zapovijedi predsjednika HVO-a, Jadranka Prlića od 15. siječnja 1993. koja je napisana tri dana nakon što je počeo sukob u dolini Vrbasa. A na osnovi te zapovijedi je iskonstruiran i povod za sukob u travnju 1993. na temelju sjednice Hrvatske zajednice Herceg-Bosna od 3. travnja na kojoj je navodno donesena politička odluka o provedbi odredbi Vance-Owenova plana. Dokaz na kojem je Tužiteljstvo gradilo, a suci prihvatili takvu tvrdnju jest vijest novinske agencije Reuters objavljena u jednim srpskim novinama 5. travnja 1993. „Ultimatum“ je zapravo bio prijedlog izjave, tj. vojnog sporazuma koju je HVO planirao poslati Aliji Izetbegoviću na potpis.

>Dr. Ante Nazor za Narod.hr: Da nije bilo vojne intervencije Hrvatske, stanovništvo Bihaća doživjelo bi goru sudbinu od Srebrenice

Još je grotesknija „sudski utvrđena činjenica“ iz presude Šestorici da je HVO kriv za travanjske sukobe u središnjoj Bosni i sjevernoj Hercegovini

Sud je to prihvatio kao činjenicu premda se na njihovo traženje Izetbegović 22. srpnja 1997. očitovao da nije potpisao izjavu i da je nema u „dokumentaciji kojom“ raspolaže. Izmišljeni „ultimatum“ naveden je kao hrvatski krimen u presudi Dariju Kordiću i Mariju Čerkezu. U analizi Tužiteljstva Haškog suda izrađenoj za slučaj Prlić i ostali ultimatum se ne spominje izrijekom, nego se posredno uvodi u interpretaciji Zapisnika sa sjednice HVO-a od 3. travnja, uz napomenu da točke 3. do 6. slične „ultimatumu kojeg je Jadranko Prlić izdao 15. siječnja 1993. godine“. I to je sudski utvrđena činjenica“ koju bih ja kao profesionalni povjesničar trebao poštivati? Još je grotesknija „sudski utvrđena činjenica“ iz presude Šestorici da je HVO kriv za travanjske sukobe u središnjoj Bosni i sjevernoj Hercegovini, na temelju dviju zapovijedi u kojima je brigada HVO-a iz Čapljine zahtijevala da se postrojba Armije BiH izmjesti iz

njezine zone odgovornosti s područja općine Stolac. Te zapovijedi su potom postale „sudski utvrđena činjenica“ o ultimatumu Hrvatske zajednice Herceg-Bosne i općim mjerama koje je Glavni stožer HVO-a poduzeo na temelju njega. Ni jedna od tih navodnih mjera nije priložena što nije čudno, jer ih nema.

No to nije bila zaprjeka da točkom 471 Presude (1. tom) suci sugeriraju da je HVO kriv za sukobe koji su oko „15. aprila 1993. izbili ... između HVO-a i Armije BiH, konkretno u opštinama Prozor i Jablanica” premda su prihvatili dokaz iz siječnja 1994. u kojem je Komanda 6. korpusa Armije BiH priznala da je 14. travnja „preventivno” napala HVO. Znači, ako Sud presudi da je kruška jabuka, slučaj je završen i tu nema više rasprave, to je jabuka. „Istina“ na razini vica o Muji koji vodi svinju na povodcu i mrmlja sebi u bradu: „Rokć’o ti ne rok’ćo, ti si za mene ovca“.

<https://narod.hr/hrvatska/davor-marijan-osvrt-na-reakciju-inicijative-mladih-za-ljudska-prava-na-izjavu-dr-sc-ante-nazora>

PROJEKT „SNOVI“

DODATAK IZ KNJIGE: DR. SC.
VLADIMIR GEIGER,
DRAGOVOLJAC.COM, 2024.

BRANKO ROGLIĆ: POZNATI PODUZETNIK POKRENUO PROJEKT SNOVI TE POSTAJE MECENA HRVATSKE HISTORIOGRAFIJE

Ostatak života posvetit ću domovini. Neću štedjeti vrijeme ni novac da se istraži istina o hrvatskoj prošlosti

Neki povjesničari tumače povijest koja se nije dogodila. Pitam se, tko su im pokrovitelji?

Uskoro će navršiti 81 godinu, ima šestero već odrasle unučadi, ostvario je bogatu poslovnu karijeru i izgradio iznimno uspješnu tvrtku, koju je razvio u najvećeg distributera robe široke potrošnje na svijetu, a sad se okreće nečemu sasvim drugom. Svoje poslovno carstvo odlučio je prepustiti dvojici sinova, a on će ostatak života posvetiti – domovini. Riječ je o Branku Rogliću, vlasniku Orbica i predsjedniku Nadzornog odbora te tvrtke, koji je okupio desetke znanstvenika i stručnjaka te upravo po krenuo vrlo ambiciozan projekt nazvan SNOVI. Kako stvari stoje, taj će mu pothvat priskrbiti epitet najvećeg mecena hrvatske historiografije. “Za ovo

što sam učinio i što ću još učiniti glavni mi je motiv domoljublje. Mojih jedanaest generacija Roglića pripada Imotskoj krajini, Makarskoj, gdje sam se rodio, Dalmaciji i domovini”, kaže Roglić, koji nam je detalje svoga projekta otkrio u ovom intervjuu.

Ovih dana počela je prva faza vašega projekta SNOVI, tj. pokrenuli ste mrežnu stranicu www.snovi.eu na kojoj objavljujete radove brojnih stručnjaka o temama iz hrvatske povijesti 20. stoljeća, a predviđeni su i videomaterijali. Objasnite nam ukratko o čemu je riječ.

Projekt smo nazvali SNOVI, što je akronim od imenica: sučeljavanje, naobrazba, ovladavanje, vrjednovanje i identitet. Riječ je o projektu javno-znanstvenoga karaktera u koji su uključeni brojni znanstvenici iz humanističkoga i društvenoga područja, ponajviše povjesničari. Svaki od naših suradnika autor je nekoliko relativno kratkih članaka pisanih jasnim jezikom, čiji je sadržaj i snimio, a pokrivaju različite teme iz povijesti, ideologija, društvene povijesti, kulture i umjetnosti, te običaja hrvatskoga dvadesetog stoljeća. Teme se kreću od velikih političkih događaja ili osoba i ratova koji su obilježili to stoljeće do povijesti svakodnevice, života “maloga čovjeka”, ideoloških i kulturnih strujanja, evolucije različitih običaja i slično. Tekstovi su utemeljeni na znanstvenom pristupu i metodologiji svakoga autora, s popratnim sadržajima, kao što su odabrane slike i izvori. Također, svaki od autora snimio je i kratak video u kojemu objašnjava određeni povijesni fenomen, problem ili događaj o kojemu piše. Tako se prvi put stvara jedinstvena baza tekstova i videomaterijala iz hrvatske povijesti i društva dvadesetog stoljeća.

Što je svrha toga projekta i koga ste sve angažirali?

Cilj projekta jest izlazak iz pojednostavljenog binarnog sagledavanja povijesti i njezine problematike te je istodobno složeni prikaz hrvatskoga dvadesetog stoljeća, koji se ne bazira samo na tzv. kontroverzama, ali ne bježi od njih. Naglašavam složenost te povijesne materije istovremeno ne bježeći od sučeljavanja. Želja nam je da budemo korisni i klasičnim i suvremenim medijima, da podsjetimo na važnost, ali i odgovornost medijskoga prostora o

razumijevanju prošlosti i odnosa prema povijesti te da pomognemo u širenju spektra tema iz hrvatske povijesti dvadesetog stoljeća. Projekt okuplja brojne vrsne stručnjake, prije svega povjesničare, ali i sociologe, politologe, pravnike, etnologe, povjesničare umjetnosti, književne povjesničare, demografe i ostale koji istražuju hrvatsko 20. stoljeće. Riječ je o znanstvenicima različitih generacija, od onih zrelih, znanstvenika srednje generacije do mladih znanstvenika. Takvim pri stupom ostvaruje se interdisciplinarnost projekta.

Kome je namijenjen taj projekt, kome se obraćate?

Projekt je jedinstven po tome što je usmjeren prema javnosti – od osmoškolaca, preko srednjoškolaca i studenata do zainteresirane javno sti, dakle namijenjen je svim pojedincima zainteresiranima za teme iz hrvatske povijesti 20. stoljeća. A sve teme predstavljene su jasnim, svima razumljivim jezikom.

Iz kojih institucija dolaze stručnjaci i znanstvenici koje ste angažirali?

Na projektu surađuju znanstvenici različitih disciplina i generacija s više sastavnica Sveučilišta u Zagrebu, povjesničari s Hrvatskoga instituta za povijest, Sveučilišta u Splitu, Instituta za društvena istraživanja Ivo Pilar, te znanstvenici iz Slovenije, Poljske, Engleske... Voditeljica projekta je izv. prof. dr. sc. Michal Brandl, savjetnici projekta su dr. sc. Vladimir Geiger i dr. sc. Ante Nazor, povjesničarke doc. dr. sc. Marijana Kardum i Nikolina Šimetin Šegvić, te tajnici projekta Mihaela Marić i Petar Plastić predstavnici su mlađe generacije povjesničara o kojima ćemo mnogo više čuti u budućnosti. Oni, kao i niz mlađih suradnika, pokazuju da je hrvatska historiografija u sposobnim rukama. Cjelovit popis dosadašnjih suradnika bit će vidljiv na portalu, s naznakom da će broj suradnika u sljedećim fazama projekta rasti.

Projekt se čini vrlo ambicioznim. Zanimljivo je da uključuje i povijest svakodnevice, odnosno život “malog čovjeka”. No kažete da se ne temelji na kontroverzama, znači li to da želite “normalizirati” povijest?

Poslujem u dvadeset zemalja, koje su do pada Berlinskog zida uglavnom bile jednopartijske odnosno socijalističke države. U svim tim zemljama osjetio sam snažan utjecaj vlasti, komunističke partije, na sve što je napisano ili javno izgovoreno. Nepoćudni tekstovi ili izjave bili su strogo sankcionirani, a te kazne određivale su karijere književnika, novinara i građana općenito. O školskom sustavu da i ne govorimo. Prolazili su samo oni ljudi, tekstovi i emisije koji su odgovarali sistemu, a često su bili laži i propaganda. Isto je tako bilo i kod nas. Isto je tako danas u Rusiji, Kini, Sjevernoj Koreji. Za Hrvatsku je indikativno to da su i nakon pobjede nad agresorom u Domovinskom ratu u našem društvu ostale natruhe iz vremena jednonumlja. Primijetio sam da mnogi naši povjesničari nisu spremni javno izraziti svoje mišljenje i suprotstaviti se mitovima. Danas u Hrvatskoj nema više verbalnog delikta i svatko može slobodno izraziti svoje mišljenje o bilo čemu. Mislim da ćemo ovim projektom, kako ste se izrazili, “normalizirati” povijest i donijeti cjelovitu sliku dvadesetog stoljeća. Povijest najčešće interpretiraju pobjednici. Komunistička partija je bez sumnje ispisala povijest najvećeg dijela našega dvadesetog stoljeća. Nakon uspostave demokratske države nastavile su se prepisivati i citirati iste ili slične teze. Iako su mnogi poduzeli neka nova istraživanja, ona zapravo nisu našla put do javnosti. Stoga će naš projekt otvoriti prostor i za njihove rezultate.

Koja istraživanja nisu našla put do javnosti? Možete li nam spomenuti neke primjere?

Za puno projekata znaju samo povjesničari, a ne nalaze put do šire javnosti. Hrčak (portal hrvatskih znanstvenih i stručnih časopisa, nap. aut.) pun je novijih istraživanja, izdaju se knjige, ali svijest o njima ne nalazi put do sveopće javnosti, ne citiraju se. Npr. projekt Courage: povezivanje zbirki “Kulturna opozicija – razumijevanje kulturne baštine neslaganja u bivšim socijalističkim državama”, koji nije imao dovoljno odjeka u široj javnosti, a riječ je o vrlo zanimljivom projektu.

Veliki je izazov to što ste zamislili, donijeti cjelovitu sliku 20. stoljeća vrlo je zahtjevan posao i za hrvatska sveučilišta i

institute. Smatrate li da hrvatsku prošlost treba rasvijetliti na drukčiji način?

Sva kultura, ekonomija, a naročito politika i povijest bile su pod strogom kontrolom vlasti i njezinih tajnih službi. Zbog toga su ljudi, da bi mogli živjeti i raditi, bili pod stalnim pritiskom, pa su i institucije sukladno tome pisale. Neke teme bile su tabu i nisu se smjele otvarati. Hrvatsku prošlost dvadesetog stoljeća treba rasvijetliti, pronaći istinu. Do nje se dolazi dugotrajnim radom u mnogobrojnim domaćim i inozemnim arhivima. Nažalost, svjedoka vremena je vrlo malo, i svakim danom sve manje. Ipak prošlo je više od trideset godina te je važno slobodno istraživati i komunicirati rezultate tih istraživanja u javnom prostoru.

S obzirom na to da je u središtu ovoga projekta hrvatska politička povijest, a svjedoci smo da naši znanstvenici potpuno različito interpretiraju neke događaje i liknosti ne samo iz Drugoga svjetskog rata nego i iz Domovinskog rata, neizbježno je pitanje: kako ste se postavili prema tim proturječnostima?

Vrlo je izraženo postojanje različitih interpretacija istih povijesnih događaja. To se događa i među znanstvenicima, a istina je samo jedna. Postoje mnoge kontroverze u našoj povijesti, no one se mogu riješiti dugotrajnim istraživačkim radom, te otvorenom raspravom s različitim stručnjacima uz pomoć najmodernije tehnologije. Kada se svi argumenti stave na stol, iskristalizirat će se najvjerodostojnije interpretacije i istina. U tom pravcu, neću štedjeti vrijeme ni novac da se završe istraživanja u ovom projektu. Što se tiče različitih pogleda na Domovinski rat, nisam ni očekivao istu interpretaciju od agresora i onog koji se branio. Mislim da je tu sve jasno. O tome se vrlo jasno izjasnio Haaški sud.

Koja je politička orijentacija vašega projekta?

Ja sam hrvatski proljećar. Bio sam mladi komercijalni direktor kada sam 1. listopada 1971. ušao u Partiju. Dva mjeseca poslije, 1. i 2. prosinca te godine, nakon Titova sastanka s hrvatskim vodstvom i sjednice Predsjedništva SKJ u Karađorđevu, Miko Tripalo i Savka Dabčević-Kučar su smijenjeni. Tada je počeo progon svih mislećih nacionalno orijentiranih ljudi, a ja sam izbačen iz Partije i smijenjen

s funkcije. Od tada ostao sam poklonik politike Mike Tripala. Da je 1970-ih pobijedila ta politička struja, tada bi bivša država bila konfederacija i sve njezine države ušle bi među prvima u Europsku uniju. Bez rata i bez ogromnog broja izgubljenih života. Temelj i politička orijentacija ovo ga projekta je pomirba među nama u Hrvatskoj, a onda i među susjednim državama. Kao proljećar, vezao sam antifašizam i ulogu Andrije Hebranga s Mikom Tripalom i svakako s Domovinskim ratom i Franjom Tuđmanom. Osobno sam kao kapitalist desni, ali moje je srce vezano za moju obitelj i moje radnike, pa sam po ponašanju socijaldemokrat. Stalno ponavljam da poduzetništvo nije luksuz ni raskoš, nego briga o ljudima.

Premda ne bi smjelo biti lijeve i desne povijesti, niti lijevih i desnih povjesničara, kod nas je ta podjela prilično vidljiva. Smatrate li da se povijest u Hrvatskoj instrumentalizira?

Slažem se, ne bi trebalo biti lijeve i desne povijesti. Nadam se da će ovaj projekt pridonijeti brisanju te podjele. Ali razumijem da je povjesničarima, kao i drugim ljudima, teško odvojiti osobna politička uvjerenja, pa i ideološku orijentaciju, od pisanja povijesti. Te različite interpretacije natjerale su me na čitanje. Pročitao sam u posljednje dvije godine pedesetak knjiga, neke od korica do korica, a neke slijedeći smisao. Otkrio sam strahovito mnogo neistina i kotroverzi, primijetio razliku između pisanja lijevih i desnih. Ponekad mi se čini da lijevi žale za Jugoslavijom, koja je nestala i nikada je više neće biti. Sa susjednim državama susretat ćemo se u Europskoj uniji i, nadam se, uz dobru suradnju. Oni koji povijest instrumentaliziraju zbog nekih političkih razloga, prave sebi veliku štetu, jer narod će to prepoznati i ocijeniti i neće za te ljude glasati. Sjećam se, kad je u Saboru bilo izglasavanje Zakona o hrvatskom jeziku, jedan moj susjed rekao mi je: “Kako netko može glasati protiv hrvatskog jezika u Hrvatskom saboru!?” Zbog toga ne razumijem neke, doduše malobrojne ljude, kojima smeta sve što miriše na Hrvatsku. Što se našeg projekta tiče, najvažnije je da naši suradnici, bez obzira na svoja politička uvjerenja i orijentaciju, pristupaju povijesnim istraživanjima na znanstveno utemeljen i pošten način, uzimajući u obzir suvremenu metodologiju i uvijek potrebnu strogu kritiku izvora.

Kažete da ne razumijete one ljude u našem društvu kojima smeta sve što miriše na Hrvatsku. Mislite li da takvih ima i među hrvatskim povjesničarima?

Da, teško mi je razumjeti takve ljude. Nema ih puno, ali nevjerojatno su uporni u obrani neobranjivih stajališta. Znam da smo živjeli od 1945. do 1991. u jednomlju i da smo smjeli slušati samo službeni radio i čitati kontrolirani tisak, ali ne mogu vjerovati da je to na ljude ostavilo toliko dubok trag. Komunistička propaganda utjecala je na svakog pojedinca i ušla u sve pore društva pa se i poslije trideset godina slobode nismo uspjeli potpuno riješiti natruha straha. Strah koji je ušao u kosti tijekom komunističke diktature još je prisutan. Među nama nema nacionalista u onom negativnom smislu, uglavnom smo rođeni nakon Drugoga svjetskog rata, pripadamo europskoj kulturi, ali još uvijek nas se ponekad optužuje za ustaštvo. Na tome trebamo raditi, i zato ćemo u sljedećoj fazi i ovu našu platformu prevesti na engleski jezik. Među povjesničarima ima onih koji pokušavaju tumačiti povijest koja se nije dogodila i koja odgovara vanjskopolitičkim ciljevima nekih drugih zemalja. Nameće se pitanje, tko su im pokrovitelji? Nema njih puno, samo nekolicina, ali vrlo su prisutni i u tiskanim i u elektroničkim medijima. Nadam se da će ih istina, koja iz dana u dan sve više izlazi na vidjelo, utišati. Mi smo nakon Domovinskog rata dosegli određen stupanj demokracije. Nema verbalnog delikta, pa ćemo se iznošenjem argumenata suprotstaviti takvim tendencijama, koje su itekako štetne za razvoj društva i za odnose između nas i susjednih naroda.

Kako biste ocijenili aktualnu situaciju na hrvatskoj političkoj sceni? Kod nas kao da izborna kampanja nikad ne prestaje.

Ja sam kao hrvatski proljećar i pristaša Mike Tripala davno zaključio da u državi mora postojati i desna i lijeva politika. Tako je uostalom i u cijelom demokratskom svijetu. Dobro ste rekli, mi smo mlada država, i kod nas izborna kampanja ne prestaje. Iskreno se nadam da će buduće politike posvetiti više pozornosti gospodarstvu, jer u Ministarstvu gospodarstva rješava se demografija, koja nam je trenutno veliki problem. Mislim da još nismo dosegli stupanj

političke zrelosti na kojem bi i lijevi i desni postigli dogovor i provodili istu strategiju koja je u interesu države, a kampanju bazirali na dnevnim problemima. Neki povjesničari tumače povijest koja se nije dogodila. Pitam se, tko su im pokrovitelji?

Vi ste poznat i uspješan poduzetnik koji se bavi posve drukčijom djelatnošću, zašto ste pokrenuli ovakav, u osnovi izdavački projekt? Imate li kakav osobni motiv? Kad ste se odlučili na taj iskorak?

Mislim da sam djelomično odgovorio na to pitanje, ali mogu još malo objasniti. Imam 81 godinu. Sređen posao. Orbico je danas najveći distributer na svijetu. Imam dva sina, koji su sa mnom u Nadzornom odboru i znam da me mogu dostojno zamijeniti u poslu. Imam šestero već odrasle unučadi. Odlučio sam ostatak života posvetiti domovini. Ovaj projekt samo je dio onoga što namjeravam poduzeti u tom pravcu. Osim uz Miku Tripala, nikada nisam bio vezan ni uz jednu stranku. Nastojim prepoznati ljude i političare za koje mislim da su dobri, pa ih podržavam. Naravno, raduje me to što smo dio Europske unije, što je državni dug smanjen na 60 posto BDP-a, što nismo više u “smeću”, nego smo u investicijskom rejtingu i, naravno, što smo članica NATO saveza. Dakle, vratili smo se kući iz magle. Za sve ovo što sam učinio i što ću još učiniti glavni mi je motiv domoljublje. Mojih jedanaest generacija Roglića pripada Imotskoj krajini, Makarskoj, gdje sam se rodio, Dalmaciji i domovini.

Dosad ste uglavnom financijski pomagali mladim umjetnicima, a sada postajete mecena hrvatske historiografije. Što to još kanite učiti za domovinu?

Pomagao sam mladim umjetnicima, i to ću i dalje činiti. Sada sam počeo pomagati i umjetnicima u drugim zemljama u kojima radimo. Prošle godine pokrenuli smo projekt Orbico supports art, u sklopu kojeg provodimo nacionalni natječaj u suradnji s likovnom akademijom u toj zemlji: pripremimo skupnu izložbu najboljih radova, a prva tri mjesta otkupljujemo. Prošle godine počeli smo u Bugarskoj, ove godine nastavili u Poljskoj, a prošli tjedan slikari koji su osvojili prva dva mjesta u objema zemljama bili su na radionici u

Župi Biokovskoj. Boravili su u našoj kući i slikali taj dio Dalmacije i Zabiokovlja. U Župi Biokovskoj gradim galeriju, u kojoj će biti izložen dio moje zbirke umjetnina, uključujući i radove tih mladih umjetnika. Galerija će, zajedno s crkvicom koju je izgradio brat moga pradjeda, a koja je bila srušena u Drugom svjetskom ratu ili neposrednom poraću, činiti jednu kulturnu cjelinu, u neposrednoj blizini naše obiteljske kuće. Projekt SNOVI sigurno nije moj zadnji ulazak u historiografiju. Poviješću ću se baviti dokle god ne rasvijetlimo sve što treba razriješiti i dokle god ne raščistimo sve kontroverze.

Načuo sam da želite pomoći i u istraživanju masovnih grobnica u Sloveniji i iskapanju po smrtnih ostataka hrvatskih civila i vojnika NDH, koje su partizanske jedinice likvidira le bez suđenja. Navodno je riječ o inicijativi nekih privatnih hrvatskih investitora, koji su spremni platiti iskapanje posmrtnih ostataka, konkretno iz protutenkovskog rova u Teznom. Je li to istina?

Tema je izazovna. Poznato mi je da se na tome radi, i neki od naših suradnika u projektu SNOVI uključeni su u ta istraživanja, no mislim da je prerano o tome meritorno govoriti. Bilo bi dobro da se i državne institucije više uključe, a ja ću, kao i do sada, pomagati koliko budem mogao.

Ima li još poduzetnika u Hrvatskoj spremnih pripomoći hrvatskoj znanosti?

Mislim da nisam jedini poduzetnik koji pomaže hrvatskoj znanosti. Poznajem neke ljude koji također pomažu, a nadam se da će nas u budućnosti biti sve više. Društvo u kojem deset posto ljudi živi bogato, a devedeset posto na granici egzistencije, ne može postojati. To moramo svi znati.

Večernji list, subota, 26. listopada 2024.

BUDALETINA I O PROJEKTU „SNOVI“

Razveselilo me javljanje budaletine, tj. Jurice Pavičića u „Slobodnoj Dalmaciji“. Veličanstvena pobjeda suverenizma nad globalizmom u SAD-u čak je i nekoga tko je poznat kao budaletina uvjerilo da će se sve promijeniti i u RH. Ipak zna koliko je globalistima laž u povijesti bila važna za vladanje Hrvatskom, pa je shvatio da je projekt SNOVI osmišljen prije Trumpove pobjede zapravo tom pobjedom dobio krila.

Smiješno je čitati kako budaletina uvjerava kako je u RH skoro sve u rukama suverenista, a ne globalista. Naravno on to doista vjeruje jer su globalisti zapravo novi komunisti (crveni fašisti), a znamo da u komunizmu postoji samo jedno mišljenje. Globalistima je to normalno, jer su po pravilu budaletine koje se ne usude javno sučeljavati. Čak i budaletine tipa Pavičića znaju da je laž teško braniti pa lako dobiješ i novo ime poput čuvenog Drobilice, ili samog Pavičića kome je ime dala hrvatska književnica od formata Nevenka Nekić:

Jedva pismena budaletina proglašava jednoga Slobodana Novaka starim kretenom.

<https://www.dnevno.hr/kolumnisti/je-li-jurica-pavicic-doista-jedva-pismena-budaletina-120035/>

Osobno se moram pohvaliti jer naša budaletina spominje „peticiju da se nacistički poklič ZDS“.

Tako on opisuje pozdrav kojim se branio Vukovar od naci-fašističkih agresora. Valja je i budaletina slavio zajedno s Beograđanima kada su bacali cvijeće na tenkove koje su išli na Vukovar.

Naravno kad budaletina piše malo dulji tekst ne razumije da nije pametno na početku napisati:

„Jedan od najbogatijih hrvatskih građana osmislio je i odlučio financirati projekt naziva SNOVI“.

To doista odgovara onome što piše u intervjuima koje je dao Roglića, ali doista je smiješno da do kraja budaletina to zaboravi pa tekst završiti ga sa „siroti konzervativci stoga u pomoć zovu prijatelja koji

će im saveznički otvoriti drugi front. Taj se prijatelj ovaj put zove Branko Roglić“.

Na kraju treba spomenuti da je dobro pročitati tekst našeg budaletina jer pokazuje čega se takvi boje. Pokazuje kako će se zaista suverena Hrvatska ponašati kada je u pitanju povijest, ali i ne samo povijest.

Zato pogledajte taj tekst:

Vijesti iz Liliputa

BOGATAŠ ROGLIĆ PROTIV SVEMOĆNIH WOKE FANATIKA

Plaćat će 48 povjesničara da bi nam rekli istinu. Samo što nam oni istinu već govore. Drže ama baš svu moć, a sebe prodaju kao osamljene heretike i izopćenike

Stranica 23/64

JL 9424 09112024

Krajem prošlog ljeta hrvatske su novine izvijestile o donatorskom činu jednoj; od najbogatijih hrvatskih poduzetnika. Makaranina Branka Roglića. Osnivač i vlasnik posvuda prisutne Orbico grupe odlučio je biti mecena - povjesničarima. Jedan od najbogatijih hrvatskih građana osmislio je i odlučio financirati projekt naziva SNOVI. Poetični naziv Rogličeva projekta zapravo je akronim za Sučeljavanje. Naobrazbu. Ovladavanje, Vrednovanje, Identitet. Kroz projekt SNOVI Roglić je nakanio financirati istraživanje i publiciranje sinteza o hrvatskoj povijesti 20. stoljeća. Obrazlažući svoju inicijativu novinarima, makarski je poduzetnik rekao da je u historiografiji bilo "dosta laži", da će sve što projekt objavi biti 'sto posto provjereno' i temeljeno na dokumentima, a s ciljem da se - kako je rekao - suzbije "pojednostavljeno binarno sagledavanje" novije hrvatske povijesti. Kroz svoj historiografski think-tank Roglić će financirati rad četrdeset i osam hrvatskih povjesničara, naknada za njihov rad isplaćivat će se preko Leksikografskog zavoda, a osim publikacija, projekt SNOVI objavljivat će i videoarhivu. Roglić je kao novi donator znanstvenog rada obećao da

će projekt biti lišen "binarnog sagledavanja", da neće biti "laži i mitova" te da se neće "bježati od sučeljavanja.

No - ono što čitajući najave projekta čovjek neizbježno moru primijetiti jest to da imena objavljenih povjesničara uključenih u projekt sežu uglavnom od desnoj; do izrazito desnog. Među povjesničarima uključenima u projekt jedan je faktični historiografski apologet Hereeg-Bosne. drugi je specijalist za poratne partizanske zločine, treći je potpisao peticiju da se nacistički poklič ZDS službeno uvede u Hrvatsku vojsku Jedan dio uključenih povjesničara izrazito je vezan za Crkvu, a dio ih pripada eto, barem - civiliziranoj konzervativnoj desnici. Tako otprilike izgleda hrvatska historiografija kad je se liši 'binarnog sagledavanja' Nalikuje više jednošinskom monorailu.

Roglićeva odluka da iz svog džepa plati konzervativno preispitivanje hrvatske povijesti sama po sebi ne bi trebala biti skandal na koncu, čovjek je bogat i ima pravo sa svojim novcem raditi što želi. Kad čovjek ima para. može taj novac trošiti na demobendove, neafirmirane slikare, na klapske amatere ili nogometni klub.

Ali - nezgoda je što ljudi koje će tijekom tri godine financirati vlasnik Orbica nisu demobendovi ni amateri. Oni nisu neki sebedajni entuzijasti koji otkidaju svoj novac ne bi li u berlinskih i moskovskim arhivima iskopali prešućene dokumente o Praljku ili Titu. Ludi koji će Roglić dodatno financirati već jesu hrvatska historiografija. Veliki ih dio radi u poluslužbenom historiografskom hubu vladajuće ideologije, u Hrvatskom institutu za povijest. Drugi drže katedre na filozofskim ili učiteljskim fakultetima. Jedan je vječni šef Memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata - dakle, poluslužbeni čuvar ključeva povijesti devedesetih. Svi ti ljudi već primaju plaću za posao koji im Roglić plaća. Svi su oni čvrsto pozicionirani na mjestima šefova katedri, ravnatelja, članova znanstvenih savjeta i matičnih komisija. Oni - zapravo -jesu već i sada (polu)službena hrvatska historiografija. U novom, double-dipperskom svijetu sada će za svoj rad dobivati nadarbinu i odjednog od najvažnijih i najvećih hrvatskih kapitalista. Službena akademska zajednica, država i krupni poduzetnik udružiti će snage ne bi li dvostrano blindirali novu Istinu. Naravno, „sto posto provjerenu“. Koja „ne bježi od sučeljavanja“.

Slučaj projekta SNOVI poduzetnika Roglića lijep je primjer za nešto što je karakteristično za mentalitet hrvatske konzervativne ideologije. Ta ideologija, naime u Hrvatskoj drži sve pore. Ona drži većinu filozofskih fakulteta na kojima u nemaloj mjeri kadrovira Opus Dei. Ona drži glavni institut za povijest. Drži državne memorijalne centre, uključujući - čini se - onedavna čak i jasenovački. Drže ravnateljska mjesta. Drže Treći program radija, TV kalendar i historiografski dokumentarni program javnog RTV-a. Verzija povijesti „bez binarnog sagledavanja“ šiklja s HTV-a i Hrvatskog radija, ušla je u školu kroz vjeronauk i nastavu povijesti, ona dominira lavovski dijelom udžbenika i sveučilišnih kolegija. U hrvatskoj je akademskoj zajednici danas normalno da profesor psihologije drži referate o duši ili da Domovinski pokret i nadbiskupija jednom press-konferencijom sruše feministički studijski program. Normalno je da prorektor zagrebačkog sveučilišta u člancima tumači kako su ljudska prava tuđa i neimanentna nekršćanskim kulturama. Ta verzija društvenih znanosti "bez laži i mitova" čvrsto je institucionalizirana, preko nje se napreduje i dobiva zvanja, solidno je se financira javnim novcem, a kako vidimo i privatnim. Pa naravno - reći ćete. Vladajuća ideologija i jest zato vladajuća. Hrvatski građani dominantno glasuju za konzervativne političke opcije, politika i stranke u Hrvatskoj imaju osjetan utjecaj na javne institucije, pa onda nije čudo da konzervativna politika stvara konzervativnu znanost: hrvatski rektori tako sjede u prvom redu na stranačkom skupu, a konzervativni profesori (ne nužno samo) povijesti poprimaju ulogu ideoloških vestalki. Jer - njihovi vladaju. Nije onda neobično da i oni budu vlast u svom malom vrtliću Povijesne Istine.

Ono što je - međutim -fascinantno jest to da se konzervativna ideologija i historiografija pritom ponašaju kao da oni moraju srušiti višestruko moćnijeg vladajućeg dušmana. Konzervativna kultura i znanost izgradila je tijekom posljednjih petnaestak godina nešto što se najslikovitije može opisati kao mentalitet opsjednutog dvorca. Kad čovjek sluša (ne samo) Roglića rekao bi da su posvuda okolo "binarna sagledavanja" i "komunističke laži". Posvuda uokolo vlada komunistički monopol. Crveni dušmani nisu uopće zbačeni na zakutke Al Jazeera. N1. Novosti i Subversive Festivala. O. ne! Oni

su li koji gazduju udžbenicima, školom, institutima, rektoratima, javnim RTV-om, zakladom za znanost i matičnim povjerenstvima. Protiv te stoglave aždaje "binarnog sagledavanja" osamljeni se borac za Konzervativnu istinu bori svojim nejakim mišicama, šiban liberalnim vjetrovima, obespravljen, bez plaće i namještenja. Takav je narativ o sebi samoj u posljednjih petnaestak godina izgradila konzervativna historiografija, ali i konzervativna humanistika općenito. Takav je narativ uspjela prodati i sirotom makarskom bogatašu. Ljudi koji drže ama baš sve akademske pozicije, institucije i moć u tom narativu sebe prodaju kao osamljene heretike, izopćenike u ime zatomljene istine.

Taj isti mentalitet opsjednutog dvorca očitao se dobro i ovog tjedna. Očitovao se u reakcijama na sigurno prijelomni događaj novije zapadne povijesti, na pobjedu Donalda Trumpa na američkim predsjedničkim izborima. Hrvatskoj konzervativnoj politici nije previše smetalo što je Trump Dodikov prijatelj i Vučićev poslovni partner te što će Srbiji najvjerojatnije pustiti da poždere Crnu Goru. Uz dlaku objektivnim nacionalnim interesima hrvatski konzervativci poput Grmoje. Bartulice ili Bulja nisu mogli suspregnuti ushit Trumpovom pobjedom. Njihovi su argumenti kako će sada konačno prevagnuti "konzervativne vrijednosti" i zamrijeti "woke ludilo". Pritom nije sasvim jasno kakvo to "woke ludilo" može čovjeka mučiti u zemlji u kojoj je vjeronauk u svakoj učionici, u kojoj profesori studenticama govore da je rađanje najvažnije, prorektor piše radove o imanentnoj superiornosti kršćanske civilizacije, a biskupija stopira feministički studijski program jednom jedinom presicom. Hrvatska sveučilišta dobrim su se dijelom preobrazila u konzervativnu močvaru. Unatoč tome, hrvatski konzervativci i dalje fantaziraju o svijetu „skojevki dlakavih nogu“ u kojem neki dominantni i svemoćni woke fanatici konzervativcima - rade glavi. Stjerani u svoje palisade matičnih komisija, ravnateljstava i uredništava. siroti konzervativci stoga u pomoć zovu prijatelja koji će im saveznički otvoriti drugi front. Taj se prijatelj ovaj put zove Branko Roglić.

BUDALETINA I O PROJEKTU „SNOVI“, 2.

U prethodnom tekstu meni je – zapravo – najvažnije bilo to što je sjajna Hrvatska knjizževnica Nevenka Nekić nazvala Juricu Pavičića budaletinom (*Jedva pismena budaletina proglašava jednoga Slobodana Novaka starim kretenom.*)

Naime često spomenem kako Bog nije bez razloga stvorio i budale: Oni pametnima služe za zabavu, a njima je lijepo jer su u centru pažnje.

Zato iako sam komentirao tzv. nacistički poklič ZDS mislim da to nije bilo dovoljno.

Radi se o dijelu njegovog teksta:

„Među povjesničarima uključenima u projekt jedan je faktični historiografski apologet Hereeg-Bosne. drugi je specijalist za poratne partizanske zločine, treći je potpisao peticiju da se nacistički poklič ZDS službeno uvede u Hrvatsku vojsku Jedan dio uključenih povjesničara izrazito je vezan za Crkvu, a dio ih pripada eto, barem - civiliziranoj konzervativnoj desnici. Tako otprilike izgleda hrvatska historiografija kad je se liši 'binarnog sagledavanja' Nalikuje više jednošinskom monorailu.“

Naime u svezi tog pokliča doista je bilo i nečeg što bi mogli opisati kao nešto nacističko.

O čemu se radi?

O Peticiji ZDS tada je navodno cijela Katedre za povijest Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu je pisala doista takvu izjavu o čemu je tada pisao veliki hrvatski kolumnist i odvjetnik Zvonimir Hodak:

Oni su bili zauzeti svetom borbom Filozofskog faksa protiv krucijalnog problema RH – pokličem ZDS. Povijesničari s Filozofskog fakulteta ističu u svom proglasu da bi potpisnike peticije ZDS znanstvenike, sveučilišne profesore i akademike trebale ocijeniti nadležne institucije. Vjerojatno su se sa sjetom sjetili partijskih čelija, gradskih komiteta, SUBNORA i kaznenih sudova bivše Juge. Drugovi se digoše na zadnje noge! K'o u idilično doba, recimo, sedamdeset i prve godine. Kažu drugovi: “U ovom slučaju to bi značilo da su potpisnici ove peticije trebali podastrijeti primjere uporabe ovog ustaškog pozdrava prije pojave ustaškog

pokreta. Budući da to nisu učinili, odstupili su od temeljnih načela znanstvenog rada i time doveli ne samo svoj ljudski nego i znanstveni kredibilitet u pitanje. U tom ćemo smislu predložiti njihovo isključenje iz svih strukovnih udruga hrvatskih povjesničara“. Kako iza ovog ljevičarskog pamfleta nije stao prof. dr. Ivo Banac, za očekivati je da će prijava protiv njega ići izravno vojnom sucu Ivanu Fumiću, a ostale potpisnike trebalo bi “prevaspitati“. Bože! 2015. g., a recidiv komunizma je galvaniziran u glavama “hrvatskih povjesničara.“ Radi se o 30-ak profesora na čelu s predstojnikom Odsjeka za povijest dr. Tvrtkom Jakovinom i glavnim režiserom hajke Hrvojem Klasićem. Evo ljudi koji, zahvaljujući nikad provedenoj lustraciji, još žive u sferi javne i svake druge osude svih onih koji ne misle kao oni. Dr. Damir Agić, dr. Neven Budak, dr. Ivo Goldstein, dr. Ivica Prlender, dr. Borislav Grgin, dr. Iskra Iveljić, dr. Bruna Kuntić Makvić, dr. Mirjana Matijević-Sokol, dr. Nenad Moačanin, dr. Drago Roksandić, dr. Mario Strecha, dr. Božena Vranješ-Šoljan i da ih ne nabrajam baš sve. Nije sporno što drugovi i drugarice imaju svoj stav. Skandalozno je što ljevičarske perjanice s jednog u suštini neokomunističkog faksa odmah traže isključenje neistomišljenika iz svih strukovnih udruga te dovode u pitanje kako njihov znanstveni tako i ljudski kredibilitet. To su nasljednici i sljedbenici Mladena Zvonarevića koji je sedamdeset i prve javno, zajedno s Jožom Horvatom i Gustavom Krklecom, tražio zatvaranje studenata i svih onih koji su potpisali Deklaraciju o nazivu i položaju hrvatskoga književnoga jezika. Za razliku od tih idiličnih vremena, danas kriptokomunisti mogu pucati samo na osobni i znanstveni kredibilitet te tražiti: “van s njima iz svih strukovnih udruga“. I tako drug do druga, eto nam povijesna udruga!

Na veličanstvenom skupu povodom Dana antifašističke borbe na Trgu žrtava fašizma, nisu dominirali antifašistički borci već antifašistički specijalci.

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/i-hitler-nas-je-gledao-829552>

ZAJEDNIČKA IZJAVA ■ KOLEGAMA SE NIJE PRIDRUŽIO JEDINO IVO BANAC

Povjesničari s Filozofskog osudili potpisnike peticije »Za dom spremni«

Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta predložit će isključenje svojih kolega, potpisnika peticije, iz svih strukovnih udruga hrvatskih povjesničara

ZAGREB » Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta u Zagrebu dao je izjavu povodom nedavne peticije za uvođenje ustaškog pozdrava »Za dom spremni« kao službenog pozdrava u Ružane snage RH, navodeći u istoj da će zatražiti isključenje iz svih strukovnih udruga hrvatskih povjesničara za one kolege koji su peticiju potpisali. U prvoj točki izjave iz Odsjeka za povijest navode da sporni, pozdrav »nije nikada bio pozdrav u Hrvatskoj izvan ustaškog pokreta«.

Od svih članova Odsjeka za povijest Filozofskog fakulteta iza izjave nije htio stati samo profesor Ivo Banac.

– Očekuje se od znanstvenika, sveučilišnih nastavnika, akademika i (bivših) ravnatelja javnih znanstvenih instituta (koji su potpisali spornu peticiju) da svoje tvrdnje potkrijepe barem nekim dokazima. U ovom slučaju to bi značilo da su potpisnici ove peticije trebali podastrijeti primjere uporabe ovog ustaškog pozdrava prije javne ustaškog pokreta. Budu-

ći da to nisu učinili, odstupili su od temeljnih načela znanstvenog rada i time doveli u pitanje ne samo svoj ljudski, nego i znanstveni kredibilitet. U tom ćemo smislu predložiti njihovo isključenje iz svih strukovnih udruga hrvatskih povjesničara, navodi se u izjavi Odsjeka za povijest Filozofskog fakulteta.

Ističe se da bi o postupku potpisnika peticije – znanstvenika, sveučilišnih profesora i akademika – ocjenu trebale dati njihove nadležne institucije.

– To što su peticiju potpisali neki studenti, a vjerojatno i drugi mladi ljudi, pokazuje kako neodgovorno oni koji imaju znanja manipuliraju očito nedovoljno ili loše obrazovanim mladim ljudima. Nemali broj potpisnika ove peticije pokazuje kakva je važnost kvalitetnog i odgovornog obrazovanja i javnog zalaganja za demokratskog i tolerantnog društva kakvo zavređuje zemlja članica Europske Unije, navodi se u izjavi.

L. TOMIČIĆ

Podsjeća li vas ovo na nacistička paljenja knjiga i na ono što je išlo uz to. A napomenom da su nacisti članovi Nacional SOCIJALISTIČKE stranke.

Kao što vidimo skoro deset godina kasnije priključio im se i Budaletina. Naravno, to nije isto jer znamo zašto je Bog stvorio i budale, zar ne.

Ne moramo prof. Nekić i ja biti u pravu. Možda Pavičić i nije budaletina.

U tom slučaju mogli bi se zapitati radi li se samo od klasično primjeru srpskog slugu.

Znamo da je Srbima u povijesti najviše pomogla laž. A srpske slugu moraju lagati i više od svojih gazda. Možda se

Zato bi bilo zgodno otkriti tko je taj povjesničar koji je potpisnik Peticije ZDS, a član je član Projekta SNOVI.

Poslije dva biskupa i dva akademika prvi potpisnik je bio bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest- Evo nekoliko podataka o njemu:

DR. SC. MIRKO VALENTIĆ, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest (Ivanjska, kraj Banje Luke, 19. rujna 1932.), hrvatski povjesničar.)

Životopis

Godine 1961. diplomirao je povijesnu grupu na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu a od iste godine pa do 1964. godine bio je profesor povijesti u Školi za odgajateljice u Zagrebu. Od 1964. do 1971. godine kustos je u Povijesnom muzeju Hrvatske a 1971. godine zaposlio se je u Hrvatskom institutu za povijest u Zagrebu (nekadašnji Institut za historiju radničkog pokreta Hrvatske). 1978. godine doktorirao je povijest na Filozofskom fakultetu u Zagrebu s temom *Vojna krajina i pitanje njenog sjedinjenja s Hrvatskom 1861. – 1881.* Bio je ravnatelj u Hrvatskom institutu za povijest u Zagrebu od 1991. do 2002. godine., predavač na Odsjeku za povijest pri Hrvatskim studijima. U znanstvenom radu proučava povijest Vojne krajine, vlašskog etnika na hrvatskim prostorima te povijest gradišćanskih Hrvata.

U mirovinu je otišao 30. prosinca 2002. godine.

Predsjednikom je Hrvatskoga kulturnog društva "Banja Luka" u Zagrebu od 2002. godine.

Nagrade i odličja

- 2013.: Časni znak zemlje Gradišće.

https://hr.wikipedia.org/wiki/Mirko_Valenti%C4%87

Hrvatski institut za povijest ima i svoju podružnicu u Slavanskom Brodu, čiji je prvi ravnatelj također potpisao Peticiju ZDS. Evo ponešto i o njemu:

DR. SC. MATO ARTUKOVIĆ, znanstveni savjetnik

Glavno područje istraživanja: nacionalna povijest, povijest Srba u Hrvatskoj, hrvatsko-srpski odnosi u 19. i početkom 20. stoljeća

Rođen je 24. prosinca 1954. u Kuljenovcima kraj Dervente (Bosna i Hercegovina). Osnovnu školu završio je u Slavanskom Brodu, klasičnu gimnaziju kod otaca isusovaca u Zagrebu, a studij povijesti na Filozofskom fakultetu u Beogradu (1980), gdje je i magistrirao s temom "Srbobran 1884-1902" (1987). Doktorirao je u Zagrebu na

Filozofskom fakultetu s temom “Položaj Srba u Banskoj Hrvatskoj 1883-1903. – Analiza srpske izdavačke djelatnosti” (1999). Poslije završenog fakulteta radio je u Historijskom institutu Slavonije i Baranje (kasnije Centar za društvena istraživanja i Centar za povijest Slavonije i Baranje) do 1990. Nakon prvih demokratskih izbora i sloma komunističke diktature u Hrvatskoj, ušao je u prvu Općinsku upravu Slavenskog Broda, gdje je radio do početaka 1992. Potom se zaposlio u Državnom arhivu, a od 1994. radio je u Odsjeku za povijest pri Muzeju Brodskog Posavlja. Kada je 1996. Hrvatski institut za povijest iz Zagreba osnovao svoju Podružnicu u Slavenskom Brodu, prešao je raditi u tu ustanovu, čiji je voditelj bio u razdoblju 1996.-2011. Danas u zvanju znanstvenog savjetnika (2011) vodi redoviti znanstveno-istraživački projekt “Slavonija, Srijem i Baranja 1860.-1945.: politika, društvo, kultura“. Pretežno se bavi poviješću Srba u Hrvatskoj. Od 2021. nalazi se u mirovini.
<https://hips.hr/istrasivaci/znanstvenici/dr-sc-mato-artukovic/>

Dajem samo neke najosnovnije najosnovnije podatke o drugim povjesničarima, ali i linkove o njima:

PROF. DR. FRA ANDRIJA NIKIĆ,
Predsjednik HAZU sa sjedištem u Mostaru

Povijesne znanosti doktorirao u Rimu 1971.

Počasni doktorat (honoris causa) filozofije i knjižarstva dodijeljen mu je 1989. na Sveučilištu u Missouriju (SAD).

https://hr.wikipedia.org/wiki/Andrija_Niki%C4%87

DR. SC. STJEPAN RAZUM

Prvi predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

https://hr.wikipedia.org/wiki/Stjepan_Razum

PROF. DR. SC. IVO RENDIĆ – MIOČEVIĆ

(Korčula, 13. svibnja 1935. – Rijeka, 13. prosinca 2020.)

.Od 1986. godine docent je na Odsjeku povijesti pri Filozofskom fakultetu u Zadru, gdje se i umirovio kao profesor emeritus.

https://hr.wikipedia.org/wiki/Ivo_Rendi%C4%87-Mio%C4%87Devi%C4%87

DR. SC. MILKO BRKOVIĆ, umirovljeni znanstveni savjetnik i naslovni profesor u trajnim zvanjima
<https://proleksis.lzmk.hr/57723/>

PROF. DR. SC. SERĐO DOKOZA

Godine 2006. biran je u naslovno zvanje docenta, 2010. u zvanje izvanrednog profesora, a 2018. u zvanje redovitog profesora.

<https://povijest.unizd.hr/nastavnici/prof-dr-sc-serdo-dokoza>

DOC. DR. SC. IVAN POLJAKOVIĆ

(Subotica, 9. siječnja 1956.) je hrvatski filolog, apologeta, političar i povjesničar književnosti iz Vojvodine,

Od 2006. djeluje na Sveučilištu u Zadru.

https://hr.wikipedia.org/wiki/Ivan_Poljakovi%C4%87

Njih se kao potpisnike može naći u mojoj knjizi: DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / Na hrvatsku šutnju nismo spremni! Zagreb, 2015.

Peticiju je na portalu kamenjar.com potpisalo još njih preko 4,000, ali malo je vjerojatno da je Pavičić mislio na nekog od njih, a ni sam nemam ni te podatke niti imena svih članova Projekta SNOVI.

Mislio sam završiti ovaj tekst kako bi mi bilo drago doznati da nisam u pravu i da Pavičić nije lagao pa i nije srpski sluga. Ali ne mogu jer bi ostalo samo ono budaletina, a ne znam što je njemu draže.

Josip Pečarić

BUDALETINA I O PROJEKTU „SNOVI“, 3

Kad pogledamo naslov i podnaslov jučerašnje Hodakove kolumne netko od onih koji su pročitali moje tekstove o Budaletini pomislio bi da i Hodak piše o projektu „Snovi“. Naime u tekstovima koje je napisao Budaletina, kako je novinara Juricu Pavičića nazvala hrvatska književnica Nevenka Nekić spominje se i Trumpova pobjeda, o kojoj sam napisao i knjigu

(<https://dragovoljac.com/index.php/razno/41452-nova-knjiga-akademika-pecarica>) ali i ZDS.

Zato evo te Hodakove kolumne iako je Hodak nije pisao zbog projekta „Snovi“:

LIJEVOM NAŠOM

IMA JOŠ BALVANA KOJI NISU ČULI ZA DOGAĐAJ S HOS-OM IZ '93: LJUDI SE SADA MORAJU TRESTI

Zvonimir Hodak

Naša lijeva medijska falanga, nakon uvjerljive **Trumpove** pobjede, bacila se na "mudro" analiziranje "Tko je doveo Trumpa na vlast". Kako se samo usudio pobijediti, a da nije pitao naše "demokratske" medije podržavaju li takvo što. Krivci su "generacija Z, žene, Latino-amerikanci, marsovc...".

11.11.2024.

Uglavnom, nakon što su cijelo vrijeme pumpali javnost navijanjem za **Kamalu Harris**, a ocrtavajući Trumpa kao zlog zmaja iz mračnih legendi, sad su ostali toliko zatečeni rezultatima volje velike većine Amerikanaca, da im je preostalo samo još lamentiranje u stilu "kako će izgledati Trumpovo novo normalno?". Ukratko, lijevi falangisti morali su zagristi jako kiselu jabuku. Umorili su se tražeći Trumpu dlaku u jajetu. U predizborno vrijeme izmišljali su ankete po kojima je Kamala Harris bila prvo izjednačena s Trumpom, a kasnije je navodno čak i vodila. Sad kad ih je "sirovi" Donald doslovno pomeo,

čude se k'o opareni vrelom vodom. Jutarnji u tome za sada prednjači. Evo samo nekih zlobnih naslova kao: "I poslije američkih i hrvatskih izbora bogati postaju još bogatiji, a sirotinja i dalje živi u nadi!" ili "Hrvatski desničari oduševljeni su Trumpovom pobjedom"...

Davno sam živio i radio u San Franciscu i dobro sam naučio da se u SAD-u sve vrti oko ekonomije. Najvažnije je imati posao, dobro zarađivati i pristojno živjeti. Sve drugo je "druga liga zapad". Nakon prvog mandata Trump je ostavio šest milijuna novih radnih mjesta, a sad su Amerikanci pokazali svojim glasovima i da se u Trumpovo vrijeme znatno bolje živjelo u Americi negoli u doba demokrata **Bidena**. Sve to je Trumpu bilo dovoljno i za drugi mandat, ali su zato na prošlim američkim izborima famozni izmišljeni "poštanski glasovi" stizali još dugo nakon završetka izbora, tako dugo dok Biden nije napokon dobio većinu, a Trump popušio. Oni s boljom memorijom možda će se sjetiti kako je Biden već sjedio u Bijeloj kući, a "poštanski glasovi" za Bidena i dalje su stizali u njegov glasački stožer. To me podsjeća na onu ličku: "Nisam znao da pije dok jednog dana nije došla kući trezna!".

FOTO: EPA/CRISTOBAL HERRERA-ULASHKEVICH
Demokracija na kvadrat

Sad su desničari u Hrvatskoj oduševljeni, a ljevičari svih spektara do onih u Sjevernoj Koreji u laganoj su komi. Napokon je laž izašla na sunce. Premoćna Trumpova pobjeda donijela je Republikancima osvojeni Kongres i Senat. Očito su Trump i Republikanci naučili lekciju o krađi izbora u "naj"-demokratskijoj državi, pa je ovaj puta Trumpov stožer bio oprezniji i sva je pošta stigla na vrijeme. Na radost hrvatskih desničara, a na užas ljevičara. Od pisanih medija koje redovito kupujem samo u Sportskim novostima nije bilo cmizdrenja, čuđenja k'o pura dreku i naricanja zašto je "dobri Joe" otišao u zasluženu mirovinu.

Kad se vratio iz Amerike, pitali su našeg političara što smo dobili u Americi. "Ništa!", odgovori Stipe. "Kako ništa?", začuđiše se novinari. "Morate znati da jedno američko ništa vrijedi bar kao tri europska!", odgovori on.

Anton Babić, bivši Tuđmanov suradnik, malo je zatečen i blago se čudi: "Ludilo i crnilo na HRT-u. U današnjem TV kalendaru glavni dio sadržaja bili su hvalospjevi srpskoj vojsci i jugoslavenstvu". To je konstanta. Pogledajte goste u "Otvorenom", gdje je nestala elitna emisija "Pola ure kulture...". Hrvatski ljevičari, orjunaši i jugo-nostalgičari medijski su pobjednici Domovinskog rata. Svi dnevници, tjednici, nacionalni TV-programi puni su jugo-nostalgičara. Recimo, naš **Zoran Šprajc**, nekada Jovanović. Ponekad je duhovit pa zbog toga ne upirem prstom u njega. Sad ga je malo "uzelo", kak' kažu Zagorci. Kaže naš Zoran: "Što više RTL bi mogao pokrenuti Život na vagi - Military edition". I nastavlja kako bi to bilo da kandidati nose minobacače dok trče trideset kilometar pa da vidiš rezultata. Doduše, kažu da Hrvatima marš od 30 km nije neki izazov.

Bilo je dana kada su mogli marširati i 300 kilometara bez problema. Recimo, iz Bleiburga po cijeloj tadanjoj Jugi. Sve se može kad se hoće! Crk'o sam od smijeha! Koliko samo duhovitosti u našeg Zorana. Jedan od najtragičnijih događaja u novijoj povijesti Hrvata našao se na meti britkog "humora" Zorana Jovanovića, preimenovanog u Šprajc. Je*eno sam se nasmijao. To je stvarno demokracija na kvadrat. Marš od Bleiburga do domovine odnio je najmanje 60 tisuća ubijenih i masakriranih ljudi. Bolje je ne prisjećati se, ali naš Šprajc ima volovsko pamćenje i neopisivi smisao da bude satiričan. Bravo majstore! Sve se može kad se hoće

i kad se smije! A 5. kolovoza 1985. g. mogli smo svima definitivno dati do znanja da se takvo što više ne smije.

I prosjački milje ima svoje afere. Lihvar susjedi posudio dvoje djece za prosjačenje, a sad traži natrag petero.

FOTO: Jakov Prkić/CROPIX

Vlada bi trebala pozvati Trumpa da smanji strah hrvatskih ljevičara

Imamo mi još naših ljudi koji su za pohvaliti. Recimo **Ivica Puljić**, dopisnik ne znam koga i od kuda iz SAD-a. Čim je objavljeno da je Trump demaskirao njegovu Kamalu, Ivica se javio drhtavim glasom i obavijestio nas da se Amerika tresе... Valjda od straha.... "Opća opasnost" iliti Ivica je dospio preko "velike bare" još dok Amerika nije bila ni otkrivena pa zato ni on nije do danas bio otkriven. Sad se malo "razotkrio". Atmosferu straha u SAD-u, nakon Trumpove pobjede, osjetila je i naša politologinja **Marjana Grbeša**. Vlada Republike Hrvatske trebala bi pozvati Trumpa da malo smiri situaciju, da smanji panični strah hrvatskih ljevičara koji žive u SAD-u. Do sada su ih svi hvalili da imaju veliko srce. Samo su doktori rekli da im je to mana.

Kad su Ivica i Marjana došli u Ameriku mislili su da su im se svi snovi ostvarili. Danas pate od nesаницe.

Imotski je nekako sinonim, uz Liku i Hercegovinu, za zatucano "rvatstvo". Netko je stavio zastavu HOS-a na spomenik **Tinu Ujeviću**. Ne zna se tko je stavio zastavu, ali zna se tko je Tin. "Slavne" 1945.g. Tin je doživio lijepo priznanje. Zato što nije bio u partizanima isključen je bio iz javnog i kulturnog života narednih deset godina. Navodno na prijedlog **Marina Franičevića** koji je, pogađate, bio u partizanima. I sad se na njegovom spomeniku našla zastava, s grbom koji počinje prvim bijelim poljem i pozdravom ZDS. **Ivica Čapin** se slikao s tom zastavom pred Tinovim kipom. Što je još gore, objavio je sliku na svom fejsu. Odmah je reagirala "narodna vlast" pa je sudac za prekršaje podigao optužni prijedlog, kojim se traži da Ivica izbroji četiri tisuće eura jer je, objavljujući tu sliku, "remetio javni red i mir".

Zamislite logiku tog suca. Gdje će Ivica naći 4000 eura još se ne zna. On samo zna da nije on tu "neprijateljsku" zastavu stavio na Tinov spomenik. Usput je još i pogoršao svoju procesnu poziciju izjavom "ne sramim se ni HOS-a ni zastave, ali je ja nisam stavio na Tinov spomenik". I tako je u Imotskom zavladao strah, ljudi se tresu kao da je na izborima u Imotskom pobijedio američki "autokrat" Trump. Ima u ovoj državi balvana koji još nisu čuli, pročitali i doznali da je još 1993.g. HOS na procesu koji se vodio na Vojnom sudu u Zagrebu proglašen regularnom jedinicom Hrvatske vojske. Ta presuda u procesu protiv **Parage, Đapića i Mile Dedakovića** bila je potvrđena i na Vrhovnom sudu Hrvatske. I sad je to neosporna činjenica. Samo svakog tko se slika uz HOS-ovu zastavu to košta bar 4000 eura. Ni policija ne zna tko je postavio nesretnu zastavu, ali za objavu te zastave na fejsu prekršajni sud je odvalio cijenu od 4000 eura. Tako danas hrvatski lijevičari brane Tina od "nacionalista". Sve ostalo je tragikomedija...

Navike su pogubne, osobito kad se na njih naviknete...

*Vijest s Pantovčaka. Predsjednik **Zoran Milanović** smijenio je vrhovnog "komandanta" Hrvatske vojske **Zorana Milanovića** jer se kao vojnik miješao u politiku.*

Friedrich Hegel je zaključio: "Bolje je boriti se i izgubiti nego nikada se ne boriti".

Dva starija građanina gledaju mamut reklamu s natpisom "Ručak bez pranja suđa". Bože, kakav je to ručak bez pranja suđa? Penzionerski!

Uz takvu kampanju i treba opet izabrati Milanovića

Rijetko nešto pročitam ili čujem u našim mainstream medijima o **Tomislavu Jonjiću**, predsjedničkom kandidatu na predstojećim izborima. Nema on iza sebe neku parlamentarnu stranku, nije ljevičar, ne razmeće se svojim "znanstvenim postignućima", nije pripadnik Woke pokreta itd. Ako što pročitam to je objavljeno ponekad u Hrvatskom tjedniku. Lijeva medijska falanga ima svoje kandidate – Milanović, **Primorac** i **Kekin**. Milanović jede pršut, Primorac trči dok kamera slika. Kad je buknuo rat '91.g. Primorac je otišao u SAD. Danas je član "Generalskog zbora". Kekin bi sve promijenila osim Možemo! pa je Jonjić za njih tek neki anonimni kandidat, sistematski prešućivan i uporno ignoriran.

FOTO: Ranko Šušvar/CROPIX

Uz takvu kampanju i treba opet izabrati Milanovića

Rijetko nešto pročitam ili čujem u našim mainstream medijima o **Tomislavu Jonjiću**, predsjedničkom kandidatu na predstojećim izborima. Nema on iza sebe neku parlamentarnu stranku, nije

ljevičar, ne razmeće se svojim "znanstvenim postignućima", nije pripadnik Woke pokreta itd. Ako što pročitam to je objavljeno ponekad u Hrvatskom tjedniku. Lijeva medijska falanga ima svoje kandidate – Milanović, **Primorac** i **Kekin**. Milanović jede pršut, Primorac trči dok kamera slika. Kad je buknuo rat '91.g. Primorac je otišao u SAD. Danas je član "Generalskog zbora". Kekin bi sve promijenila osim Možemo! pa je Jonjić za njih tek neki anonimni kandidat, sistematski prešućivan i uporno ignoriran.

Tko je čuo nešto o Hrvatskom filmskom institutu u SAD-u. Jonjić je jedan od osnivača. I Institut i Jonjić su jednako prešućivani. Uz takvu kampanju i treba opet izabrati Milanovića. To je igra koju su ljevičari naučili od najvećeg od njih – druga **Staljina** čija izborna strategija je glasila: "Ako se izbori dobro organiziraju onda se i ne trebaju održati". Živa istina. Zato se s puno simpatije prisjećam američkog ministra trgovine i njegove konferencije za tisak na moskovskom aerodromu. Na pitanje ruskih novinara koje su stvari najvažnije u politici, ministar je malo promislio i odgovorio: "U politici su najvažnije dvije stvari. Prva je novac, a druge se ne mogu sjetiti!". Jonjić nema novca, a naši izbori za kandidate koji imaju iza sebe stranke su već dobro organizirani.

Dobro je gledati predizborne plakate. Gledati i plakati...

Paralelno s gay paradom održana je i antigay parada na kojoj su se nosile parole "Tuđu nećemo, svoju ne damo!".

Objektivan si samo dok si naivan.

Antun Mateš, slikar, pisac, profesor i branitelj jednom je izjavio: "S ponosom objavljujem da ću biti jedini hrvatski predsjednik iz ustaške i antikomunističke obitelji". Još prije devedesete godine naš bi Anton vodio svoju kampanju s Golog otoka. To je velik doseg, ali pomalo iracionalan. Ni **Tuđman**, koji je stvorio ovu državu, nije bio iz antikomunističke obitelji...

U vrijeme slanja ruskog svemirskog broda na Mars, s Marsa je stigao oštar demarš...

Iskušali su ga, ali je bio bljutav.

Tjednici Nacional i Globus počeli su izlaziti u boji. Valjda da bi im vijesti bile šarolikije.

Nepopravljivi 'monstrum' paralizirao je državu: Takav klinjo u bivšoj državi dobio je izbor

I na kraju, na žalost nas je napustio još jedan proljećar **Ivan Zvonimir Čičak**. Bio je kontroverzna politička osobnost, ali mu se ne može osporiti velika energija i strast za politiku. Čičak student i Čičak HHO-ovac dvije su osobe, ali između ta dva razdoblja bilo je i njegovo trogodišnje razdoblje političkog zatvorenika koje ostavlja traga. Danas o njemu u medijima govore uglavnom ljevičari mada ga za života baš i nisu poštivali. Oni koji ga poznaju iz ranog razdoblja, vremena njegove i njihove mladosti, možda bi istakli neke druge njegove vrijednosti osim borbe za prava srpskog naroda u doba Domovinskog rata, ali očito je to danas bolja popudbina od negdašnje njegove borbe protiv komunizma i za hrvatske nacionalne interese. Nek' počiva u miru Božjem!

<https://direktno.hr/kolumne/ima-jos-balvana-koji-nisu-culi-za-dogadaj-s-hos-om-iz-93-ljudi-se-sada-moraju-tresti-358675/>

Naravno i ova Hodakova kolumna je jedan od tekstova koji pripadaju seriji o Srpskoj Hrvatskoj. Takvi su na primjer:

<https://hrvatskonebo.org/2024/11/11/natasa-bozinovic-tko-je-izdajica-a-tko-ima-muda/>

<https://www.hkv.hr/razgovori/44575-v-matic.html>

Ali zar svi moji tekstovi i knjige poslije prevrata iz 2000. ne pripadaju toj seriji?

Što se tiče knjige o Trumpu sigurno bi se u njoj našli i mnogi drugi tekstovi kao na primjer:

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/44585-h-hitrec-116.html>

<https://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/41436-sanjin-bakovic-pobjeda-donald-trumpa-u-sad-u-uciniti-ce-mir-u-svijetu-ponovno-velikim>

<https://kamenjar.com/visnja-staresina-pobjedom-donalda-trumpa-zapocinje-i-novi-globalni-trend/>

Josip Pečarić

<https://direktno.hr/direkt/hodak-kolumnom-ponovno-uzburkao-mreze-ovim-potezom-hrt-ponizava-hrvate-vlastitij-drzavi-358745/>

PANIKA ZBOG PROJEKTA 'SNOVI'

Poslije Budaletine javio se i Viktor Ivančić koji je sada kolumnist lista Srpske nacionalne manjine u RH "Novosti".

Da one nacionalne manjine čiji su sunarodnjaci izvršili fašističku agresiju na Hrvatsku, koja je prethodno bila razoružana. Bila je razoružana jer oni moćnici koji su ih podržavali znali su kako Srbi nikada nisu dobili neki rat koji su sami vodili, i u takvi ratovi su se završavali "bežanijama".

Znamo da i takva Hrvatska bez oružja uspjela se obraniti od te fašističke agresije i natjerat Srbe u ono što jedino znaju – u novu "bežaniju". To je najbolje opisao onaj koji ih je poveo u agresije Slobodan Milošević proglašivši srpsku hrabru vojsku vojskom zečeva. Naravno ima Hrvata koji nikada nisu željeli nezavisnu Hrvatsku pa su se nadali da će razoružana Hrvatska izgubiti, a kad nije ili su izravno kolumnisti u takvim novinama kakve su Novosti ili pišu za druge novine u RH koje nisu hrvatske. To im je omogućeno jer su svjetski moćnici koji nisu željeli nezavisnu Hrvatsku uspjeli slične političare dovesti na vlast pa im je i jest zadaća da ostvare Srpsku Hrvatsku, kad već nisu uspjeli u zamisli o očuvanju Srboslavije, tj. Kako je davno Tanja Torbarina konstatirala Jugoslaviju kao najveću moguću Veliku Srbiju. Takve ljude je dano opisao kineski filozof i ratnik Sun Tzu sa samo dvije riječi – najogavniji ljudi.

Zato se moglo i očekivati da će se se poslije Budaletine javiti i netko iz „Novosti“.

I doista javio se Viktor Ivančić. . I još u tekstu citira Budaletinu. Meni je tekst toliko zabavan, jer kao ruga se a plače nad sudbinom jer očekuje da neće katedre za povijest Filozofskih fakulteta u RH u skoroj budućnosti biti prepune 'istoričara', tj. raznih Drobilica (pardon Goldsteina), Jakovina, Markovina, Klasića... Da ni u medijima ih neće biti. A hoće li država moći i dalje davati silne novce novinama u kojima radi Ivančić. On spominje 'garnituru renomiranih desničara i konzervativaca, u rasponu od ANTE NAZORA do VLADIMIRA GEIGERA, od DAVORA MARIJANA do MARIJA JAREBA'.

A kad se vidi da su ova četvorica dio Projekta SNOVI jasno je da ih mora plašiti kad samo pomisle da će oni imati više mogućnosti za svoj znanstveni rad, jer oni su doista znanstvenici za razliku od 'istoričara' koji su obični politički aktivisti.

Pa i nedavno je jedan takav rad Vladimira Geigera doveo do ostavke ravnatelja JUSP Jasenovac. O tome pogledajte knjigu:

J. Pečarić: Tko će odgovarati zbog protuhrvatskih laži JUSP Jasenovca? Dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/juspjasenovac.pdf>

Koliko li je samo Geiger članaka napisao i Ivi Drobilici. Tako sam i nedavno na facebooku stavio njegov najnoviji osvrt na knjigu Ive Drobilice:

[https://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/dr-geiger-o-knjizi-ive-goldsteina-povijest-bez-](https://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/dr-geiger-o-knjizi-ive-goldsteina-povijest-bez-fusnota/?fbclid=IwY2xjawGikDtleHRuA2F1bQIxMQABHVHm3tKpEP7AaQt-Q8FGBt3zkBqXK1Ms-wUyb_IB-IO6816jmYN1v_3XjQ_aem_kat2QNNG8ueO9EWUaw4CMw)

[fusnota/?fbclid=IwY2xjawGikDtleHRuA2F1bQIxMQABHVHm3t](https://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/dr-geiger-o-knjizi-ive-goldsteina-povijest-bez-fusnota/?fbclid=IwY2xjawGikDtleHRuA2F1bQIxMQABHVHm3tKpEP7AaQt-Q8FGBt3zkBqXK1Ms-wUyb_IB-IO6816jmYN1v_3XjQ_aem_kat2QNNG8ueO9EWUaw4CMw)

[KpEP7AaQt-Q8FGBt3zkBqXK1Ms-wUyb_IB-](https://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/dr-geiger-o-knjizi-ive-goldsteina-povijest-bez-fusnota/?fbclid=IwY2xjawGikDtleHRuA2F1bQIxMQABHVHm3tKpEP7AaQt-Q8FGBt3zkBqXK1Ms-wUyb_IB-IO6816jmYN1v_3XjQ_aem_kat2QNNG8ueO9EWUaw4CMw)

[IO6816jmYN1v_3XjQ_aem_kat2QNNG8ueO9EWUaw4CMw](https://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/dr-geiger-o-knjizi-ive-goldsteina-povijest-bez-fusnota/?fbclid=IwY2xjawGikDtleHRuA2F1bQIxMQABHVHm3tKpEP7AaQt-Q8FGBt3zkBqXK1Ms-wUyb_IB-IO6816jmYN1v_3XjQ_aem_kat2QNNG8ueO9EWUaw4CMw)

Pogledajte

„Počelo je tako što je Goldstein u tjedniku Globus od 5. svibnja 2018. iznio tvrdnju kojom je objasnio što se dogodilo s mnogobrojnim leševima – a prema njemu, riječ je o najmanje **90.000 do 100.000 žrtava** logora Jasenovac:

„Na samom kraju rata, početkom travnja 1945., vratilo se nekoliko naj viđenijih jasenovačkih koljača nakon dvije-dvije i pol godine u Jasenovac, jer su znali točno pozicije masovnih grobnica. Zapovijed je glasila da se ‘tragovi grobova imaju uništiti po svaku cijenu’. [...] iz [Njemačkog] Reicha su dovezeni strojevi koji su lomili kosti leševa. [...]”³³

Nakon zagrijavanja u Globusu Goldstein se posebno snažno raspištio 17. lipnja 2018. na Hrvatskoj televiziji, u emisiji Nedjeljom u 2, kad je izjavio:

„[Miroslav] Filipović Majstorović [...] je najbolje znao te grobnice. On je išao u Chelmno, kod nacista se instruirati kako se uništavaju leševi, čak su doveli strojeve koji uništavaju kosti. [...] Drugim dijelom su, kosti, koje su našli, od nosno iskopali [u Jasenovcu], uništavali u tim strojevima.”³⁴

A nakon tih konfabulacija, Goldstein u svojoj knjizi Jasenovac – kao što je poznato i kao što sam već pisao – spomenuti stroj za drobljenje kostiju uopćenije spomenuo. Jasno da nije spomenuo da je ustaški časnik Filipović Majstorović otišao na instrukcije u njemački logor Chełmno, niti je spomenuo da su ustaše takve strojeve dovezli u Jasenovac, jer je sve prethodno što je Goldstein izjavio u Globusu i na Hrvatskoj televiziji šarlatanska izmišljotina, laž, nešto čega bi se (valjda?) trebao sramiti bilo koji razuman i pošten čovjek, a kamoli ne redovni sveučilišni profesor.

U ljeto 2021. u *Jerusalem Postu* objavljen je tekst u kojem je Goldstein izvrnut kritici (kao autor potpisan je David Goldman, što je očito izmišljeni identitet). U tom je tekstu, pored ostaloga, spomenuta i Goldsteinova izmišljotina o stroju za drobljenje kostiju koji su ustaše na kraju rata dopremili u logor Jasenovac. Tada je Goldstein za Večernji list među ostalim „objasnio”

*„[...] kako je u TV-emisiji Nedjeljom u 2 iznio tezu da su leševi uništavani i spravom za mljevenje kostiju što su nacisti radili u logorima u sklopu opće poznate ‘Akcije 1005’, a ustaše su, to nije nikakva tajna, i u tom pogledu usko surađivali su [sic!] nacistima.”*³⁵

Razumljivo, Goldstein je time objasnio isključivo s kojom lakoćom može lagati. Nije on u Nedjeljom u 2 iznio „tezu” da su leševi u Jasenovcu uništavani spravom za mljevenje kostiju, nego je to iznio kao činjenicu, kao što je vidljivo iz prethodno navedenog citata.

Na ovome mjestu ipak moram otići u digresiju. Kao što sam naveo, u ljeto 2021. po hrvatskim medijima širila se vijest o Goldmanu i Goldsteinu, Jerusalem Postu i drobilici. Ako nešto nisam propustio, u cijeloj toj medijskoj oluji u čaši vode ipak nisam primijetio da su o svemu tome nešto napisali Vlado Vurušić i Robert Bajruši, novinari Jutarnjega lista. Ili pak književnik Miljenko Jergović. Spomenuti, uvijek kao seoski bubnjari spremni staviti se na raspolaganje širenju ili obrani Goldstein-Agitpropa, odjednom su zašutjeli kad se povuklo pitanje drobilice koju je izmislio Goldstein.

A onda će doći dr. Mataušić (s dr. Bućin), pa će pravednički zaključiti da nisam Goldsteinu u stanju naći pogrešku, nego mu

ispravljam zarez. Ja bih dr. Mataušić s dr. Bućin ljubazno preporučio da s Goldsteinom odu u ekspediciju u Lonjsko polje, možda negdje nalete na tu drobilicu koju su ustaše donijeli iz Njemačke. U međuvremenu, jasno, Goldstein ne posustaje, pa i u ovoj knjizi, kao vrhunski alkemičar hrvatske historiografije, ono što mu se oko ostataka žrtava Jasenovac hoće, napastuje u težnji da to pretvori u činjenice:

„[...] U dijelu sonde iskopanih sredinom šezdesetih godina pored tragova paljevine nađeni su i komadići kostiju, što ukazuje na to da su se kosti, osim što su se spaljivale, i sustavno usitnjavale, jer ih se nije moglo posve uništiti vatrom. [...] Opisana metoda uništavanja tragova zločina istovjetna je praksi razvijenoj u logoru smrti u Chelmnu, u sklopu 'Akcije 1005', u kojoj su od 1942. sustavno uništavani tragovi nacističkih zločina u okupiranoj Poljskoj, SSSR-u, pa čak i u Srbiji. Moguće je procijeniti broj spaljenih leševa na temelju primjera u logoru smrti Belžec: kapacitet jedne tamošnje lomače, na kojoj je radilo 300 zatočenika, bio je 2000 leševa u 24 sata, potom je napravljena još jedna, što znači da se u Belžecu moglo spaliti 4000 leševa dnevno. Ako su slično radili u Jasenovcu na četiri tamošnje lomače (toliko ih spominje Berger) moglo se spaliti dvostruko više leševa. Dakle, broj spaljenih leševa mogao bi se brojiti u tisućama.”³⁶

A i ostali spomenuti su se u svom radu itekako zamjerali srpskim slugama ili po Sun Tzuu najogavnijim ljudima.

Da za razliku od 'istoričara' Ivančić spominje povjesničare i tvrdi kao i Budaletina da oni dominiraju hrvatskom povijesti. Naravno, tako mora biti, tj. i država ne bi smjela financirati one koji zastupaju jugo-komunističku ili srpsku paradigmu u hrvatskoj povijesti, koji moraju govoriti i pisati tako jer su naučili da u komunizmu mogu postojati samo 'istoričari' koji pišu po poznatoj činjenici da je LAŽ NAJVIŠE POMOGLA SRBIMA U POVIJESTI. A to je nemoguće među Hrvatima sprovesti ako se ne zabrani ISTINA.

Davno sam tvrdio da poznate Miloševićeve riječi SRBI SU POBJEDNICI U RATU, A GUBITNICI U MIRU treba tumačiti suprotno jer to je točno za Hrvate: HRVATI SU POBJEDNICI U RATU, A GUBITNICI U MIRU. Zato imamo ovakvu državu gdje

'povjesničare' i ovakav povijesni projekt financira poduzetnik (Roglić), a Drobilici, Jakovini, Markovini, Klasići i sličine financira i država a i oni koji su protiv nezavisne Hrvatske, pa su i stalno su na svim glavnim medijima. Zna li za onu židovsku kletvu: IMA PA NEIMAO! Da i Budaletina i Ivančić i mnogi drugi zato strahuju, pa ih treba žaliti. Jer biti – kako ih je Sun Tzuu nazvao – najogavnijim ljudima – je takvo da se oni gade i onima za čije interese rade.

Zato je zabavno čitati njihove tekstove sada kada su očito u strahu da će izgubiti sve što su svojim lažima stekli. Kada se rugaju lako je vidjeti da plaču, kad nešto tvrde lako je vidjeti da je to neistina. Kad ih tako čitate vidjet ćete da oni zaista precizno pokazuju kakva bi RH trebala biti.

Da čitajući tako nije samo zabavno čitati njihove tekstove već i korisno jer pokazuje kakvu vlast mi imamo koja im je takvo djelovanje omogućila.

Zato čitajte Ivančića (s podsmjehom):

UVREDE & PODMETANJA

15/11/2024

MOKRI SNOVI

PIŠE Viktor Ivančić

Ako je komunizam crknuo prije tri i pol decenije, nije li možda Branko Roglić taj koji ga – upuštajući se u novi sveti rat protiv utvare – "vječno ostavlja na vlasti"? I ako jest, zašto to radi? Zbog čega "jedan od najbogatijih Hrvata" svoj predsmrtni život posvećuje borbi protiv posmrtnog djelovanja komunizma?

<https://www.portalnovosti.com/mokri-snovi>

Domovina u zagrljaju poduzetnika – Branko Roglič (FOTO Slavko Midžor/PIXSELL)

Ostatak života posvetit ću domovini – svečano kaže BRANKO ROGLIĆ, vlasnik Orbico grupe i "jedan od najbogatijih Hrvata", u Večernjem listu. "Nemoj, molim te!" panično kaže Domovina u prvome pasusu ovoga teksta.

Samo što ovaj potpisnik, jasna stvar, ne raspolaže dovoljnom količinom mašte da Domovinu spasi od ljubavi kojom je Branko Roglič namjerava obasuti. Prema najavi, zagrlit će je toliko snažno da bi joj mogao zgužvati pluća, skrckati rebra i destruirati ključne dijelove kraljeznice. Jedina nada za Domovinu leži u činjenici da je "jedan od najbogatijih Hrvata" već čovjek u ozbiljnim godinama, pa "ostatak života" kroz koji bi trebala trpjeti izljeve njegovih emocija možda neće trajati fatalno dugo.

Poduzetnik je svoj zavjet isporučio prilikom najave projekta dovitljiva naziva SNOVI (Sučeljavanje, Naobrazba, Ovladavanje, Vrednovanje, Identitet), kroz koji će financirati četrdeset i osam hrvatskih historičara, a ovi će svojim istraživanjima i publiciranim radovima stvarati "sintezu o hrvatskoj povijesti 20. stoljeća". "Dosta je bilo laži", entuzijastično poručuje mecena, treba iskorijeniti pogubno "binarno sagledavanje" nacionalne historije, njegova garda

eksperata objavljivat će samo ono "sto posto provjereno". "Prošlošću za budućnost!" glasi parola na mrežnoj stranici projekta.

Ukratko, SNOVI će nam donijeti hrvatsku povijesnu realnost; SNOVI će osigurati stvarnu sliku novije nacionalne prošlosti, lišavajući nas halucinacija, buncanja i noćnih mora koje su isključivo lijevoga porijekla, tvrdi dobročinitelj. Stoga je okupio garnituru renomiranih desničara i konzervativaca, u rasponu od ANTE NAZORA do VLADIMIRA GEIGERA, od DAVORA MARIJANA do MARIJA JAREBA, kao jamstvo da će se odvažno kročiti ideološkom stazom što je utrta još početkom devedesetih, onim slavnim rušenjem više od tri tisuće partizanskih spomenika i usplamtjelom antikomunističkom strašću koja do danas karakterizira njihovu stručnost. "Nećemo dopustiti da nam prošlost kroje ostaci prošlosti!" – ne glasi parola na mrežnoj stranici projekta SNOVI, ali se podrazumijeva.

Učini li vam se da je stvar u konceptualnom smislu prilično debilna, bit ćete u pravu. Tim više što mobilizirana ekspertna trupa ionako već uvelike proizvodi službenu verziju povijesti, zauzimajući pritom najvažnije pozicije na fakultetima, u institutima i na stranicama školskih udžbenika. JURICA PAVIČIĆ u Jutarnjem listu ispravno zaključuje da "ljudi koje će Roglić dodatno financirati već jesu hrvatska historiografija", da "svi ti ljudi već primaju plaću za posao koji im Roglić plaća" i da će, shodno tome, preko njegova ingenioznog projekta "službena akademska zajednica, država i krupni poduzetnik udružiti snage ne bi li dvostruko blindirali novu Istinu".

Zato je korisnije usmjeriti pažnju na motivaciju dobrotvora. "Nadam se da ćemo ovim znanstvenim pristupom pridonijeti čišćenju od komunističkih i svih laži koje opterećuju odnose među ljudima", kaže Branko Roglić za Slobodnu Dalmaciju, a da se ne bi pomislilo kako su "sve laži" jednako pogubne kao i one "komunističke", odmah se nadopunjuje: "Komunizam je iza sebe ostavio strašne laži, imao je strašnu propagandu koju je stvarao kao da će vječno ostati na vlasti. Komunizam i komunističke laži umnogome su zamrsile odnose među narodima."

I sada će SNOVI, dakako, te odnose razmrsiti, rasteretiti će ljude i narode, jer je omiljeni hrvatski bogataš odlučio svoj životni

preostatak i nešto sredstava s bankovnog računa "posvetiti domovini". Lijepo. Trideset i pet godina nakon kraha komunističkog režima, društveno odgovorni poduzetnik spašava Hrvatsku od komunističke pošasti. Čovjek se, logično, pita: ako je komunizam crknuo prije tri i pol decenije, nije li možda Branko Roglić taj koji ga – upuštajući se u sveti rat protiv utvare – "vječno ostavlja na vlasti"? I ako jest, zašto to radi? Zbog čega "jedan od najbogatijih Hrvata" svoj preosmrtni život posvećuje borbi protiv posmrtnog djelovanja komunizma?

Zbog domovine, glasi službeni odgovor. Njegovi istupi upućuju tek na to da je dekomunizacija Hrvatske na historiografskom planu zadaća od povijesne važnosti. Takvi su to SNOVI: dominira predodžba domovine kao cvjetnog polja, šarene livade pod čijom se humusnom površinom nalazi bezbroj nagaznih mina što ih je iza sebe ostavio bivši zločinački režim, pa su Roglić i njegova hrabra povjesničarska brigada odlučili prionuti čišćenju terena. Svako toliko netko će pogrešno zakoračiti i odletjeti u pizdu materinu zbog detonacije komunističkog zla, ali što se može, valja neustrašivo gurati naprijed, do konačne pobjede.

Prva garnitura barjaktara postkomunističkog antikomunizma tako je, za određenu svotu živog novca, proširila članstvo, mada se i dosad te časne čeljadi namnožilo preko svake mjere, od IVANA ARALICE u ranijoj do MIRJANE KASAPOVIĆ u poznijoj fazi hrvatske državotvorne tralalajke. Ne uspjevši se probiti snagom intelekta ili akademskim statusom, Roglić je naposljetku platio ulaznicu, iako je već duže vrijeme odan križarskoj borbi, upražnjavajući logički neizdrživi, ali unutar kluba obvezujući misaoni manevar – da davno propali poredak osuđuje za sve trenutačne nevolje i društvene devijacije.

Prije neku godinu, na primjer, u televizijskoj emisiji ALEKSANDRA STANKOVIĆA fenomen raširene korupcije objasnio je ovako: "Od malih nogu treba učiti djecu poštenju. Kod nas to nije bio slučaj, jer smo imali socijalizam. On je potpuno izopačio razmišljanja ljudi." Istom prilikom dodao je da su glavni akteri pljačkaške privatizacije "bili ljudi sa socijalističkim *mindsetom*".

Premda ga žustro olajava kada pokušava objasniti kako će funkcionirati SNOVI, donator desničarske historiografije prakticira

"binarno sagledavanje" tekuće zbilje: postoji organska veza između socijalizma i nemorala, za razliku od kapitalizma, s kojim stvari stoje obrnuto; nepoštenje je dakle socijalistički proizvod, dok su kapitalizam i slobodno tržište valjda generatori čestitosti; svaka kapitalistička svinjarija utoliko ima jasno socijalističko izvorište... To što je socijalizam pretvoren u razvaline prije punih trideset i pet godina, Roglića ne opterećuje, jer on njeguje arheološki pristup analizi sadašnjosti.

A onda je na red došla prošlost, pod geslom "prošlošću za budućnost", odnosno za Domovinu, kojoj će "jedan od najbogatijih Hrvata" pokloniti svoju starost i očistiti je od "komunističkih laži". Domovinu nitko ne pita za mišljenje dok stenje u zagrljaju ambicioznog zaštitnika. Pa evo, dajmo joj ovdje priliku:

"Poštovani gospodine Rogliću,

najljepše vas molim da ostatak svoga života – za koji želim da potraje što duže – posvetite nečemu drugom, a ne meni. Preporučujem vezenje ili filateliju.

Još bih vam i oprostila prepotentnu gestu kojom mi udjeljujete svoje cijenjeno skrbništvo, smatrajući da bih ja trebala biti nekakav antikomunistički brlog dizajniran po vašoj mjeri. Čim hrvatski kapitalist i trgovački špekulant vašega profila objavi da radi u interesu hrvatskoga naroda i hrvatske domovine, uhvati me gorki smijeh. Kakva lakrdija!

Svaki vaš potplaćeni radnik, svaka izraubovana čistačica u vašim uredima, svaki vozač dizalice u vašem skladištu, važniji mi je od stotinu gnjavatora poput vas, gospodine Rogliću, jer takvi za mene čine neusporedivo više od onih koji ih sistematski cijede, a pritom smatraju kako im broj nula na bankovnome kontu daje pravo da se proglašavaju prorocima i uzimaju me u lažnu zaštitu.

Sve bih to ipak zanemarila, kažem, ali jednu vam stvar ne mogu oprostiti: nakupili ste toliko godina u kostima, a još niste naučili da postoji razlika između patriotskog i idiotskog.

Zauvijek vaša,
Domovina"

NAZOR U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA

**ZABRANJENI AKADEMIK – PRIJEVAROM U
HAZU!?, ZAGREB, 2012.**

DR. SC. FRANO GLAVINA

NAJNOVIJE «ZNANSTVENO» OTKRIĆE PROF. GOLDSTEINA: SRBE NERETVANE 887. GODINE PORAZILI SU MLEČANI. SLAVI LI NAŠA MORNARICA «BLESAVI» DATUM 18. RUJNA 887.?

«Najtvrdja kula povijesnog rasuđivanja jest strogo shvaćanje o dužnostima i savjesti. To shvaćanje oštri osjećaj istinoljublja i pravednosti, a to su temelji historičke znanosti. Proučavaj povijest, dašto u prvom redu svoga naroda, kao rodoljub. Patriotizam pomaže studij: sanctus amor patriae dat animum!» – pisao je naš povjesničar Ferdo Šišić.¹

Prvo je čega sam se sjetio čitajući napis prof. Ive Goldsteina: «Službeno falsificiranje povijesti: Dan Hrvatske ratne mornarice

¹ Nekolike općenite napomene slušačima historije. Priručnik izvora hrvatske historije. Zagreb, 1914., 4.

slavi se u spomen na veliku pomorsku pobjedu kneza Branimira iz 887. koje uopće nije bilo!»²

U navedenom tekstu Goldstein analizira događaj iz 887. o kojemu jedino svjedoči Ivan Đakon, Mlečanin, koji je živio oko god. 1000., koji je Hrvatska ratna mornarica uzela kao svoj dan. Nakon što je doslovno citirao Ivana Đakona,³ Goldstein prelazi na interpretaciju, te zaključuje:

– tekst ne govori ni o kakvoj pomorskoj bitci, još manje o pobjedi,

– čitava konstrukcija, kojom se poziva na svijetle pomorske tradicije iz vremena Branimira, puka je izmišljotina

– unatoč tome što se nijedan brod nije otisnuo od obale, razbijeno ih je pet

– kao bolji dio «slavenske» vojne sile pokazali su se kopneno odredi i to je bio ključ uspjeha (!). Stoga bi se 18. IX. mogao eventualno slaviti kao Dan hrvatskih partizana (opisana taktika – povlačenje, potom iznenađenje)

I šećer dolazi na kraju: «Osim toga izvor ne govori o Hrvatima nego Slavenima. Sve se to događa u Neretvanskoj kneževini, koja je u 9. st., a i poslije, samostalna i izvan Hrvatske. Područje Neretvanske kneževine od 12. stoljeća inkorporira se u hrvatski državni prostor, a Neretvani praktički bez ostatka postaju dio hrvatskog narodnog korpusa. Do tada, o njihovom hrvatstvu valja govoriti s rezervom, jer ima i drugačijih podataka. Primjerice, Porfirogenet tvrdi da Neretljani potječu od nekrštenih Srba. Stoga se u ovom slučaju ne može tvrditi da je nedvojbeno riječ o *hrvatskoj pobjedi*, kategoričan je Goldstein. «Ako želimo biti korektni prema povijesti, bila je to neretljanska pobjeda», navodi on. I na kraju zaključuje da je 18. rujna samo jedan od praznika određenih u doba vladavine HDZ-a, te se u nastavku napisa bavi državnim praznicima s porukom, kad HDZ ode s vlasti «valja nam se osloboditi

² Globus, Zagreb, 9. listopada 1998., 23.

³ N. KLAJIĆ, Izvori za hrvatsku povijest do 1526. g., Zagreb, 1972., 28-29.

posvemašnje mistifikacije i mitologizacije nacionalne prošlosti i kulture.

Na simboličkoj i na realnoj razini suočavanje sa stvarnom hrvatskom prošlošću bit će preduvjet ozdravljenja hrvatskog društva» – zaključuje. A da bi i sam što više doprinio tom «ozdravljenju hrvatskog društva» on se ponovo vraća istoj temi: «Između Europe i Balkana. Zašto Hrvatska ratna mornarica kao svoj dan slavi mletačku pobjedu nad Neretljanima iz 887?»⁴

U prvom napisu priznao je da je to bila neretljanska pobjeda, makar pješadijska, u novom napisu za isti događaj tvrdi da je mletačka pobjeda! Tu Goldstein piše: «Predsjedniku se Tuđmanu često događalo da mu priče o prošlim događajima nisu sukladne onome što stoji u izvorima. Tako je i ovaj put». U oba svoja napisa Goldstein sugerira da je ovaj datum Tuđman izmislio, koji je često izvore krivo čitao. Upravo to što zamjera Tuđmanu čini Goldstein. Naime, u oba svoja napisa on tvrdi «jer unatoč tome što se nijedan (neretvanski) brod nije otisnuo od obale, razbijeno ih je pet». Iz jedinog izvora, citirane kronike, nije mogao saznati da se «nijedan brod nije otisnuo od obale». Možda su na tučepskoj plaži kalafati popravljali korbe i madire svojih brodica, nabijali ih stupom i premazivali katranom, pa ljubitelje naše strine živo zanima kako i od koga je učeni profesor to saznao?

Šišić je upozoravao svoje studente da je «prva pogrješka najobičnija, a sastoji se u tome da netko u izvoru čita čega u njemu nema, to nije samo plod neobuzdane fantazije, već i pretjerane težnje u izvorima naći potvrde za neko naučno otkriće ili teoriju».⁵

Oslanjajući se na Porfirogeneta «ako želimo biti korektni prema povijesti, bila je to neretljanska pobjeda» – pa ne možemo tvrditi «da je nedvojbeno riječ o hrvatskoj pobjedi!» – kategoričan je Goldstein 1998. No, u želji da tu svoju povijesnu korektnost unaprijedi on će

⁴ Globus od 20. rujna 2002., 35.

⁵ F. ŠIŠIĆ, nav.dj. (I), 34-35.

2002. ustvrditi da je to u stvari «mletačka pobjeda nad Neretljanima iz 887.»⁶

«Tuđman ostaje po stvaranju kvazipovijesnih konstrukcija apsolutna znanstvena veličina. "Hrvatska povijesna laž" ostala je jedan od značajnih elemenata tuđmanizma i nanijela je ovoj zemlji neizmjerne štete...

Sjetite se samo izjave poput "Srbi su uvijek bili remetilački faktor u hrvatskoj povijesti" ... » – navodi Goldstein.⁷

Pa zar se treba čuditi da se predsjednik dr. Franjo Tuđman, u eri «balvan revolucije», u situaciji kad su četnici bili nadomak Zagrebu, a dio Beograđana cvijećem zasipao tenkove koji idu na Zagreb, sjetio onoga što je 1914. napisao Friedrich Neumann, da su Srbi vječno remetilački faktor.

Navodi zatim Goldstein kako je, 1994. godine, kontraadmiral Ante Budimir ovu bitku locirao u Bračkom kanalu. «Kako se Brački kanal pruža na jugoistoku do linije Makarska – Sumartin, Budimirove nam riječi pomažu da bitku lociramo preciznije: dakle ne «kod» Makarske, jer južno i istočno od grada već se pruža Hvarski kanal... No, marljivi istraživači nepostojećih događaja nisu posustali – napravili su još jedan veliki pothvat. Naime, tadašnjem splitsko-dalmatinskom županu Kruni Peronji uspjeti su pokazati i mjesto bitke, pa je on tamo bacio «vijenac u more u počast poginulim hrvatskim mornarima» (1995.) Sljedećih godina na proslavama Dana HRM bitka iz 9. st. odlazi polako u zaborav, no BLESAMI DATUM proslave je ostao, jer se u javnosti morao stvarati dojam da je onaj koji je o datumu odlučio bezgrešan i nepogrešiv», napisao je Goldstein?⁸ Zatim slavodobitno zaključuje da je u Lori 1991. govorio predsjednik Mesić: «Za junačke srednjovjekovne događaje više nitko i ne zna», a mi bi tome dodali – i tako je zahvaljujući znanstvenim naporima Goldsteina hrvatsko društvo ozdravilo, pa ove godine nitko nije bacio vijenac u more, da ne bi izabrao krivu

⁶ Usporedi izvor nav.dj. pod 2 i 4.

⁷ Nav.dj. (4), 35.

⁸ Nav.dj. (4)

lokaciju. No, naš profesor još nije sasvim zadovoljan, jer «današnja vlast ostavlja na životu najsmješnije i najsrमतnije aspekte tuđmanizma, a činjenica je da je Zakon o oružanim snagama izglasan u Saboru u travnju ove godine, Dan HRM ostao 18. rujna, mnogo toga kazuje».⁹

Dobro je da ove svoje znanstvene rezultate o starim Neretvanima profesor nije objelodanio prije Domovinskoga rata, jer tko zna bi li onda mladići, potomci starih Neretvana, onako srčano udarili na Male Bare, u veličanstvenoj pomorskoj akciji, u kojoj je stari trajekt «Pelješčanka» odigrao ulogu razarača.

Povjesničar, koji preuzima na sebe dužnost da obavještava manje upućenu javnost o nekom povijesnom događaju (Globus nije stručni list), ne smije tu javnost dovoditi u zabludu i sugerirati joj da je Tuđman krivo pročitao, izmislio neku bitku i poraz prikazao kao pobjedu, a prešutjeti toj javnosti činjenicu da su se tim događajem bavili prije Tuđmana (ako se on uopće tim događajem bavio) Ferdo Šišić, Grga Novak, Bare Poparić, Miho Barada, Lovre Katić, Vjekoslav i Nada Klaić, Jaroslav Šidak, Stjepan Antoljak, sveučilišni profesori, zatim Vinko Foretić, Danilo Klen, Zlatko Tonoli, Trpimir Macan, Vladimir Koščak, Ante Belas, navodim samo one koji u povijesnoj znanosti sigurno predstavljaju i veća iskustva i veće znanstvene autoritete od prof. Goldsteina. Svi navedeni znanstvenici koristili su jedini izvor «Kroniku», Mlečanina Giovanina Sagorninija, bolje poznatog pod nazivom Ivan Đakon, koji je bio dvorski svećenik i tajnik dužda Petra II. Orseola (991. – 1008.). Nitko od njih nije u tom jedinom izvoru pročitao da se nijedan neretvanski brod «nije otisnuo od obale». Svi su navedeni znanstvenici zacijelo upoznati s tekstem 36. poglavlja Konstantina Porfirogeneta o podrijetlu Neretvana (O Paganima koji se nazivaju i Neretvani i zemlji u kojoj sada prebivaju). Ipak nitko od njih nije zaključio da se radi o porazu, te da današnji Neretvani Hrvati ne baštine ono što se u tom kraju događalo prije 12. stoljeća.

Nije problem u tome što savjetnici predsjednika republike, koji pripremaju njegove govore, više vjeruju prof. Goldsteinu nego svim

⁹ Nav.dj. (4)

našim enciklopedijama, problem će biti ako mu to i njegovi studenti povjeruju.

Kada smo u listopadu 1998., na domjenku povijesnog zбора Družbe Braće Hrvatskoga Zmaja raspravljali o prvom Goldsteinovom napisu o kojemu je riječ, tada jedan kolega reče – da je drugačija klima na njegovom fakultetu taj bi se fakultet ogradio od ovakva pisanja svoga profesora kao što je to učinilo Sveučilište u Haifi za dr. Menahema Shelacha.¹⁰ Drugi, pak, kolega izvukao je faksimil zahtjeva studenata povijesti Filozofskog fakulteta iz 1910. da se prof. Šuflaj «makne sa časti profesora historije, na našem sveučilištu, jer je svojim historijskim raspravama povrijedio temeljna prava kraljevina Hrvatske, Slavonije i Dalmacije, na korist tuđem protivničkom elementu, te ga smatraju nedostojnim sinom Hrvatske...» Među studentskim potpisima nalaze se i potpisi Viktora i Grge Novaka.¹¹

Patriotizam je vrlina, povijest je znanost, ne treba ih brkati, ali još manje treba dozvoliti da povijest postane sluškinja politike, kako u XVI. st. reče Machiavelli. «Povijesna naobrazba je danas ojačanjem narodne političke svijesti i interesa za javni život od veće znamenitosti, pa je baš povijest ona znanost koja je najpotrebnija općenoj naobrazbi», pisao je Šišić.¹²

Navedeni napisi prof. Goldsteina antologijski su školski primjeri uporabe povijesti u politikantske svrhe. Svi povjesničari s kojima sam razgovarao su zgroženi, ali svi šute. Nije se javilo ni Društvo

¹⁰ Ovaj profesor, alias Raul Špicar, rođen je u Zagrebu 1933. Kao viši predavač povijesti na sveučilištu u Haifi u Izraelu je smatran ekspertom za holokaust u bivšoj Jugoslaviji. U svom promicanju "srpske istine" toliko se zaletio da se njegovo Sveučilište javno ogradio izjavom kako pravila profesionalne etike ne vrijede za sve, nego samo za neke njegove radove. O tome sam svojevremeno pisao i donio faksimil navedene izjave, (Dr. Manahem Shelach, čovjek koji je krivotvorio povijest i prezirao domovinu, Nedjeljna Dalmacija, 1. IX. 1995.)

¹¹ Peticiju je Rektorat zapremio 25. 11. 1910. pod br.135-910. Uz dva Novaka među potpisnicima su: Bogdan Stanojević, Milan D. Popović, Nikola Zorić, Branko Orlović, Milovan Bakliža, M. Koprivica i dr.

¹² F. ŠIŠIĆ, nav.dj.(1),5.

hrvatskih povjesničara, a prema pojavama oko sebe čovjek mora imati moralan stav, neke etičke relacije. Svima nama prof. Šidak je zapisao: *«Povijest vlastite domovine i naroda upravo je svetinja svakome čovjeku, koji zna cijeniti domaće ognjište, grobove pradjedova i ljepotu svoje rođene zemlje.»*

ŠTO SU O «BLESAVOM» DATUMU PISALE NAŠE ENCIKLOPEDIJE?

U Ujevićevoj „Hrvatskoj enciklopediji“¹³ Jaroslav Šidak, u natuknici Candiano, piše «... mletački duždevi u 9. i 10. st. Prvi je od njih Petar CI. (887.), njegov pohod protiv gusarskih Neretljana svršio je 18. IX. 887. njegovim porazom i smrću pod Biokovom”.

U Krležinoj „Enciklopediji Jugoslavije“, sub voce Candiano,¹⁴ Grga Novak piše: «Candiano I. Pietro, mlet. dužd. izabran 17. IV. 887., pokušao je odmah nakon preuzimanja dužnosti prisiliti na pokornost Neretljane, koji su ugrožavali sigurnost mletačke plovidbe po Jadranu. Ali, prva flota, koju je poslao na Neretljane, doskora se vratila ne postigavši nikakvih uspjeha.

Tada C. odluči da lično preuzme vodstvo operacije. Krenuvši u augustu 887., s flotom od 12 brodova, zađe u neretvanske vode i iskrcu se negdje kod današnje Makarske («in loco qui vocatur Mucules»). Neretljani su pružili otpor, a zatim uzmaknuli i ostavili 5 brodova, koje je C. dao uništiti. Ali, doskora se Neretljani priberu i 18. IX. navale na Mlečane. Candianova je vojska bila potučena, a on sam pade u boju. Ostatak mletačke flote povuče se i otplovi natrag

¹³ Sv. 3, Zagreb, 1942., str.593. Izvori su mu: H. Kretschmayr, Geschichte von Venedig I, Gotha 1905.; F. ŠIŠIĆ, Povijest Hrvata u vrijeme narodnih vladara, Zagreb, 1925.

¹⁴ Sv. 2, Zagreb, 1956., 320.

put Venecije. Tijelo poginulog dužda prenio je tribun Andrija potajno u Grado, gdje je pokopano u atriju crkve Sv. Eufemije.»

U istoj «Enciklopediji Jugoslavije», sub voce Neretvanska krajina¹⁵, prof. Šidak pored ostaloga piše: «Sukobi između Neretlana i Mlečana postigli su vrhunac kada je dužd Petar Candiano 18. IX. 887. poražen i ubijen blizu Makarske. Možda je Venecija još otada plaćala danak neretljanskim vladarima, kao što ga je plaćala i hrvatskim knezovima, da bi tako osigurala slobodnu plovidbu morem...!»

U «Pomorskoj enciklopediji»,¹⁶ Miroslava Despota, piše: «Candiano, Petar, mletački dužd (poginuo kod Makarske 18. IX. 887.). U prvom sukobu između neretljanskog i mletačkog brodovlja C. je pobijedio Neretljane i zarobio im 5 brodova. Neretljani su i nakon toga nastavili borbu i kod Makarske razbili mletačko brodovlje i ubili dužda P. Candiana». U istoj enciklopediji,¹⁷ sub voce Neretljani, Grga Novak piše između ostalog: «Venecija šalje snažnu flotu u neretljanske vode, da pacificira tu nemirnu i otpornu oblast. Taj mletački pohod pretvorio se u jedan od najtežih poraza, u kojem je kraj Makarske izgubio život i sam dužd i zapovjednik flote Petar Candiano (18.IX.887.)».

U «Enciklopediji», Leksikografskog zavoda,¹⁸ tzv. Općoj, čitamo:

«Vrhunac mletačko-neretljanskog sukoba je bitka u blizini Makarske u kojoj je 887. poražen i ubijen dužd Petar I. Candiano. Možda je Venecija već otada plaćala Neretljanima danak».

U zabranjenoj «Enciklopediji hrvatske povijesti i kulture,»¹⁹ sub voce

Neretljani, Josip Lučić između ostalog piše: «U doba knezova Domagoja i Branimira neretljansko-hrvatski napadi ponovo su 876. i 887. izazvali akcije Mlečana protiv njih, ali očekivanih pobjeda nije

¹⁵ Sv. 6, Zagreb, 1965., 278.

¹⁶ Sv. 2, Zagreb, 1955., 160.

¹⁷ Sv. 5, Zagreb, 1958., 450.

¹⁸ Sv. 4, Zagreb, 1968., 505.

¹⁹ Zagreb, 1980., 416-417.

bilo. Nemoć mletačke ratne flote dokaz je da stvarna dominacija na Jadranu pripada hrvatsko-neretljanskim snagama. »

U Vujićevom «Hrvatskom leksikonu»²⁰ povjesničar Ante Nazor, u natuknici «Neretljanska krajina», piše: ((Jedna od pokrajina koje su prilikom dolaska na jadransku obalu naselili Hrvati. Nakon razmjerne samostalnosti to područje je najkasnije do XII. st. postalo integralnim dijelom hrvatske države... Među mnogim bitkama, koje su vodili, posebno je važna ona iz 887. kod današnje Makarske, u kojoj su nanijeli Mlečanima težak poraz (poginuo je i sam dužd Petar I. Candiano), nakon čega je Venecija više od 100 godina plaćala danak za nesmetanu trgovinu i slobodnu plovidbu Jadranom.» U istom leksikonu, u natuknici Candiano²¹, navodi se: «mletačka obitelj; dužd Petar I. poginuo u pohodu s 12 brodova protiv Neretvana kod Makarske 887. Petar III., također dužd (942.-959.), obranio Veneciju od napada hrvatskih brodova, 945. nastavio u dva rata borbu protiv Neretvana, ali napokon pristao plaćati danak za slobodnu plovidbu Jadranom.»

U «Historiji naroda Jugoslavije»²² Vladimir Babić piše: «Mlečani su tek 887. udarili na Neretljane, ali ih ovi kod Makarske potukoše i ubiše samog dužda Petra III. (!) Candiana.»

Eto, to se u našim enciklopedijama može pročitati o datumu kojeg Goldstein naziva «blesavim». Iako je poznato da enciklopedijske natuknice nastaju tako da urednici struke nastoje izabrati najpozvanije autore za dotično područje, a autori nastoje sumirati znanje do kojeg je o određenom pojmu došla historiografija, navest ćemo ipak nekoliko primjera iz hrvatske historiografije.

DOGAĐAJI IZ 887. U HRVATSKOJ HISTORIOGRAFIJI PRIJE GOLDSTEINA

²⁰ Sv. 2, Zagreb, 1997., 170.

²¹ Sv. 1, Zagreb, 1996., 180.

²² Sv. 1, Zagreb, 1953., 190.

Ferdo Šišić je napisao: «Mlečani su Arapima dovažali drva, oružje i robove, iako su ovo trgovanje strogo zabranjivali i bizantinski car i rimski papa. Nema sumnje da su Mlečani u tu svrhu tražili drva i robove i po našim obalama, oni kod toga nečasna posla naiđoše, sasvim prirodno, na ljut i odrešit otpor hrvatskog naroda, koji je u IX. st. imao dvije državne organizacije uz more: kneževinu Hrvatsku, od ušća rijeke Raše do ušća rijeke Cetine, i kneževinu Neretljansku, od ušća Cetine do ušća Neretve sa središtem i jezgrom po otocima Mljetu, Korčuli, Braču i Hvaru... Došlo je ljeti 887. Do novih sukoba između Neretljana i Mlečana, kad je dužd Petar Kandiano započeo s dvanaest ratnih brodova rat. U prvom sukobu dužd je pobio svoje dušmane otevši im pet brodova, koje dade sjekirama rasjeći, pa i kopnenu vojsku natjerao im je u bijeg. Ali, Neretljani malo potom vrata se natrag i navale kod Makarske još većom silom na Mlečane, pogube samoga dužda Petra Kandiana i tako mu razbiju vojsku, da je u njihovim rukama ostavila mrtvo tijelo duždevo. Tek poslije poraza uspjelo je mletačkom tribunu Andriji, da je tijelo duždevo kradom odnio, koje bi onda sahranjeno u atriju stolne crkve Sv. Eufemije u Gradežu. Ovo je sve, što se pouzdano zna iz kronike mletačkog ljetopisca Ivana o tome događaju. Mjesto gdje se zbio, nazivlje kronista Mucules, već su davno svi historici objašnjavali ovo ime kao Makarska. Tek u novije vrijeme izrečeno je mišljenje da bi to imala da bude poznata Punta Amica tik Zadra. No, to nije nimalo vjerojatno, naročito zbog toga jer se ovaj sukob odigrao u neretljanskoj zemlji, a ne u Hrvatskoj.»²³

U «Pregledu povijesti hrvatskoga naroda» Šišić se ponovo bavi ovim događajem: «Nakon nekih manjih okršaja pođe dužd Petar Kandijano ljeti 887. na odlučnu vojnu, ali je kod današnje Makarske poražen i ubijen. Ova nesreća prinudi Veneciju da se, očito po primjeru cara Vasilija, odlučila na slični korak kojim će sebi osigurati nesmetani prolaz i trgovinu na Jadranskom moru: ona se odlučila na plaćanje određenoga godišnjeg danka hrvatskom vladaru, koji je vjerojatno tada vršio i vrhovna vladalačka prava u Neretljanskoj oblasti. Samo tako nam postaje razumljivo zašto sve do potkraj X. st., dakle punih sto godina, ne čujemo ništa o kakvim hrvatsko-mletačkim sukobima, pa su odsada Hrvati čak mirno

²³ Str.5.

plovili iz grada u grad (dalmatinski) sve do Neretljanske oblasti i do Venecije baveći se trgovinom»²⁴

Miho Barada, u poglavlju «Povijest Neretljana ili još bolje Neretvana»²⁵ navodi: «Ovo je treća hrvatska jedinica. Dužd Petar Kandijan (881. – 887.) poslao je god. 886. brodovlje protiv njih, ali bez ikakva uspjeha, jer je po svoj prilici udario na utvrđeni Omiš. Sada dolazi sam dužd s 12 lađa. Uspio je da potuče Neretvane i uništi im 5 lađa. To se je dogodilo kod mjesta Mucules – Makarska. Neretvani su uzmakli. Ali su se u planinama sabrali za novu navalu, koju su pobjedonosno izveli 18. IX. 887. Samo jedan dio Mlečana je uspio pobjeći na lađama. U okršaju je poginuo i sam dužd. Poraz je bio težak. Nastojali su da bar dobiju mrtvo duždevo tijelo. To im najposlije uspije krađom. Tribun Andrija, koji je to izveo, sahrani dužda u Gradu u atriju stolne crkve Sv. Eufemije.»

Lovre Katić, slično Šišiću, opisuje «bitku ispod Makra 887.» «Energični dužd Petar Candiano uzvišen 17. IV 887. na tu čast odluči osloboditi svoje građane od straha neretvanskoga. Opremio je dužd brodovlje i poslao ga u naše vode, ali ovo se je povratilo neslavno i bez ikakva uspjeha. Diže se tada glavom dužd i s novim brodovljem zaplovi mjeseca kolovoza 887. Bez smetnje doplovi do župskoga grada Makra gdje porazi Neretvane i sjekirama dade isjeći pet njihovih lađa. Zapištaše i zaciktaše kao ljute guje Neretvani pa pribavši sile ponovno udariše na Mlečane i hrabro se boreći za slobodu svojih hridina tako potukoše mletačko brodovlje, da je ono pobjegavši ostavilo i mrtva dužda u makarskim vodama. Kasnije je Andrija tribun krišom domogao se tijela duždeva i mjesto u triumfu u sprovodu ga odveo u Mletke. Ta je bitka bila 18. IX. 887. Uzevši u obzir, da od toga dana pa sve do godine 948. mletačke kronike ne bilježe nikakva sukoba sa Hrvatima, pa zatim da mletački kroničar Ivan Đakon bilježi da je dužd Petar Orseolo god. 1000. oslobodio svoje od tlačenja Hrvata i on jer prvi zabranio da im se plaća danak, možemo zaključiti da je poraz dužda Candiana urodio time da su Mlečani ponudili Hrvatima mir uz pogodbu, da će plaćati danak za

²⁴ Zagreb, 1962., 116.

²⁵ Skripte za studente Filozofskog fakulteta "Povijest Hrvata", 1940.

mirnu plovidbu po Jadranu. I oni su taj danak plaćali sve do g. 1000., kad je Hrvatska oslabila zbog borba za prijestolje u vladarskoj kući?»²⁶

Ovim događajem Grga Novak bavi se u više navrata. U knjizi «Naše more»,²⁷ pod naslovom «Pobjeda Neretljana nad duždem Petrom Kandijanom I.» piše: «U prvom sukobu uspije Kandijano da otme Neretljanima pet lađa. Kad se poslije toga Kandijano iskrcao kod današnje Makarske, navale na nj Neretljani, vojsku mu potuku i njega samog ubiju. Ovaj poraz morao je silno djelovati u Mlecima, strah od Slovena posta još veći, pa su se Mlečani pobrinuli da u obnovljenom ugovoru s carem Berengarom (888.) dobiju od cara garancije da će u slučaju rata istupiti protiv Slavena, *naših i vaših neprijatelja*». Sličan opis dao je Novak i u svojoj knjizi «Prošlost Dalmacije».²⁸

U raspravi «Borba za Jadran kroz vjekove» (1940.) G. Novak navodi: «Iz historijske magle prodire sve više i sve jasnije nova i mlada Hrvatska, a kad nam se početkom IX. st. javlja u punom historijskom svjetlu, tada su Hrvati i njihovi susjedi i istokrvni Neretljani gospodari Jadrana. Jadran je tada u nominalnoj vlasti Bizantije, ali u stvarnoj vlasti Hrvata i Neretljana. Oni smatraju ovo more svojim i gospoduju njime...» U podnaslovu «Pogibija dužda Petra Kandijana kod Makarske» navodi: «Dok je tako Venecija, plaćajući redovito danak hrvatskim vladarima, živjela s njima u miru, Neretljani su i dalje gusarili. Zbog toga ona odluči da Neretljane silom prisili na mir. Jedna mletačka flota, koju je dužd Petar Kandijano I. poslao protiv Neretljana, vrati se bez uspjeha. Na to u augustu 880. (!) povede sam dužd Kandiano I. flotu od 12 velikih ratnih lađa protiv Neretljana. Ali, kad se Kandiano iskrcao kod današnje Makarske, navale na nj Neretljani, vojsku mu potuku, a on sam pade u boju. Odsada dalje kroz cijelo IX. st. Hrvati i Neretljani su gospodari Jadrana.»

²⁶ L. KATIĆ, Pregled povijesti Hrvata, Zagreb, 1938., 34-35.

²⁷ G. NOVAK, Naše more (razvitak moći i plovidbe na Jadranu), Split, 1927., 66.

²⁸ G. NOVAK, Prošlost Dalmacije, sv. 1, Zagreb, 1944, 99-100.

U «Pomorskom zborniku», povodom 20 godišnjice mornarice i pomorstva Jugoslavije,²⁹ G. Novak objavio je dva rada: «Naše more» i «Ratovi i bitke na Jadranskom moru». U prvom, uvodnom napisu, Novak navodi: «Postojali su tu i Neretljani, istina, ne tako organizirani kao Hrvati, ali dovoljno jaki i odlučni da svoja prava brane – da na Jadranu gospodare po svojoj miloj volji u vodama koje nisu bile unutar hrvatske države. S njima je Venecija mislila silom urediti odnose na moru. Ali su dvije njene flote, od kojih je druga išla pod komandom samog dužda Petra Kandijana L, godine 880., doživjela ne samo neuspjeh nego i poraz, kod današnje Makarske. U okršaju izgubi život i sam dužd. Bilo je to slavlje za Neretljane, a veliko razočaranje za Veneciju. Problem neretljanske opasnosti ostao je još uvijek za Veneciju stalan».

U drugom napisu Novak će napisati između ostalog: «Da ih slomi, posla dužd Petar Candiano I. jednu flotu protiv njih, ali je ta flota bila od Neretljana ili potučena ili je uvidjela da ne može izvršiti zadatak i vratila se u Veneciju «bez uspjeha», kako nam je zabilježio kroničar. Ali dužd Petar Kandijan htio je na svaki način da oslobodi mletačke trgovačke lađe, a time i mletačku prekomorsku trgovinu napadaja Neretljana i nesigurnosti na Jadranu, pa je god. 880. (!) u augustu, s flotom od 12 velikih ratnih lađa lično pošao na Neretljane. U prvom sukobu s neretljanskom mornaricom Kandijano potuče Neretljane i zarobi im 5 lađa. Poslije toga iskrca on desantne čete, kod današnje Makarske, i započne kopnenu akciju u namjeri da podvlasti neretljanski teritorij. Ali ga Neretljani potukoše i ubiše. Neretljani ostadoše slobodni i puni gospodari svoga mora, na koje su se zalijetali kada su i kako su htjeli, iz svojih kanala i svojih mnogobrojnih luka na obali i otocima. Brač, Hvar, Korčula, Lastovo i kanali između njih bili su njihovi istureni položaji u Jadran.»³⁰

U knjizi «Jadransko more u sukobima i borbama kroz stoljeća»³¹ G. Novak piše: «Dok su se tako Hrvati, pod pritiskom svoje dinastičke politike, prilagođavali i nisu napadali mletačke brodove,

²⁹ Izdanje JAZU, Zagreb, 1962.

³⁰ G. NOVAK, Ratovi i bitke na Jadranskom moru, Zagreb, 1962., 1179.

³¹ Vojno delo, Beograd, 1962.

Neretljani, koji u to doba još nisu bili u sklopu hrvatske države, nego su samo od vremena na vrijeme priznavali neko daleko vrhovno gospodarstvo Bizantije, ostadoše i dalje stalni neprijatelji Mlečana. Stoga, kad je Venecija sklopila, odnosno, kako mletački kroničari rado kažu, obnovila mir sa Hrvatima za vrijeme Zdeslava, Neretljani nisu bili uključeni u taj mir i nisu to htjeli, te Venecija nije mogla biti sigurna na moru, iako je imala s Hrvatima ugovor. Dužd Petar Kandiano I. je odmah, čim je postao mletačkim duždem, poslao protiv Neretljana flotu koja je imala zadatak da ih potraži i potuče. Međutim, ta se flota vratila «bez uspjeha», kako su to zabilježili mletački pisci, što znači da u svojoj namjeri nije uspjela, bilo da je odbijena, potučena, ili nije mogla uopće da stupi u kakvu akciju. Poslije ovoga neuspjeha odluči ... Ova mletačka težnja da slome slavensku prevlast na Jadranu, a i bojazan od stalnih slavenskih, a sada vjerojatno neretljanskih napada, odražava se u ugovoru koji je sklopila Venecija s franačkim kraljem Karlom Debelim u siječnju 880. godine. U tom ugovoru utvrđuje se da se Mlečani i italjski gradovi moraju ne samo zajednički braniti od Slavena koji su pljačkali njihove brodove, nego ih i složno napadati. Poraz i pogibija dužda Kandijana kod Makarske djelovali su strahovito u Veneciji i strah od Neretljana, koji je uvijek postojao, dobio je sada velike razmjere. Ali nije bio tu samo strah od Neretljana, nego i od Hrvata...Sudbina Petra Kandijana bila je Veneciji vječna opomena.»

I Nada Klaić bavila se ovim događajem. «Kada je dakle na dužddevsku stolicu sjeo Petar Kandijan nametnula mu se kao najpreča zadaća borba protiv Neretvana. I doista, Ivan Đakon opet javlja da je Petar «odmah poslao vojsku protiv Neretvana Slavena». Ali, poslana je mornarica slabe sreće i vraća se neobavljena posla. U namjeri da osveti poraz svoje vojske dužd Petar opremi ponovno 12 lađa i došavši do mjesta koje se zove «Mucules» izađe. On izlazi na obalu samo s nekoliko ljudi i započe borbu. Neretvanske vojnike koji su mu pružili otpor natjera u bijeg, mnoge poubijavši, i kako tvrdi kroničar, pet neretvanskih lađa razbije sjekirama. No, dok je neoprezni dužd promatrao kako njegovi ljudi razbijaju neretvanske lađe, napali su ga neretvanski vojnici s leđa i ubili sa sedmoricom njegovih vojnika, dok su se preostali Mlečani spasili bijegom. Dužd je prema svjedočanstvu mletačkog kroničara poginuo 18. IX. 887.

Kroničar dodaje da je mletački tribun Andrija potajno ukrao duždevles Neretvanima i pokopao ga u Gradežu. Ubojstvo mletačkog dužda kod Makra 887. najveći je poznati uspjeh što ga doživljava neretvansko oružje u ranim stoljećima srednjeg vijeka. Taj uspjeh dobiva naročito značenje ako istaknemo da su se za Mlečane tada gotovo otimali njemački carevi, a da je i bizantski car titulama privlačio svog nekadašnjega činovnika koji se sad oteo njegovoj vlasti. Premda je ova neretvanska pobjeda više rezultat duždeve nepažnje nego neretvanskog oružja, ipak ostaje činjenica da ni sam dužd ne može stati na kraj neretvanskoj prevlasti na Jadranu)³²

I u svojoj «Povijesti Hrvata u ranom srednjem vijeku» N. Klaić se bavi ovim događajem. Nakon što ga je opisala zaključuje: «Ovi su nedvojbeno pokazali da opravdano stavljamo već i u tom razdoblju Neretljansku kneževinu u društvo susjedne Hrvatske, koju je, kako se čini prema svemu rečenom, snagom i prerasla»³³.

I Vladimir Koščak slično je opisao vojnu 887. «koju je vodio glavom dužd Petar Kandijano, ali je glavom i platio napad na neretvansku oblast. Bijaše srednjeg rasta, star četrdeset i pet godina».³⁴

Udovica Petra Kandijana, pošto je on zatučen 887. kod Makarske, ušla je u samostan, navodi D. Bozzoni.³⁵

Ivo Rubić je napisao: «Završna i odlučna pomorska bitka Hrvata koncem IX. vijeka bila je kod Makarske 18. IX. 887. Odlučna je bila, stoga, jer su Mlečani god. 880. napravili ugovor sa franačkim kraljem Karlom III. Debelim, u kojem su odlučili uništiti

³² N. KLAJĆ, *Historijska uloga Neretvanske kneževine u stoljetnoj borbi za Jadran*, Makarski zbornik, Makarska, 1970., 137-138.

³³ Zagreb, 1971., 217-218.

³⁴ V. KOŠČAK, *Stoljeća našeg pomorstva*, 2, Vjesnik, Zagreb, 15. VII. 1970.

³⁵ D. BOZZONI, *Il Silenzio di S. Zaccaria snodato*. Venezia 1678., Cit. Po J. Bclamarić, *Studije iz srednjovjekovne i renesansne umjetnosti na Jadranu*, Split, 2001., 153.

neretvansku mornaricu. Ali u tome su se prevarili. Dužd Petar Kandijan je bio potučen. Dapače, i sam je poginuo u toj bici.»³⁶

U «Pregledu hrvatske povijesti»³⁷ Stjepan Antoljak navodi: «887. potukoše i ubiše Neretvani mletačkog dužda Petra Kandijana kod Makarske, kada je ovaj pokušao da ih pokori». Antoljak će to doslovno ponoviti i u naslovu «Hrvatska povijest u tabelama».³⁸

U «Povijesti hrvatskog naroda», čije je prvo izdanje iz 1971. bilo uništeno, Trpimir Macan piše: «God. 887. napali su Neretvane, ali su ih oni potukli kod Makarske i u boju ubili dužda Petra Candiana. Nakon toga poraza Mlečani su – iako su 888. sklopili s italskim kraljem Karlom Debelim pomorski savez proti Slavenima – morali plaćati danak Hrvatima i Neretvanima za slobodnu plovidbu uz njihovu obalu.»³⁹

Danilo Klen navodi: «Pokušaj dužda Petra Candiana I. da s mletačkom flotom svlada Neretvance 880. svršio se porazom Mlečana.»⁴⁰

Slične opise možemo čitati kod Bare Poparića, zatim Branka Kojića i Radojice Barbarića,⁴¹ Ive Smoljana⁴² Svi oni više-manje jednako interpretiraju događaj, a datum bitke 18. IX. 887. ni za jednog od njih nije «blesav», nitko od njih ne navodi da se «nijedan neretvanski brod nije otisnuo od obale». Zarobljeno je 5 brodova i razbijeno no to ne znači da se zarobljeni brodovi nisu otisnuli od obale, jer sjekirama su mogli biti razbijeni i na moru, a još manje znači da su Neretvani imali samo tih pet brodova.

OTKUD HRVATSKI KNEZ BRANIMIR U BITCI 887.?

³⁶ I. RUBIĆ, Značenje pomorske bitke kod Makarske. Jadranski dnevnik, Uskršnji prilog, 1937. Split.

³⁷ Zagreb, 1942., 31.

³⁸ Naša domovina, sv. 1, Zagreb, 1943., 321.

³⁹ I. Izdanje 1971., 25, II. izd., 1992., 26.

⁴⁰ D. KLEN, Galioti i ratni brodovi na vesla, 116.

⁴¹ Ilustrirana povijest Jadranskog pomorstva, Zagreb, 1975., 34.

⁴² I. SMOLJAN, Neretva, 1970., 30.

Goldstein navodi da se na proslavi Dana HRM u Splitu 1994., u nazočnosti predsjednika Tuđmana, govorilo o «danu kad su Hrvati pod vodstvom Branimira u pomorskoj bici porazili Mlečane, tada jednu od najvećih pomorskih sila». Navodi također da je u Hininog vijesti, koju je prenio središnji Dnevnik HTV-a 18. IX. 1998., rečeno «da je to u spomen na pobjedu hrvatskoga kneza Branimira, koji je na taj dan 887. pobijedio u bici u srednjodalmatinskom akvatoriju». Goldstein zatim zaključuje: «Hrvatska pomorska tradicija iz vremena Branimira zapravo je puka izmišljotina!»

Makar je sasvim točno da to nije bila pobjeda pod vodstvom Branimira, niti je on taj dan pobijedio Kandijana, Goldsteinov zaključak ipak ne stoji, jer to jest hrvatska pomorska tradicija iz vremena za koje nam nije poznato ime neretvanskog vladara, a u Hrvatskoj je tada vladao Branimir. Neupitno je da se radi o pomorskoj pobjedi Hrvata, kojima nije bio vladar Branimir, niti su bili podanici hrvatske kneževine, već neretvanske.

Otkud Branimir, kojeg Ivan Đakon ne spominje u svezi s događajem iz 887.?, Ferdo Šišić je svojevremeno bio izgradio teoriju o pripadnosti Neretvanske kneževine Hrvatskoj već u doba Trpimirovića, te se oštro suprotstavljao onima koji su poput Grge Novaka⁴³ smatrali da je neretvanska oblast u IX. st. bila samostalna država i takva ostala kroz X. i XI. stoljeće. Miho Baada je također smatrao da su Neretvani u IX., X. i drugoj polovici XI. st. bili samostalni.⁴⁴Ako Vis, Brač i Hvar u vrijeme Tomislava nisu pripadali Hrvatskoj, Tomislav je i bez vlasti nad ovim otocima mogao imati onakvu mornaricu, ako je u Neretvanima imao prijatelje, smatra Barada.

Poznati splitski povjesničar Ante Belas pisao je: «I južno od Cetine, kao i zapadno od nje, nastavali su Hrvati. Zapadno od Cetine sterala se je država Hrvata (regnum Croatorum), a južno od ove do rijeke Neretve oblast Neretvana. Kakav je odnošaj vladao između

⁴³ G. NOVAK, Hvar, 40-45.

⁴⁴ M. BARADA, Dinastičko pitanje u Hrvatskoj

Hrvatske države i Neretvanske oblasti, ne zna se točno. Poznato je da su u to doba granice Hrvatske s istoka dopirale do sjeveroistočne Bosne. I isključeno je da je ta mala oblast mogla biti sasvim neovisna od države koja je s kopnene strane opkoljava. To što je i na svoju ruku ratovala s Mlečanima ne dokazuje potpunu njezinu neovisnost od Hrvatske, jer su i Venecija, kao i Hrvatska, međusobno ratovala, a obje su priznavale suverenitet stranih država. U to doba Neretvanska oblast stajala je prema Hrvatskoj u nekoj vrsti vazalnog odnošaja. Utvrđeno je da su i Neretvansku oblast naselili Hrvati. I radi toga borba Mlečana s Neretvanima, kao i sa Hrvatima, pripadnicima hrvatske države, jesu borbe uopće s Hrvatima.»⁴⁵

Jakša Ravlić je (1929.) pisao: «Kako taj mir ne potraja dugo, g. 849. spominje se drugi knez neretvanski, suvladar ili nasljednik Družakov, imenom Ljudislav (Liuditus schavus), koji je u sukobu s Mlečanima ove potukao. Dalje sve do g. 1000. ne spominje se ni kod Porfirogeneta, ni kod mletačkih kroničara, nijedan knez Neretvana, pa je vjerovati da je u ta doba postojala oligarhija poglavica pojedinih neretvanskih plemena... Do teškog sukoba između Neretvana i Venecije dođe g. 887. za vladanja kneza Branimira (879. – 892.) u Dalmatinskoj Hrvatskoj...» itd. I u knjizi «Makarska i njezino Primorje» (Split, 1934.) bavi se Ravlić događajem iz 887. U drugo izdanje te knjige Ravlić je unio posebno poglavlje «Bitka kod Makarske (18. rujna 887.)» u kojem govori o tučepskoj legendi o duždevom grobu, prihvaća Šišićovo mišljenje da je mletački danak bio posljedica mletačkog poraza kod Makarske, te zaključuje: «Hrvatski povjesničari suglasni su da pomorsko-kopnena bitka 887. kod Makarske po svojim rezultatima spada među najznačajnije bitke na moru koje je vodio naš narod».⁴⁶

I nakon što je Šišić napustio svoju teoriju (u vezi Slavca kao hrvatskog vladara) i priklonio se Baradinoj, neki su ga autori i dalje slijedili, pa budući je u vrijeme makarske bitke 887. u Hrvatskoj vladao Branimir (879. – 892.), tako je pogrešno Branimiru

⁴⁵ A. BELAS, Mletački duždevi iz porodice Candiano i Hrvati, Uskršnji prilog Jadranskog dnevnika, Split, 1937., 12.

⁴⁶ J. RAVLIĆ, Makarska i njezino Primorje. Dopunjeno i izmijenjeno izdanje. Za tisak priredio F. Glavina, Makarska, 2000., 49-51.

pripisivana pobjeda kod Makarske. Ta pogreška redovito se javlja u promidžbenom materijalu Ratne mornarice NDH, kao i JRM, jer 18. rujna, datum kojeg Goldstein označi «blesavim izumom Tuđmana», obilježavao se i pod Austro-Ugarskom, Starom Jugoslavijom, NDH i u Titovoj Jugoslaviji, u partizanima i ustašama, što očito Goldsteinu nije poznato. Bacanje vijenca u more, uz svečano odrješenje (molitva za mrtve) svećenika, toga dana u Makarskoj je organizirao «Hrvatski sokol» od kojeg je to 1928. preuzela Jadranska Straža, a u Metkoviću društvo «Napredak» Po Neretvanskoj krajini palili su se krjesovi, pri polaganju vijenca negdje je obavljena i počasna paljba. Ovo obilježavanje nije uvijek bilo istoga intenziteta, što je zavisilo o unutarnjoj i vanjskoj situaciji. Tako rano umrli znanstvenik Jando Lahman piše: «Trebalo je da se s obje strane nađu Mislav i Domagoj, pa da se dogodi: da silna Mletačka Republika (u IX. vijeku) plaća Hrvatima danak, želi li da nesmetano vodi svoju trgovinu preko našeg mora i naše zemlje! Uхватiti preko ovih naših obala taj «zlatni lanac», vezu između Zapada i Istoka, to je bila težnja, koja je pokretala sva nastojanja prije i poslije ovih, koje iznesosmo, sve do najnovijeg razvitka prilika na Jadranu, kojima daju ton nastojanja nove Italije. Jer onaj venecijanski «zlatni lanac» samo je zakoniti predak današnje parole g. Mussolinija: «Fašizam hoće da stvori veliki talijanski imperij, ako i ne teritorijalni, a ono politički, ekonomski ili duševni.» Pa, kako cilj tome imperijalizmu ne može da bude drugi no Istok, tako i put ne može da bude drugi nego Dalmacija»⁴⁷

Nakon sramotnih Rimskih ugovora u NDH se sve do kapitulacije Italije nije smjelo spominjati poraze Venecije, kao ni onaj iz 1866. pod Thegethofom. Kada je u rujnu 1942. u Viteškoj dvorani Družbe Braće Hrvatskoj Zmaja vodeći povjesničar pomorstva Bare Poparić održao prigodno slovo «18. IX. 887.» nije to smjelo biti uobičajeno javno predavanje, već zatvoreni domjenak samo za članove ove družbe, jer je ta tema tada bila zabranjena. Da bi se ipak sjetili mora, Bare Poparić je održao javno predavanje s temom „More i religija”, koje je tiskano. Kada je Italija kapitulirala u zagrebačkim

⁴⁷ Ivo J. LAHMAN, Pomorstvo Kraljevine SHS. Naš Jadran, u V. Manekin, Almanah Kraljevine SHS, 184-VII.

„Novostima” čitamo: «Događaji u rujnu ove godine, kad je uslijedio rasap talijanske vojske, podsjeća nas, što se nas tiče, živo na vrlo znamenit događaj iz naše prošlosti. U rujnu 887., dakle prije 1056 godina, hrabri naš primorski živalj hametom je potukao mletačku silu na moru.” Nakon što je iscrpno iznio kronologiju sukoba autor zaključuje: «Naši stari Primorci čini se da su bili vrlo realni i dalekovidni, shvatili su situaciju. "Il pobijediti ili umrijeti!" Bez mora nema slobode, nema života, nema napretka. "Non vivere sed navigare necesse!" — shvaćali su ovu izreku naši stari Primorci isto kao i Rimljani. "Potrebnije je morem ploviti slobodno, nego živjeti", jer što će ti život kad si rob na obali svoga mora, kad si sužanj na onom elementu koji je izvor slobode, sreće, blagostanja, kulture, svakog napretka. Dakle, dužd Candiano odlučio se uhvatiti u koštac. Ili - ili! Bilo je to 18. rujna 887. Najznačajniji, najsudbonosniji događaj u povijesti istočnih obala Jadrana, gdje smo mi iznijeli pobjedu”. Tako je pisao dr. Kruno Krstić, koji je očito bolje od Goldsteina poznao našu staru povijest⁴⁸

Čitav listopad 1943. Zagreb je bio u znaku mora i mornarice. U okviru toga na radiju je održano predavanje „0 borbi Hrvata za opstanak na Jadranu”. Tu se ističe „887. poslije Krista, za vladavine kneza Branimira, sukobilo se hrvatsko i mletačko brodovlje kod Makarske”, itd.⁴⁹

Nekadašnji zapovjednik Hrvatske pomorske legije (sklopa), kapetan bojnog broda Andre Vrkljan, pričao mi je 1991. kako su prije odlaska na Crno more njegovi časnici instruirani od glavara ustaške promidžbe kako trebaju djelovati na svoje legionare da u što crnijim bojama u svojim pismima kući opisuju sovjetsku stvarnost i tako propagandno djeluju, te su ih snabdjeti raznim knjižicama, koje bi svojim mornarima trebali čitati. Međutim, čim su ti naši mornari bili u prigodi prošetati obalama Azovskog mora i sresti sovjetske ljude ta stvarnost učinila im se mnogo gorom nego što im je ona bila prikazivana u materijalima promidžbe. Tako je bila izlišna bilo kakva propaganda među mornarima, već su im rekli pišite kući,

⁴⁸ "Novine" Zagreb, br.99, od 4.X.1943. Članak je nepotpisan, a na njega me upozorio dr. Kruno Krstić i rekao mi da je on njegov autor.

⁴⁹ Hrvatski krugoval, Zagreb, III, br.39, od 17. X. 1943., 5.

prijateljima, opišite im što zornije ono što vidite. A umjesto propagande, u jednoj crnomorskoj luci početkom 1943., zapovjednik flotile lovaca podmornica kap. korvete Sesseglia govorio je svojim mornarima o pomorskoj bici kod Makarske 887.

U knjižici «Hrvati na Istočnom bojištu» navodi se: «Tako već godine 887. knez Branimir potuče Mlečane, da su morali plaćati Hrvatskoj danak za slobodnu plovidbu po istočnoj obali Jadrana.»⁵⁰

Služeci svoj vojni rok u Jugoslavenskoj ratnoj mornarici, upravo u vrijeme kada je Đilas (1952.) ukinuo političke komesare, a u ideološkoj izgradnji vojnika marksizam zamijenio nacionalnom historijom, svjedokom sam da se uvelike raspravljalo o sukobima s Venecijom, pa i o događaju o kojemu je ovdje riječ. Tako u brošurici «Naši pomorci kroz vjekove»⁵¹ nalazimo: «Ali se poslije opet javljaju neprijateljstva, koja uz male prekide za vrijeme druge provale Saracena, godine 870., poprimajuću rastući značaj, dok nije došlo do glasovite pomorske bitke kod Rta Mike blizu Makarske 880. godine. Mletačko brodovlje, kojemu je zapovijedao sam dužd, bilo je poraženo od Neretljana, a sam dužd Kandiano je poginuo. Taj je poraz bio takvog značaja da se Venecija morala sa sklopljenim mirom obavezati da će plaćati danak za prolaz njenih brodova kroz naše vode. To plaćanje danka nije mogla Venecija da izbjegne ni na taj način da plovi svojim brodovima duž zapadne obale Jadrana. To je Mlečanima bilo nemoguće, najviše zbog toga što je navigacija sve do pronalaska kompasa bila obalska. Brod je plovio samo povoljnim vjetrom i to po danu. Kad je bilo nepovoljno vrijeme, i noću, brodovi su se sklanjali u pogodne luke. Bit nautičkog znanja u ono doba bilo je dobro poznavanje obale, da bi se brod pred nevremenom i noći mogao zakloniti».

TREBA LI GOVORITI S REZERVOM O HRVATSTVU NERETVANA?

⁵⁰ Izdanje GUS, Zagreb, 1941., 7.

⁵¹ Štampano kao rukopis za pomoć predavačima. Redakcija listova JRM, Štamparija KJRM, Split, jula 1952.

Prepirka oko vjerodostojnosti Konstantina Porfirogeneta započela je već u vrijeme našeg preporoda. Ljudi su onda stali kontrolirati Konstantina, ispitujući i druga vrela iz toga vremena, naročito životopis Vasilija I. Makedonca, koji je sačuvan ne samo u Konstantinovoj redakciji, nego i u redakciji Josipa Genesisija. Upravo tu utvrđene znatne razlike navele su Rambauda, Dummlera i Račkoga da zakluče da je Konstantin nepouzdan pisac, kojemu nije nimalo do točnog i savjesnog prikazivanja istine. «Danas je nakon svestrane kritičke analize careva djela jasno da je car pri pisanju djela bio pristran i da se nimalo nije ustručavao iznositi neistine ili izmišljene tvrdnje» – piše prof. Nada Klaić.⁵² Ona smatra da upravo činjenica, da Slaveni, koji naseljavaju kraj oko Neretve, dobivaju naziv ili po Neretvi ili po moru, dokazuje da u vrijeme naseljavanja nisu pripadali ni hrvatskoj ni srpskoj etničkoj skupini.

Želeći upoznati javnost s najnovijim mišljenjima hrvatske kritičke historiografije o djelu Konstantina VII. Porfirogeneta (912. – 959.) «De administrando imperio», prof. Nada Klaić objasnila je «zašto je kritička historiografija bez žaljenja napustila lažnu sliku koju je navedeni car tako lijepo iskitio. Najnovija domaća i strana povijesna, arheološka i, prije svega, filološka istraživanja pomogla su da bez velike tuge potpuno napustimo stare i neprihvatljive teorije o doseljavanju i pradomovini Hrvata i Srba. Konačan udarac tim lažima, navodi N. Klaić, zadao je Lujo Margetić, pa se svaki daljnji pokušaj spašavanja carevih laži može smatrati promašenim. Dok je tako «čistka», koju je provela u djelu «De administrando imperio», otvorila hrvatskoj historiografiji nove vidike, valja iskreno požaliti što srpska historiografija ostaje, kako smo se mogli uvjeriti, u starom vjerovanju carevim lažima o najstarijoj srpskoj povijesti, premda je car učinio Srbe bizantinskim robovima», zaključuje Nada Klaić.

Pitanje se samo po sebi nameće: Ili prof. Goldstein još nije upoznat s mišljenjem hrvatske kritičke historiografije o

⁵² N. KLAJĆ, nav. dj. (32), 127.

Porfirogenetovom djelu ili je dosljedan stavovima na kojima srpska historiografija ustraje?!

Još 1858. Diimmlerje rekao da je carevo djelo pisano bezglavo, nesređeno je, i car gomila vijesti koje nisu dobile «posljednju ruku». Zato mu nipošto ne treba vjerovati kad piše da su Hrvati i Srbi došli na jug kroz avarsku državu. I Jagić je bio mišljenja da car nije pouzdan da priča «u zamućenim basnama».

Ponajbolji naš poznavalac stare hrvatske povijesti prof. Lujo Margetić, o događaju o kojemu je ovdje riječ, piše: «U Mlecima je na vlasti bila već dulje vremena obitelj Partecijaka koja je uz ostalo imala vrlo prijateljske odnose s Bizantom. Bazilije I. počastio je dužda Orsa vrlo visokom titulom protospartarija, što je bilo skopčano s opipljivim koristima za nosioca, uz ostalo visokom plaćom koja se isplaćivala iz državne bizantske blagajne. Uskoro, nakon Bazilijeve smrti, dolazi u Mlecima do velikih previranja. Partecijaci su primorani povući se s vlasti, a čast dužda preuzima 17. travnja 887. Petar Kandijan iz druge obitelji. Za novog dužda Ivan Đakon priča da je odmah, nakon što je stupio na vlast, poslao pomorsku ekspediciju protiv Neretljana, ali da je ona bila bezuspješna. Na to je sam dužd u kolovozu krenuo u pohod prema srednjoj Dalmaciji, ali je već 18. rujna ubijen blizu Makarske. Vlast nakon toga ponovo preuzimaju Partecijaci. Kratkotrajni gubitak vlasti probizantski orijentiranih Partecijaka treba svakako povezati s privremenim slabljenjem bizantskog deset godina i da, s druge strane, Ivan Đakon ne opisuje duždevu ekspediciju položaja u južnoj Italiji. Ako je tako, onda i ekspedicija Petra Kandijana mora s time imati neke veze. Značajno je da nekih mletačkih akcija u srednjodalmatinskim vodama nije bilo kao odgovor na bilo kakve «gusarske» ili slične neprijateljske akcije Neretljana protiv Mletaka, što inače u pravilu čini. Po svemu bi, dakle, izgledalo da su se Mleci nakon Bazilijeve smrti odlučili na mnogo aktivniju politiku prema Dalmaciji. I još nešto. Ivan Đakon nije ni izdaleka tako čist i pouzdan izvor kao što se to nekoć smatralo. Gdje god je u pitanju neka diplomatska ili politička obzirnost, Ivan Đakon rado prešućuje ili tekst stilizira tako da sugerira čitatelju nešto što on uopće nije napisao. Ivan Đakon je pritom osobito pazio na dvoje: da svakom

prilikom istakne nezavisnost Mletaka i da ni pod koju cijenu ne pomuti dobre odnose s Bizantom, koji su u vrijeme pisanja njegove Kronike bili vrlo srdačni. Nije li Ivan Đakon, u želji da ne pokvari odnose s Bizantom, naprosto prešutio da je pohod Petra Kandijana bio usmjeren i prema bizantskoj Dalmaciji, pri čemu se sukobio s istovjetnim Branimirovim namjerama? Sve te okolnosti govore u prilog takvoj interpretaciji vijesti o iznenadnom pohodu Petra Kandijana u drugoj polovici 887. godine. Takva interpretacija, s druge strane, pretpostavlja najužu povezanost Hrvatske s Neretljanima u Branimirovo doba – pa čak i Domagojevo doba. Treba uzeti u obzir da su Srbi zavladaali Neretljanskom oblašću tek u prvim desetljećima X. stoljeća. Naime, Konstantin Porfirogenet, u glavi 32, djela *De administrando imperio*, govoreći o Srbiji u to doba, spominje «Paganiju, tada u vlasti Srbije», što se u literaturi ispravno tumači da je Paganija došla pod vlast srpskog kneza tek za vrijeme Petra Gojnikovića, po Runeimanu, još preciznije, 915. godine. S druge strane, formular adresa iz djela *De ceremoniis*, koji se po nama odnosi na vrijeme Domagoja i Branimira, spominje slavenske kneževine Hrvatsku, Srbiju, Zahumlje, Travuniju i Duklju, ali ne i Paganiju. Ona je dakle u to vrijeme pripadala – možda kao autonomna oblast – nekoj susjednoj državi, a to ne može biti nego Hrvatska, jer je nemoguće pretpostaviti da bizantski car piše svima, samo ne vladaru Paganije – Neretvanske oblasti. U vijesti Ivana Đakona sačuvao se dakle trag širih borbi Branimirove Hrvatske i njezine autonomne Neretljanske oblasti oko bizantske Dalmacije, za koju su suparnici vjerovali da će je lako oteti Bizantu nakon Bazilijeve smrti”⁵³

Citali smo stavak interesantne rasprave profesora Margetića, koji bi sam po sebi bio dostatan da pobije sva Goldsteinova naklapanja oko blesavog datuma».

Kada se ima u vidu kako je Hrvatima neprijateljska srpska propaganda, za vrijeme Prvog svjetskog rata, u Porfirogenitu nalazila «znanstveni oslon» za svoje imperijalističke težnje, i tako

⁵³ L. MARGETIĆ, Iz ranije hrvatske povijesti. Odabrane studije, Split, 1997., 222-223.

obmanjivala međunarodnu javnost, onda je razumljivo da se Ivo Pilar u svom kapitalnom djelu Južnoslavensko pitanje» na 15 mjesta bavi Porfirogenetom.⁵⁴ Pilar navodi da Porfirogeneta poznati bizantolog Gfrorer ne naziva sasvim krivo «jadnim mazalom». «To je već bizantinski način mišljenja i gledanja, kada se ne vidi što stvarno postoji, nego samo ono što je na korist porastu vlastite moći, a u tome se Porfirogenet nimalo ne razlikuje od raznih ruskih pisaca, pa od Vuka Stefanovića Karadžića, Spaljkovića, Vladana Đorđevića i kako se već zovu svi ti palatini velikosrpskog pokreta. (...) Kao temelj za ovu teoriju poslužila je Porfirogenetova nauka o naseljenju, a s druge strane ono je u svakom Bizantincu, pa i u Vuku, sadržano nastojanje da se latina, katolika, učini što manjim, neznatnijim i prezrenijim, kad ga se već ne može sa zemlje odstraniti.»⁵⁵

Stjepan Buć je pisao: «Uzmimo područje one Porfirogenitove Paganije (doduše, tu oznaku nitko drugi i ne upotrebljuje, nego on!). Kada je tko ozbiljan na tome području mogao ustanoviti srpsko stanovništvo? Nitko i nikada! Nije li to područje bilo i nastambom jednog od najstarijih hrvatskih plemena – Kačića? To područje (od Neretve pa na sjever) nosi u ranijem Srednjem vijeku i oznaku «Meran», na tu je okolnost posebno upozorio slovenski povjesničar Kelemina, dok Teodor Veliki nosi naslov «Rex Mergotorum et Ostrogotorum». Onaj prvi dio naslova dolazi od oznake «Meran». Admiral Hrvatske mornarice nosi naslov «Dux Marianorum», što se također svodi na onaj naziv «Meran». Govoreći o jednoj delegaciji Neretljana (dakle Porfirogenitovih «Paganaca», koji bi bili, naime, prema Porfirogenitu(!) «nekršteni Srbi»), navodi mletački ljetopisac Andrija Dandolo, rođen 1306., da je 830. ista došla u Mletke tražiti primirje. Bili su, veli, nevjernici «quia a Gothis originem duxerant, et continuo pyraticam exercebant artem, ideo cum Venetis diu in pace permanere nequibant», jer su vukli podrijetlo od Gota i stalno se bavili gusarstvom, tako da s Mlečanima ne mogahu dugo u miru živjeti.⁵⁶ Da je istina bilo ono što Porfirogenit iznosi, Dandolo bi

⁵⁴ Sudland, Die Südslawische Frage und der Weltkrieg, Wien, 1918.

⁵⁵ Sudland, Južnoslavensko pitanje, Varaždin, 1990., 80, 314 i 320.

⁵⁶ Muratori, Rerum Italicarum Scriptores T. XII, Par. I, 148

rekao, «a Serblis», ali tome ni traga. Osim Porfirogeneta nitko drugi i ne spominje srpstvo južnodalmatinskoga područja – i onih koji se njega drže!» – zaključuje Buć.⁵⁷

Kada je riječ o IX. stoljeću narodna svijest i osjećaji nisu u to doba nigdje na svijetu bili izgrađeni niti djelatni u stvaranju naroda. Problem socijalnog života, u duhu nacionalnom, pojavio se mnogo kasnije. Njemu je trebala prethoditi individualna svijest pojedinca, ona se trebala pojaviti i učvrstiti, a to je došlo s renesansom, nakon toga je slijedila individualna svijest cijeloga naroda, što dolazi istom s Francuskom revolucijom. Prije toga se posvuda na Zapadu socijalni život odvijao u okviru individualnih ideja, a samo su gradovi u feudalnim državama imali, privilegijom vladara, svoju samoupravu, dok su slobodni gradovi, kao u Italiji, bili neovisni kao gradovi - države sa svojim malim teritorijem. Za međusobne odnose među takvim slobodnim gradovima nije bio odlučan nacionalni princip, već državni interes, pa su talijanske republike međusobno ratovala i sklapale saveze jedna protiv druge, pa čak i s netalijanskim državama, jer nacionalni princip, po shvaćanjima tadašnjeg društva, nije bio vrhovni princip za njihove međusobne odnose. Ogorčeni i dugi rat vodi se između Venecije i Genove. Venecija ratuje s Milanom, Genovljani ratuju s Pizancima i potuku ih kod Melarije 1284., Firenza 1407. napada i zauzima Pisu. Dubrovčani 1325. opremaju 3 broda s 30 ljudi protiv Krajinjana (Makarsko primorje), Dubrovčani su 1326. zarobili brodove Krajinjana i na njima nekoga Grubača, zaključuju da se ovoga dovede u Dubrovnik, a brodovi da se spale. U 13. st. ratuje Trogir protiv Splita, itd.

Povijesni izvori za ono doba vrlo su slabi i labilni, da bi se po njima moglo utvrditi etničko obilježje ondašnjeg stanovništva, a to tim manje što u srednjem vijeku često govore dokumenti o političkoj i državnoj pripadnosti, ne uzimajući uvijek u obzir nacionalno mišljenje, jer je država kao takva bila vrhovni princip. Ako je neka oblast dolazila osobom vladara u sklop ove ili one države, time se još ne izražava etnička pripadnost stanovništva. Indirektno, ali ne

⁵⁷ S. BUĆ, Porfirogenitova Dalmacija, Hrvatska revija, Buenos Aires, VI, sv. 3, rujan 1956., 256.

manje važno, jest i geografsko jedinstvo dalmatinskog arhipelaga i cjelovitost mora. Preko mnoštva otoka, kao stupovlja jedinstvenog mosta, bila je neizbježna kulturno-narodna i kulturno-jezična integracija među stanovništvom.

Čim je nacionalni princip postao kazalom unutarnjeg raspoloženja u Makarskoj i njenom Primorju, Neretvi, Braču, Hvaru, Korčuli, spontano progovara narodna duša u tolikoj mjeri i dinamici, kao nigdje među hrvatskim gradovima Dalmacije. Nema nikakve sumnje da prostor nekadašnje Neretvanske kneževine s ostalim dalmatinskim prostorom predstavlja etnobiološku zajednicu, u kojoj se tijekom vremena izgradila i duhovna zajednica, što se očitovalo u jednakom ili sličnom stvaranju, u povijesnom razvoju i u opredjeljenju stanovništva za Zapad. Ovo stanovništvo izjavilo se plebiscitarno da su Hrvati i da hrvatskoj zajednici hoće ostati vjerni. Prema tome, kada je nacionalni princip pobijedio te stanovništvo bilo pozvano da se opredijeli, ono se opredijelilo onako kako bi se opredijelilo u prošlosti, da je na osnovu nacionalnog principa bilo pitano.

Uvaženi njemački povjesničar Ernest Bernheim, u svom djelu «Historijska metoda» (VI. izd. 1908.), ističe: «Velika je jednostranost reći: povijest nas uči iz prošlosti razumijevati sadašnjicu, ako se ne nadoda: ali ona nas poučava također da iz današnjice razumijemo prošlost».

Stanovništvo, koje danas živi na području drevne Neretvanske kneževine, baštinik je svega onoga, i dobrog i lošeg, što su njihovi preci učinili i to ne od XII. st. (kada se ova kneževina inkorporira u hrvatski državni prostor), već od svog doseljenja. S Neretvanima, ili preko njih, ta njihova baština postaje dio hrvatske nacionalne baštine. Kada bi se prihvatila Goldsteinova mjerila onda ni poljička junakinja Mila Gojsalić, koju ovjekovječiše Meštrović i Gotovac, bez obzira bila ona mitska ili povijesna ličnost, ne bi pripadala u hrvatsku baštinu, a niti Ivan Gundulić, po Goldsteinu, ne bi dobio hrvatsku domovnicu, jer je živio prije nego je Dubrovačka Republika inkorporirana u hrvatski državni prostor. Ni Djonu Palmotiću ne bi pomoglo što je za rodni Dubrovnik pisao:

Malo velim, tvoja slava
Prostriet će se i tva dika
Priko slavnih svih država
Hrvatskoga od jezika.

Golsdsteinovo posezanje za Porfirogenitom uveliko me podsjetilo na recenzije trojice srpskih povjesničara (B. Hrabara, D. Dinić - Kneževića i R. Petrovića) na enciklopedijsku natuknicu Bernarda Stulija «Dubrovačka Republika». Stuli im je odgovorio: «Recezeni domišljanjima cara - pisca iz X. st. rješavaju pitanje nacionalne pripadnosti južne Dalmacije kroz sva stoljeća koja su zatim slijedila, pa sve do današnjeg dana».

Sto se pak tiče etničkog porijekla Neretvana, oslonom na Porfirogenita, profesoru Goldsteinu tu ne pripada nikakav primat, a što se pak tiče zaključka o mletačkoj pobjedi iz 887. tu mu nedvojbeno pripada primat u hrvatskoj historiografiji. On je tu svakako do danas prvi i jedini.

NERETVANI SRBI – KATOLICI

Istaknuti makarski, moglo bi se dodati i jedini, Srbin katolik dr. Lovre Pavlović - Lučić pisao je «Petsto godina poganskog gusarenja, pripada li ta zajednica neretvansko-primorskoga života historiji hrvatskoga ili srpskoga plemena?»⁵⁸ Oslanjajući se na Porfirogenita on tvrdi da tada (887.) u cijelom Makarskom primorju postoje svega dvije hrvatske obitelji, naravno najnovijeg datuma doseljenja. To su bačvari, doseljenici iz Rijeke Senjske. Neki svjesni, neki bez narodne svijesti, dakako, kao svuda, ali svi jednako Srbi, po porijeklu, po jeziku, po običajima»⁵⁹ U želji da makarsko-neretvansku katoličku tradiciju presade u srpsko nacionalno i

⁵⁸ Srpski list, Zadar, 1887., br. 29.

⁵⁹ Srpski list, Zadar, 1887., br. 35.

političko ozračje, jedina im poštapalica car Konstantin Porfirogenet. Budući da u čitavoj, nekad Neretvanskoj kneževini, stranka Srba - katolika ima svega 2 člana, oni nisu mogli usporiti proces hrvatske političke integracije ovoga kraja.

Prežici njihovih teza (i prije «Globusa») uskrsavali su u raznim političkim formama sve do naših dana. Tako je na Znanstvenom savjetovanju o Makarskom primorju, u Makarskoj 1969., slijepi Vice Jukić iz Male Dube iznio da je toga ljeta u njegovom selu prosvjetni savezni funkcionar Ivan Panić Surep okupio domaće ribare i tumačio im kako je Zaostrog u srednjem vijeku bio srpski te su sve njihove obitelji srpskog porijekla, pa je taj slijepac pitao sudionike skupa je li to istina? Akademik Cvito Fisković odgovorio mu je da su oni toga druga vjerojatno krivo razumjeli, jer naprosto ne može vjerovati da bi taj drug bio toliko neozbiljan.

PRIKAZ BITKE IZ 887. NA IZLOŽBAMA POMORSTVA

Prvu pomorsku izložbu kod nas priredio je u Zagrebu 1920. Hrvatski radiša. Uredio ju je kap. duge plovidbe Rudolf Crnić. Druga pomorska izložba priređena je u Splitu 1925., prigodom otvaranja ličke pruge. Treća, nazvana „Jadranska izložba”, priređena je u Zagrebačkom zboru od 25. VI. do 5. VII. 1938. Četvrta izložba, pod nazivom „Izložba Ratne mornarice i pomorstva Jugoslavije”, održana je u Splitu od 27. VI. do 12. X. 1952. (prigodom 10. godišnjice JRM-a).

Na sve četiri navedene izložbe, u Odjelu naše pomorske tradicije, udarno mjesto zauzima je grafički prikaz bitke kod Makarske 887. godine. Na prvoj i drugoj izložbi bila je prikazana Makarska poznatom grafikom Camocia iz 1572. uz legendu o velikoj pobjedi naših ljudi nad Mlečanima. Na trećoj izložbi, na velikom panou, prikazane su sve naše značajne bitke, pa među njima, s naznakom 18. IX. 887. Rt Mich (!), bitka kod Makarske.⁶⁰

⁶⁰ Jadranska straža, Split. Jadranska izložba u Zagrebu 25.VI.-5.VII.1938.

U Pomorskom muzeju HAZU-a u Splitu, uz grafički prikaz srednjeg Jadrana, slika je suvremene Makarske, te legenda: „U pomorskoj bici kod Makarske 887. potukli su Neretljani Mlečane. Otada pa do 1000. godine Venecija je plaćala danak Neretljanima, kako ga je Hrvatima plaćala još od 879. za slobodnu plovidbu po Jadranu»⁶¹

Na četvrtoj izložbi, u Odjelu naše pomorske tradicije, uz grafički prikaz i maketu tipa broda iz IX. st., stajala je legenda: „Kroz cijelo jedno stoljeće, nakon makarskog poraza, Mlečani su prisiljeni da vode računa o našoj snazi na moru, plaćali su danak, najprije plemenu Hrvata, a zatim plemenu neustrašivih Neretljana za slobodnu plovidbu kroz naše vode.“ I u Odjelu NOB-a na moru, pod naslovom „Dva groba“, isticana je veza groba Petra Kandijana u Gradežu. „Leće kod Taranta postoji ploča, brat žene Mussolinija, talijanski colonnello – poginuo u Podgori 1942.“

TUČEPSKA TRADICIJA

U šturim bilješkama kroničara Đakona, koji nije bio suvremenik događaja nego ih je opisao cca 113 godina nakon što su se dogodili, k tome bio je Mlečanin, a kako fra Andrija Kačić Miošić, u predgovoru svog Razgovora, napisao «po naravi svakog je čovika svoj narod hvaliti, uzdizati i uzveličavati" to ne bi trebalo gubiti iz vida.

Ovaj sukob Neretvana s Mlečanima 887. imao je dva dijela. U prvom dijelu, čim je Petar I. Kandijan 17. IV. 887. primio duždevsku čast, odlučio je osloboditi svoje podanike straha koji su mu zadavali Neretvani, te je odmah poslao svoju mornaricu protiv njih. Gdje se mletačko brodovlje sukobilo s neretvanskim, u kojem neretvanskom akvatoriju se sukob odigrao ne zna se, niti koliko je brodova u njemu sudjelovalo. Svakako sukob se zbio, jer Đakon piše da se brodovlje vratilo bez uspjeha, što bi moglo značiti i da je negdje bilo poraženo

⁶¹ O. FIJO, Vodič kroz Pomorski muzej JAZU u Splitu, Split, 1960., 31.

(«sine effectu reversus esset»). Talijanski povjesničar Romanini⁶² Đakomove riječi tumači ovako: «ma con infelice successo» – ali nesretnim posijedkom. Drugi Talijanac Nanni to Đakomovo čita «ma senza frutto» – ali bez ploda. Nijemac Kretschmayr⁶³ to čita «nach deren erfloglosen ucklehr» – poslije njihova neuspješnog povratka. Naš Goldstein je, kako smo vidjeli, to drugačije pročitao. O drugom dijelu sukoba već je dosta rečeno, ali ostaju nedorečene riječi kroničara «čije tijelo tribun Andrija potajno od Slavena uzeo» (cuius corpus Truibunus Andreas latzenter a Sclavis sublatum..) Na osnovu toga ne može se utvrditi je li duždevo tijelo bilo za vrijeme bitke ili poslije iste uzeto, a da to ne opaziše Neretvani. Ostaje otvorenim i pitanje kada se to zbilo? Spomenuti povjesničar Ramonini kao da sumnja u ta kazivanja kroničara o duždevom grobu pa navodi: «Međutim blizu crkve u mjestu zvanom Tučepi u Primorju vidi se grobnica, na čijoj je ploči isklesan lik ratnika koji ima na glavi čudnu kapu s oštrim rogom i stanovnici po veoma staroj tradiciji drže da je to duždeva grobnica». Od Romaninia to preuzima i Brunelli⁶⁴ pa navodi: «Sama činjenica da se je grob duždev kasnije pokazivao u Tučepima potvrđuje ovo mišljenje» (tj. da Đakonov Mucules treba tražiti u Makarskoj, a ne na zadarskoj Punta Miki). Nejasno je i tko je taj tribun Andrija. Belas nagađa da je on bio na čelu brodovlja u prvom dijelu bitke, pa ga je dužd u svom pohodu uzeo kao podzapovjednika, kao poznavaoca ovih krajeva, pa je nakon što je dužd poginuo preuzeo zapovjedništvo.⁶⁵

Tradiciju o tučepskoj grobnici dužda Kandijana zabilježio je opat Alberto Fortis, 1774., locirajući je kraj stare grobne Gospine crkve. «Blizu te poljske crkve, okružene svetom šumom, mnogi su stari slavenski grobovi bez ikakva natpisa, ali s raznim bareljefima. Kamen na jednom od tih grobova ima čudnovato odjevena ratnika što na glavi nosi svojevrsnu kapu na kojoj se uzdiže vrlo šiljast tuljac, na taj se ukras možda oslanja predaja da je pod tim kamenom zakopana utroba nekog mletačkog dužda koji je poginuo u ratu protiv

⁶² Romanini, *Storia documentata di Venezia*, 1912., sv. 1, 205-206, 234, 274.

⁶³ Kretschmayer, *Geschichte von Venedig*, sv. 1, 1905.

⁶⁴ Brunelli, *Storia della citta di Zara*, 1913., 269.

⁶⁵ A. BELAS, nav.dj. (45).

Neretljana. Taj bi dužd mogao biti Pietro Candiano koji je poginuo za jednog pohoda na Neretljane blizu mjesta zvanog Mikulo. Ali, po tome grobu, koji sam zbog zanimljivosti dao narisati, vidi se da je slavenski, a slavenska je i šiljasta kapa, kako se vidi na pečatu što visi o jednoj povelji kralja Dabiše koja se mora nalaziti među spisima moga pokojnog prijatelja.”⁶⁶

Fortis je u Tučepima bio gost učenog opata, plemića Klementa Grubišića, koji je ostavio u rukopisu «Storia narentina», te je zacijelo bio informiran o događajima iz 887. godine.⁶⁷

Fra Petar Kačić Peko (Gradac, 1830. – Zaostrog, 1918.) u Poviesti okružja makarskoga,⁶⁸ opisujući mjesto Tučepi, navodi: «U strodavnom grobištu nahodi se jedna nadgrobnica, na kojoj vidi se njeka slika ljudska, odjeća joj poput dolame i kapa na slavsku, a nad glavom glava lavska. Sudeć po odori i po kapi rekao bi da je tu bio pokopan koji poglavar slavski, a videć lava moglo bi se zaključiti da je tu sahranjen koji velikaš mletački, preminuvši na putu prolazeć za Neretvu. Da, najpodobnije je reć, da su tu bila spuštena iznutrenja Petra Kandiana dužda mletačkoga, koji se je u ovih stranah prestavio, zašto kad se je ploča podigla, ne može se vidjeti nikakva ostanka od kostih, nego samo zemlja. Za čudo je pako to, kad je ta ploča (koja je sada odzgor postavljena na ogradi zemljišta) očišćena, slika je našasta k grobu okrenuta. Vidi ploču i kip na tablici pod br. 2.»

⁶⁶ Alberto Fortis, *Viaggio in Dalmazia. Volume secondo*, Venezia, 1774. A. FORTIS, Put po Dalmaciji. Preveo M. Maras, Zagreb, 1984., 230.

⁶⁷ Klement GRUBIŠIĆ, (Makarska, 1725.-1773.) Retoriku i filozofiju učio u Isusovačkom kolegiju u Dubrovniku, teologiju i pravo u Padovi, gdje je doktorirao. Rektor nadbiskupskog sjemeništa u Splitu. Vrativši se 1766. u rodni kraj, na imanju u Tučepima podigao dvorac s baroknom kapelom i opremio ga bogatom knjižnicom. Bavio se arheologijom i poviješću pisma.

⁶⁸ Arkiv za povjestnicu jugoslavensku, knj.VII, Zagreb, 1863., 92-128; Fra Petar Kačić Peko, *Povijest okružja makarskoga u Dalmaciji*. Priredili M. Glibota i fra A. Babić, Zaostrog, 2003., 47.

Fra Juraj Božitković piše o ovoj nadgrobnoj ploči dužda Kandijana, navodeći stariju literaturu o tome.⁶⁹

Ljubo Karaman je utvrdio da se radi o uobičajenom tipu rimske stele s likom pokojnika.⁷⁰ Julijan Medini navodi da je kod romaničko-gotičke crkvice Sv. Jurja nedavno otkriven kasno-antički grob s inhumacijom. Vjerojatno je tom groblju pripadala i monumentalna stela s uništenim portretom pokojnika, koja je već u XVIII. st. bila ugrađena u ogradni suhozid crkvenog dvorišta⁷¹

Stara crkvice Sv. Jurja nalazi se na atraktivnom dijelu Tučepa. Nedavno je temeljito restaurirana, pa bi ova stara tradicija o duždevom grobu zahtijevala jedno moderno spomen obilježje, jer i legende su dio naše baštine.

KAKO JE 1937. OBILJEŽENA 1050. GODIŠNJICA POMORSKE BITKE

Redakcijskim uvodnikom u časopisu «Jadranska straža», «Gradimo na slavnoj pomorskoj tradiciji. Proslava 1050-godišnjice naše pobjede na Jadranu»,⁷² najavljena je proslava. Tu se pored ostalog donosi: «Tako je išlo od koljena na koljeno, predavajuć otac sinu u amanet ovo toplo more, ovu svetu baštinu pradjedova. Naša država, primajuć u svoj sastav istočnu obalu Jadrana, primila je u baštinu i ogromnu trinaestvjekovnu pomorsku tradiciju naroda, koji stanuje na ovim obalama. Ljubav pribrežnog puka za ovo more, volja i odlučnost za njegovo očuvanje i duboka pomorska tradicija, manifestirane su u bezbroj događaja koje nam je povijest zabilježila, sve od učešća hrvatskog ratnog brodovlja u borbama pod Barijem godine 864. na strani Bizanta protiv franačkih vladara, preko pobjede hrvatske mornarice nad Venecijom godine 887 i pobjede Ljudevita Velikoga godine 1358. nad Venecijom pod Zadrom gdje

⁶⁹ Nadgrobna ploča mletačkog dužda Petra Kandijana koji je poginuo u boju s Neretvanima 18. IX. 887 ispod Tučepi, Nova revija, Makarska, XVI, 1937., br.3-4, 177-183.

⁷⁰ Historijski spomenici i legende u narodu. O grobu dužda Petra Candiano u Tučepima kod Makarske. Hrvatska revija, Zagreb, X, 1937., 491.

⁷¹ J. MEDINI, Makarsko primorje u antici, Makarski zbornik, Makarska, 1970., 34-35.

⁷² Jadranska straža, Split, ožujak 1937., br.3, 89.

je ametom potučeno mletačko brodovlje. Međutim jedan od najznačajnijih i najslavnijih događaja u našoj povijesti jest svakako spomenuta pobjeda hrvatske mornarice, u kojoj su Neretljani imali glavni udio, nad Mlecima, dne 18. septembra 887. godine kod Makarske, kako noviji historici iznose, ili kod rta Mile (kod Zadra) prema starijim povjesnicima. Ovaj krvavi ratni susret, u kome je zaglavio i sam mletački dužd Petar Candiano, koji se borio na čelu svog brodovlja, toliko je bio značajan i važan, da je zbog mletačkog poraza moćna republika sv. Marka iza toga plaćala za preko 100 godina danak hrvatskim knezovima i Neretljanima za slobodnu plovidbu uzduž istočne obale Jadrana. No, daleko značajnija od same te činjenice jest manifestacija moći hrvatskih knezova na Jadranu, koja je tom pobjedom bila snažno manifestirana, a bez koje je teško zamisliti da bi došlo do krunjenja kralja Tomislava, prvog i najmoćnijeg hrvatskog kralja...» (..) «Ova uspomena treba da u nama obnovi i podiže ne samo pomorsku svijest već i odlučnost da se za ovo naše more založimo jačim djelima, da ga što bolje unaprijedimo, iskoristimo i osiguramo budućim pokoljenjima našim onako kako su ga naši pređi nama namrli. Tu slavnu našu pobjedu treba proslaviti prvo zbog toga što nam ona rječito govori o staroj slavi našoj, a baš ovaj je momenat na našem moru vrlo značajan, i drugo, da pokažemo i danas ono što su naši pređi pred 1050 godina htjeli da pokažu i što su dostojno i dokazali da smo na ovom moru činilac sa kojim treba i kao sa pomorcima i kao s državom računati, kao i to, da od davnina na ovome moru žive razne države i narodi, a mir i dobri odnosi među njima uvjetuju ne samo njihov mir, već i opći mir i napredak na Jadranu.»

U Splitu je u ožujku 1937. osnovan Oblasni odbor za proslavu «Pobjede Hrvata na moru pred 1050 godina». Takav odbor osnovan je u Makarskoj 7. ožujka iste godine. Za njegovog predsjednika izabran je J. S. Tomašić, školski nadzornik. Početkom travnja iste godine na seoskom zboru u Tučepima dr. Ivo Rubić, kustos Pomorskog muzeja u Splitu, upoznao je seljane s gledištem nekih talijanskih povjesničara, da bi dužd Petar Candiano, koji je u bici kod Makarske pogubljen, bio pokopan u Tučepima. «Ovo je izazvalo živi interes i patriotske upadice sa strane seljaka», bilježi tisak. Za pripremu svečanosti, kojima će biti obilježen ovaj jubilej, izabran je

poseban Odbor. Tih dana je i u Podgori održan seoski zbor na kojemu je o značenju ove bitke govorio Otokar Lahman. I u Podgori je izabran Odbor, koji će skupa s ostalim seoskim odborima koordinirati program s gradskim odborom u Makarskoj.

U Metkoviću je za predsjednika Odbora izabran najbolji poznavalac lokalne neretvanske povijesti, don Radovan Jerković.⁷³

Splitski «Jadranski dnevnik», kao Uskršnji prilog, uz broj 73, od 27. ožujka 1937., pod naslovom «Hrvati na moru pred 1050 godina», objavljuje sljedeće radove: F. Šišić, Bitka kod Makarske (18. septembra 887.); L. Katić, Pomorske bitke Hrvata s obzirom na pobjedu pod Makrom 887. god.; J. Ravlić, Bit našeg pomorskog duha; A. Belas, Mletački duždevi iz porodice Candiano i Hrvati; I. Rubić, Značenje pomorske bitke kod Makarske.

Parobrodom «Bled» 600 učenika s 25 nastavnika splitskih srednjih i stručnih škola priredilo je 5. svibnja 1937. izlet. Izletnicima su se pridružili kao gosti zastupnici Jugoslavenskog Lloyd, Jadranske plovidbe, Dubrovačke plovidbe, Zetske plovidbe, Parobrodarskog društva «E. Matković», «Oceanie». Ususret parobrodu iz Makarske su izašli čamci veslačkog kluba «Biokovo». Pred ulazom u makarsku luku brod se zaustavio. Nakon što je pjesnik dr. Ilija Despot «evocirao junačka djela predaka hrvatskih i neretvanskih mornara, koji su pred 1050 godina izvojevali veliku pobjedu nad neprijateljem u ovim vodama i čak pogubili moćnog mletačkog dužda Petra Candiana», monsijor dr. M. Matijaca izmolio je molitvu odrješenja, a zatim je jedna učenica u more bacila lovor vijenac. Dok je «Bled» vozio prema Hvaru zborovi Muške realne gimnazije i Ženske građanske škole, pod ravnanjem maestra Parača, izveli su pjesme «Oj more duboku» i «Dobra večer uzorita». Ovi su zborovi u poslijepodnevnom satima pred hvarskom katedralom održali koncert.

U svečanom proglasu makarskog odbora, kojim se poziva građanstvo na uvodnu svečanost u Sokolskom domu, 18. rujna 1937., navodi se: «Ova pomorska pobjeda naših pređa na moru nije

⁷³ Don R. Jerković (1900.-1950.). U zatvoru Udbe mučki ubijen 14.VIII.1950.

prva, koliko je povjesnica zabilježila, ali je veoma značajna, jer je nakon ove pobjede nad moćnijim neprijateljem, koji otada vladarima Dalmatinske Hrvatske i Neretljanske oblasti plaća danak za slobodnu plovidbu po istočnom Jadranu, udaren prvi temelj pomorskoj snazi našega naroda na moru. Nošeni tom velikom ljubavlju za svoje more te shvaćajući punu njegovu važnost, ušćivali su naši pređi s ovih obala more za svoj narod i donijeli ga kao najdragocjeniji elemenat u novu, zajedničku državnu zajednicu, a s njim i pomorsku svijest želeći i nastojeći da ona prožme čitav naš državni i javni život.»

Te večeri građani i seljaci iz okolice dupkom su ispunili makarsku dvoranu, «bez razlike političkog mišljenja, na čelu s načelnikom Jurom Jurišićem, prof. dr. fra Jurom Božitkovićem, koji je došao s članovima franjevačkog profesorskog zbora, kao i predstavnika narodnih udruženja i vlasti, te, naravno, uprave Mjesnog odbora Jadranske straže s Perom Rančićem». Svečanost je započela recitacijama učenika Gaje Ribarovića i učenice Zanke Miočević. Zatim je Vlado Lalić najavio predavanje admirala N. Stankovića o bici kod Makarske i njenom značenju. Grad je te večeri poprimio čaroban izgled, jer je od vatri u Osejavi bila napravljena velika goruća brojka «887» na uspomenu godine bitke.

«Kako je sutrašnji dan bila nedjelja u Makarsku su na ovu svečanost pristigli brojni izletnici. Parobrod «Crikvenica», udešen za svečanu priliku primio je brojne izaslanike društava. Čim je brod izašao iz luke, započela je služba Božja, koju je služio fra Ivo Abrus. Za vrijeme mise glazba je svirala molitvu, a nakon mise svećenik je održao oduži govor sjećajući se junaka koji su poginuli u ovoj bici, i na kraju izmolio odrješenje za junake koji su ispunili ovu značajnu stranicu naše povijesti. Zatim je makarski načelnik Jure Jurišić (pripadnik HSS-a), u svom govoru iznio dio hrvatske povijesti na ovim obalama, ističući kako su Hrvati branili ovo more da ga sačuvaju do danas i kako su u svakoj prilici lili svoju krv za slobodu svoga mora. Na kraju je pozvao prisutne da junacima, čije kosti počivaju ovdje na morskome dnu, kliknu: Slava!». Svečanost je zaključena pjesničkim govorom Ilije Despota: «Evo nas pri posljednjem činu ove lijepe narodne svečanosti u kojoj smo, harnim

skladnoglasjem duša, kod Božjeg oltara, na sinjoj pučini, uz tihu molitvu Svevišnjem odali s dubokim pijetetom poštu i priznanje sjenama dičnih pređa, Hrvata - Neretvana, koji su pred 1050 godina, ljubeći ovo more i ginući na njemu, izvojevali pobjedu nad neprijateljem, pobjedu na moru kod Makarske, kakvu u ona davna vremena jedva da pamti ljudska historija. Velika i beskrajna ljubav junačkih naših pređa Hrvata - Neretvana za more, i njihova silna vjera u moć koja iz mora izvire, održala je njih i njihovo potomstvo na moru kroz vjekove, i snagu im je davala i volju: da na ovom moru žive, da se na ovom moru bore i da na ovom moru pobjeđuju! Vijek vijeku glasi slavu njihovu; koljeno koljenu dodaje povijesne besmrtno razgovore o junaštvu njihovu. (...). Hrvati - Neretvani svojom borbom i pobjedom na ovom moru ispisaše pred 1050 godina najljepše stranice stare Dalmatinske Hrvatske i Neretljanske oblasti; krvlju svojom zapečatiše na ovim stranama za sva vremena sudbinu starih ugnjetača roda slovinskoga! Pređi naši dični, Hrvati - Neretvani, plavom grobnicom svojom na moru kod ubave naše Makarske, završiše najsjajniju narodnu epopeju stare povijesti naše. Skinite kape, braćo; prignite koljena svoja - nek ovaj vijenac harnosti otopli suza vaša i moja! Jer on će sad poći u morske dubine, u "Plavu grobnicu", i probudit će sjene otaca koji u njoj leže punu tisuću i pedeset godina... Sjene naših vrljih, dobrih, junačkih i plemenitih otaca koji su smrću svojom dali nama život, koji su herojstvom svojim sačuvali nam od Boga danu baštinu, ovu u historiji mora najgorču Jadransku pučinu, a po njoj i slatku zemlju našu, i rodni, dragi krš i kamen naš od tuđina branili i obranili...»

Završivši govor Despot je u more bacio lovor vijenac, a parobrod «Crikvenica» vratio se u makarsku luku.

Sve tri, tada postojeće, radio postaje u zemlji 20. rujna 1937. emitirale su predavanje Jakše Ravlića «Bitka kod Makarske 887. i njeno značenje».⁷⁴

U rukopisnoj ostavštini don Radovana Jerkovića nađen je opis «Proslave 1050. godišnjice pobjede nad Mlečanima», koji je

⁷⁴ Jadranska straža 10, 1937., 426. Uredio dr. Don Mile Vidović.

objavljen u zborniku «Don Radovan Jerković – život i djelo»⁷⁵. Iz toga saznajemo kako je taj jubilej proslavljen u Neretvi. Proslava je počela paljenjem krijesova po Neretvanskoj krajini. Sva mjesta u Neretvi bila su okićena hrvatskim trobojnicama. Proslavu organizira podružnica društva «Napredak» «U nedjelju, 19. rujna 1937., u prostorijama hotela «Zagreb», nakon uvodne riječi predsjednika Napretkove podružnice V. Frankovića, don Rade Jerković održao je vrlo iscrpno predavanje o veličini i snazi stare Neretvanske kneževine, podcrtavši sve važnije događaje u povijesti ovih neustrašivih boraca». Bio je to uvod u popodnevnu veliku proslavu, koja je značila manifestaciju duha i srca, manifestaciju kompaktnosti hrvatskog naroda, manifestaciju kakvu Neretva još nije doživjela. Predvođena «Napretkovom» hrvatskom glazbom ogromna povorka naroda krenula je s plokate prema pristaništu. U moru hrvatskih zastava masa svijeta okupljena na obali čekala je da uđe u parobrod «Bakar» i da krene na more, da oda poštu svojim pradjedovima, koji su našli grob u ovom istom moru za koje su se borili da nam ga očuvaju i predadu u nasljedstvo. Parobrod sasvim ispunjen krenuo je niz Neretvu: Opuzen, Komin, sve u zastavama, na obali narod pozdravlja sudionike iz pušaka i klicanjem. Ogromna masa svijeta, koja je čekala u Opuzenu da se ukrca na parobrod, koji ih nije mogao primiti. Na uzburkanom moru parobrod je zaplovio u pravcu Crkvice na Pelješcu. Zvižduk sirene i parobrod je stao. Radi nemirnog mora i nevremena program proslave nije mogao biti izveden kako je bilo planirano, na otvorenom moru. Tu je izvršeno samo svečano odrješenje (molitva za mrtve) i polaganje vijenca, ostali dio programa održanje u Trpnju. Na obali je govorio narodni zastupnik dr. Niko Bjelovučić, a zatim je don Rade Jerković govorio o žrtvi koju je hrvatski narod doprinio kroz povijest za obranu svoga mora i svoje slobode. S ove proslave poslanje brzojav dr. Vlatku Mačeku.

Metkovčani primjećuju «da Jadranska plovidba nema razumijevanja za naše hrvatske proslave. Dok drugim (režimskim) organizacijama izlazi spremno u susret, koje u svojim priredbama

⁷⁵ Don Radovan Jerković - život i djelo. Prigodom 100. godišnjice rođenja i 50. godišnjice mučeničke smrti, Metković, 2000., 581-584.

voze čak i prazan parobrod, dotle podružnica «Napretka» u Metkoviću, iza koje su stajali u ovoj proslavi svi Hrvati Neretve, nije mogla da dobije niti pristajanje parobroda uz obalu u Opuzenu i Kominu».

Na kraju nekoliko misli iz napisa dr. Iva Rubića: «Pomorska bitka kod Makarske, kao jedna od značajnijih pobjeda na moru, ima i svoje psihološke posljedice u sadašnjici. Pobjeda jača i diže ponos u pojedincu i čitavom narodu, a poraz ga slabi... Bitka kod Makarske je još jedan od razloga koji nas veže za ovo naše more, a kojim smo već srasli, na komu smo bogatstvo skupljali, lovorike brali i gradili našu kulturu. Sigurno je da današnja Italija nema veze s ondašnjim događajima, ali suvremena Italija zida svoju veličinu na slavi starih svojih gradova. Zato se ona smatra nasljednicom prvog i drugog Rima, Venecije, Genove, Palerma, Napulja, Firenze i Milana. Ekspanzivna mlada generacija suvremene Italije ustvrdila je, u vrlo mnogo svojih knjiga i brošura, letaka i predavanja, kako je uvijek u premoći bila rimska i mletačka vlast na Jadranu od III. vijeka prije Krista do XIX. st. ili točnije do 1797., kada je pala Venecija. To njihovo mišljenje nije, međutim, točno, jer na osnovu historičkih vrela, pretežno venecijanskog podrijetla, može se utvrditi da su od 887. do 1000. godine Hrvati bili jači na moru, a da ne govorimo o kasnijim jakim hrvatskim kraljevima.»⁷⁶

To je napisano 1937., u vrijeme kad je fašistička propaganda u Italiji pripremala ono što će u najgrubljoj formi realizirati «Rimskim ugovorima». Kada sam u jednom svom napisu usput naveo da «nije svako zlo za zlo, kako naš narod veli, te da Golsdstein nije znao da se već više od 150 godina u Makarskoj i njenom primorju taj dan obilježava misom i polaganjem vijenca u more, te su njegovi napisi o «blesavom» datumu bili poticaj Makaranima da 2003. godine postave na istaknuto mjesto svoje obale spomen ploču s napisom:

*«U pomorskoj bici 18. rujna 887. godine
pred Makarskom Hrvati su porazili Mletačku flotu*

⁷⁶ I. RUBIĆ, nav.dj. (36) 332.

kojom prilikom je poginuo i mletački dužd Petar I. Candiano.

Tom pobjedom udaren je temelj pomorskoj snazi hrvatskog naroda.

Ploču postavi 10. rujna 2003. Grad Makarska.»

U odgovoru na moj napis, nakon što je doslovno citirao zapis Ivana Đakona, Goldstein piše: «Dakle, valja samo zdravorazumski pročitati tekst: u njemu nema govora ni o kakvoj pomorskoj bici, još manje o «slavenskoj» pobjedi u njoj. Baš je slavenska mornarica prošla najgore, jer unatoč tome što se nijedan brod nije otisnuo od obale, razbijeno ih je pet. Kao bolji dio «slavenske» vojne sile pokazali su se tada kopneni odredi od čijeg je oružja poginuo i mletački dužd ... Kada tumači što se zbilo u devetom stoljeću (Glavina) više drži do toga što su o tom događaju neki Makarani mislili prije sto pedeset godina ili misle danas negoli do toga što o njemu piše u jedinom sačuvanom izvoru. Ne znam tko je i zašto prije sto i pedeset ili više godina pogrešno iščitao Mletačku kroniku Ivana Đakona, pa pogrešno zaključio da je riječ o pomorskoj bici. Zapravo, u ovom slučaju nije niti važno. Jedino je važno što piše u izvoru: to nedvojbeno podržava moju tezu, a demantira dr. Glavinu »⁷⁷

Ja naravno nisam specijalist za stariju i noviju povijest, u znanosti su takvi stručnjaci posve rijetki, pa i nemam svoju tezu već prihvaćam onu koju zastupaju gotovo svi korifeji hrvatske historiografije. Nakon što sam pročitao kako su taj «blesavi» datum interpretirali gotovo svi hrvatski povjesničari, koji su se tim datumom bavili, nisam mogao prihvatiti da je jedino Goldstein «zdravorazumski» pročitao taj tekst, a da svi drugi nisu to radili zdrava razuma. Njegovo je pravo da u akciji, u kojoj zavojevač flotom dolazi na našu obalu, zarobi i razbije pet brodova (koji se po njegovom čitanju nisu ni odmakli od obale), iskrcu se na obalu pa zaglavi, ne nalazi nikakve pomorske elemente. No, naravno, on ima pravo i da tekst razumi i interpretira sasvim drugačije nego su to radili gotovo svi drugi prije njega, pa i da akciju

⁷⁷ F. GLAVINA, Tko je u Saboru nogom udario bana Khuena, Erazmo Barčić, kako tvrdi prof. Goldstein, ili Josip Gržanić, Vjesnik, Zagreb, 19.XII.2003.; I. GOLDSTEIN, Dr. Glavina, koji svisoka docira, nije mi mogao biti ravnopravan sugovornik, a slično mu se događa i sada, Vjesnik, 22.XII.2003.

koja je ušla u sve postojeće povijesti hrvatskog pomorstva ne smatra pomorskom. Pravo je to svakoga znanstvenika. Ali, elementarna znanstvena etika zahtijevala bi da neupućenoj javnosti taj znanstvenik kaže da su drugi naši povjesničari, sveučilišni profesori, o tome pisali, da se taj datum nalazi u svim našim enciklopedijama, da se on obilježavao (pravo ili krivo) prije rođenja Franje Tuđmana te prema tome on nije niti može biti Tuđmanov izum, niti je rezultat njegove krive interpretacije. A ja, zdravorazumski, ne mogu vjerovati da ni za jedan izvor koji sam u ovome radu naveo Goldstein nije znao, nego je stvarno bio uvjeren da se radi o Tuđmanovom izumu.

S današnjega gledišta grubi Goldsteinovi falsifikati mogu biti od koristi samo onima koji olako kroje naše morske granice u Savudrijskoj vali. Njegovom politikantskom napisu nije glavni cilj vrijeđati predsjednika Tuđmana, to mu je onako usput. Tuđman mu služi samo kao pakirung, oblatna namijenjena onom sloju ljudi koji će tako serviranu laž lakše progutati. U čitavoj ovoj stvari Tuđman je, kao vrhovni zapovjednik, samo prihvatio prijedlog zapovjednika Hrvatske ratne mornarice, admirala Svete Letice, popularnog Barbe, a on je još u djetinjstvu gledao kako svake godine, 18. rujna, njegovi Podgorani u more bacaju vijenac.

*Časopis Gradskog muzeja Makarska "Makarsko primorje 7",
Makarska, 2005.*

*

*Autorov dodatak u II. izdanju navedenog rada (Zbornik
Makarske teme, Makarska 2010):*

*

«Niti u najnovijim hrvatskim i talijanskim raspravama na ovu temu ne nalazimo potvrdu Goldsteinovih teza. Tako akademik T. Raukar piše:»Pohod protiv Neretvana dužd Petar Kandiano godine 887. platio je vlastitom pogibelju kod Makarske (Hrvatsko srednjovjekovlje, prostor, ljudi, ideje, Zagreb, 1997, str.40. pozivajući se pritom na Račkog.- Documenta historiae Croatiae periodum antiquam, Zagreb, 1877.).

Z. Klarić u svom djelu «Od Siponta do Lepanta 642-1571» (Zagreb, 2004), u poglavlju «Knez Branimir – pobjeda nad Mlečanima kod Makarske», između ostalog navodi: »Petar I. Kandijan bijaše četrdesetpetogodišnjak, izuzetnih moralnih osobina i velike hrabrosti. Podrijetlom je bio iz imućne zemljoposjedničke obitelji iz Herakleje. Potaknut novim izgledima Venecije za daljnju afirmaciju i osnažen paktom iz Riminija, Petar I. šalje vojsku protiv Neretvana, ali u prvom pohodu nije postigao željeni cilj. No, mora biti da je doživio djelomičan poraz ili opet «nisu mogli naći neprijatelja», jer odmah nakon prvog pohoda vraća se u Veneciju. Očekujući da će drugi put uspjeti napasti neprijateljsku flotu i prije zime osigurati nesmetanu plovidbu svojim trgovačkim brodovima, u kolovožu 887. Petar se uputio k mjestu koje se zove Mucules (današnja Makarska) gdje, nakon što je uspio uspostaviti kontakt s neretvanskom mornaricom, pođe za rukom zarobiti pet brodova, a Neretvani bez velikog otpora pobjegnu («et ad montem Sclavorum perveniens, in loco qui vocatur Mucules, exivit, licet cum paucis sed Sclavos sibi resistentes primum in fugam vertit»). To mora da je vrlo ohrabrilo dužda, te on krene u potjeru za ostalim hrvatskim brodovima da ih do kraja uništi, a vjerojatno i da skupi što veći broj roblja. Trgovima robljem tada je već uvelike cvjetala u Veneciji (i drugdje) i usprkos papinskoj izričitoj zabrani nitko se nije htio odreći velikih prihoda iz te trgovine. Na taj način su se pokrivali i troškovi ratnog pohoda. Očito je dužd krenuo za ostatkom Neretvana, ali ga 18. rujna Neretvani, kako piše Iva Đakon, «napadoše i ubiše ondje dužda s drugom sedmoricom, ostali se vratiše neozlijeđeni». Bitka je bila školski primjer da se i eventualno jačeg neprijatelja može u ovom akvatoriju uvući u neravnopravnu borbu. Iznimno dobro poznavanje lokalne obale, podmorja i vremenskih uvjeta uvijek domaćem življu daje mogućnost ili da bitku ne prihvati ili da napadne kad ocijeni da će mu to s velikim stupnjem sigurnosti i uspjeti (...) Interesantno je da dubrovački povjesničar Mavro Orbini u djelu «Il regno degli Slavi» (1601.) bilježi da bi Candiano bio potukao Neretvane da im nisu priskočili u pomoć drugi brodovi, pod zapovjedništvom Dubrovčanina Vida Bobalića «i tu ostade potučen i mrtav dužd, a Neretvani bijahu tada apsolutni gospodari Jadrana» (str.28). Orbinijev navod prihvaća Andrija Cicareli u svojoj

«Raspravi o gradu Naroni i neretvanskoj republici u Dalmaciji» (tiskanoj 1822.).

Bitka kod Makarske važna je po tome što je zabilježeno da su Hrvati predali tijelo poginulog dužda Mlečanima, a tribun Andrija odnio ga je u Gradež (Grado) i u atriju tamošnje crkve pokopao. Ivan Đakon dalje nastavlja: »Tribun Andrija ukrade njegovo tijelo Hrvatima (Cuius corpus Andreas tribunus, latenter a Sclavis ublatum) i pošalje ga u grad Gradež». Teško da je tribun Andrija «ukrao» duždevo tijelo nakon što je izgubljena tako važna bitka, ali je sigurno postojala mogućnost dogovora, a ovaj put je vjerojatno plaćena i dobra otkupnina. Venecija je vjerojatno do «daljnjeg» nastavila plaćati «danak» (cernsus), koji je prije (od Zdeslava) plaćala (...) Dužd Petar I. Kandijan vladao je 5 mjeseci, pa u povijest ulazi i kao jedan od duždeva s najkraćom vladavinom.

C.F. Lane (Storia di Venezia, Torino, 1991., prema Z. Klariću, str.122-127) kaže da je dužd nećak (Petar III. Kandijan) poveo još dvije ekspedicije protiv Neretvana neuspješno, te je na kraju zadobio njihovu miroljubivost darovima, pa dodaje: »Prije 1000. g. izgleda da su Dalmatinci bili u stanju opremiti pomorsku flotu ne manju od one mletačke.»

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

MIROSLAV MEĐIMOREC

AMERIČKI HRVAT SNIMA FILM O OLUJI OLUJA JE SPASILA BIHAĆ

Ovih dana završen je u Zagrebu prvi dio snimanja dokumentarno-igranog filma radnog naslova *Oluja je spasila Bihać*. U peticiji koju je dosad potpisalo dvadesetak akademika i biskupa te više od 2300 ljudi iz cijeloga svijeta akademik Josip Pečarić je ustvrdio da bi za spašavanje Bihaća general Ante Gotovina trebao dobiti Nobelovu nagradu za mir jer je vojno-redarstvenom akcijom Bihać deblokiran i otklonjena je opasnost za 180 000 ljudi stjeranih u okruženje da im se ne dogodi nova Srebrenica. Peticija akademika Josipa Pečarića o nepravdi Haškog suda, pa i Vijeća sigurnosti UN-a pri presudi generalima Anti Gotovini i Mladenu Markaču, kad je previdio takvu humanitarnu ulogu koju su imali RH, HV i vojna operacija *Oluja* u spašavanju Bihaća, potaknula je Hrvata Nikolu Kneza, uspješnog redatelja kratkih, dokumentarnih i animiranih filmova i producenta iz Teksasa da akademiku Pečariću ponudi svoju zamisao o filmu na engleskom jeziku koji će obraditi taj zaboravljeni i zanemareni aspekt *Oluje*. Akademik Pečarić ga je spojio s redateljem i književnikom Miroslavom Međimorcem koji je napisao scenarij, organizirao snimanje i zamolio niz značajnih osoba, poput generala Josipa Čuletića, Krešimira Ćosića i Rajka Rakića, povjesničare Ante Nazora, Davora Marijana, Dinka Čuture i Ive Lučića, novinare i publiciste Višnju Starešinu i Matu Kovačevića, znanstvenika i zastupnika u Hrvatskom saboru Miroslava Tuđmana, humanitarne radnike Slobodana Langa i Jakova Bienenfelda, da svojim stručnim raščlambama, izjavama i ocjenama sudjeluju u filmu. U jesen se nastavlja snimanje i prikupljanje izjava još jednog broja osoba,

posebice Bošnjaka vezanih uz opsadu, obranu i oslobađanje Bihaća, jer bez njihovih nadljudskih napora i žrtve Bihać ne bi opstao. Oni će izložiti svoja sjećanja i ocjene za jedan cjelovit i vjerodostojan film o toj danas slabo poznatoj epizodi rata u bivšoj Jugoslaviji, koja je zbog brzine odvijanja događaja u jesen 1995. i postizanja mira u Daytonu neopravdano pala u zaborav. Kako je u svojoj izjavi za film naglasio dr. Slobodan Lang: *Oluja i vojna akcija jedne zemlje (RH) izravno je utjecala na humanitarni problem u susjednoj zemlji (Bihać), vojna akcija je bila u funkciji dobra.*

Osim uvida u bogati dokumentarni materijal koji su omogućili Hrvatski memorijalno-dokumentacijski centar Domovinskog rata i njegov ravnatelj dr. Ante Nazor, neki dijelovi ovoga filma bit će igrani, tj. na osnovi zapisa i dokumenata rekonstruirat će se značajni dijelovi slike o samoj obrani Bihaća i povezanosti s obranom i oslobađanjem RH te politici i utjecaju velikih sila, posebice SAD-a. Redatelj Nikola Knez, koji je povezan sa Sveučilištem Teksas A@M, koristit će usluge studenata glume sa zadnje godine studija kazališta koji će odigrati ključne scene razgovora između hrvatskih i američkih vojnih dužnosnika. Osim u Zagrebu, film je sniman u Kninu i Bihaću.

Nekoliko općih napomena o Nikoli Knezu, producentu i redatelju filma o *Oluji*, generalu Gotovini i opsadi i deblokadi Bihaća.

Početak ćemo od njegova zadnjeg filmskog uspjeha na Međunarodnom filmskom festivalu u Houstonu 2012.:

Nikola Knez i njegova producentska kuća *iFilms LLC* dobila je na 45. svjetskom festivalu filma u Houstonu 11 (jedanaest) Remi nagrada, platinastih, zlatnih, srebrenih i brončanih. Na festivalu je ove godine u različitim kategorijama prikazano više od 4600 filmova iz 57 zemalja. U kategoriji igranog filma sudjelovao je i hrvatski igrani film Branka Ivande *Lea i Darija*. Na istom festivalu prošle 2011. godine Nikola Knez je dobio tri zlatne nagrade, 2010. dvije. Nikola Knez redatelj, scenarist, snimatelj, dobitnik mnogobrojnih nagrada, osnivač je *iFilms LLC*, filmske kompanije koja se bavi filmskim procesom od početne ideje, scenarija do završetka filma, prikazivanja na filmskom platnu. Njegov studio opremljen je najnovijom tehnologijom kojom upravljaju vrhunski filmski

profesionalci. Osnivač je *Prve* (2005.) i organizator *Druge* (2006.) međunarodne konferencije o mladeži i obrazovanju za 21. stoljeće (Children's rights@Education for the 21st Century) koja se otada održava na Sveučilištu Texas A@M u Corpus Christiju. Usto je osnivač Zaklade Sv. Marije na otoku Mljetu, Hrvatske udruge za dječja ljudska prava i Hrvatske udruge za ekoturizam. Pisac je nekoliko scenarija i dvije dječje knjige. Školovao se u Hrvatskoj u kojoj je radio na velikom broju filmova za Hrvatsku televiziju, Koncertnu direkciju, HNK, Dramsko kazalište. Snimao je promidžbene filmove za industrijska poduzeća u Hrvatskoj i Njemačkoj. Snimao je dokumentarne, obrazovne i igrane filmove, filmove za promociju industrije i turizma kao i TV komercijalne i muzičke videofilmove. Ima bogato iskustvo u videosnimanjima, uređivanju, 3D animaciji i specijalnim efektima. Njegovo obrazovanje i iskustvo omogućuju mu potpuno razumijevanje moderne filmske tehnologije i računalnih mogućnosti pri stvaranju filma. Sposoban je nadzirati projekt od početne stvaralačke zamisli do postprodukcije, dok mu znanje matematike i uvid u računalne znanosti omogućuje stručnost u svim oblicima tehnologije kao i uporabu preciznih alata za stvaranje vizualnih efekata i 3D animacije. Stalno je u tijeku s razvojem novih tehnologija u stvaranju filma. Izdvojit ćemo tek nekoliko njegovih nagrađivanih filmova: *Vitezovi* (Knights) 3D animacija; *Između mjeseca i zemlje*, (Between moon and earth) dokumentarni film o ruskom kozmonautu Sergeju Avdeevu; *Američki zatvori, u inozemstvu i kod kuće* (American prisons, foreign@domestic) dokumentarni film koji je ove godine dobio platinastu nagradu za scenarij i Remi posebnu nagradu žirija za film i video; *Jedna osoba, dva puta* (*One person, two paths*).

Usprkos vrlo živom i uspješnom prisustvu u kompetitivnoj američkoj filmskoj industriji, Nikola Knez nije napustio vezu sa svojom domovinom i ovaj producentsko-redateljski projekt pokazuje koliko vjeruje da se istina o Hrvatskoj, Domovinskom ratu i zatočenim generalima u Haagu, *Oluji* i pomoći Bihaću i BiH može na dobar filmski način, na engleskom jeziku, prezentirati svijetu.

Jedan od generala koji je sudjelovao u snimanju dokumentarno-igranog filma o *Oluji*, generalu Anti Gotovini i Bihaću bio je i načelnik stožera Južnog bojišta general-bojnik Rajko Rakić, najbliži

suradnik i planer svih vojnih operacija koje je vodio general Ante Gotovina, njegova desna ruka i pouzdanik koji i danas stručno objašnjava, opravdava, brani i cijeni generalove vojničke poteze, njegovu vojnu darovitost i ljudski integritet. Njegov zapovjednik Ante Gotovina je za generala Rajka Rakića sjajan vojni strateg i vođa koji mu je pri prvom dolasku na dužnost zapovjednika ZP Split 1992. u Zadru rekao kako zna na koji će način osvojiti Knin. Četiri godine kasnije dokazao je da je točno predvidio na koji način je uz minimalne ljudske gubitke jedino moguće osvojiti središte srpske pobune u Hrvatskoj, Knin. Na snimanje filma na Kninskoj tvrđavi general Rakić je došao s pripremljenom raščlambom od skoro 60 stranica teksta, vojnih karata i fotografija iz koje prigodom 17. godišnjice vojno-redarstvene operacije *Oluja* sažimamo najzanimljivije dijelove: o pobjedi u tri koraka, deblokadi Bihaća i operacijama nakon *Oluje* koje su dovele do poraza srpske vojske, završetka rata u BiH i RH i Daytonskog mira.

Pobjeda u tri koraka – Na koji način?

1. korak: Trajao je od početka vojne operacije *Zima* '94./95. do završetka vojne operacije *Ljeto* '95. (ukupno osam mjeseci). Glavni smjer djelovanja HV-a bio je preko planine Dinara k Bosanskom Grahovu.

Cilj djelovanja bio je:

- oslabiti srpske napade na bihaćku enklavu (zaštićenu zonu UN-a
- probiti se preko Dinare u sjevernodalmatinsko zaleđe i približiti se Kninu.

Obje zadaće su u cijelosti ostvarene.

2. korak: Obuhvaća djelovanje u vojno-redarstvenoj akciji *Oluja* (od 4. do 10. kolovoza 1995.)

Hrvatska vojska ne ispušta iz vida događaje oko Bihaća, samo na *trenutak* preusmjerava svoje napore i svoja djelovanja na rušenje tzv. RSK i u tome uspijeva:

- oslobađa cijelu središnju Hrvatsku s gradom Kninom
- deblokira bihaćku enklavu.

3. korak: Nakon *Oluje*, preko vojnih operacija *Maestral* i *Južni potez* (od 8. rujna do 15. listopada 1995.) izvršiti dodatni vojni pritisak na Srbe u BiH (Vojsku Republike srpske/VRS), nanijeti im nove vojne poraze i prisiliti na pregovore kako bi se mogao završiti rat u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini.

Deblokada Bihaća – Kako?

– Tko je onda mogao povjerovati da je to moguće učiniti samo djelovanjem hrvatskih snaga na smjeru Slunj –Tržačke raštele, a da to ne prouzroči velike posljedice za RH, HV i samu Bihaćku enklavu. Tko je mogao jamčiti da to ne će biti neka vrsta *Pirove pobjede*?!
– Tko je mogao vjerovati da će hrvatske snage iz zapadne Hercegovine preko Dinare, Bosanskog Grahova i Drvara izravnim djelovanjem deblokirati Bihaćku enklavu, a da to ne će biti težak i dugotrajan posao, možda i zakašnjeli napor?

Gdje je bilo rješenje? Jedino pravo rješenje toga vojnog pitanja od strateške važnosti za RH bio je zajednički napor, zajedničko djelovanje svih hrvatskih snaga u središnjem dijelu Hrvatske, koje su trebale iskoristiti već ostvareni povoljan operativni i strategijski položaj na Zapadnohercegovačkom bojištu.⁷⁸ Dakle, upravo onako kao je to provedeno u *Oluji*.

Jedino slobodno područje u zapadnoj Bosni i Hercegovini od 1992. bilo je Bihaćko područje s gradom Bihaćem. Položaj Bihaća i slobodnog područja koje su držale u okruženju snage VRS i VRSK bio je krajnje težak. Snage Petog korpusa A BiH i snage HVO-a odolijevale su u okruženju, bez logističke i svake druge pomoći, više od tisuću dana nadmoćnijim snagama neprijatelja. Nakon srpske okupacije više od sedamdeset posto ozemlja BiH i naklonosti

⁷⁸ General Rajko Rakić koristi pojam Zapadnohercegovačko bojište za područje Kupreškog, Livanjskog i Glamočkog polja te planina Vitorog, Jastrebnjak i Šator, Staretina i Dinara čiji najveći dio je bio okupiran 1992. Sve je počelo zaustavljanjem postrojbi JNA u travnju 1992. na Kupreškom polju koje su kretale iz BiH prema Livnu i Splitu. Zapadnohercegovačka bojišnica se spajala sa Sjevernodalmatinskom bojišnicom koju su držali pobunjeni Srbi (tzv. VRSK).

međunarodne zajednice koja je kroz usta lorda Owena zagovarala rješenje po mjeri vojno jačega, Srba, i nakon pada zaštićenih zona UN-a Srebrenice, Žepe i vrlo izglednog pada UN safe area Bihaća MZ se krajem 1994. spremala proglasiti Srbe pobjednicima u ratu. V RS otpočela je zajedno s V RSK pripreme za završni udarac. U tu svrhu ustrojena je Operativna grupa/OG *Pauk* koja je silovito napala Bihaćko područje koje je ovisilo o logističkoj i humanitarnoj pomoći RH. Bila je to tzv. Prva bihaćka kriza. Peti korpus A BiH krajnjim naporima je odolijevao napadima. Bihaćko područje imalo je i ima važan strategijski položaj za RH i u tadašnjem odnosu snaga jedino je RH mogla pomoći Bihaću. Pomišljalo se na izravnu akciju prema Bihaću, ali ona je u sebi nosila mnoštvo opasnosti, nesklonost MZ, uzak koridor između Slunja i Bihaća, obveza prema Sporazumu s pobunjenim Srbima potpisanom početkom 1994. Izabrana je zamisao generala Ante Gotovine da se jednom vojnom operacijom na Zapadnohercegovačkoj bojišnici prisili V RS da oslabi pritisak na Bihać. Bila je to operacija *Zima '94*. HVO i HV u zajedničkoj akciji u teškim zimskim uvjetima, na planinskom zemljištu uspjeli su prodrijeti i zadržati položaje na Dinari i Staretini, prodrijeti duboko u Livanjsko polje i odvratiti V RS od ulaska u Bihać. Druga bihaćka kriza dogodila se nakon genocida u Srebrenici kad se činilo da više ništa ne stoji na putu pobjedi bosanskih Srba. Ponovno je operacija *Ljeto '95*. pod vodstvom generala Ante Gotovine, koju je operativno planirao njegov načelnik stožera general Rakić, odvratila Srbe od završnog udarca na branitelje Bihaća, neprijateljske snage su se nalazile tek dvije stotine metara od bihaćke bolnice. Ulazak HVO-a i HV-a u Bosansko Grahovo i Glamoč značile su uzbunu u redovima bosanskih Srba, koji su odmah s bihaćkog bojišta prebacili snage prema prijetećim snagama HVO-a i HV-a.

Tijek operacije *Ljeto '95*. smjer Crni lug – Bosansko Grahovo

Napad je počeo 25. 7. 1995. god. 4. i 7. gardijska brigada (gbr.) 28. 7. oslobodile su Bosansko Grahovo i svoje su snage usmjerile prema Kninu tako što se 7. gbr. usmjerila prema Crvenoj zemlji, a 4. gbr. prema Deralama i selu Strmica. V RSK je prebacila dio snaga prema Strmici i prema Crvenoj zemlji, pokušavajući uspostaviti obranu Knina sa sjeverne strane. Zapravo, nije se znalo tko treba

braniti Knin sa sjeverne strane – jer se takva mogućnost ugroze Knina nije ni predviđala. Knin se branio u zaleđima Sinja, Šibenika i Zadra. Koliko će to biti pogubno za RSK vidjet će se u operaciji *Oluja*. Pobjedom u operaciji *Ljeto '95.* razdvojene su dvije neprijateljske vojske (V RS i V RSK) i stvorena osnova za *Oluju*.⁷⁹

Cilj operacije Oluja

- u središnjem dijelu Hrvatske od Jasenovca do Dinare istovremeno prijeći u napad na snage V RSK
- dijelovi HV-a i HVO-a na Zapadnohercegovačkoj bojišnici ostat će u obrani i ne će poduzimati aktivna djelovanja
- na više smjerova probiti neprijateljsku obranu, razdvojiti njihove snage i prijeći na potpuno oslobađanje tog područja
- glavni objekti napada bile su neprijateljske snage i izvori njihove voje moći
- smjerom Plaški – Slunj – Tržačka raštela (državna granica s BiH) što prije se probiti prema snagama Petog korpusa BiH, spojiti se s njima i tako deblokirati cijelo bihačko područje iz okruženja V RS i VRSK
- snagama ZP Split osloboditi Knin, Vrliku, Drniš, Kistanje, Benkovac i Obrovac. Vojska RSK nije imala posebne snage za obranu Knina. Napad su očekivali s jugoistoka, juga i jugozapada, a napadnuti su sa sjevera.⁸⁰ Pitamo se zašto je plan o otvaranju Zapadnohercegovačkog bojišta baš u to vrijeme i na tom mjestu bio dobar i jedino moguć? Jedino na tom mjestu između Kupresa i Dinare bilo je moguće istovremeno razdvajati snage V RS (u BiH) i V RSK (u RH), vršiti pritisak s leđa na V RS koja je napadala Bihać i približavati se zaleđu Knina. Promatrajući na zemljovidu smjer kretanja hrvatskih snaga na

Zapadnohercegovačkom bojištu⁸¹ jasno se vidi da su one usmjerene prema Bihaću (zaključno s *Ljetom '95.*), a zatim su se tijekom *Oluje* preusmjerile ka Kninu.

⁷⁹ Zemljovid *Ljeto '95.*

⁸⁰ Zemljovid *Oluje* i Zapovjedni lanac vojne operacije *Oluja*

⁸¹ Zemljovid

Nakon *Oluje* i uspjeha koji je ostvaren, sve snage Zapadnohercegovačkog ratišta, pojačane snagama ZP Split okreću se prema Banja Luci. Time se vrši daljnji pritisak na V RS, oslobađaju okupirana područja oko Šipova, Jajca, Mrkonjić Grada i Drvara. Izravno se pomažu Peti i Sedmi korpus A BiH da djeluju prema Banja Luci istočno od rijeke Vrbas. Svaki drugi plan koji u sebi ne bi sadržavao navedene mogućnosti ne bi bio dobar. Plan za završne operacije morao je sadržavati tri ključne zadaće:

- deblokadu Petog korpusa A BiH (Bihaćkg zaštićenog područja);
- oslobađanje Knina i
- rušenje RSK.

Hrvatsko slovo, 3. kolovoza 2012.

PROF. DR. FRA ANDRIJA NIKIĆ**OSVJEŠĆIVANJE SUVREMENIKA⁸²**

Hvaljen Isus i Marija!⁸³
Dragi prijatelji hrvatskog naroda!
Dragi domoljubi!
Dragi Josipe!

Dobro došli u kolijevku hrvatske kulture i duha u Hercegovini i širem području.

U ime *Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti* koju smo ovdje osnovali prije desetak dana i *Hrvatskog kulturnog društva Napredak iz Mostara* koje ima na leđima 110 godina, pozdravljam akademika Josipa Pečarića, drage goste i sve vas ovdje okupljene. Ovaj naš matematičar svjetskog glasa i plodan pisac pravi je ljubitelj istine. On neumorno istražuje ratne okolnosti, oslobodilačke podvige hrvatskih branitelja i poratno suđenje osloboditeljima. Po tome je on veteran velikoga srca koji je sebi namijenio istraživati istinu o tome tko su bili napadači, a tko branitelji, tko zločinci, a tko žrtve jer ta istina još uvijek nije jasna

Prisjećajući se njegovih djela, akademika Josipa Pečarića ne treba posebno predstavljati. Ipak, nije zgorega ponoviti nekoliko podataka: Riječ je o čovjeku iznimne znanstvene biografije i bibliografije. Poznatiji je u kulturnom svijetu daleko izvan hrvatskih granica nego među svojim narodom. Uistinu teško je biti prorokom u svom zavičaju. Svojim rezultatima s područja matematike ubraja se među vrhunske svjetske matematičare, a povijesnim knjigama i studijama iz povijesti hrvatske Boke kotorske dovodi u sumnju istovjetnost osobe. Naime neki misle da je jedan Josip Pečarić matematičar, a druga osoba istoimeni povjesničar. Međutim, to je

⁸² Predstavljanje knjige akademika Josipa Pečarića u Mostaru

⁸³ Na početku našega susreta želim se povezati sa subjektima večerašnjih izlaganja. To su naši branitelji, uznici i mi okupljeni u ovom Hramu hrvatske misli i duha u Mostaru. Stoga ćemo se pomoliti za učvršćenje naše pripadnosti jednom narodu.

isti Josip Pečarić. On nam ponovno dolazi na razgovor u Hercegovinu i neke gradove Južne Hrvatske.

Josip je, uz ostalo, napisao knjigu *Hercegovac iz Boke*. Njegovu tvrdnju da *Svaki kamen u Boki govori hrvatski*, ja bih, uz njegovo odobrenje i izraze zahvalnosti na prepoznatljivosti, primijenio i na ovaj u Hercegovini: I u Hercegovini, ali i Bosni kamen već gotovo dvije tisuće godina ima kršćansku dušu i četrnaest stoljeća govori hrvatski.

Josip Pečarić se ne prestaje zalagati za spas hrvatskih velikana. On ponavlja predsjedniku Vlade Zoranu Milanoviću da generala Antu Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu. Pisma s novim potpisima čekaju svoje ukoričenje. Dok očekujemo odgovor na potonji prijedlog, proširujem njegovu pozadinu: Umjesto da tvorac Republike Hrvatske dr. **Franjo Tuđman sa svojim generalima dobije Nobelovu nagradu, neprijatelji hrvatskog naroda i domaći izdajnici, ne umaraju se ocrnjivati Obrambeni rat i njegove vođe** svodeći to najveličanstvenije djelo na “udruženi zločinački pothvat”.

A Srbi, “sebi kao agresori, s ciljem rušenja hrvatske samostalnosti i slobode daju ovlasti optuživanja i suđenja žrtvama njihove agresije. Tu se krije negiranje hrvatske pobjede nad agresorom i srpsku podmuklu svijest o urođenoj laži.”⁸⁴

⁸⁴ Zahtjevi velikosrba glase: “Omogućiti Srbima izlaz na more i stvoriti državu za zapadnom granicom duboko na teritoriju Hrvatske, kako bi Srbi živjeli u jednoj državi (tzv. Velika Srbija), cilj je srpske politike već od sredine 19. stoljeća. Stvaranje Jugoslavije (prve i druge), u kojim su Srbi kao najbrojniji narod dominirali (posebice za vrijeme prve Jugoslavije), taj je cilj uglavnom bio ostvaren. Međutim, želja dijela srpske političke elite za potpunom dominacijom Srbije nad ostalim jugoslavenskim republikama, koja je javno izražena sredinom 1980-tih, u konačnici je prouzročila raspad Jugoslavije.” ANTE NAZOR, **Velikosrpska agresija na Hrvatsku 1990-ih** (*Republika Hrvatska i Domovinski rat: pregled političkih i vojnih događanja 1990., 1991. – 1995./1998.*), Zagreb, prosinac 2011., str., 188. Usp., MILAN VUKOVIĆ, *Glas naroda – glas Božji*, **Hrvatski list**, 19. siječnja 2012. str. 48. – 49. s porukom: Zakon o ništetnosti ne smije ni pravno ni politički biti poništen jer dok je njega, Srbija nema što tražiti ni poduzimati protiv hrvatskih branitelja.

Srpski pjesnik Zmaj Jovo Jovanović 1883. godine je napisao, a aktualno je i danas:

*Hrvat se ne bori da što otme kome:
Čuva sveti oganj na ognjištu svome
I dok tako čini u najteži dani
i Bog je i pravda na njegovoj strani.*

I dalje nastavlja Zmaj Jova:

*A kuda će Srbin?
zar on da se daje
putu na kom nema
zakona ni pravde.*

To je Zmaj Jovo Jovanović pjevao kada je znao da je Hrvatska bila do Zemuna, kad se govorilo o hrvatskoj Subotici, a još pred Drugi svjetski rat Banovina je bila u Šidu.⁸⁵ U novije vrijeme velikosrpski književnik Dobrica Ćosić, ili kako su ga Srbi prozvali: “otac srpske nacije”, u romanu “Deobe” potvдио je da je laž “vid srpskog patriotizma” i “potvrda njihove urođene inteligencije”.⁸⁶

Na portalima se često može pronaći navedeni citat književnika Ćosića⁸⁷ uz brojne komentare. Između njih izdvajam samo jedan: Valja početi s općim mišljenjima o Srbima kao notornim lažljivcima, čime su već postali predmetom raznih izreka, kao na primjer: Laži,

⁸⁵ [1] Citirajući navedeno upozorenje prvi hrvatski predsjednik dr. Franjo Tuđman je rekao: “Mi to ne tražimo, ali želimo da hrvatski narod bude suveren u svojoj Hrvatskoj državi, a vi Srbi i Mađari i svi drugi da uživate sva građanska i etnička prava. Mi vam to jamčimo, ja vam jamčim kao državni poglavar, s čitavim Saborom, sa svom Vladom, sa svim županima koji su ovdje i koje kao što rekoh, obvezujem da provode takvu politiku. Prihvatite i evo nam budućnosti i blagostanja.”

⁸⁶ [2] Cijeli tekst Dobriše Ćosića glasi: “Lažemo da bismo obmanuli sebe, da utešimo drugoga; lažemo iz samilosti, lažemo da nas nije strah, da ohrabrimo, da sakrijemo svoju i tuđu bedu. Lažemo iz ljubavi i čovečnosti, lažemo iz poštenja. Laž je vid našeg patriotizma i potvrda naše urođene inteligencije. Lažemo stvaralački, maštovito, inventivno.”

⁸⁷ Dobriša Ćosić je bivši predsjednik “Socijalističke Republike Jugoslavije”.

laži tako dugo dok laž ne postane istina! Time ćeš dokazati da si Srbin. Poznata je izreka: Lažeš kao Srbin. Nedavno smo čitali u tisku: Srbinu nije laž porok, nego ponos!

Potonju tvrdnju “o urođenoj laži” potkrepljuje i *Proslov* u knjizi: Dr Jovan Radulović, *Slavno doba Mostara*, Mostar, 2010. Drugo izdanje knjige priredili su dr. Ranko Popović i dr. Draga Mastilović. Tu umirovljeni hercegovački episkop Atanasije⁸⁸ uz ostalo poručuje: “(...) *Mostarska Stara i nova crkva, i pre njih Žitomislić, rušeni su nam do temelja, ovaj poslednji već po ko zna koji put, i to nedavno. I obnovljeni, i obnavljaju se, dobrotom, trudom i izdivenijem dobrih i vernih Hercegovaca. Srušen je nedavno i Stari most na Neretvi usred Mostara, ne od Srba sa istoka, već od drugih sa zapada. Obnovljen je od UNESKA (koji obeća, ako održi reč, pomoći i obnovu Nove crkve). Žitomislić je, rekosmo, obnovljen od Hercegovaca, onih koji žitom misle o Hljobu Života. (...) Ovaj narod, gospodine moj, oćuti ili otpjeva reči ili ih veže u čvorove... I ide dalje nesalomljen, narod Pravde Božije! Ide da seje po svoj zemlji žito i zvezde mira. Ne svetio se. To mu ne daju mučenici Žitomislića, Klepac, Prebilovića, Čavša. Ako bi se svetio bilo bi to, mesto žita, njive gladi...*” (str. II. – III.).⁸⁹

Autor uz ostalo aludira na rušitelje sa zapada. Po svojoj prilici pod tim misli na katolike, koji su, po njegovom mišljenju srušili i Stari most. Međutim, Stari most je srušen velikom količinom eksploziva i to u vrijeme i u trenutku kad je, po riječima muslimanskog mostarskog prvaka Safeta Oručevića, trebao pružiti “*najveću pomoć Bošnjacima*” u ratu s HVO-om, a pravoslavnu su crkvu srušili trojica imenom i prezimenom poznata muslimana i da za to nisu kažnjena.⁹⁰

⁸⁸ Atanasije Jefitić (r. 26. XII. 1937.) godine 1992. izabrao je za Episkopa Zahumsko-Hercegovačkog. Umirovljen je 1999. godine. Živi u manastiru Tvrdoš. <http://www.spcoluzern.ch/index.php?pg=1291&lang=srl>

⁸⁹ Dr Jovan Radulović, *Slavno doba Mostara*, Izd. ...SPKUD Gusle – SPCO Mostar, Mostar, 2010. str. I-VI. Drugo izdanje knjige priredili su dr. Ranko Popović i dr. Draga Mastilović.

⁹⁰ Usp. Grupa autora, *Stari mostovi u Mostaru*. Izd. “Crkva na kamenu”, Mostar, 2004.

Poslušajmo i drugu stranu. General Slobodan Praljak napisao je knjigu *Urbicid koji su počinile postrojbe JA pod vodstvom Momčila Perišića nad Mostarom u ljeto '92, činjenice*. Zagreb, svibanj 2007. On, kao svjedok, haški uznik i analitičar, tvrdi da su razaranja Mostara u proljeće i ljeto 1992. izvršili četnici s topništvo JNA i general Perišić (a istu rabotu kasnije nastavila Vojska Republike Srpske). Praljak upozorava na knjigu *Urbicid u Mostaru '92*, grupe autora hrvatske i muslimanske – bošnjačke narodnosti. Nedvosmisleno je da su četnici izvršili agresiju na Mostar i počinili ne samo urbicid, nego i genocid nesrpskog stanovništva. U prvom dokumentu Komande Bilećkog korpusa od 19. travnja 1992. komandant general major Momčilo Perišić naređuje svim artiljerijskim jedinicama da, uz ostalo, otvore artiljerijsku vatru na Cim, Iliće, Bijeli Brijeg i Donju Mahalu. Drugi dokumenti dopunjavaju navedeno. Tijekom višemjesečnog granatiranja u Mostaru su četničko srpske jedinice izvršile urbicid, te počinile genocid, kulturocid, i sakralocid. Oni su pobili brojno nesrpsko stanovništvo i razorili gotovo sve sakralne objekte. “*Mostar danas*”, piše u knjizi grupe autora, “*srpnja 1992. godine, ima razrušene džamije, spaljene i granatirane crkve, spaljene najljepše građevine austrougarskog perioda, biblioteke i historijsku građu u pepelu, mostove u rijeci...*”⁹¹ Učinjen je pokušaj da se uništi sve ono što je proizvod civilizacije islama i civilizacije Zapada, ne uvidjevši da vandalizam ne može uništiti tradiciju, kulturu i duhovnost, jer “*Grad je prvotno nastao kao dom Božji: mjesto gdje se čuvaju vječne vrijednosti i otkrivaju božanske mogućnosti. Premda su se simboli izmijenili, ono što stoji iza njih ostaje... Mješavinu božanstva, moći i ličnosti koja je dala život antičkome gradu treba sada odvagnuti u smislu ideja i kulture našeg vremena i uklopiti u nov okvire grada, regije i čitavog našeg planeta*”. (L. Mumford).⁹²

Što se to dogodilo? Tko je počinio urbicid nad Mostarom? Pročitajte knjige, pogledajte slike u monografiji URBICID koja je objavljena

⁹¹ Eksploziv u temelje Starog mosta postavili su srpski rušitelji mostova, a njega su aktivirali pripadnici bošnjačke armije.

⁹² Grupa autora, *Urbicid '92, Mostar – Zagreb, 1992*. hrvatski i engleski tekst, Drugo izdanje, str. 23. Prvo izdanje objavljeno je iste godine.

nakon četničkih razaranja Mostara još 1992. godine uz pomoć njihove JNA. Prošetajte Mostarom, pa ćete i nakon dvadeset godina, prepoznati još uvijek jezive tragove djelovanja JNA, četnika i crnogorskih hordi.

1. Kratki životopis

Iz Josipove bibliografije izdvajam nekoliko podataka. Rođen je 3.⁹³ rujna 1948. u Kotoru. Oca su progonili i zatvarali, pa je obitelj patila zbog svog hrvatskog podrijetla. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje. Svi su zapazili njegove posebne sposobnosti prema matematici. Želeći se vratiti u Boku, odlazi na studij u Beograd. Tamo je 1972. godine diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom je fakultetu i magistrirao, a 1982. obranio je doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom *Jensenove i srodne nejednakosti*. – Obiteljski je čovjek i ima tri kćeri koje prate znanstveni put oca.

Znanstveno područje rada akademika Josipa Pečarića jesu *nejednakosti*. Jedan je od vodećih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti i među najproduktivnijim svjetskim matematičarima s više od 700 znanstvenih radova, sa 70-ak radova na konferencijama i u knjigama, 60-ak iz elektrotehnike, geofizike, geologije, građevinarstva, fizike i povijesti, 14 matematičkih monografija te dva visokoškolska udžbenika. Njegovim je imenom nazvano nekoliko identiteta i nejednakosti, a o primjenama Mond-Pečarićeve metode na operatore u Hilbertovim prostorima objavljena je monografija, dok se druga upravo priprema. Po broju citiranih znanstvenih radova, svrstan je **među prvih deset matematičara svijeta** koji na MathSciNetu imaju više od 500 članaka. Četiri njegove matematičke knjige objavljene su izvan Hrvatske. Urednik je poznatog matematičkog znanstvenog časopisa *Mathematical Inequalities and Applications* koji se objavljuje u Zagrebu.

⁹³ U životopisu Josipa Pečarića piše da je rođen 2. rujna 1948. godine. Prema riječima samog Josipa, točan je nadnevak 3. listopada. U obitelji je imao još brata i sestru.

Uz to Josip Pečarić je proučavao i pisao knjige iz povijesti. Josip piše i djela iz publicistike, povijesti, te o svojoj Boki kotorskoj, želeći na taj način vratiti Hrvate Boke kotorske, odnosno Boku kotorsku Hrvatskoj. Pečarić ističe jedinstvenu hrvatsku i katoličku kulturnu baštinu tog kraja, te upozorava na svijest i savjest hrvatskog naroda i hrvatske države.⁹⁴

Primljen je u Akademiju. Vodeći autoriteti u svojoj struci – teoriji nejednakosti napisali su o njemu jedinstvene sudove. Ima desetak doktora, a stručni radovi iz Pečarićeve škole citiraju se između 30 %

i 40 % od svih svojevrsno specijaliziranih studija.

Josip Pečarić je erudita vrhunske svjetske znanosti. On radi s ljubavlju i zadovoljstvom. U Kotoru nije mogao dobiti radno mjesto, pa se uputio u Zagreb. Profesor je na Tekstilno-tehnološkom fakultetu u Zagrebu, a bavi se teorijom matematičkih nejednakosti. Uz to je gostujući profesor u više zemalja, gdje je voditelj doktorandskih studija. Osnivač je više međunarodnih matematičkih časopisa, koji se tiskaju u Zagrebu, čime je hrvatsku prijestolnicu pretvorio u jedno od svjetskih matematičkih središta. Autor je i više od osam stotina znanstvenih radova, pa samim time spada među desetak vodećih matematičara na svijetu. Nu Pečariću je matematika tek jedno od mnogih polja njegove zauzetosti.

Uz priznatog stručnjaka iz matematike bolji je povjesnik od cijeloga niza domaćih stručnjaka, a u publicističkom području i danas je jedan od najčitanijih hrvatskih autora. S Pečarićevim tekstovima sreo sam se sad već u pomalo poodmaklim devedesetim godinama, čitajući britke i informativne tekstove o hrvatstvu Boke kotorske, ali i cijeloga obalnog područja, sve do Bara.

Pečarić je objavio dvadesetak knjiga, koje su redom, a i uvijek pravodobno išle u samu srž mnogih hrvatskih problema. Tako je, samo da navedem neke, svojom briljantnom knjigom **“Srpski mit o Jasenovcu”** do srži raskrinkao polustoljetna sustavna podmetanja srpske, komunističke i jugoslavenske historiografije i propagande, a time na sebe navukao i bijes cijeloga “čopora” prijepornih javnika, profesionalnih lažaca, kvaziznastvenika, ali i različitih političkih i

⁹⁴ <http://www.halapa.com/biogkratak.html>

medijskih moćnika. U jeku pak silne protuhercegovačke kampanje nizom izvrsnih analiza, koje su kasnije postale sastavnim dijelom knjige *Hercegovac iz Boke*, čiji sam naslov spomenuo, nije samo branio hercegbosanske Hrvate i njihovo pravo na jednakopravnost s druga dva naroda u BiH. On matematičkom preciznošću i ledenom logikom raskrinkava politikantske pamflete raširene po javnim medijima s gotovo posvemašnjom zloporabom cijeloga arsenala različitih žanrova. Već je tada upozoravao na toleranciju i razvoj “rasističkoga” odnosa prema Hercegovcima. U jeku napadaja na hrvatskoga pjevača Marka Perkovića Thompsona akademik se Pečarić ponovno živo zauzeo za slobodu i pravo na javni govor. Rezultat tih publicističkih radova jest i knjiga *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca*. U knjizi *Kraj vremena veleizdajnika?* sabrani su tekstovi o “veleizdajničkoj” politici bivšega predsjednika Republike Stjepana Mesića. Cijeli niz Pečarićevih knjiga posvećen je javnoj obrani hrvatskih branitelja, časnika i generala, koje su progonili domaća politika, sudovi i tzv. Međunarodni sud za ratne zločine na području bivše Jugoslavije u Haagu. Zločinačku narav suda obradio je u jednoj, *a rasizam, kao njegovu posebno tankočutnu inačicu, obradio je u drugoj knjizi*. Knjiga pak, koju danas predstavljamo *Rasizam svjetskih moćnika* svojevrsni je proširak već ranije obrađenih tema. U njoj akademik Pečarić, raščlanivši pojedinačne probleme, zapravo raskrinkava postojeći suvremeni svjetski poredak. Rasizam je takav kakav jest, manje ili više nepravedan, što je za politiku, koja počiva na realizmu golih interesa, barem zadnjih dva stoljeća ionako manje važno pitanje.

2. Rasizam svjetskim moćnika

Knjiga Josipa Pečarića, *Rasizam svjetskih moćnika*, objavljena je u Zagrebu, ožujka 2012. godine. Knjiga je sastavljen od šest dijelova. Ona je uglavnom sastavljena od više susljednih priča. Prvom poglavlju Pismo (str. 32. do 137.) prethodi Predgovor iz pera Stijepa Mijovića Kočana. Poglavlja u knjizi koji večeras predstavljamo *Rasizam suda u Haagu* zaključuje *Pogovor fra Ivana Maletića*.

Stijepo Mijović Kočan se poslužio Ezopovom basnom o Vuku i janjetu da bi našim suvremenicima predstavio Haaški sud za ratne zločince. Nakon janjetove krivnje da je zamutio vuku vodu, premda

je bio na nižem toku, Stijepo upozorava: I u Haagu je izneseno više činjenica koje nepobitno dokazuju da optužbe nisu istinite, brojne od njih i u ovoj knjizi navode se i pokazuju, ali Sud je Gotovinu ipak osudio, kako je i naumio napraviti. Zato je i osnovan. Ne da štiti pravo nepravredno optužen Janjeta, nego da kazni Janje jer je ovoga puta umaklo vučjim čeljustima, te vojnim operacijama Bljesak i Oluja oslobodio se od tiranina i tiranije, odnosno od okupatora i okupacije. (str. 9.). Sud Ujedinjenih naroda ne postoji stoga da nagradi sprječavanje krvoprolića (u Bihaću gdje se moglo očekivati ubojstvo oko 160 000 muslimana), on je osnovan s određenom drugom nekom svrhom, suci su zbog toga tu! Da ispune tu i takvu svrhu. U njoj treba “izjednačiti krivnju” itd., itd. O tome je ovdje zapravo riječ! Kakve činjenice, takvi dokazi! (str. 10.)

Carla del Ponte je bila svjetska moćnica dok je obnašala ulogu haške tužiteljice. Ona je izjavila da su “Srbi kurvini sinovi, a Hrvati podmukli kurvini sinovi” (str. 11.) To je ne samo rasizam, nego i šovinizam! Hrvati su tako nazvani jer su branili Domovinu. Mi smo krivi jer smo Hrvati. Samo i po tome smo izloženi političkom odstrjelju. Da smo malobrojni krivi su Osmanlije, odnosno muslimani s odvođenjem mladića u janjičare a djevojaka u hareme, te uništavanjem kršćanske civilizacije. Djevojke su odvodili, kako svjedoči Fran Mažuranić jer su lijepe, a mladiće da se bore u osmanlijskim redovima protiv hrvatskih branitelja jer poznaju jezik. Iako smo malobrojni ne zaboravimo, upozorava akademik Pečarić: “Zar tračak svjetla u mraku ne znači puno?” (str. 389.)

Stijepo upisuje Josipa Pečarića i naslijeđenu zaštitnu uzrečicu Bokeljske mornarice *Fides et honor – vjernost i čast*. A Bokeljska mornarica je najstarija na svijetu uljuđena građanska družba utemeljena davne 809. godine – danas ima 1203 godine. Tu jedinstvenu i u svijetu kulturnu i strukovnu udrugu očuvali su do danas bokeljski Hrvati, Kotorani, a Josip Pečarić je iz Boke kotorske, rođeni Kotoranin pa s kime si svjetski politički moćnici misle da imaju posla, s nekom “balkanskom ruljom”, imaju li oni ikakva boljeg obrazovanja? – pita se Stijepo Mijović Kočan (str. 14. – 15.).

Uistinu časno je stati u Josipovu obranu, svjedočeći da je u *Pismu* “napisana istina i da se to ne može spriječiti, ako i ne uđe ‘u kanon’ čitanosti i priznatosti.” (str. 15.). Srbi su agresori na hrvatska područja. Rušili su naše samostane, crkve, kapelice – kipove – dušu

hrvatskog naroda. Svijet je ovaj tiran tiraninu, a nekmoli duši blagorodenoj, doista: Svijet je “sostav paklene nesloge” kaže Njegoš u *Gorskom vijencu*. U nj ratuje duša s tijelom, more s bregovima, zima s toplinom, vjetri s vjetrovima, živina s živinom, čovjek sa čovjekom, dnevi sa noćima, dusi s nebesima, ali za nas je najsudbonosnije da ratuje “narod sa narodom”. Međutim, kada smo napadnuti, ako se sami ne obranimo od okupatora, nitko nas ne će obraniti. Pečarićeva knjiga i to dokazuje. Nema tko reći riječ za nas, ako je sami ne izgovorimo. (str. 29.). Izgovorena riječ vraća “slamku spasa” jer svaki rat je ‘poguba ljudske naravi’ kako je zapisao Marin Držić. Pečarićevo pismo, potpomognuto tolikim potpisima, kojih je u hrvatskim srcima mnogo više nego ih je na papiru, kao i cijela knjiga koju imate u ruci – znači snagu, znači otpor, znači prosvjetiteljsku i rodoljubnu svjetlost koja osvjetljava jedino doista ispravno: obranu dostojanstva i opstanka Domovine, jedine koju imamo (str. 30.)

Potom slijedi korpus knjige – str. 31. do 382. stranice – koja je svojim sadržajem, rekao bih, knjiga dokumenata s domoljubnim razmišljanjem i komentarima. Josip je upozorio na činjenicu ulaska u Europsku Uniju i naglasio: *Možemo ući u Europsku Uniju pod jednim uvjetom: neka nam se ispričaju zato što su – oni, Europska Unija! – sudjelovali u nacističkoj velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku!* – (na korici).

3. Sadržaj knjige Rasizam svjetskim moćnika

“Obilježavanjem 20. obljetnice obrane Zadra i okolice, piše Josip Pečarić, vidimo da veličina naroda nije u njegovoj brojnosti i vojnoj nadmoći, nego u snazi duha i vjere.” (str. 32.). Francuski vojni biskup Michel Dubost rekao je da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti”. (32.) Hrvate je Papa Ivan Pavao II. proglasio “narodom nade” (43.). Taj narod nade stala je Europska Unija, slušajući srpske diplomate, optuživati i osuđivati kao svjetski moćnici. Pečarić piše: “Moraju nam se ispričati zbog sudjelovanja u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku” (str. 44.). Hrvatska vlast mora izvršiti i sačuvati naše dostojanstvo, čast i ponos (str. 47.).

Znatan dio knjige posvećen je pismima – Vijeću sigurnosti Ujedinjenih naroda. “Ne tražimo od vas da pokapate naše mrtve.”

Poput proroka hrvatski rodoljub Josip Pečarić stupa pred Ujedinjene narode i pokušava ispitati njihovu savjest u odnosu prema hrvatskom narodu. Uz susljednih 25 “Ne tražimo...” uime hrvatskog rodoljubnog naroda Josip Pečarić prelazi na zahtjeve: “Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje!” I slijedi pet životnih zahtjeva (str. 49.). Pismo je prevedeno na svjetske jezike i stiglo adresantima.

Odgovor, koliko mi je poznato, nije stigao autoru, ali haški tužitelji nastavljaju uništavati hrvatske velikane, odnosno Republiku Hrvatsku. *Rade što hoće, ali ne će dokle hoće!* – poručuje hrvatski narod.⁹⁵

U svijetu postoje razlike. “Amerika, Izrael i Engleska, zabranili su svojim vojnicima odgovarati pred nekakvim “internacionalnim sudom”, s uputom da taj “internacionalni sud” nema nikakvog prava, optuživati i suditi njihovim vojnicima. Ali pored toga “internacionalnog suda”, netko se je sjetio i uspostavio je ICC, Internacionalni kriminalni sud, koji optužuje i sudi hrvatskim vojnicima, hrvatskom narodu za hrvatsku borbu i hrvatsku pobjedu... Optužuju i sude hrvatskom vojniku Anti Gotovina za “prekomjerno” granatiranje Knina, od čega je poginuo, samo jedan civil. Hrvatski obraz je čist i nema toga pojedinca niti naroda, koji hrvatskom narodu, borbi hrvatskog naroda, može prigovoriti. Hrvatski narod nema straha pred ISTINOM i hrvatski narod, koji je branio svoj opstanak, na svojoj zemlji u svome domu, zahtjeva ISTINU, piše Ante Kunek.⁹⁶ Hrvatske branitelje gotovo svakodnevno pronalaze i sude čak i u Beogradu.

U pismu Haaškome tribunalu da smo usprkos zabranama izborili slobodu – i sada imamo i presude za taj “zločin”. Tvrđnju je potkrijepio izjavama. U pismu predsjednici Vlade RH piše: “da je nedavno u Hrvatskom listu američki vojni ataše potvrdio isto ono što vidimo i mi: General Gotovina i Hrvatska vojska operacijom Oluja i spašavanjem Bihaća spriječili su genocid razmjern onome iz Drugoga svjetskog rata. Činjenica da je spašavanje stotinjak tisuća ljudi nevažno onima koji vode UN optužujuća je za njih. (165.).

⁹⁵ Čujem da je tridesetak osoba odbilo ili napustilo sudjelovati u radu Haaškog suda. Razloge nam daju naslutiti.

⁹⁶ Dobio 13. listopada 2012.

Konkretnije: “Nema dvojbe da bi se svjetski moćnici zgražali i spriječili pokolj 100.000 bilo kakvih životinja. Za muslimane u Bihaću ih nije bilo briga. Valjda su im manje vrijedni od životinja.” (str. 273.). Zato je neobično što je izostalo reagiranje barem nekih muslimanskih država na presude hrvatskim generalima koji su spasili toliki broj muslimana od – od svjetskih moćnika – planiranog pokolja. Jer to bi bio najbolji način da se odgovori na tzv. kršćanski fundamentalizam! (str. 274.) Upućeno je Pismo i predsjedniku Hrvatskog sabora (174. – 206.) U pismu, uz ostalo, Pečarić prosvjeduje “protiv postupanja Republike Srbije koja je hrvatskim pravosudnim vlastima na pilatovski način prosljedila fantomske optužnice protiv hrvatskih građana” (173.)

U trećem dijelu akademik Pečarić, najavljuje rasističke presude: General Praljak kao inspiracija (207. – 240.) U ovom dijelu upozorava na prenaplašenu činjenicu da se čelni ljudi grupacije oporbenih stranaka nisu radovala pobjedi Hrvatske vojske. Zatim upozorava na činjenicu da su domoljubi šokirani činjenicom da postoji “toliko mnogo Hrvata koji strasno mrze svoj narod” (str. 240.)

U četvrtom dijelu opisuje život uz rasističke presude (241. – 321.). Značajna je konstatacija: Za “dva dana” od “naroda nade” do naroda bez ponosa i dostojanstva.

*Jučer gledam sliku naroda
Baca cvijeće po herojima
A već sutra pobjednike sude*

Prodaše ih za Judine škude – kako to simbolično kaže Marko Perković Thompson (242. – 243.). Poslije presude generalima u Haagu, očito je da su svjetski moćnici oni koji je nisu željeli i još uvijek je ne žele, u svemu uspjeli.”(str. 246.) Svjetski moćnici su se uzdali u “srpsku državu” koju su željeli stvoriti u Hrvatskoj i njezinu vojsku, njihove trupe (UNPROFOR) pomagale su im u etničkom čišćenju te ‘države’ od nesrba, a onda ‘glavni grad’ Knin nisu mogli braniti ni 12 sati. Svjetski moćnici su puno uložili u svoj plan, a onda je od onih, koji su bili njihovi izvršitelji Tuđman napravio – ZEČEVE! (267.). Razmišljanje akademik Pečarić zaključuje: “Da, ostaje nadati se da će slava nadživjeti Antu Gotovinu, sramota će

nadživjeti Stjepana Mesića, Ivicu Račanu, Ivu Sanadera i Ivu Josipovića, kao i njihove stereotipne podanike.” (str. 262.)

U petom dijelu doneseni su razgovori i govori (323. – 427.) Tu su, rekao bih, doneseni biseri političke analize stanja u Hrvatskoj posljednjih dvadesetak godina. Hrvati su “pobijedili u ratu i to da su Srbi, kako Milošević reče, bježali kao zečevi.” (str. 338.). Vlast je uspjela rasprodati gotovo sve što je hrvatsko, a Srbi osnivaju Srpsku banku u Zagrebu. Što mislite o tome?! Presude u Haagu su presude “Ocu hrvatske države akademiku Franji Tuđmanu” (str. 339.) “U učvršćenju države Hrvatske i ostvarenju demokracije valja se budno paziti ‘ideojugonostalgičara’ koji se, pritajen, još uvijek nada, a kod nekih jugonostalgičnih Hrvata, strpljivo je skriven negdje u malom mozgu (341.) U svom govoru u Munchenu uz ostalo je rekao:

Tuđman je kriv, nakon što je spasio toliko muslimana, i što uopće postoji hrvatska država.

Tuđman je kriv što svjetskim moćnicima nije uspjelo instalirati nekakvu srpsku državicu u Hrvatskoj.

Tuđman je kriv što je od vojske te kvazidržave napravio, kako kaže Slobodan Milošević, zečeve.

Tuđman je kriv što je time ponizio svjetske moćnike...(353.)

Tuđman je kriv što je stvorio Državu, koju njegovi nasljednici, prema programima i uz pomoć neprijatelja, još uvijek nisu uspjeli uništiti!

On je Hrvatima ostavio poruku da ostanu narod nade. Hrvatska to nije, ali narod jeste! (usp. 354.) Prikazi završavaju riječima fra Ivana Maletića: Ako Moćnik – (pada mi na pamet onaj vuk iz početka A. Nikić) – zaželi Lijepu Našu, mogli bismo zaplakati s biblijskim pjesnikom, smjerno je poklonimo njemu, jer on je Moćnik naš. Druge alternative, u teoriji relativizma, valjda nema. Prva kost za glodanje – demokratizacija već je u našoj utrobi. Pečarić nas upozorava da je Moćnik spremio i drugu kost za glodanje. Ne jedimo njegove objede. (str. 438.)

Ova knjiga je, većim dijelom, zbir dokumenata s brojnim potpisima i komentarima. U knjizi na površinu probijaju Pečarićeve organizacijske sposobnosti, kojima je u samo nekoliko trenutaka sposoban pokrenuti cijelu lavinu reakcija na ključne probleme, ali i

te reakcije usustaviti u svojevrsni mrežni intelektualni pokret, koji postaje moćna sila i u uvjetima potpunoga medijskog mraka.

Nije li ovo dostatno da se izađe na ulice? No, hrvatski kmetovski mentalitet, samo ogovara, ali ne smije i ne usudi se ni na kakve proteste.

Podsjećam javnost da je u Hrvatskoj nekim čudom još uvijek živo 39.611 partizana koji primaju prosječnih 2.721 kunu mirovina.

– Da je Drugi svjetski rat završio prije čak 67 godina, a Domovinski rat prije samo 17 godina. Unatoč tome broj primatelja mirovina Hrvatske vojske i branitelja za samo 22.226 osoba premašuje sudionike NOR-a. – Ako su svi preživjeli partizani 1941. godine imali samo 18 godina, danas bi svi oni trebali imati prosječno 89 godina.

Prema popisu iz 2001. godine u RH ima samo 11.578 muškaraca starijih od 85 godina.

– Svota koju Hrvatski zavod mirovinskog osiguranja = HZMO isplaćuje čudnovato preživjelim partizanima iznosi cca 1,3 milijarda kuna što je, naravno, znatno više od svih prijevremenih mirovina žena, koje su radile više od 30 godina na poslu, da bi ostvarile pravo na svoju prijevremenu mirovinu.

– U Hrvatskoj je poginulo 12.637, a ranjeno više od 20.000, dok je na teritoriju Bosne i Hercegovine poginulo 9.639, a ranjeno 14.563 Hrvata. To je poznato široj javnosti, Ali, da ih je od ukupnog broja poginulih i ranjenih u Hrvatskoj, *više od 60 % podrijetlom iz Hercegovine.*⁹⁷ To rijetki znaju!

Dnevni list od 10. listopada 2012., na prvoj stranici donosi vijest: “10.000 pripadnika HVO-a ostaje bez mirovina iz Hrvatske?!” U daljnjem tekstu uz ostalo piše: “ovdje je riječ o više od 10.000 pripadnika HVO-a koji su od 1997. do 2001. ostvarili pravo na invalidninu, a dio njih i na braniteljsku mirovinu, ali im rješenja o invalidnini na temelju ranjavanja na južnom bojištu ili istočnoj Slavoniji nikada nisu dostavljena. Zato nisu mogli ostvariti ostala prava: skrb, na knadu i za tuđu pomoć ili stambeno zbrinjavanje, što je pravi razlog najavljenjnoj tužbi...” U naglašenom tekstu stoji:

⁹⁷ VIKTOR NUIĆ, **Istina o «Hercegovačkom slučaju»**, Drugo dopunjeno izdanje, Zagreb 1998., str. 46.

“Glavni argument Hrvatske bit će činjenica da su odluku o isplati invalidnina pripadnicima HVO-a na svoju ruku, bez zakonske podloge, donijeli Franjo Tuđman i Gojko Šušak...”⁹⁸ “Promjenom zakona o pravima branitelja u RH, koji je u pripremi, vrlo lako se ljudima koji su tužili Hrvatsku mogu naći argumenti po kojima će se od njih tražiti da vrate novac koji su primili od te zemlje...”⁹⁹

Pečarić s oko 1500 uglednih hrvatskih intelektualaca poziva utemeljitelje Haaškoga suda **da Hrvatskoj vrate natrag žive naše branitelje**. Jer pripadnici Hrvatske vojske te generali Ante Gotovina i Mladen Markač tijekom devedesetih godina spasili su **i zaštitili** muslimansko-bošnjački narod u UN-ovoj zaštićenoj zoni u Bihaću. S pravom se akademik Pečarić pita: **zašto je potpuno oslijepila božica pravde**, pretvorivši se u politikantski cirkus nijekanje vlastite egzistencije, koja je još od rimskoga prava, osim naravno u sustavima totalitarnih diktatura, gledala barem na jedno svoje oko. Josip upozorava na vlast u Republici Hrvatskoj poslije 2000. godine, kada su nerazboriti **pojedinci iz tada novoizabrane vlasti u Hrvatskoj pristajali na gotovo sve uvjete da bi opravdali svoje preuzimanje vlasti nad Republikom Hrvatskom**.

Umjesto zaključka

Dragi prijatelji kulture!

Radujem se večerašnjem boravku akademika Josipa Pečarića među nama. U njegovu dolasku prepoznajem apostolsku revnost obilaska hrvatskog naroda u stoljećima vlastitim krajevima. Vi vraćate nadu ovom ispraćenom i varanom narodu – posljednjih godina od predvodnika vlasti u Lijepoj nam domaji.

Draga braćo i sestre!

Moramo se osvijestiti i ostati *narod nade*. Prisjetimo se da je biskup Valentin Pozaić upozorio 5. kolovoza 2012. u Mariji Bistrici, da se u današnjoj Hrvatskoj – nadodajem: a još više u Bosni i Hercegovini – “mračna komunistička prošlost ne kažnjava, već nagrađuje.

⁹⁸ DRAGAN BRADVICA, *10.000 pripadnika HVO-a ostaje bez mirovina iz Hrvatske?!*, **Dnevni list**, 10. listopada 2012., str. 8.-9.

⁹⁹ BRADVICA, D., *10.000 pripadnika HVO-a ostaje bez mirovina iz Hrvatske?!*, **Dnevni list**, 10. listopada 2012., str.9.

Štoviše, uspoređuju se masovni ubojice i teroristi s hrvatskim braniteljima – što je znak krajnje moralne izopačenosti. I premda je ta ideologija jedno od najvećih zala u povijesti čovječanstva, nije ih sram.” Uvjeren sam da dijelim s vama uvjerenje da je u Bosni i Hercegovini stanje za hrvatski narod još gore. Za osloboditi se toga zla u Hrvatskoj biskup je progovorio o pohodu lustracije, opisavši njezin put – od Pantovčaka, preko Markova trga s obje strane, Zrinjevca, Prisavlja do pohoda cijele Domovine, naglasivši da se ne zaboravi da guja u hrvatskim njedrima stoluje i koti nove antihrvatske guje.... Te zločine nikada ne smijemo zaboraviti, ni prešutjeti; naprotiv, moramo dizati glas istine i o počiniteljima toga zla: a to je zločinački komunistički antihrvatski, anti-teistički – protubožji režim, i njegovi brojni sateliti – koji još i danas sablasno kruže i marširaju Lijepom našom domovinom, uživajući neizrecive privilegije društvene, političke i financijske.”¹⁰⁰

“Danas ovaj narod ponižen”, rekao je biskup Živković, “i pognut poput prosjaka puže i kuca pred vratima umorne starice Europe, sprema žrtvovati ne samo svoje sinove nego i mnoge vrijednosti i bogatstva za mrvice koje preostaju na stolovima njezina bogatstva i moći”, riječi su upućene ne samo brojnom vjerničkom mnoštvu na Udbini, nego svim Hrvatima u domovini i iseljeništvu. Zabrinut za svoju domovinu Hrvatsku reći će i ovo: “Mnogi danas Hrvatsku doživljavaju kao zemlju bez nade, prepunu ljudi savladanih letargijom i beznađem – od nazočnih branitelja do mladih koji svugdje osim u njoj vide svoju budućnost”. Biskup je tom prigodom pozvao Crkvu, ako želi ostati vjerna svome poslanju, da ne smije šutjeti, da ne smije popustiti pred napastima interesa i kompromisa i da mora “poput proroka stati na stranu istine bez obzira na cijenu koju će za to morati platiti”.”¹⁰¹

Moj život u Hercegovini tijekom minulih desetljeća uvjeravao me je da živim s nekim Hrvatima koji mrze što su Hrvati.

Takvih je bilo mnogo kada je Hrvatom u Hercegovini teško bilo biti! To se pokazalo i za Obrambenog rata – posebno u časovima pobjede hrvatskih branitelja. To se ponavlja i na izborima u gotovo stopostotnim hrvatskim općinama.

¹⁰⁰ <http://www.ika.hr/index.php?prikaz=vijest&ID=143470>

¹⁰¹ [www.:hkv.hr/hrvatski-list/13071.domazet](http://www.hkv.hr/hrvatski-list/13071.domazet)

Nažalost, ne osjećam samo to ja, nego i još neki na ovim stranama. U takvoj sredini nastavljam živjeti, svjestan da će takvih i u buduće biti. Drugi neka čine što hoće, ali ja sam odgovoran za svoja djela i korake.

Josipe, znate da ne samo u Hrvatskoj, naglašavam u Vladi Republike Hrvatske, ali i u Bosni i Hercegovini, ima podosta Hrvata koji mrze što su Hrvati. Oni mrze i ustanove koje imaju prvu riječ u nazivu s pridjevom H – **Hrvatsko** kulturno društvo... **Hrvatska** akademija, – kod Matice taj je pridjev na drugom mjestu, pa su, čini se, i odnosi drukčiji... Čak imamo neke koji vode društvo s istim imenom, a pokazuju da mrze njegovu nacionalnu odrednicu. To nas, čitajući Vaše knjige, razgovore i pisma, ne čini manjim Hrvatima, nego potiče da ostanemo Hrvati i da i one braćom zovemo!

Pred sobom imamo brojne uzore. Bogu zahvaljujemo za njih, jer nas oni, usprkos svemu, vuku naprijed.

Napisao sam i to s ponosom ponavljam: Tuđmanovo glavno djelo po kojem će ostati ne samo zapamćen, nego i trajno štovan jest Republika Hrvatska. Napadači zaboravljaju da je državnik dr. Franjo Tuđman svojim radom i žrtvom za hrvatski narod povijesni tijek usmjerio novim pravcem. Stvorio je Državu! Samo još jednom je to u tisućljetnoj povijesti hrvatskog naroda uspjelo! Više od toga nije mogao ni sanjati. I to je dosta!¹⁰²

Hvala dobrom dragom čovjeku, akademiku Josipu Pečariću na još jednoj knjizi. U knjizi je ispisan vapaj istinskog domoljuba. Ona je i tužna knjiga zbog tolikog opisanog ponižavanja Hrvata. Nadalje, ovo je knjiga istine, jer poslije čitanja ove knjige znamo više i bolje o hrvatskim braniteljima, posebice osuđenim generalima i onima koji s Praljkom čekaju presude, akademik Josip Pečarić **podigao je neuništivi spomenik.**

Zato, treba pozdraviti i čitati i knjigu akademika Josipa Pečarića *Rasizam svjetskih moćnika* i ostale njegove knjige jer je on iz plejade onih hrvatskih pisaca kojima je istina ne samo preča od prijatelja, kako bi rekao Aristotel, nego zato što je jedino na istini moguće graditi trajnu sigurnost i živjeti u slobodi, kako nam u ušima

¹⁰² Usp. ANDRIJA NIKIĆ, **Dr. Franjo Tuđman, Tvorac Republike Hrvatske**, Mostar, 2000.

odzvanjaju Isusove riječi. Bez istine, poručuje prof. Miroslav Tuđman, – *sve je samo primirje i prikivanje pravih uzroka i razloga povijesnih stranputica* (str. 396.).

HRSvijet, 20. listopada 2012.

VUKOVAR I NJEGOV STOŽER, ZAGREB, 2013.

OKRUGLI STOL

Subject: Fwd: Što je Vukovar Hrvatskoj-okrugli stol, MH i SOHV

Date: Mon, 16 Sep 2013 16:15:15 +0200

From: josip pecaric <pecaric@element.hr>

To: undisclosed-recipients::;

Stožer za obranu hrvatskog Vukovara, Trg Hrvatskih branitelja 1,
32 000 Vukovar

e-mail: vustozer@gmail.com

i

MATICA HRVATSKA

Tel/mob: 098/463436, 098/995 4734

Ulica Matice hrvatske 2, Zagreb

e-mail: matica@matica.hr

imaju čast i zadovoljstvo pozvati Vas da nazočite

OKRUGLOM STOLU

na temu

ŠTO JE VUKOVAR HRVATSKOJ?

te na taj način pridonesete otvorenom i konstruktivnom razgovoru o Vukovaru i njegovom položaju i važnosti u suvremenom hrvatskom društvu

U tematskoj raspravi sudjeluju:

Mirjana Krizmanić, psihologinja i spisateljica

Sanja Sarnavka, voditeljica udruge *Babe*

Vesna Škare-Ožbolt, dipl. pravica

Vlado Iljić, predstavnik Stožera

Igor Zidić, predsjednik Matice hrvatske

Jovan Ajduković, predsjednik *Naše stranke*, bivši dožupan vukovarsko srijemski

fra Vjenceslav Janjić, župnik Župe sv. Josipa Radnika u Vukovaru

Ante Nazor, ravnatelj Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata

Dražan Živić, voditelj Centra Vukovar - Institut Ivo Pilar

srijeda, 18. rujna 2013. u 12:00

Palača Matice hrvatske, Ul. Matice hrvatske br. 2, Zagreb

STOŽER ZA OBRANU HRVATSKOG VUKOVARA MATICA
HRVATSKA

Tomislav Josić

*Igor Zidić*¹⁰³

¹⁰³ O Okruglom stolu vidjeti tekstove:

<http://www.matica.hr/vijenac/511/%C5%A0to%20je%20Vukovar%20Hrvatskoj%3F/>

<http://www.matica.hr/vijenac/492/Moratorij%20na%20sno%C5%A1ljivost/>

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

VOLJETI SVOJ NAROD (BISKUP KOŠIĆ) ILI NE VOLJETI GA (PREDSJEDNIK JOSIPOVIĆ)

I u prigodi Europskog dana sjećanja na žrtve svih totalitarnih i autoritarnih režima 20. stoljeća, u petak 23. kolovoza mogli smo vidjeti kako izgleda voljeti ili ne voljeti svoj narod.

KAKO IZGLEDA VOLJETI HRVATSKI NAROD

Dr. sc. Vlado Košić, sisački biskup i predsjednik Komisije HBK "Justitia et Pax" doista je iznimna osobnost u našem narodu pa mi je veliko zadovoljstvo upravo njega uzeti kao primjer čovjeka iz koga u svakoj prigodi zrači njegova ljubav prema hrvatskom narodu. Tako je bilo i kada je u prigodi Europskog dana sjećanja na žrtve svih totalitarnih i autoritarnih režima 20. stoljeća, u petak 23. kolovoza predvodio u katedrali Uzvišenja svetog Križa u Sisku, misu zadušnicu za žrtve svih totalitarnih i autoritarnih režima (<http://www.biskupija-sisak.hr/>).

Govoreći o ovome danu, na početku homilije biskup je podsjetio na Prašku deklaraciju o zločinima komunizma i Deklaraciju Hrvatskog sabora o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj 1945. – 1990., te istaknuo kako su upravo te žrtve komunizma, fašizma i nacizma u središtu današnjeg euharistijskog slavlja. "Kada govorimo o potrebi da jednako oplakujemo sve žrtve, tada smo svjesni da su sva ova tri režima bila zločinačka. I ne trebamo isticati ni jedan više, ni drugi manje. Mi katolici imamo žrtve koje su pale od svih tih triju velikih

zala, da spomenem samo neke: sv. Terezija Benedikta Edith Stein, sestra karmelićanka, ubijena je u Auschwitzu od nacista; sv. Maksimilijan Kolbe, svećenik redovnik, ubijen je također od nacista; i mi smo spominjali naše svećenike žrtve Drugog svjetskog rata i poraća, njih 22 svećenika iz naše Biskupije – jedan od njih, Mato Kolundžić ubijen je od ustaša. Ipak, treba reći da je ovaj dan obilježavanja žrtava totalitarnih režima za našu zemlju prigoda za suočavanje prvenstveno sa zločinima komunizma. Naime, ovaj režim još žestoko – na svoju trajnu sramotu – javno brane mnogi javni ljudi naše zemlje", rekao je biskup.

Postavivši pitanje tko je zapravo ubio tih 21 od 22 svećenika, biskup je odgovorio: "Bili su to upravo komunisti. Ali dok naši državni poglavari svake godine redovito odlaze – i to čitav državni vrh – na strašno stratište i mjesto velikog zločina Jasenovac, nitko od njih ne dolazi na obilježavanje tragedije u Bleiburgu i na križnom putu, a i tu je na žalost omjer žrtava otprilike, kao i ubijenih naših svećenika: 20 prema 1! Pa ako već ne žele u treću nedjelju svibnja poći u drugu državu, u Austriju, gdje je to ubijanje počelo, zašto ne dođu u Macelj, gdje se svake godine obilježava druge nedjelje lipnja mučenje i ubijanje civila i zarobljenika, među kojima i 16 svećenika? Ili zašto nitko ne dolazi u naš Zrin, gdje ćemo ove godine obilježiti 70. godišnjicu pokolja nad katolicima, doslovno uništenje župe i progon onih koji su preživjeli, tako da se ni do dana današnjega nitko od njih nije vratio – a nema ni kamo, jer je sva imovina svim stanovnicima Zrina oduzeta kao "neprijateljima naroda" i ta sramotna odluka vrijedi još i danas, i poštuje ju i ova država, tako da nikom ne vraća oteto!? Nije li to krvarina, kako bi reklo Evanđelje – imovina stečena na krvi pobijenih? I mi vapimo već godinama – i nikom ništa! I to sve vlasti koje se mijenjaju tako ostavljaju, čuvajući stanje koje je rezultat zločina!"

U nastavku, biskup je i upozorio kako je taj komunistički režim još uvijek u našoj zemlji žilav i na djelu u mislima, glavama, odlukama i postupcima tolikih koji vladaju i imaju različite odgovornosti, a o tome svjedoče i sljedeće činjenice:

Ukinuto je pokroviteljstvo Hrvatskoga sabora nad najvećom tragedijom koja je zadesila hrvatski narod, u čitavoj njegovoj povijesti, nad Bleiburgom – prošle godine, od aktualne vlasti.

Ukinut je Ured za istraživanja žrtava komunizma – prošle godine, od aktualne vlasti.

Pred sam ulazak u EU, točnije na posljednjoj sjednici Hrvatskoga sabora, donesen je zakon kojim se onemogućuje suradnja s pravosudnim tijelima EU, premda je u 23. Pristupnom poglavlju to prije zajamčeno, naime postupanje prema tzv. europskom uhidbenom nalogu, a zašto? Da bi se zaštitilo komunističke ubojice koji su diljem Europe i svijeta u vremenu nakon Drugog svjetskog rata bezdušno pobili 67 Hrvata; i to je djelo aktualne vlasti.

Nikako da se preimenuju trgovi i ulice koji nose ime diktatora i zločinca, predsjednika Partije i bivše države, maršala koji je bez savjesti dao pobiti više stotina tisuća Hrvata; to je djelo koje je prijašnja vlast zadržala, premda na veliko protivljenje i akcije tzv. udruge Krug za trg.

Nikako da se odbace simboli komunizma – kao što su se odbacili simboli nacizma, fašizma i ustaštva, a pod tom istom zvijezdom počinjali su se zločini ne samo u Drugom svjetskom ratu i poraću protiv našeg hrvatskog naroda, nego se pod tom zvijezdom rušio i Vukovar, i Petrinja, i naš Sisak!

Kao šestu točku biskup je istaknuo primjer iz Sisačko-moslavačke županije gdje se prošle godine u Banskome Grabovcu podigao spomenik četničkom ustanku protiv trojice Hrvata koji su tamo bili na službi i koji nisu bili niti vojnici niti fašisti. "To smo mi svi platili jer je spomenik podignula SMŽ, a pod pokroviteljstvom Predsjednika Republike! Koji paradoks! Jednako kao i podizanje spomenika u Srbu, gdje se dogodio pokolj nad Hrvatima, ali se i dalje slavi tzv. antifašistički ustanak", dodao je biskup i poručio kako naš vapaj nije nijekanje zločina fašizma ni nacizma.

Na kraju biskup je poručio i kako nam ne treba mržnja, ne želimo ju i ne smijemo misliti zle misli ni o kome. "Ne sjećamo se mi žrtava – mučenika za vjeru da bismo budili osjećaje protiv ubojica, ne! Mi smo kršćani i mi se moramo moliti ne samo za prijatelje nego i za

neprijatelje! Mi želimo da se svima prizna istina, da se možemo moliti za sve žrtve jednako, da naša država ne brane nikoje zločine, da osudi komunizam i odrekne ga se, da u našoj zemlji ni jedna stranka više ne bude "partija", da se odbaci diktatora i zvijezdu kao simbol zločina, da se zapravo ne veliča ni jedna zločinačka ideologija, da se nitko ne skriva iza zločinaca, da vidimo svi prije svega žrtve, a to su ljudi, naši djedovi, bake, naši očevi i majke, naša braća i sestre, koji su podnijeli teška mučenja i za mir koje molimo da im Bog udijeli vječni pokoj, a našoj Domovini vremeniti mir i svaki napredak", zaključio je biskup.

KAKO IZGLEDA NE VOLJETI HRVATSKI NAROD

Zapravo je biskup u svojoj homiliji govorio o onima iz vlasti koji ne vole svoj narod, a posebice i o predsjedniku države. Što se tiče onih iz medija koji ne vole svoj narod, pogledajte otvoreno pismo Damira Kalafatića zastupniku u EU parlamentu i članu Predsjedništva HDZ-a Davoru Ivi Stieru, zahtijevajući podizanje tužbe protiv HRT-a zbog, kako navodi, širenja laži odnosno 'srbočetničke' propagande Milorada Pupovca i domaćih mrzitelja Hrvatske

(http://www.hrsvijet.net/index.php?option=com_content&view=article&id=28959:damir-kalafati-podignite-tubu-protiv-hrt-a-zbog-irenja-srboetnike-propagande&catid=1:politika&Itemid=9).

A kako to izgleda u najnovijoj režiji predsjednika RH dano je u slijedećem tekstu (Portal HKV-a, 23. kolovoza 2013):

Predsjednik izvrijeđao žrtve totalitarnih režima, hrvatski narod i njegovu borbu za samostalnost

Predsjednik o stotinama tisuća žrtava hrvatskoj javnosti preko Facebooka

Ima li granica političkoj prizemnosti hrvatskih političkih predstavnika teško je reći. Novu dimenziju podvalama dao je danas predsjednik Republike svojom facebookovskom porukom koju su prenijeli praktički svi hrvatski mediji.

U facebookovskoj poruci u povodu obilježavanja Europskog dana sjećanja na žrtve svih totalitarnih i autoritarnih režima, kako sam Josipović objasnio motive svog obraćanja javnosti, predsjednik je odmah daje kao strašni i predugački niz boli abecednim redom naveo: "Ahmići, Bleiburg, Jadovno, Jasenovac, Kampor, Križančevo Selo, Ovčara, Paulin Dvor, Sarajevo, Sijekovac, Srebrenica, Tezno..."

Abecednim redom: Domovinski rat i Hitlerov nacizam

Zbog sustavne propagande kojoj smo svi skupa godinama podvrgnuti, vjerojatno ne će ni svi čitatelji odmah primijetiti kako je Josipović u svom tekstu za Europski dan sjećanja na žrtve svih totalitarnih i autoritarnih režima utrpao i žrtve u Domovinskom ratu na raznim stranama, pa tako i žrtve rijetkih i pojedinačnih incidenata počinjenih na hrvatskoj strani. Time je predsjednik Republike pomiješao na nedozvoljiv i perfidan način žrtve totalitarnih i autoritarnih režima, kao što su žrtve Hitlerovog nacizma, Staljinovog i Titovog komunizma (Miloševićevog nacizma, op. JP), sa žrtvama koje su se dogodile u odvojenim incidentima u neovisnoj i potpuno demokratskoj Hrvatskoj. Kao da su demokratske vlasti i totalitarni režimi isti. Ali nisu isti, kao što danas nije Europski dan sjećanja na sve moguće žrtve koje su se ikad u Europi dogodile, nego je danas, 23. kolovoza, Dakle, Josipović izravno u svojoj zadnjoj poruci opet relativizira hrvatski narod i njegovu borbu za samostalnost.

I još jedna, ne manje važna činjenica. Potpuno je neprimjereno hrvatskoj javnosti obraćati se kao predsjednik Republike na Europski dan sjećanja na žrtve svih totalitarnih i autoritarnih režima facebookovskim porukama, kad se dobro znaju razmjeri žrtava koje je hrvatski narod pretrpio od tih režima. Da je to želio, predsjednik Republike Hrvatske je imao na raspolaganju niz drugih puno primjerenih načina obraćanja hrvatskoj javnosti ovom prilikom i na ovu temu, umjesto obraćanja preko medija koji uglavnom služi za vrlo površnu svakodnevnu komunikaciju prvenstveno teenagerima. Ali predsjednik je izabrao upravo taj medij i time uvrijedio sve žrtve,

iz cijelog niza koji je nabrojao: "Ahmići, Bleiburg, Jadovno, Jasenovac, Kampor, Križančevo Selo, Ovčara, Paulin Dvor, Sarajevo, Sijekovac, Srebrenica, Tezno...". Ukratko, bilo bi bolje da je predsjednik današnji dan zajedno sa svojim savjetnicima i ideološkim prijateljima preskočio, kako se to uobičajilo zadnjih godina, nego što je ovako izvrijeđao žrtve i sve one mnoge koje duboko smeta kad se te žrtve prostituiraju u najprizemnije dnevno-političke svrhe.

M. M.

TREBA LI ODGOVARATI SAMO HRT?

Osnovno je pitanje radi li se kod nas samo o "širenju laži odnosno 'srbočetničke' propagande" ili je posrijedi nešto mnogo gore? Poznati hrvatski kolumnist Nenad Piskač komentira gornji tekst:

Josipovićeve je facebook pisanija dokaz da u Hrvatskoj glave dižu jugokomunističke zmije. Nadam se da će to akceptirati i Kneset u Jeruzalemu. Ali i hrvatsko biračko tijelo.

Mnogi hrvatski kolumnisti danas otvoreno pišu kako hrvatska vlast provodi velikosrpski Memorandum 2, dakle stavila se izravno u službu velikosrpske politike. To što je to možda samo posljedica činjenice da ih nisu nikada učili voljeti hrvatski narod ne može im biti nikakva olakotna okolnost. Sjetimo se samo kako predsjednik Hrvatske odlikuje jednu Vesnu Teršelič ili kako Sabor daje njezinoj Dokumenti ogromna sredstva da bi provodili antihrvatsku politiku. A da ne spominjemo koliko se može napisati knjiga, sličnih onoj prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana "Vrijeme krivokletnika" koje bi bile, isto kao i ta knjiga, optužnica za veleizdajništvo mnogih u Hrvatskoj.

Kao što smo iz nastupa predsjednika Josipovića vidjeli, on i dalje koristi svaku prigodu da lažno okrivljuje državu kojoj je na čelu. Kada je riječ o žrtvama nastalim u totalitarnim režimima on govori o srpskim žrtvama u Domovinskom ratu. To je puno puta učinio i kada je govorio o "Oluji", pa i na proslavama veličanstvene hrvatske pobjede, a uporno ignorira hrvatske civilne žrtve stradale u mjestima

– koje je pobrojio i objelodanio dr. Ante Nazor, ravnatelj Hrvatskoga memorijalno-dokumentacijskog centra o Domo-vinskom ratu, a to su: "Antin, Antunovac, Baćin, Balinci, Beli Manastir, Berak, Bilje, Bogdanovci, Bruška, Bučje, Cerić, Cetingrad, Čakovci, Čanak, Četekovac, Čelije, Dalj, Donji Čaglič, Drežnik, Drniš, Erdut, Ernestinovo, Ervenik, Glina, Glinsko Novo Selo, Glinska Poljana, Grabovac, Gređane, Hrvatska Kostajnica, Hum, Ilok, Ivanovo Selo, Jankovci (Novi i Stari), Jasenice, Joševica, Kijevo, Korlat, Kostrići, Kraljevčani, Kusonje, Lipik, Lisičić, Lovas, Lovinac, Maja, Marinci, Medvida, Mikluševci, Mohovo, Nadin, Negoslavci, Okučani, Pakrac, Pakrački Vinogradi, Petrinja, Pecki, Petrovci, Plavićevac, Poljanak, Saborsko, Selište, Skela, Smilčić, Smoljanac, Slunj, Sonković, Sotin, Struga, Svinjarevci, Široka Kula, Škabrnja, Šopot, Tenja, Tordinci, Tovarnik, Vaganac, Viduševac, Voćin, Zemunik Donji, i druga stratišta diljem Hrvatske"

Kada vidimo samo popis mjesta u kojima su napravljeni zločini nad našim narodom i koji se sustavno prešućuju, jasno je zašto je akademik Petar Šegedin bio konsterniran spoznajom kako kod nas ima mnogo onih koji tako strašno mrze svoj narod!

Čini se da je došlo vrijeme kada na vlast ne trebaju doći oni koji nisu spremni sankcionirati veleizdaju na način kako se to svuda u svijetu radi, zar ne?

Hrsvijet, 25. kolovoza 2013.

Portal HKV-a, 26. kolovoza 2013.

PREDSJEDNIK TUĐMAN I EUROPSKA UNIJA U SVJETLU GENOCIDNOG PRAVLJENJA ZEČEVA OD SRBA

Javor Novak (Portal HKV-a, 2. 7. 2013.) piše:

Fraza je (kako je) i Tuđman sanjao Europsku Uniju od 1968. i o njoj govorio u devedesetima. Ta je Europska zajednica bila nešto sasvim drugo. Prošlo je mnogo vremena. Sigurno nitko nije sanjao toliki broj ucjena, podejnjivanja i rasprodaje poduzeća, plinskih i naftnih nalazišta, ribljeg fonda te hrvatskoga mora, tijekom tako mnogo pristupnih godina dok smo bili "na tom putu"... Nitko nije mogao ni sanjati tako jadan ulazak. S toga su kalkulacije: da je Predsjednik živ, bio bi ponosan – potpuno promašene.

Kako može itko biti ponosan kad vidi svojih ruku djelo kako je sada devastirano, pervertirano i zlorabljeno? Da je Predsjednik Tuđman živ, hrvatski bi ulazak u Europsku uniju imao dignitet, dimenziju i ravnopravnost. Ne bi se puzalo, rasprodavalo i ukupno na samome kraju blamiralo aferom 'Perković i drugovi'... i ne, ne bi se osvojilo skandal Merkel, kao prvu nagradu najniže lige.

Vjerojatno upravo zato, postojeća garnitura klaunova, nije smatrala potrebnim ni spomenuti prvoga hrvatskog predsjednika, svjesna koliko je njegov doprinos velik prema svoj toj njihovoj sitneži. Koliko je njihov uradak ispod nivoa i svjetlosnim godinama daleko od ulaska u Europu kakvog je sanjao, kakvog bi savjesno odradio i uostalom kakvog je započeo dr. Franjo Tuđman. Zato ovi patuljci i trabunjaju o zajedničkom stolu i zajedničkom odlučivanju. Ovdje doma, giganti su jedino u razaranju.

Zapravo, već sam razmišljao pisati o smiješnom nezadovoljstvu HDZ-a i predsjednika Karamarka što Tuđman nije stavljen u isti rang s Ivićom Račanom i Jadrankom Kosor. Zar predsjedniku HDZ-a ne bi takvo izjednačavanje trebalo biti ponižavanje Tuđmana?

Istina, mnogi koji tvrde da bi Tuđman bio danas zadovoljan spominju da je on govorio o EU kao zajednici suverenih država. Kao da EU to jest! Ponetko od njih citira i knjigu *dr. Franjo Tuđman –*

Hrvatska, Europa, Europska unija akademika Dubravka Jelčića, koji je sigurno i najkompetentniji govoriti o Tuđmanu i EU. Pri tome zaborave da je Jelčić svoj stav jasno izrekao kada je (uz onog Pečarića) bio jedini akademik koji je glasovao u HAZU-u protiv ulaska u ovakvu zajednicu i na ovakav ponižavajući način.

Taj Pečarić je još na portalu Hrsvijet 31. prosinca 2011. objavio tekst (koji je tiskan i u knjizi "Rasizam domaćih slugu"):

**ZAR DOISTA NETKO U HDZ-U VJERUJE DA JE
TUĐMANOVA POLITIKA TO DA SE SAMOG TUĐMANA
OSUDI KAO RATNOG ZLOČINCA?**

U intervjuu Hrvatskom listu od 16. lipnja 2011. rekao je:

Ako uđemo ovakvi u EU kakvi smo sad, bez ponosa i dostojanstva, onda će uskoro u nju i Srbija. Tada će svjetski moćnici, koji su mogli ostvariti pobjedu zla preko Haaga, napraviti od nas obične srpske sluge.

Može se pomisliti kako je u ove dvije rečenice sadržano sve što je očito ovih dana. Josipović organizira samit Zapadnog Balkana. Poklonjenje Nikoliću pokazuje kako su sretni što su predvodnici dok Srbija ne uđe u EU. Strateško partnerstvo, misle takvi, s Velikom Britanijom je promašena politika. Iz jednostavnog razloga što to osigurava osnovni pravac današnje hrvatske politike: OSTVARENJE VELIKOSRPSKOG MEMORANDUMA 2.

Joško Čelan nas u Hrvatskom tjedniku podsjeća na komentar Nenada Piskača (vidjeti Portal HKV-a, 2. 7. 2013.). Jedan od najistaknutijih hrvatskih komentatora kaže:

Prvo, na poklonstvo u London Majci Kraljici i vrhovnoj poglavarici Anglikanske crkve, održati pederske parade, negirati 20 posto hrvatskih birača, potom primiti Sorosa i podnijeti mu izvješće o dosad učinjenom, a sve kako bi se moglo što učinkovitije oduprijeti izručenju tajne partijske policije pravdi i kako bi moglo doći do službenog sastanka na vrhu između Josipovića i Nikolića gdje bi

trebalo utrti put prema formalnom ukidanju tužbe za genocid protiv Srbije.

Prof. dr. Zvonimir Šeparović (Portal HKV-a, 3. 7. 2013.) pita se za koga radi Vesna Pusić:

Vesna Pusić uporno radi na povlačenju tužbe za genocid protiv Srbije ističući tri uvjeta: da se otkrije sudbinu nestalih, da se osudi ratne zločince i da se vrati umjetnine. Kao da se cijeli genocidni agresivni rat Srbije protiv Hrvatske može svesti samo na ta tri elementa. Što je s ubijenima, što je s porušenim crkvama i kulturnim spomenicima, što je s naknadom ratne štete?

Genocid se dogodio na cijelom području koje su napadali i okupirali Srbi, ne samo u Vukovaru, Škabrnji, Baćinu i Voćinu, već i u Dubrovniku, Zadru, Kninu, Gospiću i drugdje. Tužba za genocid protiv Srbije pred Međunarodnim sudom pravde u Haagu ne smije se povući jer je, bez obzira na njezin ishod, ustrajnost na kažnjavanju genocida – zločina nad zločinima, moralna obveza svih ljudi. Ona je dug našega društva prema žrtvama srpskoga nasilja. O istini, o postojanju izvršenog genocida, ne može se pregovarati, dogovarati i pogađati. O povlačenju, o sudbini tužbe, može odlučivati samo narod na referendumu. A ne površni, otuđeni sitni političari.

Međutim, obećanje o obostranom povlačenju tužbe za genocid svi spomenuti nisu razumjeli. Više puta sam pisao o genocidu s hrvatske strane, koji je sjajno konstatirao Slobodan Milošević: Hrvati su od Srba u "Oluji" napravili zečeve! Sigurno je taj genocid strašna rana na duši našim vlastima? Ali i Britancima, zar ne? Jasno je da je teško i Srbima nad kojima je napravljen taj stravičan genocid. Zar onda nije prirodno partnerstvo svih ožalošćenih?

Dapače, smiješan je žal HDZ-a što glavni krivac za taj genocid nije nagrađen uz gorostase kakvi su Račan i Kosorica, zar ne?

Pa gdje oni žive? Zar nisu primijetili da je nedavno i Sud u Haagu jasno raspoznao tu veliku hrvatsku krivnju pa je Hrvatsku optužio za agresiju, a Srbiju oslobodio takvih optužbi. Kako netko može i pomisliti za agresiju optužiti zečeve, ta mala slatka stvorenja? A Haag, koji se spominje u one dvije Pečarićeve rečenice, je jasno

Tuđmana osudio kao prvoga člana zločinačke organizacije. Pa kako da naše vlasti mogu nagraditi osuđenog zločinca? A svi znamo da je napravivši od Srba zečeve napravio još veći zločin jer Srbi nisu mogli napraviti "čišćenje Bihaća od terorista", kao što su to uradili u Srebrenici, pa Britanci nisu mogli proglasiti Srbiju pobjednikom u ratu! Bihać je u BiH, pa je očita i hrvatska agresija na tu državu u cilju spašavanja svih spolova i uzrasta, zar ne?

Naravno, ima u Hrvatskoj takvih koji u svemu vide rasizam prema Hrvatima. Takvi će, kada je riječ o sukobu Hrvata i muslimana u BiH, pisati o tome da su muslimani prvi napali Hrvate. Doista, čitam nedavno kako povjesničar dr. sc. Ante Nazor, ravnatelj Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata piše:

Upravo je Prozor često spominjan u čitanju spomenute presude šestorici Hrvata, kao mjesto provođenja "udruženoga zločinačkoga pothvata" Hrvata u BiH. No, pritom su potpuno ignorirani podaci hrvatske strane. Naime, na temelju prikaza tog sukoba u medijima, u javnosti je gotovo općeprihvaćeno mišljenje da su rat između Bošnjaka – muslimana i Hrvata u BiH i navodna agresija RH na BiH započeli sukobom u Prozoru u listopadu 1992., koji je navodno izazvao HVO i u kojem su navodno sudjelovale brigade HV-a. Nasuprot tome, arhivsko gradivo pokazuje da postrojbi HV-a na tom području tada nije bilo, te da je sukob u Prozoru započeo u petak 23. listopada 1992., između 15.30 i 16 sati, nakon što su pripadnici muslimanskih snaga ubili vojnika HVO-a Franju Zadru iz sela Dobroša, dok je traktorom razvozio hranu vojnicima na planini Crni Vrh u predjelu zvanom Zgon. On je prva žrtva toga sukoba, a druga žrtva je Hrvat Josip Glibo iz sela Glibe, kojeg su pripadnici muslimanskih snaga ubili nakon što je zarobljen. O tome sam već pisao na ovom portalu (u rujnu 2012.), pa nema potrebe ići u detalje. Tek ću podsjetiti da je vojni napor HVO-a u trenutku početka bošnjačko (muslimansko) – hrvatskog sukoba u Prozoru bio usmjeren na zajedničku operaciju s HV-om na Južnom bojištu prema snagama Hercegovačkog korpusa Vojske Republike Srpske u Podveležju, pa je teško očekivati da je HVO istodobno planirao i sukob u Prozoru. Postoje brojni dokazi da HVO nije započeo sukob u Prozoru (planovi bošnjačko-muslimanskih snaga, među kojima je

i tzv. plan "Beta" za sukob s HVO-om, šifre, materijali sa sastanka povjerenika za gradove i sub-regije Muslimana Srednje BiH, izjave, postojanje tajne muslimanske bolnice u Prozoru, Naredba komandanta Taktičke grupe i Oružanih snaga BiH br. 02-349/59 od 28. 08. 1992., itd.) i da posljedice toga sukoba nisu bile takve kakvima se prikazuju u medijima. O tome spomenuta haška presuda ne govori, niti spominje da su u Uzdolu kraj Prozora 14. rujna 1993. pripadnici bošnjačko (muslimanskih) snaga počinili pokolj nad Hrvatima (ubili su 29 civila, među kojima i troje djece, te 12 pripadnika HVO-a)...

Izvori pokazuju da se sukob HVO-a i Armije BiH u Prozoru nije dogodio iznenada i neočekivano, da je to lokalni rezultat različitih pogleda na trenutno političko stanje i buduće uređenje BiH, da je u sukobu Armija BiH poražena, te da se uz nju i dio stanovništva povukao iz grada, što je potom iskorišteno da se Prozor proglasi prvim planski očišćenim gradom. Povjesničar Davor Marijan o tome je zapisao: "Sukob u Prozoru bio je pokazatelj da pola godine nakon otvorenog rata u BiH, Hrvati i Muslimani različito gledaju na njenu budućnost. Nakon što su i sami došli na udar velikosrpskog vojnog stroja, Muslimani su nakon teškog ljeta 1992., u kojem su se fizički i uz teške gubitke održali zahvaljujući vojnom angažmanu Hrvatske vojske na granicama i u graničnim dijelovima BiH, pokrenuli proces proklamirane 'obnove' BiH. U tom je trenutku proces odmakao do razine koja ih je vodila u rat s Hrvatima, koji su bili za nacionalnu i teritorijalnu jedinicu u BiH". Uostalom, to im je bošnjačko (muslimansko) vodstvo obećalo uoči referenduma o neovisnosti BiH, kako svjedoči govor Alije Izetbegovića na zatvorenoj proširenoj sjednici Glavnog odbora SDA, 25. veljače 1992., u Sarajevu. Iako to nije bio prvi sukob između HVO-a i Armije BiH, sukob u Prozoru, "koji je muslimanska promidžba pretvorila u simbol agresije RH na njihovu percepciju Bosne i Hercegovine" (a haško tužiteljstvo to je nekritički preuzelo kao "konačnu istinu"), nedvojbeno je bio "tužan vjesnik" tragičnog rata između Bošnjaka – muslimana i Hrvata u BiH.

Nazor ne razumije da Sud u Haagu, zbog pijeteta prema najvećim žrtvama Srbima-zečevima, ne može govoriti o tim žrtvama, pa kada

je sudac Meron propustio uočiti ta srpska stradanja i oslobodio generale Gotovinu i Markača ostalo je jedino osuditi BiH Hrvate.

Da, Nazor to ne razumije. Zato on uspoređuje zločine muslimana koji su prvi napali Hrvate s onima najvećih zločinaca Hrvata:

Slušajući čitanje obrazloženja spomenute presude stječe se dojam da su Hrvati isključivi krivci za sukob s Bošnjacima – muslimanima u BiH, što nije točno. Bošnjačko (muslimansko) – hrvatski sukob prikazan je jednostrano, kao da se ništa nije događalo osim zločina koje su činili Hrvati. Potpuno je zanemaren povijesni proces i sve ono što je uzrokovalo bošnjačko (muslimansko) – hrvatski sukob u BiH, počev od velikosrpske agresije, kao glavnog izvora problema, do ignoriranja planova i poteza bošnjačkog (muslimanskog) vodstva prema Hrvatima u BiH, ali i Hrvatskoj. Sukladno tome, Charles Shrader je u svojoj knjizi Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni – vojna povijest 1992. – 1994. (Zagreb, 2004.) primijetio da su zločini nad Hrvatima umanjivani, iako nisu bili ništa manje brojniji i rasprostranjeniji. Prema podacima generala Slobodana Praljka, "najmanje sedam puta više civila Hrvata i zarobljenih pripadnika HVO-a ubili su 'neki' pripadnici ABiH, nego što su 'neki' pripadnici HVO-a ubili civila Muslimana – Bošnjaka i zarobljenih pripadnika A BiH", a isti omjer navodi se i kod međusobnog protjerivanja.

Jednako mučno, kao slušati pojedinačno nabranje zločina pripadnika hrvatskih snaga nad Bošnjacima – muslimanima u spomenutoj presudi, je čitanje izvješća o ubojstvima koje su pripadnici Armije BiH počinili nad Hrvatima, ili, primjerice, gledanje filma "Na svjetlu dana" (1999.) ili "Treći pohod" (2008.), sa strašnim prizorima ubijenih, zaklanih i masakriranih hrvatskih civila, među kojima su bila i djeca. Ili čitanje mučnog svjedočenja Ali Hamada o stravičnim zločinima odreda 'El Mudžahedin' nad Hrvatima (i Srbima) u BiH u kojem se opisuje kako su za ubijanje koristili "metke i noževe, ali i motornu pilu", kako su "zaklali četrnaestogodišnjeg ili šesnaestogodišnjeg dječaka na području Orašca, gdje se izvodila obuka pripadnika odreda, a dječakova oca prisilili da gleda kako mu ubijaju sina, prije nego što su ubili i njega", itd. (Ali Hamad, U mreži zla, Banja Luka, 2007., str. 354

Svaki zločin treba osuditi, no istina je da su zločini koje su počinili pripadnici hrvatskih postrojbi u Ahmićima i Stupnom Dolu, te zatvaranje i protjerivanje Bošnjaka na pojedinim područjima BiH pod nadzorom hrvatskih snaga, privukli veliku pozornost politike, medija i međunarodnog Tribunala u Haagu, kao i pojedinih "nevladinih udruga", aktivista i u javnosti poznatih odvjetnika, za razliku od zločina nad Hrvatima u Grabovici (općina Mostar), istočnom dijelu Mostara, Trusini i drugim naseljima u općini Konjic, Doljanima (općina Jablanica), Gornjem Vakufu, Bugojnu i okolnim naseljima (Gračanica, Vučipolje...), Dusini, Šušnju i drugim naseljima u općini Zenica, Zavidovićima, Kiseljaku (Žepče), Kiseljaku kraj Sarajeva, Varešu, Kaknju i okolici, Vitezu i okolnim naseljima (Križančevo Selo, Buhine kuće, Brdo – Zabilje, Bobaši...), Busovači i okolici, Novom Travniku i okolnim naseljima (Rastovci, Zenepići...), Travniku i okolnim naseljima (Maljine, Čukle, Dolac...), Uzdlolu i Hudutskom (općina Prozor), Gračanici, Fojnici i okolnim naseljima (Polje Šćitovo, Ostružnica...), i drugim naseljima (Slobodan Praljak, Zločini koje su počinili neki pripadnici A BiH (muslimanske postrojbe) nad Hrvatima u BiH 1991. – 1995., Zagreb, prosinac 2006.). Ta činjenica svojevrsne medijske izolacije podataka o stradanju Hrvata u BiH i izostanka cjelovitoga, znanstvenoga prikaza događaja u BiH u ratnim 1990-im, ključna je za odgovor na pitanje zašto je u dijelu hrvatske i svjetske javnosti percepcija uloge Hrvata i Hrvatske u BiH negativna. Stoga i ovo nabranje zločina nad Hrvatima u BiH, nije licitiranje brojem žrtava da bi se opravdali zločini na hrvatskoj strani, jer se zločin ne može pravdati zločinom, nego da bi se upozorilo na jednostran dojam o događajima u BiH, koji se nameće slušanjem obrazloženja spomenute presude.

(...) Uvijek ću se zalagati za to da počinitelji zločina budu kažnjeni, no teško mi je prihvatiti pojam "zapovjedne odgovornosti", jer je prilično rastezljiv i dovodi do nepravde na način da za zlodjela drugih, bilo pojedinaca, bilo skupina, odgovaraju osobe koje su bile u nekoj zapovjednoj liniji, a niti su počinile zločin, niti su ga mogle spriječiti. Zapravo, takve presude često potvrđuju onu narodnu o "pravu i pravdi".

Naravno da ne mogu znati sve pojedinosti o svakom od osuđenih, ali na temelju arhivskog gradiva koje mi je poznato, mogu primijetiti koliko su neke optužbe neutemeljene i apsurdne. Primjerice, sudac je u čitanju presude naveo da je general Slobodan Praljak sudjelovao u zlostavljanju Bošnjaka-muslimana u Prozoru, a dokumenti govore suprotno. Tako se u jednom od dokumenata koji govori o događajima u Prozoru, a datiran je 8. prosinca 1992. (br. 02-73/92), navodi da je general Slobodan Praljak odmah nakon dolaska u Prozor – citiram – "naredio oslobađanje grupe zarobljenika (Bošnjaka – muslimana)", među kojima je bio i S. R., jedan od "zapovjednika Armije BiH". Kad je sljedeći dan doznao da je spomenuti zapovjednik fizički napadnut, general Praljak je revoltiran tim događajem prekinuo sastanak koji je upravo održavao i za 2. prosinca 1992. "zakazao drugi sastanak s uglednim predstavnicima hrvatskoga naroda". Novi sastanak u Prozoru "trajao je veoma kratko" i general je u svom govoru "poseban akcent dao za poboljšanje odnosa između Hrvata i Muslimana, te povratku muslimanskog življa na području općine."

Pa gdje se tu krije rasizam? Jednostavno bi neki autori, poput onog Pečarića, spomenuli kako je za sve ove muslimanske zločine Sud u Haagu dodijelio muslimanima 6 godina zatvora, a Hrvatima 111 godina. Kako su, kako je Praljak pokazao, muslimani napravili 7 puta više zločina nad Hrvatima ispada da je odnos 6 : 777. Drugim riječima, zločin koji naprave Hrvati sankcionira se nekih 130 puta više od zločina koji je izvršen nad Hrvatima. Kako je kod Hitlera odnos bio sličan (nešto manji) 1 : 100 doista izgleda da je Sud u Haagu rasistički sud.

Međutim, kada uzmemo u obzir da nismo uračunali najstravičniji od svih zločina – pravljenje zečeva od ljudi – očito je kako je Sud u Haagu pravedan sud, zar ne? Iako se nitko u Hrvatskoj ne usudi napasti nekog biskupa, ipak ću spomenuti kako ni biskup dr. sc. Vlado Košić, da bude još gore radi se o predsjedniku Komisije HBK "Justitia et Pax", nije bio na visini. Naime, komentirajući u TV emisiji *Bujica* riječi suca Merona kako je nerazumno optužiti nekoga zbog oslobađanja okupiranih područja citirao (opet tog) akademika Pečarića koji je tvrdio da je to SULUDO. Ipak naši biskupi ne bi

smjeli previdjeti tako veliki genocid kao što je pravljeno zečeva od ljudi. Biskup će Košić na Jazovci čak reći:

Meni se čini da je naša aktualna vlast posve odnarođena, protiv svoga vlastitoga naroda.

Slično govori i glavni urednik *Glasa Koncila* Ivan Miklenić:

Premda je prerano za cjelovitiju ocjenu iznimnoga povijesnog razdoblja od proglašenja nezavisnosti 25. lipnja 1991. do 30. lipnja 2013. godine, već se sada može reći da je iznutra Hrvatska bila sustavno onemogućavana, najprije u vanjskoj velikosrpskoj agresiji, a potom suptilnijoj unutarnjoj agresiji, pa to razdoblje samostalnosti nije ni moglo uroditi očekivanim plodovima demokracije, kulturnog i gospodarskog razvitka. Premda je Hrvatska bila samostalna država s više suvereniteta negoli ga ima odsad s članstvom u EU-u, oni koji su kontrolirali Hrvatsku ne samo da nisu dopuštali nego su i svim sredstvima priječili ostvarivanje hrvatskih nacionalnih ciljeva i interesa, smišljeno su njegovali kult moralno-političke podobnosti umjesto stručnosti, govorili o zemlji znanja, a srozavali i podcjenjivali intelektualne potencijale. Štoviše, neuklonjiv je dojam, željeli su hrvatskom narodu nametnuti svijest da nije sposoban imati državu, upravljati društvenim procesima i izgrađivati svoju bolju budućnost, a prešućivali su da su snage koje su kontrolirale Hrvatsku sustavno radile protiv općega dobra a u korist različitih interesnih skupina. Zahvaljujući tim snagama, Hrvatska ni na koji način dosad nije kapitalizirala ni svoje članstvo u NATO-savezu, a istodobno je odbacivala velike europske projekte, poput razvijanja željezničkih i plovnih putova od riječke luke koja bi mogla prihvatiti čak oko 80 % kontejnerskog prometa za čitavu Europu... Hrvatska je od neuspjelog pokušaja puča 1994. godine sustavno razarana na svim područjima društvenoga života, a građani osiromašivani.

Očito ni biskup Košić ni Ivan Miklenić ne uviđaju koliko smo sretni što imamo vlast koja sve čini da Hrvatska ne bude sankcionirana zbog stravičnog genocida pravljena zečeva od Srba, zar ne?

Portal Znoj šteti krv, 4. srpnja 2013.

Hrsvijet, 5. srpnja 2013.

ZAGREB JE SRPSKI GRAD! (NAJVEĆA SRPSKA RATNA POBJEDA (III.))

U povodu početka suđenja u Hagu, gdje je započela glavna rasprava, na kojoj će Hrvatska na Međunarodnom sudu pravde (ICJ) iznositi argumente protiv Srbije koju optužuje za genocid nad hrvatskim stanovništvom u Domovinskom ratu od 1991. do 1995. Udruga dr. Ante Starčević iz Tovarnika upoznala je javnost o počinjenom ratnom zločinu i genocidu u Tovarniku 1991., te da su najodgovorniji za zločine 23 godine bez optužnice

(<http://www.hkv.hr/vijesti/domovinski-rat/17116-u-tovarniku-je-pocinjen-genocid-a-odgovorni-su-23-godine-bez-optuznice.html>)

Zapravo, očito se radi o opisu još jedne srpske pobjede o kojima sam pisao u prethodnim dijelovima teksta *Najveća srpska ratna pobjeda (I. i II.)* gdje sam nabrojio samo neke takve srpske pobjede u Domovinskom ratu. Cijeli niz takvih pobjeda može se naći na Internetu: *Popis masovnih zločina nad Hrvatima u Domovinskom ratu*

http://hr.wikipedia.org/wiki/Popis_masovnih_zlo%C4%8Dina_nad_Hrvatima_u_Domovinskom_ratu

(Zanimljivo je pogledati i *Popis srpskih sabirnih logora u Domovinskom ratu i ratu u BiH*

http://hr.wikipedia.org/wiki/Dodatak:Popis_srpskih_koncentracijskih_logora_u_Domovinskom_ratu_i_ratu_u_BiH)

Sigurno se mnogo više podataka može naći u Hrvatskome memorijalno-dokumentacijskom centru Domovinskog rata. I ravnatelj tog centra dr. sc. Ante Nazor (narod.hr) komentira početak suđenja u Haagu:

"Vjerujem da će na temelju podataka koji će biti prezentirani tijekom ovoga procesa, ponavljam, bez obzira na njegov konačan ishod, svjetska javnost biti upoznata s činjenicom da je Hrvatska 1991. stavljena pred gotov čin, da hrvatsko vodstvo nije imalo izbora – Hrvatska je napadnuta i mogla se samo braniti ili predati, što bi

značilo izgubiti najmanje trećinu državnoga teritorija i stanovništvo na tom području", istaknuo je.

"Vjerujem da će podatci koje je hrvatska strana prikupila za potrebe ovoga sudskoga procesa, kao i rasprava tijekom procesa, svjetskoj javnosti omogućiti uvid u činjenicu da razmjeri zločina koje su 1991. počinile srpske snage i JNA, kao i stanje na okupiranom području RH, pokazuju da bi u slučaju pobjede srpskih snaga i takve srpske politike, Hrvati praktično nestali, najmanje, s trećine područja Republike Hrvatske, jer bi u narednom razdoblju na tom području bili istrebljeni – oni koji ne bi bili ubijeni, bili bi protjerani", rekao je Nazor.

Dodao je da je "do sada otkriveno najmanje 145 masovnih i 1200 pojedinačnih grobnica žrtava srpskih zločina, a na okupiranom području srušeni su gotovo svi objekti katoličke crkve i kulturni spomenici iz hrvatske povijesti, te većim dijelom i objekti nesrpskog stanovništva".

Međutim, dr. Nazor ne uzima u obzir da su Hrvati napravili u "Oluji" stravičan genocid pravljenja zečeva od Srba o čemu je svijet upozoren zahvaljujući izjavi Slobodana Miloševića i da je taj genocid mnogo gori od svega gore navedenoga i što u Haagu može iznijeti hrvatska strana. Taj genocid nije napravljen samo nad Srbima u Hrvatskoj, nego mnogo šire. Naime, poznato je kako se nakon Tuđmanovog pitanja što je još obećao napraviti na Splitskoj rivi čulo: Vukovar! Vukovar!... Međutim u Srbiji se pričalo kako je odgovor bio: Zemun! Zemun!... Vjerovali ili ne, preko noći su cijene nekretnina u Zemunu pale 50 posto! Stravičan hrvatski genocid pravljenja zečeva od ljudi učinio je svoje.

S obzirom da je najveći hrvatski stručnjak za pitanja ratnih zločina, pa time i genocide, predsjednika države prof. dr. sc. Ivo Josipović, ne iznenađuje što on zna mnogo više od svih drugih u Hrvatskoj. On zna da se i taj genocid pravljenja zečeva od Srba može dovesti u pitanje. Pokušao je na neizravan način upozoriti obje strane na to, ali kao da ga nitko nije razumio. Tako u fusnotama najnovijeg Hrvatskog tjednika nalazimo:

Ivo Josipović, predsjednik RH, na skupu Srba prošle subote:

Kad prošetete gradom Zagrebom, pogledajte ploče, zgrade, prolistate stranice povijesti, vidite koliki je doprinos Srba Hrvatskoj, našem uspjehu.

HT: A tek kad prošetete Vukovarom, Škabrnjom i općenito trećinom Hrvatske, slika tog uspjeha bit će zadivljujuća.

S druge strane, odmah nam iz Beograda pojašnjavaju na što nas je Predsjednik upozorio. Opet nerazumijevanje u Hrvatskoj. Tako Stožer za obranu hrvatskog Vukovara spočitava prof. dr. sc. Vesni Pusić, ministrici vanjskih poslova, nereagiranje na izjave srpskog akademika Jovana Deretića da je i Zagreb srpski grad. (Na žalost nisam na Internetu uspio potvrditi da je Deretić srpski akademik, ali sam pronašao važan podatak: on je od 1982. bio član Predsjedništva CK SK Srbije.) Slično nerazumijevanje pokazuje i Zvonimir Hodak (Dnevno.hr, 3. 3. 2014.):

Ipak se nazire svjetlo na kraju tunela. Svjetlo isijava iz glave srpskog akademika Jovana Deretića. On je nedavno došao do senzacionalnog otkrića (ravnog otkriću tople vode) da je Zagreb srpski grad. On je to kao znanstvenik egzaktno dokazao – tvrdeći uporno da je Zagreb srpski grad. Temeljem takvog empirijskog istraživanja možda je utvrdio i da je Aristotel bio Srbin, a možda čak i Obama. Uočio je čak i da je Isus govorio srpski da ga ceo svet razume! Kad sam sve to pročitao, pao sam u depresiju. Srećom još nije utvrdio da je Draža Mihajlović bio Hrvat. Pustimo to! Znanost je, preko Jovana, rekla svoje! Sinula mi je ideja: neka on nama prizna da je Zagreb ipak hrvatski grad, a mi povlačimo tužbu u Haagu. Tako će biti svi sretni: Pusićka, Vučić, Pupovac, a i purgeri bi odahnuli. Ne bi ponovno morali učiti ćirilicu.

Međutim, nevjerojatno je kako je Hodak pogodio koliko je Deretić značajan za srpsku povijest, tj. koliko je on otkrio Srba među svjetskim velikanima (<http://www.prometej.ba/index.php/home-4/1102-iz-laboratorija-dr-deretica-2-prometej-je-bio-srbin-a-tito-americko-poljski-jevrej>):

O bogovima i religijama

Zeus, Posejdon, Hera, Afrodita, Apolon uzeti su od Srba, to su srpska božanstva!

Isusovi apostoli uglavnom su znali srpski jezik.

Djevica Marija morala je biti Srpkinja jer je Marija očigledno srpsko ime. Osim toga, kršćanstvo je kopija stare srpske poganske religije. Isus je proveo svoju mladost među Srbima na Balkanu."

O jeziku i pismima

Morate znati, da je tek u ovom mračnom 16. stoljeću počeo nastajati današnji njemački jezik na srpskim osnovama.

Srednji natpis na kamenu Rozeta na srpskom je jeziku. (...) Srpski jezik u Aleksandriji govorio se još prije Krista!

To su oni nazvali aramejski, u stvari naziv je bio sarbejski pa su ispustili slovo S, i umjesto B ubacili MP po grčkoj redakciji. Tako je od srpskog došao aramejski. (...) U stvari, srpski jezik je najstariji poznati jezik u Europi. (...) Stari Zavjet preveden je sa srpskog na aramejski! (...) Srpski jezik bio je službeni jezik asirske imperije!

Srbi su imali pismo u kameno doba.

Mojsijevi zakoni bili su zapisani na srbici, jer židovi nisu imali svoje pismo.

Engleski jezik ima oko 50 % srbizama!

Do koje godine seže najstariji pisani spomen srpskog imena? Do 13. stoljeća p. n. ere u Luksoru u Egiptu. Kasnije se ispravio i utvrdio da postoji još jedan stariji sumerski zapis o Srbima, koji potječe iz 9. st. p. n. e.

U turskom jeziku ima mnogo srbizama koje smo mi iz neznanja proglasili turcizmima, jer Srbi su stariji stanovnici Male Azije negoli Turci.

Vojne naredbe su se na dvoru u Istambulu najprije izgovarale na srpskom, pa tek onda na turskom!

O povijesnim ličnostima

Pravo ime Orfeja jest Sorbej. (...) Tales iz Mileta prezivao se Telić, bio je Srb. (...) Pisac Ilijade i Odiseje Homer – jest

Momir. (...) Ahilej je bio Srbin, što dokazuju 4 S na njegovom skutu. " (što pokazuje da je geslo "Samo sloga Srbina spašava" bilo u konkurenciji za slogan prvih grčkih olimpijskih igara)

Sulejman Veličanstveni po majci je Srbin! (...) Čak je i Mehmed Osvajač bio Srbin od Brankovića i odlično je znao srpski jezik.

Srbi su otkrili Ameriku, a ne Kolumbo. (...) Srpsko ime se preko Diona Kasijusa širi i Sjevernom Amerikom. Znamo da je nekada bio slavni boksač Cassius Clay, koji je ime dobio po Srbinu Dionu Cassiusu. Neki antisrbin ga je nagovorio da promijeni srpsko ime Kasijus i da uzme Mohamed a prezime Ali."

(...) Crnogorsku naciju stvorio je lažni Broz u svojoj euforiji stvaranja novih nacija od korpusa srpskog naroda.

Ne smijemo biti nepravedni ni prema drugim srpskim znanstvenicima koji su došli do sličnih otkrića. Npr. S. I. Lazić će u knjizi *Srbi u davnini* (Zagreb, 1894.) tvrdi da su Srbi narod u *kojem se i sam Krist rodio* (str. 232), a u svojoj *Kratkoj povjesnici Srba* reći će: *...neki vele da je i sam Aleksandar Veliki bio Srbin* (str. 11). Te su veličanstvene spoznaje i opjevane (beogradski politički list "Srbski Narod", od 25. ožujka 1944.):

*Nebo je plave srpske boje
A u njem stanuje srpski bog
Ok' njega anđeli srpski stoje
I služe Srbina boga svog!*

Zaista ne mogu ništa prigovoriti ovim velikim uspjesima srpskih povjesničara osim nerazumijevanje činjenice kako sve to nije poznato diljem svijeta. Deretić, i ne samo on, pripisuju to vatikansko-njemačko-austrijskoj uroti. Međutim, teško je povjerovati da je moguće sakriti takve stvari kada imaš tako jake veze s Božjom obitelji. Zato je vjerojatnije da oni, za razliku od Josipovića, ne razumiju da se vjerojatnije radi o skrivanju načina na koji su oni izgubili svoj grad Zagreb. Drugim riječima, nisu samo u

"Oluji" Hrvati napravili zečeve od Srba. Dogodilo se to i prilikom gubitka srpskog Zagreba!

Proučavajući djela spomenutog S. I. Lazića, kao i Miloša S. Milojevića, mogu se uočiti stravične razmjere pravljenja zečeva od Srba diljem svijeta i od mnogih naroda. Milojević je tako napisao 1872. godine srpsku povijest *Odlomci historije Srba i jugoslavenskih zemalja u Turskoj i Austriji*. Spomenimo neka poglavlja:

Tragovi nekadašnjem življenju Srba u Indiji i življenja srpskog u Africi – dakle velika je vjerojatnost da su i Indijci i u Africi pravili zečeve od Srba!

O starim Kinezima i njihovom sudaru sa Srbima (I Kinezi su pravili zečeve od Srba!)

O Srbima u Italiji, Dolazak starih Helena i Rimljana u srpske zemlje itd. (Očito su Talijani pravili zečeve od Srba, pa nas zato ne trebaju čuditi njihova savezništva protiv Hrvatske.)

Iz Milojevićeve knjige još doznajemo: *Ime Srbin mnogo je starije od imena Slaven* (str. 107). Tu možemo naučiti o *Sibirskoj Srbiji* (dakle i Rusi su se iskazali u genocidnom pravljenju zečeva od Srba, pa je razumljivo zašto su im danas saveznici). Posebno treba naglasiti i to da Milojević tvrdi kako su u Mezopotamiji Srbi osnovali *Novu Sarbarsku (Srbiju)*, pa se vjeruje da su Srbi zidali *babilonske kule*. Ni tamo Srba više nema, pa je genocid pravljenja zečeva od Srba i tamo najvjerojatniji!

Da bi razumjeli zašto su mnoge europske zemlje podržavale i sve učinile da Srbi po prvi put pobijede u nekom ratu koji su vodili sami, moramo znati da su vjerojatno svi europski narodi svojedobno načinili genocide stvaranja zečeva od Srba. Naime, srpski povjesničari spominju još *Baltičku Srbiju, Dansku Srbiju, Srpsku Galiju, španjolske i portugalske Srbe*. Pišu kako su Srbi vodili teške borbe u Engleskoj, gdje im je ubijen kralj Raško, protiv Karla Velikog, naselili su Italiju, Rumunji su porimljeni Srbi, a Bugari su Srbima u Bugarskoj nametnuli samo svoje ime, itd... itd... Dakle, bili su svuda i u Europi, a više ih nema. Mnogi prikrivaju svoje genocide nad Srbima i zato im pomažu koliko god mogu. Lijepo, zar ne?

Jedini koji je na toj razini u Hrvatskoj jest predsjednik Josipović. S obzirom da se radi o vrlo delikatnom pitanju, ne može do kraja objasniti o čemu se radi, pa ima nerazumijevanja za njegovu politiku osiguravanja srpske pobjede u ratu po načelu umijeća ratovanja kineskog filozofa Sun Tzua. Doista je Josipović uspio okupiti sve najogavnije što imamo u Hrvatskoj da bi to ostvario. Ne čudi što ima nerazumijevanja i na drugoj strani gdje još ne znaju koliki je razmjer genocida pravljenja zečeva diljem svijeta, pa ima još onih koji zazivaju novi rat s Hrvatskom, tj. zazivaju novi genocid pravljenja zečeva od Srba. (Pogledajte npr. tekstove: *Srpski povjesničar: Hrvatska je genocidna tvorevina, neophodno je obnoviti Veliku Srbiju*, Dnevno.hr, 28. 2. 2014. i *'Srbi postupno spremaju novi rat: Vukovar i Dubrovnik su srpski gradovi, a Cavtat je Mali Beograd'*, Dnevno.hr, 28. 2. 2014.) Međutim, ti stalni genocidi pravljenja zečeva od Srba, iako se kriju, ipak se mogu prepoznati u činjenici da Srbi slave poraz na Kosovu. S jedne takve proslave na Kosovu Milošević je i krenuo u rat, pa je moguće da je znao kako kreće u novo pravljenje zečeva od Srba. Ovo zazivanje novog rata može se i shvatiti na isti način. Poslije genocidnog pretvaranja srpskog grada Zagreba u hrvatski grad i "Oluje" to bi bio već treći put da Hrvati prave zečeve od Srba. Dakle, Hrvati bi po treći put napravili zečeve od Srba i time dokazali kako su najgenocidniji narod na svijetu. Srećom, današnji hrvatski predsjednik je stručnjak za ta pitanja i sigurno će to spriječiti i osigurati prvu srpsku pobjedu u ratu koji su vodili sami. Neki Srbi mogu bili i ljubomorni na njega i bijesni zbog činjenice što im je pobjedu osigurao jedan Hrvat, a drugi zato što je spriječio spomenuto dokazivanje genocidnosti hrvatskog naroda.

Jasno je da ima onih u Hrvatskoj koji ne razumiju svu veličinu našeg predsjednika pa će se i dalje objavljivati tekstovi poput *Velezdajnik stoluje na Pantovčaku!*, Dnevno.hr, 5. 3. 2014. ili *Nakon Josipa Aleksandar*, Hrvatski tjednik, 6. 3. 2014. u kome se tvrdi kako je Josipović glavni krivac za raspad obavještajnog sustava.

Međutim, uvjeren sam kako će većina Hrvata prepoznati da se radi o veličanstvenom pothvatu druga predsjednika i da će to znati nagraditi još jednim predsjedničkim mandatom!

Dnevno.hr, 10. 03. 2014.

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.

PISMO SUDCIMA USTAVNOG SUDA RH

Postovani sudci Ustavnog suda RH,

Stožer za obranu hrvatskog Vukovara uputio vam je Podnesak u kojemu pobija ustavnopravnu, zakonsku, činjeničnu i moralnu utemeljenost Prijedloga odluke Odbora za Ustav, Poslovnik i politički sustav Hrvatskog sabora, od 7. srpnja 2014.g., u povodu zahtjeva za raspisivanje državnog referenduma građanske inicijative "Stožer za obranu hrvatskog Vukovara" kao i ustavnopravnu, zakonsku, činjeničnu i moralnu utemeljenost pratećega obrazloženja. Stožer vam je također uputio Prijedlog za sazivanje savjetodavne javne rasprave radi ocjene ustavnosti i zakonitosti postupanja Vlade Republike Hrvatske u predmetu uvođenja srbijanskog jezika i ćiriličnog pisma u službenu uporabu u gradu Vukovaru kao i u vezi referendumske inicijative o uvjetima za uvođenje u službenu uporabu jezika i pisma nacionalnih manjina na području jedinice lokalne samouprave, državne uprave i pravosuđa. Pripadam dvotrećinskom dijelu državljana RH koji vjeruje Stožeru, ali bez toga vidim koliko su u pravu kada tvrde da ste izloženi strašnim pritiscima da u tom slučaju ne presudite po svojoj savjesti. Da presudite suprotno od mnogih dosadašnjih slučajeva kada ste tako sudili i pokazali vladajućim kako ne mogu donositi zakone koji su protivni Ustavu RH. Žalosno je što vam moram čestitati na hrabrosti što ste tako postupali, što ste radili svoj posao kako treba. Uvjeren da ćete i ovaj put poštivati Ustav presuditi po savjesti i kao stručnjaci, a siguran sam da se vaša savjest ne razlikuje od savjesti 2/3 stanovnika Lijepe Naše.

Uostalom povijest će znati cijeniti činjenicu da je Ustavni sud u svom IZVJEŠĆU br. U-X-2271/2002., 12. studenoga 2002. godine (Narodne novine broj 133/2006.) sasvim jasno i nedvosmisleno ustvrdio legitimnost akcija “Bljesak” i “Oluja”. Poznato je da hrvatski političari nisu poštivali mišljenje Ustavnog suda, što su po zakonu morali učiniti, pa znamo da je sudac Meron bio taj koji je praktički ponovio mišljenje Ustavnog suda iz 2002. godine kada je obrazložio oslobađajuću presudu generalima Gotovini i Markaču.

A zapravo je to nepoštivanje vašeg mišljenja još i gore, ako se zna što je zapravo značila “Oluja”. I nedavno dr. sc. Ante Nazor, povjesničar, ravnatelj Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata (<http://narod.hr/u-prijevodu/oluja-je-kruna-domovinskog-rata-kraljica-svih-hrvatskih-pobjeda-ponos-koji-ostaje-za-vjecnost/>) na to upozorava:

Nakon poraza u “Bljesku” početkom svibnja 1995., vodstvo pobunjenih Srba pokušalo je preostali okupirani teritorij Republike Hrvatske (UNPA zone Istok, Sjever i Jug) ujediniti s dijelovima Bosne i Hercegovine pod srpskom kontrolom. Pripremom nacрта “Ustava Ujedinjene Republike Srpske” taj je proces u srpnju 1995. dosegao vrhunac. Istodobno, srpske snage bile su pred ulaskom u Bihać, usprkos tome što je taj grad u BiH, smješten uz granicu s RH, UN proglasio „zaštićenom zonom“. Osvajanjem Bihaća srpske snage ostvarile bi pobjedu od strateškog značaja i uzrokovale novu humanitarnu katastrofu, s velikim brojem ubijenih stanovnika na tom području. Stanovnicima Bihaća i brojnim izbjeglicama iz okolnoga područja, koji su više od tisuću dana bili izolirani zbog opsade srpskih snaga i nemoći svjetskih političkih moćnika da prekinu patnju opkoljenih Bošnjaka-muslimana i Hrvata na tom području, „Oluja“ je preostala jedina nada za spas (...) Istodobno, operacijom “Oluja” hrvatske snage omogućile su Armiji Bosne i Hercegovine da razbije srpsku opsadu Bihaća. Time je spriječena nova humanitarna katastrofa u Bosni i Hercegovini i zločin poput masakra u Srebrenici, gdje su u srpnju 1995. pripadnici srpskih postrojbi, pod zapovjedništvom generala Ratka Mladića, prema popisu u Memorijalnom centru u Potočarima, ubili više od 8000 Bošnjaka – muslimana (procjene su da bi, s obzirom na brojnost

stanovništva i izbjeglica, broj ubijenih u Bihaćkoj enklavi bio nekoliko puta veći).

Zapravo se o ovome spašavanju od UN-a zaštićene enklave Bihać godinama nije smjelo govoriti u našoj državi. Spašavanje na desetke tisuća pripadnika drugog naroda od genocida ravnoga onima iz Drugog svjetskog rata, kako je o tome govorio tadašnji američki vojni ataše u Zagrebu, bila je tabu tema, upravo zato što političari nisu poštivali mišljenje Ustavnog suda!

Zato sam uvjeren da će te znati ispravno procijeniti i pitanje uloge ćirilice u fašističkoj velikosrpskoj agresiji. Zato vam u znak podrške šaljem svoj tekst:

ĆIRILICA

Miro mi doista zna poslati zanimljive e-maile. Takav je bio i ovaj od 01. 08. 2014.:

Ovako su "zečevi" riješili pitanje dvojezičnosti 1995.godine.

S poštovanjem,

Miro

REPUBLIKA SRPSKA KRAJINA

SKUPŠTINA OPŠTINE GLINA

IZVRŠNI SAVJET

Broj: 02-20/95.

Glina, 17.01.1995.

Na temelju člana 7. Odluke o Izvršnom savjetu SO Gline broj: 01-1665/92. od 30.09.1992. godine, Izvršni savjet na svojoj 4. vanrednoj sjednici održanoj 28.12.1994. godine razmatrajući potrebu isticanja natpisa, jednoglasno je donio slijedeći:

ZAKLJUČAK

Sva preduzeća, radnje i ustanove na području opštine Glina, kako u državnoj, tako i u privatnoj svojini dužna su da do konca februara 1995. godine istaknu nazive firmi i radnji na ćirilici.

Naša Republika Srpska Krajina ima svoje službeno srpsko pismo i dužni smo da ga primjenjujemo, kao dokaz patriotizma i jačanja nacionalnog jedinstva srpskog naroda.

Tražimo da se navedeni rok striktno poštuje, a protiv svih onih koji ne postupe po ovome zaključku bit će poduzete odgovarajuće mjere.
DOSTAVITI:

1. Svim privatnim i društvenim poduzećima i ustanovama na području opštine Glina
2. Tržna inspekcija
3. Predsjednik IS-a
4. Arhiva

PREDSJEDNIK

Dušan Lukač

Komentirao sam mu:

A sama odluka je na latinici:)

A on će:

Hahaha, u brzini prepisivanja nisam ni obraćao pažnju. Ali primijetio sam da nije ekavica, nego neki iskrivljeni hrvatski, tj. hrvatsko-srpski... To su očito pisali Srbi-domoroci... Valjda nisu imali ćirilične pisaće strojeve :)

Zapravo, ovdje je zanimljivo to što je to odluka iz 1995. godine, desetak godina nakon što je u Srbiji pokrenuta velika kampanja u kojoj je pitanje uporabe ćirilice poslužilo za mobilizaciju naroda u fašističkom velikosrpskom projektu.

Sjećam se dvije epise iz mojih beogradskih dana.

Prva priča je vezana za moju suprugu. U školi u kojoj je radial tražili su da u dnevnicima sve pišu ćirilicom. Profesorica engleskog se nije mogla načuditi tomu što mora rečenice na Srpskom u Dnevniku pisati ćirilicom, a one iz Engleskog – latinicom

Druga za mene. Napisao sam doktorat negdje u ljeto 1979. godine. Bio je potres, pa nisam išao u Kotor. Ali, bio sam matematičar koji je puno objavljavao vani, a uz to i Hrvat. Poslije dvije godine u kojima je održano niz predavanja protiv mog rada i mog doktorata obranio sam doktorat 1982.godine. Zapravo sam pokazao da nije pogrešan moj doktorat nego glavnog njihovog stručnjaka za tu

problematiku, koji je bio zadužen napadati moj rad. To se nastavilo narednih pet godina u pokušajima izbora. Moj profesor Mitrinović (za nas dvojicu su u referativnim žurnalima već tada pisali da smo velika imena u teoriji nejednakosti) savjetovao mi je:

- *Kada pišeš molbei slično svom fakultetu, piši ih na ćirilici!*
- *Profesore, pa to bi bilo smješno. Oni svi dobro znaju da sam do sada pisao na latinici.*

Sve je razumio i počeo se raspitivati po sveučilištima van Srbije. On mi je javio i za natječaj u Rijeci sredinom osamdesetih (objavljen u beogradskoj Politici!). Zanimljivo je da je tada postojao jedinstveni projekt za matematiku na razini cijele republike. Na kraju petogodišnjeg razdoblja moj koeficijent je bio najveći -158,5. Koeficijent onoga tko je bio na drugom mjestu je bio ispod 50. Moj suradnik profesor Vasić je imao 42 uglavnom zahvaljujući radovima sa mnom, pa je zbog toga u narednom razdoblju bio glavni istraživač na tom projektu. Kada sam dobio posao u Zagrebu, oni koji su se itekako trudili da ne napredujem govorili bi mi:

- *Pa zašto ideš tamo?*

A Mitrinović, kome je uvijek bilo stalo za moje dobro, rekao je:

- *Samo Ti idi. Tamo će Tebi biti bolje.*

Nedugo nakon što su u Srbiji našli u liku Slobodana Miloševića vođu za provođenje svog naci-projekta, ja sam stigao u Zagreb. Oni su tada već planirali napraviti zajednički matematički projekt za cijelu državu, i profesor Vasić je trebao biti glavni istraživač. S četvrtinom radova sa mnom – glavni istraživač, a ja s četiri puta više radova – ni docent. Lijepo je bilo biti Hrvat u Beogradu, zar ne?

Istina, da sam počeo pisati ćirilicom tko zna gdje bi mi kraj bio.

Mitrinović i ja smo surađivali smo sve do njegove smrti sredinom devedesetih. Želio je da nekako organiziramo da cjelokupnu njegovu knjižnicu i sve materijale koje je godinama sakupljaju nekako dostavi meni u Zagreb. Ratno vrijeme je to onemogućilo.

I tako priča o ćirilici traje do današnjih dana unatoč pobjedi u ratu. Domaći političari su poslije smrti predsjednika Tuđmana izabrali slugansku politiku prema svjetskim moćnicima.

Tako i nedavni intervju s biskupom Vladom Košićem (Tjedno.hr, vidjeti i:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/128693-biskup-vlado-kosic-antifasizam-je-mask-a-zlocinackom-komunizmu-intervju.html>)

završava s, vjerovali ili ne, ćirilicom:

Što kažete na pokušaje bahatoga politiziranja ćirilice i nametanja dvojezičnih/dvopisanih ploča u teško ranjenom Vukovaru? U cijeloj se Europi pravo na jezik i pismo manjinske zajednice stječe s 50 i više postotaka u udjelu stanovništva, kod nas je to 30 posto. SDP-ov predsjednik saborskoga Odbora za pravosuđe Peđa Grbin, štoviše, cinično i provokativno pita u hrvatskom parlamentu koliko dugo će trajati rane Vukovara...

- *Gospođa Markić je doista izrekla istinu ustvrdivši kako Vukovarce boli to nametanje ploča. Ako je to nekima toliko teško, kada Hrvati na ulicama vide agresorske nasilnike protiv kojih se čak ne vode kazneni postupci, a koji imaju veća prava nego naši ljudi koji su toliko patili i pretrpjeli, bilo bi, dakle, ljudski i humano to ne raditi. U svojoj izjavi lanjskoga 3.rujna kazao sam: ako postoji i mala sumnja da podatak o 33 posto udjela Srba u stanovništvu Vukovara nije točan, onda to treba provjeriti. Ne znam zašto se to ne želi učiniti, nego se to radi u Vrgorcu, rodnom mjestu Tina Ujevića i vrlo brzo se dolazi do vjerodostojnih podataka. U Vukovaru, gdje se sumnja da i do pet tisuća Srba koji se tamo vode ondje ne stanuje, to se ne želi provesti. Što se tiče netaktičnog pitanja gospodina Grbina, moj odgovor bi bio: rane Vukovara će potrajati dok ne zacijele. Tako bi trebalo reći. Znete li kad su se iza Drugog svjetskoga rata prvi puta susreli biskupi Njemačke i Poljske? Bilo je to 1968., dakle četvrt stoljeća iza ratnoga užasa. Nisu to baš tako jednostavni događaji kada se jedan narod tako nasilno i brutalno zgazi i ponizi, kada mu se prouzroče tolike žrtve, kad se na svakom koraku vide posljedice bestijalnih izivljavanja. Jasno je da je tu državna politika Njemačke bila zločinačka i*

usmjerena na zatiranje poljskog naroda. Da se te rane zaliječe, trebalo je vremena, a tako je i u našem slučaju.

Josip Pečarić

*

**

Poštovani sudci Ustavnog Suda, dužan sam vam dati i pojašnjene spominjanja “zečeva” u tekstu. Naime Slobodan Milošević je na sjednici Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995., nakon operacije Oluja, rekao:

Molim vas, šest tisuća Hrvata branilo je Vukovar pola godine; napadala je cijela Prva armija, zrakoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu obranili Knin, kojemu se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!? Oni ga nisu branili, jer prema svim izvješćima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala topnička priprema u sedam navečer, oni su naredili – bježaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira s hrvatskim snagama. (...) Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez ostvarenog kontakta s hrvatskom vojskom na najvećem dijelu fronte. (...) Pitanje je tko je, zaista, donio odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva je odluka, kada su imali sve uvjete za obranu, izazvala egzodus. Sada to treba biti razlogom da Jugoslavija jurne tamo braniti te teritorije, s kojih su oni utekli kao zečevi?!

A danas hrvatske vlasti služe politici onih od kojih je Hrvatska vojska napravila “zečeve”. Strašno, zar ne?

Akademik Josip Pečarić

Dragovoljac.com, 03. 08. 2014..

Glas Brotnja, 04. 08. 2014.

HAZUD, News portal domovine i dijaspore

<http://www.hazud.hr/akademik-josip-pecaric-vlasti-znaju-da-o-nasim-interesima-najbolje-brinu-u-beogradu-i-londonu/>

PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

ZAŠTO PROSVJEDUJU BRANITELJI?

1. Protunarodne vlasti nam krivotvore i upropaštavaju povijest
2. Uništile su nam sadašnjost.
3. Zgadili su nam pogled u budućnost.
4. Moraju otići da bi nam djeca ostala u Hrvatskoj.

- Branitelji prosvjeduju jer vlasti godinama dopuštaju pravno i političko nasilje Srbije nad Hrvatskom, najbolje vidljivo iz slučaja Veljka Marića, koji otet, već četvrtu godinu provodi po srpskim kazamatima.

Prosvjeduju protiv protiv nasilne i opće jugoslavizacije društva, protiv rada Ministarstva branitelja koje samo po imenu ima dodir sa hrvatskim braniteljima i koje sustavno izjednačava žrtvu i agresora iz Domovinskog rata.

- Prosvjeduju protiv licemjerne, podmukle i nasilne politike obezvrjeđivanja i zaustavljanja referendumskih inicijativa i dijaloga s narodom.

- Prosvjeduju protiv nasilnog, protupravnog i protuustavnog udara vlastodržaca na žrtvu Vukovara i Hrvatske.

- **Prosvjeduju protiv namjernog višegodišnjeg dopuštanja općeg propadanja Hrvatske i guranja građana u dužničko ropstvo.**

- U Hrvatski memorijalno dokumentacijski centar Domovinskog rata instalirali su bivše samozvane četnike kako bi smijenili Antu Nazora i tako osigurali nesmetano falsificiranje povijesti-

- Josipović, Milanović, Matić i klika godinama ogromna sredstva usmjeravaju Vesni Teršelič, Documenti i REKOMU- kako bi izjednačili žrtvu i agresora.

- Veljko Marić je 4 godine u srpskom zatvoru - krivi su predsjednik, Sabor i Vlada

- Protuustavna zabrana referenduma o ćirilici -
urušena je trodioba vlasti, narodu je oduzet suverenitet, nalazimo se u ustavnoj krizi

- Protuustavno i nasilno postavljanje ćirilice u Vukovaru

- Nesposobnost i nedržavotvorno upravljanje ove i prethodnih vlada

koje su Hrvatsku i njezine državljanje dovele na rub bankrota

- Hrvatski predsjednik, Ivo Josipović, je 27. 12 2011. godine Ustavnom sudu podnosi zahtjev za ocjenu ustavnosti Zakona o ništetnosti pojedinih pravnih akata Srbije U zahtjevu piše da Zakon narušava ustavno pravo branitelja iz Domovinskog rata na obranu u mogućem kaznenom postupku zbog ratnih zločina, da ih izlaže pravnoj nesigurnosti i da im uskraćuje mogućnost da u suradnji s nadležnim tijelima Republike Srbije otklone neosnovane optužbe. U stvari nas je htio ostaviti bez ikakve zaštite od Srbije. Sve je prošlo bez reakcije ministra Matića.

- Odustajanje od Kolone sjećanja 18. 11. 2013. godine, nakon čega slijedi sotoniziranje predstavnika braniteljske populacije

- Novim Zakonom o socijalnoj skrbi, koji je stupio na snagu 1. siječnja 2014. godine, brojni branitelji su, zbog nemogućnosti ispunjavanja propisanih uvjeta ostali bez prava na zajamčenu minimalnu naknadu, braniteljsku opskrbninu.

- novi zakon o mirovinskom osiguranju branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji. Braniteljske mirovine će od 01.01. 2015. biti podijeljene na dva dijela: opći i poseban dio. Prema novom zakonu opći dio mirovine izračunavat će se sukladno radnom stažu i uplatama doprinosa, a posebni dio (tkz. braniteljski dodatak) koji bi nadoknađivao razliku u iznosu do mirovine ostvarene prema ZOPHBDR-u, isplaćivao bi se iz državnog proračuna.

- Dovodjenje i postavljanje nekompetentnih osoba u Ministarstvo branitelja na visoke i odgovorne dužnosti koji ne štite

interese hrvatskih branitelja, nego vrlo često svojim radom i javnim istupima iste ponižavaju i relativiziraju njihovu ulogu u Domovinskom ratu. (Bojan Glavašević, Vesna Nađ...)

- Izjednačavanje zločinaca i žrtve u Domovinskom ratu i u suradnji s protuhrvatskim udrugama i pojedincima (Documenta, Vesna Teršelič), provociranje i obezvrjeđivanje teško oboljelih branitelja od strane predstavnika Ministarstva branitelja, uspoređivanje istih sa srbočetničkim agresorom uz naglasak da srbočetnici nemaju nikakva prava i ne boluju od PTSP-a, dok hrvatski branitelji za razliku od njih boluju.

- Ne pružanje pravne i druge pomoći i zaštite državljaninu RH i hrvatskom branitelju Veljku Mariću osuđenom i zatočenom u Srbiji

- Potpora nasilno, nezakonitom i protuustavnom postavljanju dvojezičnih i dvopismenih ploča u Vukovaru

- Za Predraga Matića su svi oni hrvatski branitelji i stradalnici koji otvoreno ukazuju na nepravilnosti u društvu ispolitizirani, govore ratnohuškačkim jezikom kojega su naučili prije početkom Domovinskog rata. Time Predrag Matić promiče i tezu da su Hrvati glavni huškači koji su uzrokovali početak krvavog rata i doveli do raspada Jugoslavije čime opravdava srpsku agresiju koja je razorila Vukovar i Hrvatsku.

- novi zakon o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji. Braniteljske mirovine će od 01.01. 2015. biti podijeljene na dva dijela: opći i poseban dio. Prema novom zakonu opći dio mirovine izračunavat će se sukladno radnom stažu i uplatama doprinosa, a posebni dio (tkz. braniteljski dodatak) koji bi nadoknađivao razliku u iznosu do mirovine ostvarene prema ZOPHBDR-u, isplaćivao bi se iz državnog proračuna.

25. 10. 2014.

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.

I SVJETSKI MOĆNICI SE TREBAJU SUOČITI S ODGOVORNOŠĆU ZBOG SUĐENJA HRVATSKIM GENERALIMA KOJI SU SPRIJEČILI GENOCID U BIHAĆU!

Na portalu narod.hr 11.07. 2015.objavljen je slijedeći tekst:

DA JE BIHAĆ PAO, 3 PUTA VEĆE ŽRTVE BI BILE

Dr. Ante Nazor: politička elita iz Srbije mora se suočiti s odgovornošću za stradanja

“Odgovornost za stradanja, za uzrok rata, s tim se današnja Srbija, tj. politička elita, mora suočiti. Visoki predstavnik međunarodne zajednice u BiH je danas rekao da nema loših naroda, nego pojedinci – s tim bih se složio i dodao da ima loših politika, a upravo govorimo o predstavnicima te politike iz devedesetih koji su danas na vlasti u Srbiji. Od njih se očekuje najveći iskorak da se suoče s onim što su oni u tom razdoblju činili”, rekao je ravnatelj Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata doc. dr. sc. Ante Nazor gostujući u emisiji na HRT 4 posvećenoj komemoraciji u Srebrenici.

Naglasio je kako se i hrvatski i bošnjački narod izborio za svoju neovisnost i slobodu u vrlo teškim međunarodnim diplomatskim odnosima. Podsjetio je kako je 1994. godine kad je Bihać trebao pasti, kad su ga srpske snage trebale okupirati, hrvatska je delegacija u Washingtonu i Pentagonu tražila zeleno svjetlo za oslobađanje svojih međunarodno priznatih teritorija, no ne dobiva odobrenje. Zatim dolazi akcija “Zima 1994” iz smjera Dinare kroz Livanjsku bojišnicu jer Hrvatska nije dobila zeleno svjetlo.

Procjene su da bi žrtve u Bihaću, da su srpske snage ušle tada, bile 3 puta veće nego u Srebrenici

“Diplomatskim i vojnim putem hrvatski i bošnjački narod se morao izboriti za svoju slobodu u teškim okolnostima. Zalihe streljiva u ljeto 1994. u Bihaću su bile nedovoljne za obranu, prema dokumentima koje imamo, postoji jedno pismo načelnika Unsko-sanskog kantona današnjeg, tadašnja bihaćka općina, koji piše predsjedniku Franji Tuđmanu i moli za intervenciju te da se nemaju u koga pouzdati osim u hrabre borce 5. korpusa Armije BiH i prijateljski hrvatski narod, spomenuta je i 101. pukovnija HVO-a”, rekao je Nazor te dodao: “Moramo naglasiti da je prijateljski hrvatski narod pomogao tada da Bihać ne doživi sudbinu Srebrenice. Procjene su da bi žrtve u Bihaću, da su srpske snage ušle tada, bile 3 puta veće nego u Srebrenici. Tada je u Bihaću bilo 180 000 ljudi”.

“Postojala je velikosrpska politika koja je imala za zadatak cilj da nestanu i Republika Hrvatska i Bosna i Hercegovina. U tom smislu su izrađeni brojni planovi, već 1990. godine imamo konkretne vojne planove koji govore o tim zadacima i ciljevima”, rekao je dr. sc. Mujo Begić iz Instituta za traženje nestalih Bihać te napomenuo činjenicu da su genocid na području Potočara, tj. Srebrenice počinile snage iz tzv. postrojbe Republike Srpske, snage s područja Republike Srbije, snage s područja privremeno okupiranog djela Republike Hrvatske – pripadnici milicije tzv. Republike Srpske Krajine.

“Jedna jedinica iz sastava tih milicijskih snaga iz Knina je sudjelovala u ubijanju na prostoru Srebrenice”, rekao je Begić

Na to je Nazor rekao kako su pojedini pripadnici koji su ubijali u Vukovaru ubijali i u Srebrenici.

“To je taj kontinuitet koji trebamo naglasiti”, rekao je.

“Kad gledamo Hrvatsku i BiH, kad govorimo o ratu, od Banovine, istočne Slavonije, Hrvatske, preko Prijedora – Srebrenica je jedan vrh tog kontinuiteta koji je napokon i međunarodnu zajednicu natjerao na učinkovitije djelovanje”, ocijenio je

Naravno u komentarima nisu izostala upozorenja o suđenjima onima koji su spašavali Bihać od genocida, o nezahvalnosti Bošnjaka za to spašavanje, kao i o petoj koloni iz RH koja je sudjelovala u tome. Međutim, podsjetimo se kako su genocid u Bihaću odobrile neke velike sile (Velika Britanija, Nizozemska,...) jer su poslije takve "pobjede" srpske vojske željeli proglasiti Srbiju za pobjednika u ratu. Upravo zato što je Hrvatska vojska spriječila taj genocid i onemogućila takav plan sudili su našim generalima u Haagu, a Hrvatska je bila na optuženičkoj klupi. I još uvijek je zbog isto tako nepravedne prvostupanjske presude generalu Praljku i ostalim Hrvatima iz BiH jer cilj tih moćnika je bio isti kao i cilj velikosrpske politike *da nestanu i Republika Hrvatska i Bosna i Hercegovina*. Zar nije groteskno da je upravo Velika Britanija predlagala VSUN-a rezoluciju o genocidu u Srebrenici?

Sjetimo se da su i danas na vlasti u RH oni koji su podržavali takovo ponašanje suda u Haagu. Ta vlast financira jedino udruge koje su se slično ponašale, a glavni mediji su u rukama onih koji su optuživali hrvatske generale zato što su spriječili genocid u Bihaću.

Naravno, nisu oni nikada rekli da je sprječavanje tog genocida i time onemogućavanje proglašenja Srbije za pobjednika u ratu bio razlog za napade na generale. Dapače, godinama je u RH bilo zabranjen i sam spomen te činjenice.

O tome je prvi put "glasno" progovoreno u našem Pismu VS UN-a:

PISMO

VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Ne tražimo od vas da pokapate naše mrtve.

Ne tražimo od vas da nas branite od agresije i od terorizma.

Ne tražimo od vas da zaštitite naše gradove od prekomjernoga granatiranja.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje glavnoga grada Hrvatske – Zagreba.

Ne tražimo od vas da spriječite barbarsko uništavanje grada

Dubrovnika, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale sv. Jakova, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje gradova Zadra, Slavonskog Broda, Osijeka...

Ne tražimo od vas da spriječite snajperiste da gađaju naše građane dok se vraćaju s posla.

Ne tražimo od vas da spriječite strojnice i topove iz vojarne „Maršal Tito“ da pucaju po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave.

Ne tražimo od vas da spasite hrvatsko selo Čelije, spaljeno i zajedno s crkvom srušeno sa zemljom.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu.

Ne tražimo od vas da spriječite prekomjerno barbarsko granatiranje grada Vukovara, Vukovarske bolnice i ranjenika.

Ne tražimo od vas da nama golorukima dozvolite da se naoružamo i branimo.

Ne tražimo od vas da spriječite masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari.

Ne tražimo od vas da spriječite organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, ni ubijanja, psihološka maltretiranja i silovanja.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj osamdeset i četiri civila i branitelja u Škabrnji. Ne tražimo od vas da spriječite miniranje brane hidroelektrane 'Peruća' s trideset tona eksploziva.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje hrvatskih mostova, paljenje i rušenje hrvatskih kuća i da vratite stotine tisuća prognanih Hrvata.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje više od tisuću naših katoličkih crkava.

Ne tražimo od vas da čistite minska polja.

Ne tražimo od vas da spriječite genocid, kulturocid i urbocid.

Ne tražimo od vas da spriječite odvoz stoke i žita u Srbiju.

Ne tražimo od vas da spriječite pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine, ni uništavanje naših netaknutih nacionalnih parkova i parkova prirode.

Ne tražimo od vas da vratite u život naše 402 poginule djece u ratu.

Ne tražimo od vas da vratite dijelove ruku, nogu i tijela naša ranjena 1044 djeteta.

Ne tražimo od vas da oživite roditelje za naše 5497 djece, koja su bez njih ostala u ratu.

Mi sve to ne tražimo od vas, jer je za to i onako već odavno kasno, ali i zato jer su sve to već ionako obranili naši Branitelji, koji su umjesto vas konačno donijeli mir, a koje ste vi zatočili u vašemu Den Haagu! Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.

Mi sve to ne tražimo od vas jer znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!

Mi ne tražimo od vas da oživite naše mrtve stradale u genocidu jer vi niste bogovi.

Mi čak ne tražimo od vas ni da pronađete naše nestale, jer kod vas se umire lijepo, civilizirano i prirodno.

Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje! Tako ćete spasiti svoju čast, zajedničku čast svih vas i svakoga pojedinačno. A po njoj će vas suditi povijest.

Mi Hrvati samo to od vas tražimo ...

Povodom rasističkih presuda u Haagu od 15.4.2011.

akademik Igor Anić
akademik Ivan Aralica
akademik Smiljko Ašperger (+ 2014.)
akademik Hrvoje Babić (+ 2015.)
akademik Stjepan Babić
akademik Slaven Barišić (+ 2015.)
mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski
akademik Boris Bučan
akademik Andrej Dujella
akademik Stjepan Gamulin
akademik Marin Hraste
dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg,
dopisni član HAZU
akademik Dubravko Jelčić
mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split (+ 2012.)
akademik Andrija Kaštelan
akademik Ivica Kostović
mons. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Frano Kršinić
akademik Ranko Matasović
akademik Slavko Matić
akademik Davor Miličić
akademik Slobodan Novak
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Franjo Šanjek
akademik Nenad Trinajstić
akademik Stanislav Tuksar
akademik Dario Vretenar

Pismo je supotpisalo preko 3000 naših ljudi (ogroman broj sveučilišnih nastavnika, znanstvenika, književnika, umjetnika,...) unatoč ignoriranju glavnih medija.

Igrom slučaja ili ne, poslije pojave ovog pisma i politika SAD-a se promijenila, pa njihov vojni ataše u Hrvatskoj iz vremena "Oluje" tvrdi da je Gotovina spasio Bihać od genocida ravnog onima iz Drugog svjetskog rata, a otvaraju i arhive (poslije 17 godina!)

o Bihaću. Znamo i to da je američki sudac Theodor Meron ukazao na ono što smo tvrdili svo vrijeme – nerazumno je osuditi nekoga za oslobađanje okupiranih područja svoje države.

Nije spomenuo spašavanje Bihaća i sprječavanje genocida. Dapače, čak ni američki vojni ataše nije ni pozvan u Haag da svjedoči!

Spomenut ću i mojih 12 pisama poslanih, prije drugostupanjske presude generalima, predsjedniku Vlade u kojima sam tražio da zbog tog spašavanja Bihaća od genocida generala Antu Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu za mir.

Zašto to uopće spominjem? Pa vidimo da su hrvatski glasači na predsjedničkim izborima pokazali da su konačno shvatili da imamo vlast koja ne voli ni hrvatski narod ni hrvatsku državu. Zato Milanović nije ni pomislio odgovoriti na moja pisma. Pa ne voli on ni svoj narod ni svoju slučajnu državu da bi se suprotstavio svjetskim moćnicima.

Ali poslije predsjedničkih izbora naprasno je počeo pokazivati tu "ljubav" (očito treba staviti navodnike jer su mu branitelji i dalje mrski – ipak su oni glavni u "zločinu" stvaranja hrvatske države, zar ne?). Ta naprasna ljubav toliko je smiješna da već i u Saboru javno kažu da očekuju da će do kraja kampanje pozdravljati s: **ZA DOM SPREMNI!**

Mene ne bi iznenadilo da do tada ne dobijem i odgovor na mojih 12 pisama, i da Milanović doista ne predloži Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir!

A zapravo to bi trebalo učiniti Vijeće sigurnosti UN-a! Na taj način bi hrvatski generali koji su najzaslužniji što je spriječen krajem dvadesetog stoljeća u Europi genocid ravan onima u Drugom svjetskom ratu dobili kakvu takvu satisfakciju za sve zlo koji su im priredili proganjajući ih, zatvarajući ih i sudeći im zbog sprječavanja tog genocida!

Kamenjar.com, 12. 07. 2015

Glas Brotnja, 13. 07. 20125.

J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.

KRENULO JE (2)

Tekst *Krenulo je* objavio je portal Glas Brotnja:

<http://glasbrotnja.net/kolumne-akademik-josip-pecaric/krenulo-je>

Međutim, taj naslov je inspirirao hrvatsku književnicu Malkicu Dugeč da napiše pjesmu s istim naslovom:

Dragi i poštovani akademiče g. Pečariću!

Potaknuta Vašim brojnim e-pismima kojima Hrvate u Domovini, a i u Izvandomovinstvu, ne samo istinski hrabro i vjerodostojno izvješćujete o presudnim događanjima u našoj zajedničkoj domovini RH i B i H, već ih ohrabrujete te potičete na vlastiti doprinos dobrim djelima, inspirirali ste i mene da Vam se obratim svojom pjesmom i, naravno, zaželim Vama osobno, Vašoj obitelji i suradnicima SRETAN I BLAGOSLOVLJEN USKRS! A s malim zakašnjenjem (zbog bolesti) čestitam Vam i blagdan Josipovo - Vaš imendan!!!

Uz pjesmu u pravitku zahvaljujem iskreno na vašem predanom radu za općehrvatsko dobro i srdačno vas pozdravljam.

Vaša Malkica Dugeč

KRENULO JE !

Krenulo je. I dalje će.

Stati ne će.

Istina je. Neka traje!

Put do mira

I do sreće

Nek' ne dira

Tko nikada ljubiti ne će

Domovinu od Hrvata,
 Tko je nijeće i kleveće!
 Krenulo je, Bogu hvala!
 Četa mala,
 Brat do brata
 Već se hvata.
 Nek' se hrabro posla lati!
 Međ' kukoljem treba znati
 Zdravo zrnje izabrati,
 Umom, znojem,
 Dikom biti rodu svojem !
 Krenulo je, tren je pravi
 Da ne misli svatko na se,
 Već, to zna se,
 Da se kuća gradi nova
 Iz pepela i iz snova,
 Da zablista krov joj novi
 Da se prošlost ne ponovi,
 Da nam povijest pravda piše,
 Da hrvatsko ime sveto
 Ne bude nam nikad više
 Zatajeno. Ni oteto!

23.3.2016.

(Hrvatskom akademiku Josipu Pečariću)

Pjesmom se javio i Vicko Goluža:

DRAGI JOSIPE!

SVE ŠTO PIŠEŠ LIJEČI RANU
 RANU LAŽI KOJA KIDA
 DOMOVINU NAŠU MILU
 ŠTO JE SIJE LJUDSKA GNJIDA.

SVE ŠTO PIŠEŠ LIJEČI RANU
 LAŽI ŠTO JE ZLOTVOR SIJE
 ŠTO HRVATSKU DUŠU TRUJE

OTROV LAŽI JUGOZMIJE.

ZATO NEMOJ NIKAD STATI
PIŠI ZBORI GAĐAJ LAŽI
U LJUBAVI PREMA DOMU
ŠTO ISTINU SVETU TRAŽI.

Vicko Goluža

21. 03. 2016.

Meni se čini da jedino što radim jeste dosta neuspješan pokušaj naučiti Hrvate kako je napad najbolja obrana. Srećom, danas ima izvrsnih kolumnista koji to rade mnogo bolje od mene. Pogledajte kako to radi kolumnist 7Dnevno i portala dnevno.hr Marko Ljubić: *DNEVNI DETEKTOR*

***IMA LI HRVATSKA ODGOVOR NA SLOVENSKO-SRPSKU
POLITIKU – OTMI PA PREGOVARAJ?***

(...)

<http://www.dnevno.hr/vijesti/dnevni-detektor/ima-li-hrvatska-odgovor-na-slovensko-srpsku-politiku-otmi-pa-pregovaraj>

Dodajmo samo da je Veljko Marić u HRVATSKOM zatvoru osuđen po tom čudnovatom zakonu. Dakle, još uvijek Vlast u RH podržava velikosrpsku fašističku agresiju!

Još nismo dočekali da hrvatski političari počnu citirati Sud u Haagu koji u sporu o genocidu govori o agresiji Srbije u cilju stvaranja Velike Srbije i genocidne radnje koje su pritom počinili- Pogledajte npr.:

<http://www.dnevno.hr/domovina/uzasno-svjedocanstvo-hrt-ova-snimatelja-u-veleprometu-su-kastrirali-branitelje-jednog-su-razrezali-cirkularom-video-906375>

Citiram samo:

"Čovjek nije ni znao za sebe, nije ni mogao govoriti... Jedan četnik prišao mu je s bajunetom i kastrirao ga. Čovjek je vrištao, oni su se svi smijali. Pola ih je bilo pijano od rakije, pola od hrvatske krvi, to

je bilo nešto nevjerojatno", dio je stravičnog svjedočanstva čudom preživjelog snimatelja.

Pogledajte i što kaže ravnatelj Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata Zagreb Ante Nazor:

<http://kamenjar.com/nazor-doslo-je-vrijeme-da-se-u-hrvatskoj-govori-o-zlocinima-nad-hrvatima-u-bih/>

A koliko je tek naših ljudi u HRVATSKIM zatvorima zbog takove potpore ili su odslužili kazne na koje su im zbog obrane od velikosrpske fašističke agresije osudili „hrvatski“ sudovi? Sjetimo se samo generala Mirka Norca. Njega je nedavno spomenuo i prof. dr. sc. Andrija Hebrang:

„Ono što je po meni problem jest optužba i osuda protiv našeg generala Mirka Norca i onog što se događalo u Medačkom džepu. Prema onom što imamo, i to je bilo na temelju lažnih činjenica.”

<http://direktno.hr/en/2014/domovina/42608/Hebrang-o-%C5%BEivahnom-%C5%A0e%C5%A1elju-i-Puhovskom-kojeg-je-Haag-ismijao'.htm>

Inače imamo problem da se često točno ne prenese ono što je netko rekao. Tako mi je kolega Hebrang poslao ispravke onoga što je preneseno o njegovom nastupu na televiziji N1:

Zašto je moj govor na N1 unakažen?

Poštovani prijatelji,

poslao sam vam moj govor na projugoslavenskoj TV N1 na koji sam pristao samo zato jer se gleda na prostoru bivše države. Na nekim portalima razgovor je prepričan ali s puno pogriješaka pa vam ovim putem šaljem ispravke na neke od njih. Upitno je je li tolika količina pogriješaka slučajna zbog brzine pisanja novinara, ili se radi o namjernom umanjenju izrečenoga. Prosudite sami:

- predstavljaju me kao bivšeg ministra obrane, iako sam knjigu o kojoj je riječ pisao kao ratni ministar zdravstva (arhiva o ubijenim civilima nastala je u ratu!),

- citat: "Krivci (misli se na JNA i KOS sa zapovjedništvom u Srbiji) i odgovorni za 8 000 tisuća smrti u Hrvatskoj su zapovjednici JNA i kreatori njihove vojne politike, a to je KOS". Ispravak: Rekao sam

"krivci i odgovorni za 8 000 smrti CIVILA...", što bitno mijenja izjavu.

- citat: "...zna se tko je **samotajice** tukao po bolnici u Slavonskom Brodu". Riječ "samotajice" ne postoji u hrvatskom jeziku, osim ako se misli na "tajice" kao moderni dio ženskog rublja. Umjesto toga rekao sam: "...zna se tko je tukao po bolnici u Slavonskom Brodu s **Motajice**...". Motajica je brdo preko Save na području BiH na kojemu je JNA imala jake artiljerijske jedinice i tukla po civilima i civilni objektima u Slavonckom Brodu. Cilj ove "izmjene" ili "zabune" je vjerojatno kamufliranje činjenice da je je trebalo procesuirati ubojice na Motajici.

- citat: "Jedna od velikih pravdi u Hagu je što je na tužbu Hrvatske protiv Srbije donijela (donesena?) presuda da je Srbija počinila zločine na području Hrvatske". Izbačeno je da je počinila RATNE zločine kao i podatak da je knjiga o kojoj govorim poslužila našoj optužbi kao dokazni materijal o stravičnom stradanju civila.

- u tri navrata sam kao dokaz srpske agresije naveo osvajanje teritorija Republike Hrvatske do linije Virovitica - Karlovac - Karlobag, u tekstu na portalima to je izbačeno jer je taj podatak najveći dokaz da je rat vođen za teritorij.

- s istim ciljem izbačene su riječi u kojima sam rekao da to nije bio građanski, nego osvajački rat za trećinu Hrvatske.

- izbačena je rečenica u kojoj navodim da je (privremeno) osvajanje napravila Srbija metodom protjerivanja civilnog stanovništva i ubijanja civila, dakle s genocidnim metodama, ali taj genocid je u Hagu proglašen "samo" ratnim zločinom jer čišćenje civila nije provedeno na cijelom hrvatskom teritoriju nego na trećini.

-citat u svezi lažnog dokumenta Save Štrbca: "...a kada se ta brojka analizira, onda pravih civila, koji su ubijeni ima 80.". Izbačeno je da u knjizi citiram navode samog Save Štrbca koji priznaje da je u mrtve ubrojio i "poluvojнике", dakle naoružane civile a ta kategorija ne postoji u međunarodnim propisima jer je naoružani civili isto što i vojnici ili teroristi. Također je izbačen citat da i sam falsifikator Savo Štrbac u dokumentu navodi da je ubijenih srpskih civila bilo 80! Ovakvim prikazivanjem činjenica ispada da su one slobodna procjena, a ne dokazane u knjizi citatom dokumenta.

-izmijenjeno je značenje izjave da je UNPROFOR potvrdio da u Dvoru prilikom masakra nije bilo hrvatskih vojnika. Piše, naime, da sam izjavio: " Prema informacijama UNPROFOR-a, koje treba uzeti s rezervom..." što je netočno, jer bi se s time umanjilo značenje svjedočenja UNPROFOR-a da hrvatski vojnici ne mogu biti krivi za taj masakr. Izjava o rezervi glede UNPROFOR-a odnosila se je na njihovu neučinkovitu zaštitu jer je na području pod njihovom kontrolom ubijeno 345 hrvatskih civila.

Dalje vas s detaljima neću zamarati. Zaključite je li moguće da su ove pogriješke posljedica neukosti novinara, ili je to namjerno izmijenjeni tekst na portalima koji će, za razliku od TV snimke, biti dostupan mnogima kroz dugo razdoblje.

Vjerujemo da nije samo UDBA naša sudba, nego i neuki novinari!

Ali vratimo se suđenju Norcu. Na suđenju je svjedočio tzv "naoružani civil" videom iz Beograda. I to su u Hrvatskoj tada smatrali kao relevantnim. Naoružani civili nije CIVIL u ratu!

Dr. Josip Stjepandić sugerira Otvoreno pismo:

Očigledno su svjedoci u Beogradu pripremljeni kako s najkraćim iskazom načiniti najveći mogući utjecaj na sud.

Sabor bi naprosto trebao donijeti zakon da takva svjedočenja ne vrijede.

Obrazloženje: s obzirom da je Srbija počinila genocidne radnje (presuda međ. Suda), sve osobe koje su bile ili kasnije prešle na stranu Srbije broje se kao sudionici u radnjama genocida. Takvi se isključuju iz svjedočenja.

Je li razumljivo? Kad takva svjedočenja ne bi vrijedila, onda se nikog ne bi moglo osuditi.

Ali kako očekivati da hrvatski političari urade tako nešto, kada se oni boje i spomenuti presudu iz Haaga, a prethodna vlast predvođena Josipovićem i Pusićkom (i zbog toga od HNES-a etički osuđeni za veleizdaju) je pokušala poštedjeti hrvatske političare od toga pa su sve učinili da takove presude uopće ne bude.

Josip Pečarić

23. 03. 2016.

ŠTO PREDsjednica SLAVI U INTERVJU JELENI LOVRIĆ: ‘KRVAVI MAJSKI BLJESAK’, PRAVOSLAVNI USKRS ILI ISMIJAVA SVOJE BIRAČE?

MARKO LJUBIĆ

Svaki predsjednik ili predsjednica s pravom poziva na zajedništvo naroda i valjda svih društvenih sastavnica oko temeljnih nacionalnih ciljeva. Da drugačije govore, ne bi bili ni razumni, ni normalni, ni odgovorni.

Za današnji detektor ponuđeno je nekoliko događaja koje se ne mogu zanemariti. Obljetnica je jedne od najvažnijih vojnih pobjeda hrvatskog naroda, koja, kao poveliki broj takvih pobjeda, nije završila u tuđoj trofejnoj sobi, jer je izrodila – slobodnu hrvatsku državu. Praznik je rada. Predsjednica Republike je, nakon eskalacije novih-starih sukoba oko događaja iz hrvatske prošlosti, dala veliki intervju Jutarnjem listu i to Jeleni Lovrić, pravoslavni je Uskrs, a ulazimo u tjedne prisjećanja na teško stradanje hrvatskog na Križnom putu.

Svi ovi događaji iako naizgled imaju različite odjeke, različita izvorišta i specifičnu interesnu uvjetovanost mogu se opet, i opet i po tko zna koji put samo i jedino svesti na temeljni problem – odnos prema temeljnim vrednotama.

Evo zašto.

Svaki predsjednik ili predsjednica s pravom poziva na zajedništvo naroda i valjda svih društvenih sastavnica oko temeljnih nacionalnih ciljeva. Da drugačije govore, ne bi bili ni razumni, ni normalni, ni odgovorni.

Međutim nigdje ni jedan predsjednik ili predsjednica ne poziva svoj narod na jedinstvo i zajedništvo sa zlom i onima koji ga žele uništiti. Pogledajmo malo društvene sadržaje koje Predsjednica poziva na jedinstvo.

Bi li smjelo biti snažnijeg i opipljivijeg nacionalnog zajedništva od proslave jedne od najvažnijih nacionalnih pobjeda, koja je izravno

označila uvod u konačnu vojnu pobjedu nad neprijateljem i u konačno oslobođenje zemlje od okupacije?

Nigdje u svijetu ne bi.

Evo što donose službene hrvatske novine, koje financira hrvatska država, koje izlaze u Zagrebu, stotinjak metara ispod sjedišta hrvatske države, koje predstavljaju zastupnici u hrvatskom Saboru, a koje se ne zovu – hrvatske.

Govorim o „Novostima“.

Ovako te novine i njen nakladnik obilježavaju veliku hrvatsku pobjedu.

Naslov je – „Krvavi majski bljesak“!

Ovako počinje priča.

„Bilo je rano jutro 1. maja 1995: djeca su još spavala kada su u selo upali hrvatski vojnici i započeli dvodnevnu vojno-redarstvenu akciju ‘Bljesak’. Toga kobnog jutra prvi je ubijen Željko Dićko. Kako je čija kuća dolazila na red, tako su njezini ukućani stradavali, uglavnom od noža ili metka u potiljak. Ugašeno je tada sedam života.... Pobijeni su i nemoćni starci. Krvava priča o stradanju samo je jedna od niza onih koje su se dogodile za trajanja te vojne akcije u svibnju 1995. godine. Više od stotinu civila koji su se mostom preko Save pokušavali domoći susjedne Bosanske Gradiške pobijeno je u izbjegličkoj koloni, na paklenoj cesti...; na neizvjesnom putu spašavanja života sustizale su ih avionske bombe, maljutke, topovske granate i snajperski meci“.

Pa dalje.

„Vidio sam vozila iz kojih su provirivali dijelovi ljudskog tijela, ali se jauci nisu čuli, pa sam zaključio da su svi stradali. I pored traktora je bio par mrtvacu, a na njemu vozač, isto mrtav. Bio je civil i na sebi je imao kožnu jaknu. ... no čuo sam kako je nekom vojniku kazao: „Nemoj me ubiti.“ Tada je odjeknuo pucanj, a s njim je zamuknuo i Ilijin glas. Po cesti je bilo razbacano najmanje 15 do 20 tijela“.

Pa novinarka poentira.

„Oni koji su nakon tog pokolja još danima pristizali govorili su o tome kako hrvatski vojnici noću bagerima sakupljaju tijela, pale ih i zakopavaju rovokopačima, nakon čega bi ispirali cestu. Velik broj pravoslavnih crkvi i imanja je opustošen i uništen. Bilo je zarobljeno oko 1450 pripadnika vojske tzv. Srpske Krajine, među kojima su

mnogi kasnije osuđeni na dugogodišnje zatvorske kazne radi ratnih zločina; nekoliko desetina zarobljenika prošlo je i specijalnu torturu u zloglasnoj splitskoj Lori...“

Kad ovo čovjek čita, nužno se nameće usporedba hrvatske vojske s ISIL-om, Boko Haramom i najkrvoločnijim skupinama koje danas vidimo na televizijskim ekranima.

Ukratko strahota.

Ali, da vidimo tko stoji iza ovih „činjenica“ i koje izvore „Novosti“ koriste za ovu čestitku hrvatskom narodu povodom proslave osloboditeljske operacije Bljesak, povodom Praznika rada i za pravoslavni Uskrs.

Izrazito je neprijateljski, ružno i prljavo, osloboditeljsku akciju HV nazvati – „krvavim majskim bljeskom“. Krvav jest bio, ali bez krvi upravo ljudi koji čine kadrovsku strukturu nakladnika „Novosti“, ne bi prestali raditi zlo koje su činili od početka 1991. godine na okupiranom području Zapadne Slavonije.

Upravo osnivači i nakladnici Novosti su s tih područja protjerali sve Hrvate i ne Srbe, počinili zastrašujuće zločine, sraznili sve katoličke i ostale nepravoslavne crkve, vjerske objekte, opljačkali sve što se moglo opljačkati i izrugivali se cijelom civiliziranom svijetu. Dakle, Bljesak je morao biti krvav jer ti ljudi nisu ni na kakav način htjeli prestati biti – zločinci.

Izvori koje službena manjinska novina srpske zajednice koristi su nekolicina nepoznatih pripadnika srpske zajednice o kojima nitko ne zna ništa, koliko su vjerodostojni, lažu li, postoje li? Ljudi koji su sudjelovali u zločinima ili mirno promatrali ubijanje, progone, rušenja i zločine koje su činile njihove vlasti na tuđem okupiranom prostoru.

Nigdje niti jednoga jedinoga argumenta za potvrdu tih izvora – nema.

Obratite pozornost na riječi koje „Novosti“ koriste: „krvavi“, „pokolj“, „nož i metak u potiljak“, „provirivali dijelovi ljudskih tijela“, „civil s kožnom jaknom“, „bageri skupljaju tijela“, „mnogi kasnije osuđeni“, „zloglasna Lora“, „nemoj me ubiti“, „pucanj“, „pravoslavne crkve opustošene i uništene“.

Tko je primjera radi Loru učinio „zloglasnom“?

Pa, između ostalih – Jelena Lovrić, sugovornica naše Predsjednice. Kako?

Višegodišnjim ponavljanjem dojmova, laži, krivotvorina, upravo ovakvih kao u „Novostima“. Konačno, uvijek je zarobljeništvo neugodno i teško, zatvori zloglasni, smrt i rat krvavi.

A kakvi bi trebali biti?

Rat o kojemu govorimo nije pao s Marsa, niti je „tragičan događaj“ kako ga recimo naziva Jokić, voditelj kurikularne reforme, niti je „bezumlje“ kako ga naziva Pupovac.

Niti je građanski kao ga naziva vođa ljevice Milanović. Ovaj rat ima svoje ime.

Zašto Jelena Lovrić nikada, zašto „Novosti“ baš nikada nisu naveli kao elementarnu činjenicu da je Srbija uz potporu većine Srba ciljano, politički, svjesno i planirano izazvala rat s namjerom oteti tuđe, uništiti, prognati, ubiti?

I da je hrvatski narod mogao izbjeći taj rat samo – odričući se svoje slobode.

To nije moj stav, to je stav UN-a, to je stav ICJ.

Predsjednica poručuje da se „zna tko izaziva“, „tko potiče“, tko ovo, tko ono

Naravno da se zna.

Samo, riječi i saznanja postaju službena državna politika i društveno pravilo tek ako su ih jasno izgovorili najviši ovlašteni državni dužnosnici.

Dakle, iako se sve zna, nužno je reći – tko, što, gdje, kad i kako? Sve drugo je blagoslov ovome što rade „Novosti“. Zatim taj list koristi kao izvor „Veritas“ koji vodi certificirani međunarodni lažov i propagandist, bivši visoki dužnosnik okupacijske i zločinačke paradržave, Srbin Savo Štrbac. Treba li objašnjenje?

Hrvatski povjesničar Ante Nazor čije su argumente i dokumente najvišom ocjenom ocijenili i najviši međunarodni pravosudni organi, kao recimo ICJ koji je napad na Hrvatsku, okupaciju i zločine počinjene tijekom napada i okupacije jasno okvalificirao kao genocidne radnje u cilju stvaranje proširenih srpskih državnih granica, navodi na temelju znanstvenog istraživanja i rada svoga kolege Ivana Brigovića, potpuno suprotne činjenice.

Činjenice!

Ne laži, besramne klevete i otvorenu mržnju kao „Novosti“. „Primjerice, u knjizi *Balkan Battlegrounds*, svojevrsnoj raščlambi ratnih događaja na području bivše Jugoslavije koju je priredila CIA, u komentaru događaja u „Bljesku“ piše da je (s obzirom na težinu napada na Zagreb i žrtve toga napada, op. a..) „predsjednik Tuđman pokazao neuobičajenu suzdržanost i nije naredio napade iz osвете na Srbe.“

Američki veleposlanik u RH Peter Galbraith je tragom međunarodnih optužbi iz Srbije, 8. svibnja 1995. posjetio Jasenovac, vidjevši pritom razrušenu katoličku i čitavu pravoslavnu crkvu i o tome izvijestio međunarodnu javnost.

Ukratko, baš sve pošto je Srbija i Srbi u Hrvatskoj uz golemu pomoć antifa objavila u Hrvatskoj, Srbiji, u svijetu je bilo laž ili golemo preuveličavanje, konstrukcija i podvala.

O tome postoje i objavljeni su tisuće dokaza.

Ali, ništa to ne vrijedi. Niti Pupovčeve Srbe i njihove pomagače na antifa ljevici to obavezuje. Laganje, varanje, prljavština, podvala i kleveta hrvatskog naroda, vojske, države te izravnih i konkretnih osoba smatra se slobodom mišljenja, manjinskim pravom, antifašizmom i ukratko- legalnom politikom.

Da se vratimo Predsjednici.

Kako ona misli ostvariti nekakvo zajedništvo između činjenica i istina, višestruko doživljenih, dokumentiranih, međunarodno certificiranih na najvišim mogućim svjetskim institucijama i teških laži, zločestoće, prljavština?

Problem je to što su ove laži, krivotvorine, prljavštine, trajne podvale, nasrtaje, mržnju i neprijateljstva godinama, još od prvih progona 1991. godine javno stvarali i promovirali Predsjedničina sugovornica Jelena Lovrić i potpuno isti ljudi s navodnog lijevog političkog spektra. A s druge strane stoji – istina i suverenistička Hrvatska koja je izabrala tu Predsjednicu nasuprot svih tih struktura. Jednostavno radi se o sukobu u kojemu je jedina dodirna točka dviju strana – nestanak i uništenje one druge.

Čovjek se mora radi očuvanja zdravog razuma i kolike tolike obične ljudske časti pitati – Predsjednice, što to mi danas slavimo? Tko smo to mi Predsjednice?

Oni koji veličaju progon, smrt, ubijanje i zločin nad hrvatskim narodom ili smo mi – hrvatski narod.

„Mi“ znademo taj odgovor, ali – predsjednica Republike ga mora javno izreći, ako je potrebno i svaki dan dok su živi i postoje – oni drugi. A tu joj neće pomoći Jelena Lovrić, jer je njena publika, a lako je vidjeti ispod teksta, Predsjednicu počastila najtežim uvredama i mržnjom kakvu je moguće zamisliti.

Jer Jelena Lovrić i publika koju je ona formirala – nikada nisu imali iluzija.

Oni su točno znali oduvijek što im je cilj i što nisu.

Kao i Pupovčevi Srbi i njihove „Novosti“.

Dakle, što nas to ujedinjuje?

<http://www.dnevno.hr/vijesti/dnevni-detektor/sto-predsjednica-slavi-u-intervjuu-jeleni-lovric-krvavi-majski-bljesak-pravoslavni-uskrs-ili-ismijava-svoje-birace>

DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.

08. 12. 2016.

ZDS ILI KAKO SE IZJEDNAČAVA AGRESOR I ŽRTVA

Koliko je bilo veliko junaštvo HOS-ovaca i koliki je strah i otuda tolika današnja mržnja prema njima svih onih koji ne vole ni hrvatski narod ni hrvatsku državu ponajbolje opisuje priča iz Dubrovnika kada su iz opkoljenog grada tražili oznake HOS-a, ako im već ne mogu poslati HOSovce, jer se agresorski vojnici panično boje tih oznaka. Oznaka na kojima stoji ZDS. Zato je logično da su se na Vulinov poziv sve srpske sluge u RH digle na noge zbog spomen ploče u Jasenovcu.

Novinar Večernjeg lista poslao je Hrvatskom memorijalno-dokumentacijskom centru Domovinskog rata upit i o ploči u Jasenovcu i pozdravu *Za dom spremni*, ali su objavili samo manji dio odgovora dr. sc. Anta Nazora. Cijeli odgovor možete naći na portalu narod.hr:

<http://narod.hr/hrvatska/vecernji-list-objavio-manji-dio-odgovora-evo-sto-povjesnicar-ante-nazor-rekao-pozdravu-dom-spremni-trgu-marsala-tita>

Dr. Ante Nazor govori i o junaštvu HOS-ovaca:

Broj pripadnika HOS-a nije bio velik u odnosu na ukupan broj hrvatskih branitelja, no razlog zašto ih poštujem leži u činjenici da su u Domovinskom ratu 1991. bili na najtežim djelovima svih bojišta u Hrvatskoj – na istočnoslavonskom, posebice na Sajmištu u Vukovaru i Bogdanovcima, Vinkovcima, Osijeku, na zapadnoslavonskom – upravo u Jasenovcu, na dalmatinskom bojištu

– npr. u Dubrovniku tijekom najtežih napada na grad, na ličkom bojištu oko Gospića, pa 1993. u Škabrnji u iznimno teškim okolnostima nakon operacije Maslenica, pa u operaciji „Zima 94“ kad je trebalo krenuti u napad, itd. Upravo ta činjenica da su dragovoljno odlazili tamo gdje su borbe bile najteže, tamo gdje mnogi koji moraliziraju o njihovim motivima i oznakama nisu imali hrabrosti biti, čini mi se važnijom od kontroverzi vezanih uz nazive pojedinih postrojbi HOS-a i sam natpis na njihovom amblemu.

Moram priznati da je nastavak njegovog odgovora potpuno nerazumljiv:

Općenito gledajući, žalosno je što neki još uvijek ne razumiju da moderno hrvatsko društvo ne može biti stabilno ako se gradi na ruševinama ideologija iz Drugog svjetskog rata koje su podijelile hrvatski narod, i ne žele prihvatiti činjenicu da je Domovinski rat najvažniji i najčvršći temelj suvremene hrvatske države, na kojem treba graditi budućnost Republike Hrvatske. Zato je potrebno isticati važnost Domovinskog rata, kao i simbole i pozdrav Domovini iz toga razdoblja hrvatske povijesti, na koje smo posebno ponosni, a simbole totalitarnih režima pospremimo u muzeje.

Tko ne razumije? Ne možeš biti ponosan na HOS-ovce, a smatrati da je njihov pozdrav simbol totalitarnog režima. Ne možeš tvrditi da je *Domovinski rat najvažniji i najčvršći temelj suvremene hrvatske države* i tvrditi kako je pozdrav najboljih naših sinova koji su izborili slobodu na način na koji dr. Nazor i opisuje u *simbole totalitarnih režima*. Jer tako i sam pokazuješ da zapravo misliš kako je Drugi svjetski rat važniji od Domovinskog rata. A to rade i srpske sluge koje napadaju ZDS, zar ne?

Ako je hrvatska država nastala na Domovinskom ratu onda se ne može reći:

Zato, ako se inzistira na zabrani pozdrava “Za dom spremni”, uz objašnjenje da je kompromitiran jer su za vrijeme Drugog svjetskog rata “ustaše pod tim pozdravom ubijale nevine ljude”, što je nažalost točno, onda se ne može zažmiriti pred činjenicom da su mnogi nevini ljudi ubijeni pod parolom “Smrt fašizmu – sloboda narodu”. Dakle, važnije od zabrana je edukacija i suočavanje s karakterom vlasti u pojedinim razdobljima hrvatske povijesti.

Educirati doista treba sve koji izjednačuju ZDS s ovim pozdravima koje spominje dr. Nazor. Morao bi nam on uz takovo izjednačavanje reći barem neke jedinice iz Domovinskog rata koje su se s tim pozdravima koristile u borbi za slobodu. A sigurno zna da su ih koristili fašistički agresori!

Zar nije tako nešto uvredljivo za HOS-ovce?

Moje iskustvo, s obzirom da sam puno pisao o ovome a i prvi sam potpisnik Peticije ZDS, jeste da se mnogi drugi branitelji ljute što se izdvajaju samo HOS-ovci uz ZDS jer su mnogi drugi branitelji koristili i umirali sa ZDS na usnama. I tada je bio napad na Domovinski rat („Bojna Čavoglave“ i Thompson).

Tako je tadašnji predsjednik Vlade RH Zoran Milanović rekao:

Potpisnicima peticije za uvođenje usklika "Za dom spremni" kao službenog pozdrava u Oružane snage RH poručio je neka pogledaju što je prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman, na skupovima kada se osnivao HDZ, govorio o ulozi Hrvata u partizanskom pokretu i što je taj pokret značio za hrvatsko nacionalno biće. Ista poruka, naglasio je, vrijedi i za HDZ, "ali i sve one koji žele vratiti Hrvatsku u mrak", istaknuvši kako nekima u državi očito smeta što stvari u Hrvatskoj idu naprijed i na bolje.

A dan prije Thompsonovog koncerta ispred njega i Predsjednice države promarširali su HOS-ovci na paradi sa zastavom na kojoj je pisalo ZDS! Dakle, službeno je ZDS pozdravljao iz svečane lože, a nije mu palo na pamet da iz poštovanja hrabrih HOS-ovaca predloži da neka jedinica HV-a njeguje tradicije HOS-a i da im službeni pozdrav bude ZDS. Kako je i mogao kada mu je ministar bio Jovanović!

S druge strane treba istaknuti i one koji itekako razumiju kako je hrvatska država nastala na Domovinskom ratu i kako doista treba iskazivati poštovanje, a ne educirati, naše branitelje i sve one koji ih istinski poštuju.

Zato pogledajte tekst Krešimira Karteka:

Viteštvo HOS-ova ratnog puta neokaljano je ratnim zločinima

<http://direktno.hr/en/2014/kolumne/69907/Vite%C5%A1tvo-HOS-ova-ratnog-puta-neokaljano-je-ratnim-zlo%C4%8Dinima.htm>

Iako je dobro pročitati cijeli tekst izdvojit ću samo dio o ZDS:

Držim, naime, da je svaka Jugoslavija u nekoj od svojih faza, pripremne, izvršne, zaključne ili svake navedene imala obilježja velikosrpstva te da je stoga dovoljno okupaciju nazvati jugoslavenskom. Činjenicu da su jedanaest mladića svoje živote, svoje ovosvjetovno postojanje žrtvovali za ideal već utemeljene demokratske Hrvatske i njezinu neovisnost implicitno spomenute organizacije i pojedinci čak spominju, ali to ne konzumiraju u punom značenju njihove žrtve. Naime, nema nikakve sumnje u to da su borovnici HOS-a bili potpuno podređeni obrani demokratske, ne nikakve drukčije, Hrvatske te da se podređenost tom cilju očitala u sporazumnim ili spontanim podređenostima zapovjedništva Hrvatske vojske. Ono što se svakako mora naglasiti jest to da su od prvog do zadnjeg, svi borovnici HOS-a bili dragovoljci u obrani i oslobođenju Hrvatske i da je viteštvo njihova ratnog puta potpuno i neokaljano, odnosno da nisu sudjelovali ni u kakvom ratnom zločinu. To se drugim riječima može nazvati i velikim doprinosom ugledu Republike Hrvatske.

Kad sve to ipak nije dovoljno, želi se secirati sastavne dijelove njihova ratnog djelovanja i vojnog identiteta te naknadnom pameću i moralom amputirati tri riječi, riječi koje su se koristile i u nekim zloćudnim dokumentima Nezavisne Države Hrvatske. Doista nisam prepoznao korištenje kovanice „za dom spremni“ u tom obliku prije uspostave NDH. Kao što nikad prije uspostave NDH nije postojala kuna kao naziv valute ili kao što nikad prije NDH Lijepa naša domovino nije imala priliku postati službenom himnom. Za vrijeme NDH tiskano je više od tri tisuće stranica Hrvatske enciklopedije, hrvatski je jezik zakratko, ali svejedno vrlo značajno, oslobođen tuđica te oplemenjen Šulekovim i Parčićevim novotvorenicama, snimljen je prvi zvučni slikopis... Sve te discipline, unatoč naporima, nisu uspješno prikazane kao ustaške jer su od iznimnog značaja za hrvatski identitet i kulturu.

(...)

Usklik „za dom spremni“, stoga, svoju je plebiscitarnu legitimaciju dobio devedesetih godina u obrani moderne Hrvatske. Kažem plebiscitarnu, jer, kao što je briljantno ustvrdio dr. Tomislav Jonjić, u situaciji ugroze od političkog i biološkog uništenja, hrvatski je

narod potražio, prepoznao i odabrao između ostalih upravo taj usklik. Zašto ujedinjeni sinovi ustaša i partizana nisu odabrali usklik „bez Boga, bez gospodara“, „za domovinu s Titom naprijed“ ili „smrt fašizmu – sloboda narodu“, to je ujedno i pitanje i odgovor.

Naposljetku, ako se ostrašćeni Jugoslaveni vode logikom da se zvijezda petokraka i savezništvo Jugoslavenske armije i četnika iz četrdesetih ne mogu nikako dovoditi u izravnu vezu sa zvijezdom petokrakom i istim savezništvom iz devedesetih, zašto im je toliko teško tu logiku primijeniti na taj usklik? Zato što se ne osjećaju dijelom hrvatskog nacionalnog kolektiva i zato što ne osjećaju ono što većina osjeća. I to je njihovo pravo u demokraciji kakvu su za njih izborili između ostalih i HOS-ovci. Problem nastaje kad oni, često iz zadržanih položaja ili pera bivših članova CK SKH, većini žele nametnuti svoj sentiment kao društvenu normu. Tada posežu i za neozbiljnim argumentima - presudama, poput one Josipu Šimuniću kojemu je suđeno po Zakonu o sprječavanju nereda na sportskim natjecanjima. Njihovo ponašanje tada izaziva društveno ogorčenje, a to je instanca koja u njihovoj doktrini predstavlja temelje revolucije. Ironično, zar ne?

*

A nema dvojbe da su oni koji napadaju HOS-ovce i njihove simbole koje su odobrile hrvatske vlasti protiv hrvatske države ili misle samo na svoje osobne interese. Jer istina je: jako je profitabilno danas biti srpski sluga u RH. Ogavno jest jer su HOS-ovci i drugi branitelji od srpske vojske u „Oluji“ napravili zečeve, ali profitabilno jest!

Vlast nudi „cjelovito rješenje“ o simbolima iz totalitarnih režima. Što nam zapravo nudi? Izjednačavanje odnosa prema simbolima koje su koristili branitelji i agresori u Domovinskom ratu!

Tako mi jedan dragi kolega i prijatelj kaže:

Mislim da je Plenkovićeva fraza o reguliranju odličan „ulaz“ u zakon koji bi zabranio zvijezdu i Tita!

Činjenica jeste da svi govore kako se pokušava izjednačiti žrtva i agresor. A u stvarnosti u RH je krivac žrtva, a slavi se agresor. Orepić sam kaže da zakonski nije reguliran odnos prema ZDS. To tvrdi i Plenković. Ali napadaju one koji koriste ZDS, a ne i one koji nose simbole agresora na Hrvatsku.

Dakle vlast, kako i kaže moj prijatelj tek pokušava izjednačiti žrtvu i agresora. A nije im ni u snu da se stvari postave na svoje mjesto: Da se fašističkim agresorima to i kaže i počne se u skladu s tim ponašati.

Josip Pečarić

PS. Obavezno pogledajte što vas pitaju pripadnici ATJ Lučko:
<http://www.dnevno.hr/domovina/dusebriznici-budite-iskreni-smeta-li-vam-hos-ov-grb-ili-njegovi-pripadnici-koji-su-se-usudili-prezivjeti-980623/>

A o HOS-ovcima kao antifašistima u pravom smislu te riječi vidjeti:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/komentari/milorade-ne-zelis-porast-ustastva-u-hrvatskoj-za-pocetak-odjei-sa-svojim-proslavama-u-srbu-980644/>

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG
NARODA, ZAGREB, 2018.**

**MARKO LJUBIĆ: HDZ I (NE)RJEŠAVANJE
PROBLEMA**

Hrvatska država je demonstrirala umijeće otklanjanja nevolja koje se praktično i već serijski pojavljuju. Neki će to nazvati vrhunskom organizacijom države, neki umijećem vladanja Andreja Plenkovića i njegove vlade, neki će u tome vidjeti zrelost demokratske države, privid i ono čemu svjedočimo na javnoj površini će zapravo potvrditi sve to, a sve je – potpuno pogriješno.

I u tome je gadan problem.

Jer, niti je problem s Agrokorom riješen tako da se vidi nekakav otklon od uzroka toga problema ili da će se neka nova kvaliteta stvoriti na temelju toga, niti je problem s realnom slabošću hrvatske vanjske politike i diplomacije riješen ponavljanjem hrvatske odlučnosti da se ne priznaju rješenja arbitraže sa Slovenijom, niti je napravljen bilo kakav pomak u rješavanju golemih problema sa Srbijom, s Bošnjacima u BiH, niti je otklonjeno bilo što, što iz hrvatske prošlosti opterećuje današnje hrvatsko društvo i državu – niti se vidi takva namjera, niti je vidljiv bilo kakav stvarni model suprotstavljanja izuzetnoj teškoj i dramatičnoj presudi Haškog suda, kojom je hrvatska državna politika urbi et orbi kriminalizirana.

Nabrajajući ove probleme, manje više uvijek se ljudi uhvate za očekivanja analize ili usmjeravanja u nekakva rješenja na tzv. visoko-političkim pitanjima, što je po svemu vrlo pogriješno. Jer uzdizanje problema na nedostupne visine, a sprječavajući rasprave o onome što je u dohvat čovjeka i njegove prosudbene moći, onemogućava se realno rješavanje najtežih izazova, koji se upravo

iz izmišljenih visina žestoko reflektiraju na – svakodnevicu. Naime, Hrvatskoj danas rade probleme milijuni kamenčića u cipeli, u tenisicama, milijuni komarčića koji zuje u gluho doba noći oko nas, dovoljno da nas uznemire i ne daju nam spavati.

Ti kamenčići, ti komarci, to zujanje i uznemiravanje ne bi bilo problem samo po sebi pojedinačno, da nije uzdignuto na sami vrh ideala demokracije, nekakve društvene slike različitih i slobodnih mišljenja, odnosno –prava, te da se ne propovijeda i nameće stav da je normalno trčati maraton s kamenčićem u tenisici.

Nije naime nikakav dokaz demokracije, niti je pokazatelj slobode mišljenja imati u studiju Otvorenog na HTV-u u postpraljkovskim trenutcima Dragu Pilsela ili Hrvoja Klasića kao „drugu“ stranu. To što oni rade nije ni demokracija, nije ni sloboda mišljenja, pogotovo ovo zadnje, jer da bi nešto bilo slobodno mišljenje – prvo treba biti – mišljenje.

A nije.

Jer gadni problemi u tzv. visokoj politici upravo se u tome vide, u tome su uzroci, a posljedicama svjedočimo svaki dan, koliko god nam ih se upravo tipujući na takve tipove ili na nesretnog Bernardića, pokušavalo prikriti i pokazati rješivim. Ništa nije rješivo s modelima u kojima su vrhunski pokazatelji demokracije i ljudskih sloboda Pilsel ili Klasić, ili Bernadić i Richembergh, niti je nešto rješivo ako navodno drugačiji od njih, aktualna hadezeova većina minutu šutnje za generala Praljka izrekne na način da se duboko umotano i usputno spomene njegovo ime u Saboru i da ne smije progovoriti o svojoj žrtvi dok ne istakne „pijetet“ za sve apstraktne žrtve, ismijavajući na taj način – smisao konkretne žrtve oduzimajući joj stvarni sadržaj. Poštovanje se može iskazati samo konkretnoj žrtvi ili konkretnim žrtvama, a ne „svim žrtvama“. Veće i otvorenije bijede nisam dugo vidio na javnoj sceni.

Pogledajte samo paradoks.

Govore o tome što bi trebalo, umjesto da vladaju

Naime, ako pročitate intervju zamjenika predsjednika HDZ-a Milijana Brkića, rijetko će tko sa suverenističke strane Hrvatske imati i najmanju primjedbu na to što je čovjek izrekao. Sve je za potpisati. Ako čitate govor profesora Miroslava Tuđmana na

komemoraciji generalu Praljku, ne preostaje vam ništa drugo nego zapljeskati. Ako čitate govor Davora Ive Stiera na predstavljanju knjige Višnje Starešine, ako čitate njegove izjave u čitavome nizu manjih ili većih kriznih situacija, ako čitate ili slušate izlaganja ostalih najutjecajnijih, bar po funkcijama i položajima, hadezeovaca, slušate govor predsjednice Republike u Vijeću sigurnosti, teške ćete uočiti nešto što nije za – potpisati.

Rekli bi ljudi u čemu je onda problem?

Ima ih više, ali najvažniji je to što oni preuzimaju posao nas komentatora, objašnjavaju, junače se u javnome prostoru, daju izjave, govore o tome što bi trebalo, umjesto da vladaju, a na vlasti su.

Rade posao za koji nisu ni izabrani ni plaćeni.

A ne rade ono što moraju.

Dakle, oni nisu politički komentatori, niti je njihov posao prvenstveno objašnjavati kakve probleme imamo, iako i to rade manje ili više neuspješno ne zadirući u samu srž. Oni su izabrani i ovlašteni politički i državni dužnosnici čiji je posao – ozbiljno, trajno, snažno i uspješno rješavati probleme, a ono što govore u javnosti prvenstveno govoriti i izboriti se za rješenja u stranačkim vrhovima i u državnim institucijama.

A to nitko ne vidi, niti se za njihov govor u tim institucijama čuje.

Niti ih tko pita – govore li to što javno ističu, u institucijama gdje se donose odluke i zašto pristaju na posve suprotne politike, ako već govore i misle to što govore?

Ima li vladajuća većina minimum kritične snage za rješavanje bilo kojega navedenoga problema, životno je bitno pitanje u ovome trenutku?

Nema!

To što uz loše komentiranje pokušavaju s tako banalnim fintama, kao što je podizanje idiotske optužnice izvršiteljima neuspjelog državnog udara raketiranjem Banskih dvora, ili što se iz nekih neobjašnjivih razloga nakon cijele vječnosti upravo sad hapsi ubojice generala Šantića u Bihaću, samo uz svu bijedu, potvrđuje namjeru nastavka banalne manipulacije, koja zbog svoje banalnosti sve više postaje prvorazredna drskost i izazov zdravome razumu naroda.

Kad sam vidio što se događa u Haškoj sudnici i napisao kratki osvrt s konstatacijom o krah Europe i nužnosti izlaska Hrvatske na izbore, upravo sam na to mislio. Jer, nema nikakve sumnje da su mogućnosti za rješavanje bilo kakve krize u ovome trenutku, ako ih je ikada i bilo s ovakvim protagonistima, potpuno istrošene u rasporedu političke moći vladajuće većine, ali da i društvena organizacija uopće, jednostavno nema dovoljno stimulirajuće okvire za stvaranje razvojne prevage.

Milorad Pupovac – eksponent srpske državne i nacionalne politike

Ne može netko zdrava razuma očekivati da će Milorad Pupovac, koji je doslovno svakim svojim političkim postupkom u Hrvatskoj pokazao i pokazuje da je klasični eksponent srpske državne i nacionalne politike, biti oslonac rješavanja bilo kakvoga bitnoga državnoga i nacionalnog hrvatskoga problema, u situaciji kad su hrvatski i srpski interesi i dalje jednako suprotstavljeni kao i prije početka srpske agresije.

A bez takvoga Pupovca vladajuća većina ne može donositi zakone. Ne može iskazivati temeljni supstrat nacionalne suverenosti.

Jednostavno, brojke to pokazuju.

Ne treba spominjati nekolicinu Haenesovaca, niti se treba naročito osvrnuti na tzv. opoziciju, prije svega na otužnu skupinu pod imenom navodne ljevice, koja je proteklih dana nakon drame u haškoj sudnici znajući da se može osloniti na slabost vladajuće većine i potpunu kapitulaciju minimuma suverenističke političke volje, nastavila u političkom diskursu tešku kriminalizaciju samih temelja hrvatske državnosti, pozivajući se na legalitet međunarodnoga poretka.

Ubijenoga u haškoj sudnici.

Postoje trenutci u povijesti naroda kada nevaljalu legalnost, domaću i međunarodnu, treba odbaciti, a u ovome trenutku se to u Hrvatskoj – mora. Jednako kao i 1991. godine.

Jer, Bernardićevo nabranje klanja djece, silovanje žena i ubijanje staraca u kontekstu priče o ratnom zločinu i izravno vezanim za zahtjev da se generalu Praljku oduzmu odličja, nije ništa drugo nego brutalno nasrtanje na same integrativne niti hrvatske državnosti.

Takvu bjesomučnu eskapadu optuživanja svoga naroda, a ne Praljka kako to nastoje ti nesretnici prikazati, vjerojatno svijet ne pamti.

Čak se ni njemački narod suočen s nacističkim strahotama nije tako samoponižavao.

Niti je tko razuman od njega to tražio.

Vratimo se sad na kamenčice u cipelama ili noćne zujalice – komarce.

Jadna je zemlja, još jasniji standardi njenoga društva u kojemu se pod plaštom demokracije ili drugačijega mišljenja, odnosno stava, na javnoj nacionalnoj televiziji kao propovjednici civilizacije pojavljuju Pilsel ili Klasić, jer to što oni i stotine sličnih koji dnevno zagušuju javni prostor, vrlo ciljano i temeljito osmišljeno godinama ponavljaju, jednostavno nije – mišljenje. S takvim ljudima i u okolnostima kad se društveno verificira ono što oni govore kao izraz mišljenja uopće, a pogotovo relevantnog mišljenja, jednostavno – zabluda je pokušati razgovarati. Jer, besmisleno je i osuđeno na beskrajno iscrpljivanje, na odreknuće elementarnog razuma, pokušati ljude koji su po definiciji morali znati sve o problemima zbog kojih dolaze u javnost i primaju plaće, kao Klasić recimo, pokušavati javno dijalogom i argumentima uvjeriti da je bilo što drugačije od onoga što su oni godinama zapravo proizvodili kao poremećaj.

Iz njihovoga javnoga rukopisa više je nego vidljivo da je njihovo poslanje – proizvodnja poremećaja.

Ismijavanje smisla

Ima li smisla Pilselu ili Klasiću objašnjavati danas, iznositi argumente koje im je general Jelić iznosio u emisiji, koje im je Višnja Starešina pokušavala predočiti kao razloge goleme nevolje u kojoj se nalazimo kao narod i zemlja, koje Klasiću svako malo iznose Nazor i kolege povjesničari?

Nema.

To je ismijavanje smisla.

A ako se ismijavanje smisla događa toliko redovito u javnosti, da to postane svrha samome sebi i nekakav uzor demokracije i slobode hrvatskoga društva, onda je to golemi problem i ciljano kreiranje besmisla i kaosa, ne samo u javnosti, javnoj memoriji, ne samo među

ljudima, nego i u temeljnim pretpostavkama za donošenja bilo kakvih relevantnih državnih i društvenih odluka na kojima počivaju bilo kakva rješenja i unaprijeđenje društvenih standarda.

Ne može se na besmislu i svojevrsnom komunikacijskom ludilu graditi ni povjerenje, ni stvaranje, ni – razum i vjera bez kojih nema ništa.

A upravo to se godinama pokušava u Hrvatskoj.

Ne može intelektualna svjetska planina akademik Pečarić pokrenuti svoju Hrvatsku, ne može ni Praljkovu, Tuđmanovu, Stepinčevu, ne može ni Jelačićevu, ni Hrvatsku Nikole Šubića Zrinskog, ne može ni Marulićevu, Matoševu, niti Thompsonovu, ako će njegova ljudska suza umivati govornice tribine u sisačkom Velikom Kaptolu, a Klasić i Pilsel zauzimati scenu nacionalne televizije.

Hrvatska je u situaciji kad je vrijeme presudno.

A Pečarić, Košić i stotine stvarnih vrednota trče šumskim puteljcima dok se antivrednote voze na državni račun – autocestama.

Ne može se onoliko brzo, snažno i efikasno promijeniti Hrvatska, ohrabriti njen narod kome treba ohrabrenje i poticaj svijesti da vrijedi, da je najmanje jednako dobar kao i ostali europski narodi, a u mnogome i daleko bolji prema mjerljivim pokazateljima i to upravo na pitanjima zbog kojega ga se globalno kriminalizira, ako će Pilsel umjesto biskupa Košića na HTV-u tumačiti katolički katekizam, ako će Pilsel, Klasić, Glavašević, Jovanović, Ercegi tisuće sličnih na HTV-u ponavljati svoje epopeje u obrani Hrvatske iako ih nikada nije bilo, izuzev sve je očitije obične zlouporabe okolnosti, pri čemu se nerijetko poseže i za klasičnim lešinarenjem uspomena na članove svojih obitelji s neupitnom časnom simbolikom u memoriji hrvatskoga naroda; a Pečarić, Košić, stotine sličnih, velikih ljudi s jasnim i neupitnim civilizacijskim stavovima pokušavati na sporednim scenama – uzdignuti svoj narod.

To je osuđeno na propast, jer nemaju ni približno jednake uvjete.

Stoga to mora odmah promijeniti hrvatska država.

Jer samo zbog toga i postoji.

Iako se u ovome tekstu spominjući nerijetko i u istoj rečenici izrazilo nedostojne političke i društvene protagoniste s uzoritim i velikim ljudima, dovodim u opasnost postati neka vrsta Zdravka Tomca, koji je pod zvučnim naslovom o hrvatstvu velikodostojnika Stepinca i

Tuđmana pokušao dodatno javno ušminkati nedostojnoga Račana i njegovu pogubnu političku ostavštinu, propovjedajući usput i uporno ponajtežu zabludu suvremene Hrvatske – vladu nacionalnog jedinstva kao pravac rješenja današnjih problema, ne vidim zapravo načina izuzev na tako radikalnim polovima – predstaviti svu tragičnost i nemoć današnje hrvatske države, uz jasnu distinkciju od Tomčevoga modela zlouporabe nacionalnih simbola.

I jedino uz tako radikalne suprotnosti, ističući ih predstaviti duboku zastranjenost elementarnih društvenih standarda.

Pilsel i Klasić

Zbog toga valja dodatno istaknuti da se nikada, baš nikada zbog društvenog značaja Pilsela ili Klasića ne bi imalo smisla osvrnuti na bilo što, što oni rade, da njihove poruke, njihova društvena pojavnost, njihovo djelovanje već godinama nije svojevrsna pretežitost, da ono što oni predstavljaju ne čini praktično nekakvu vrstu službene javnosti. Jer da su – usamljeni, da nisu pretežitost, bili bi neka vrsta društveno-scenskih zabava na trgovima.

Ali, nisu.

Oni na žalost predstavljaju sadržaj pretežite države danas.

Nikome ne bi bili problem, niti bi vrijedili osvrtu i bilo kakve pozornosti da zalažući vlastitu imovinu lunjaju Hrvatskom i urlaju ulicama što god hoće.

Tada bi zapravo bili ono što stvarno jesu. A ovako, oni su javni, stalni izraz nevjerojatne deformacije hrvatske državnosti i društvenih standarda, jednako kao i navodna politička ljevica u Saboru, koja nasrćući na Praljka, na njegove zasluge, na njegovu simboliku, zapravo jasno i zorno pokazuje da u Hrvatskoj baš nikada, od prvoga dana osamostaljenja suvremene države nismo imali problem ili konflikt ljevice i desnice, nego suverenističkih hrvatskih i antisuverenističkih antihrvatskih snaga, koliko se god one umivale ili samoprogllašavale antifašističkim, liberalnim ovakvim ili onakvim.

A iz takvoga konflikta ne rađa se stvaranje civilizacijske kvalitete, nego samo i jedino, ili paraliza društvenih potencijala ili uništenje nacionalne slobode.

Bit svih hrvatskih nevolja je u legalizaciji goleme suprotstavljenosti potrebe, želje i nastojanja da hrvatski narod ima svoju državu i upravlja svojom sudbinom s jedne strane, i histerične mržnje i nasrtaja na svaku pomisao takvoga prava i ciljeva hrvatskoga naroda s druge strane.

A ponajviše je problem u tome što dvadeset i šest godina nakon uspostave države, danas njenim institucijama, svim relevantnim državnim instrumentarijem, javnim i društvenim strukturama nepodnošljivo pretežito i smrtonosno opasno upravljaju antisuverenisti i promotori nevaljalosti hrvatskoga naroda.

Zato imamo nevjerojatnu inverziju, da HDZ i njegovi najutjecajniji političari tumače probleme, komentiraju i govore što bi trebalo uraditi, umjesto da donose odluke koje propovijedaju. A odlučivanje su prepustili nekome drugome. Naravno, ako im je uopće više moguće vjerovati da govore ono što misle, jer koliko god bile njihove poruke prihvatljive, to ga dođe kao slušati propovijed svećenika koji svaki dan praktično dokazuje da ne vjeruje u Boga, ili pristajati na tumačenje kršćanskih vrednota iz katekizma ispod pazuha Drage Pilsela, ili povijesnih vrednota iz „istraživanja“ Hrvoja Klasića.

To kometiranje i preustroj državnih dužnosnika i političara u komentatore, pokazuje da HDZ nema ni snage ni volje riješiti bilo koji problem suvremene Hrvatske, da je krajnji trenutak da bar pokušaju spasiti čast, poduprijeti izvanjske pokušaje za promjenu izbornoga sustava i dolazak u zakonodavni dom ljudi koji se neće bojati vjerovati sebi i koji neće klečati pred svjetskim prljavštinama umotanim u legalne – celofane. HDZ kakvom svjedočimo danas zapravo sve više postaje kolektivni Stipe Mesić.

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/m-ljubic/28278-m-ljubic-hdz-sve-vise-postaje-kolektivni-stipe-mesic.html>

GOSPODINE JURATOVIĆU VI NISTE GAULEITER U HRVATSKOJ!

Piše : GOJKO BORIC

Nerado sam prihvatio zadatak koji mi je postavio gl. urednik ovog tjednika Ivica Marijačić da se osvrnem na članak što ga je objavio zastupnik Socijaldemokratske stranke Njemačke (SPD) u Bundestagu Josip Juratović na platformi Zaklade Friedrich Ebert, a požudno ga prenijeli bošnjački nacionalisti u svojim medijima. Gosp. Juratović često se ponaša kao njemački *gauleiter*, stranački namjesnik njegova SPD-a u Hrvatskoj, što nitko u našoj Republici ne može prihvatiti jer smo takvih *gauleitera* imali previše u Drugom svjetskom ratu. Njemački zastupnik Juratović osvrće se u svome tekstu na presudu hrvatskoj b-h Šestorki u Haagu i samousmrćenje Slobodana Praljka, potpuno se slažući s odlukom toga više nego nesigurna Tribunala. Smeta ga što je general Praljak u Hrvatskoj poštovan kao junak. Nije mu jasno da svatko može drukčije shvatiti i izražavati se o bilo kojem ljudskom sudu, pa i onom u Haagu, koji se naveliko kompromitirao kao što možemo čitati u dvije izvrsne studije Davora Derenčinovića i Ante Nazora u dvotjedniku Matice hrvatske „Vijencu“ od 7. prosinca koje neuki Juratović očito nije pročitao jer mu hrvatski nije prvi jezik. Za vjernike je samo Bog nepogriješiv, a ne nekakvi s brda i dola skupljeni suci u Haagu koji o nama pojma nemaju i koji su u svojoj presudi samo prepisali optužnicu, neki jednom donosili drastične presude, drugi s istim sadržajima oslobađajuće, pa je već radi toga taj Sud trebalo ukinuti radi obične nesposobnosti, no nekome su te presude očito trebale da bi svratili pozornost sa svojih propusta u tzv. posljednjem jugoslavenskom ratu, a riječ je o državama koje svoje časnike i civile nikad ne bi izručile nekom međunarodnom tribunalu .

Juratović napada kako piše nacionaliste, (to je najlakša optužba da se nekoga diskvalificira istovjetna onoj da je on udbaša) da krivotvore presudu pojedincima pretvarajući je u presudu cijelom hrvatskom narodu. Istina je da haaški Tribunal nije sudio državama i narodima, ali je preuzevši izmišljeni pojam tužiteljice Carle del

Ponte o „udruženom zločinačkom podhvat“ presudu kolektivizirao spominjanjem visokih hrvatskih dužnosnika Tuđmana, Šuška i Bobetka, a to nije ništa drugo nego optužba protiv Republike Hrvatske, kako piše u presudi, da je izvršila agresiju na Bosnu i Hercegovinu i okupirala neke njezine dijelove. I to nije shvatio površni Juratović koji se previše miješa u hrvatske unutarnje poslove kao da je Republika Hrvatska kopija zlosretne NDH. Kako mi je pričao bivši predsjednik Hrvatskog svjetskoga kongresa u Njemačkoj Mijo Marić, Juratović je nakon prvostupanjske presude Gotovini i Markaču nastojao svim sredstvima spriječiti putovanje ohrabrenja hrvatskih državljana u Njemačkoj u Haag, tvrdeći da su ti časnici i slavni generali ratni zločinci. Nakon što su oslobođeni sve krivnje Juratović se nije radi svojih skakanja pred rudo ispričao hrvatskoj zajednici u Njemačkoj. Jedan pošvaobljeni bivši Jugoslaven ne može griješiti, mi mali Balkanci, po njemu smo valjda ljudi nižeg morala iliti *Untermenschen*, prema ideologiji koja kako izgleda nije mrtva ni kod nekih njemačkih socijaldemokrata. Zanimljivo je da mu se u članku ušuljao nacistički pojam *Lebensraum*, životni prostor koji bi u Federaciji BiH trebali dijeliti Hrvati i Bošnjaci, a ne želi znati da su Hrvati pod udarcima b-h Srba i Bošnjaka brojčano gotovo prepolovljeni i da nemaju ni takva prava kao nacionalne manjine u Europskoj Uniji.

Možda bi *Herr* Juratoviću trebalo biti poznato, kako je pisao lijevo-liberalni „Spigel“, da je na tisuće njemačkih ratnih zločinaca izbjeglo kaznu i živjelo pod krivim imenima kao „ugledni građani“, što se saznalo tek poslije njihove smrti prema njihovim pravim imenima na grobovima, te da ni jedan nacistički sudac nije izveden poslije 1945. pred lice pravde. Netko s takvom političkom pozadinom nema moralno pravo Hrvatima dijeliti lekcije. Žalosno je što u tom pogledu „Večernji list“ daje prostor članu Bundestaga Juratoviću, koji je, usput rečeno, na prošlim izborima izgubio svoj izborni okrug i ušao u parlament samo preko stranačke liste, a njegov SPD doživio najveći poraz na izborima u svojoj povijesti. SPD i Juratović su politički gubitnici i morali bi nastupati nešto skromnije i prema strancima u svojoj zemlji koja inače vrlo cijeni hrvatsku *community* u Njemačkoj kao poštene i marljive ljude koji u nekim stvarima, kao u kriminalističkim statistikama i uspjesima u školama,

stoje bolje nego Nijemci premda su do svojih uspjeha došli s mnogo više truda.

Pišući o završetku rada haaškog Sudišta ugledi „Frankfurter Allgemeine Zeitung“ ima drukčije mišljenje o Tribunalu i generalu Praljku nego *Herr* Juratović kad piše „kako je Slobodan Praljak koji se dragovoljno predao Sudu, što se često zaboravlja, pokazao prema Međunarodnom kaznenom sudištu više poštovanja nego brojni pa i zapadni političari...Praljka se u Hrvatskoj slavi kao junaka – pa i to pokazuje težak položaj Suda. Njega je doduše obvezno postavilo Vijeće sigurnosti UN-a, ali on je ostao stran narodima Balkana u čije je ime govorio.“ Zaključno možemo reći da je Josip Juratović među Hrvatima u Njemačkoj poznat i po tome što je godinama držao predavanja u jugoslavenskim klubovima o „najvećem sinu naših naroda i narodnosti Josipu Brozu Titu“, premda je morao znati da je on jedan od deset najvećih zločinaca 20. stoljeća ili kako je rekao veliki državnik Konrad Adenauer „obični drumski razbojnik“. No očito se zastupnik SPD-a bolje osjeća među titovcima nego hrvatskim demokratima koji bi ga trebali izbjegavati kao mrzitelja naroda iz kojega, nažalost, potječe.

Hrvatski tjednik , 28. 12. 2017.

DR. SC. ANTE NAZOR**NAKON PRESUDE ŠESTORICI
BOSANSKOHERCEGOVAČKIH HRVATA –
ŠTO O RATU U BOSNI I HERCEGOVINI
KAŽU POVIJESNI IZVORI**

**„SUCI, SLOBODAN PRALJAK NIJE RATNI
ZLOČINAC. S PRIJEZIROM ODBACUJEM
VAŠU PRESUDU“**

Na znakovit datum, 29. studenoga 2017, u Haagu je, kao zadnja u mandatu privremeno uspostavljena Međunarodnog kaznenog suda za područje bivše Jugoslavije, pročitana drugostupanjska presuda šestorici Hrvata za događaje u Bosni i Hercegovini u razdoblju od siječnja 1993. do travnja 1994: Jadranku Prliću, Bruni Stojiću, Valentinu Čoriću, Slobodanu Praljku, Milivoju Petkoviću i Berislavu Pušiću. Tom je presudom spomenutoj šestorici hrvatskih dužnosnika zapravo u najvećem dijelu potvrđena prvostupanjska presuda iz 2013, u kojoj su optuženi na ukupno 111 godina zatvora. No samo izricanje presude, a sada možemo reći i cjelokupni rad takva suda, obilježio je junački i moralni čin hrvatskoga generala Slobodana Praljka, koji je s prijezirom odbio odluku sudaca da je ratni zločinac i život pod takvom, nepravedno mu nametnutom stigmom.

Osnivanje spomenutoga MKSJ-a u Haagu načelno sam, a sad vidim i naivno, smatrao civilizacijskim iskorakom, kao upozorenje da će počinitelji ratnih zločina biti kažnjeni, ne pomišljajući da će tumačenje zapovjedne odgovornosti biti ovako široko. Na kraju, nakon što se na spomenutom Haškom sudu nije proveo postupak protiv vrha JNA i KOS-a u predmetu Vukovar, nakon što srpskom generalu (JNA/VRS) Mladiću nije suđeno za zločine u Hrvatskoj (uostalom, kakva je to pravda kad se osudi „izvođač radova“, a njegovo djelo – Republika Srpska – ostane netaknuta), nakon

lakrdije s četničkim vojvodom Šešeljem, nakon maltretiranja nevinih ljudi koji su privedeni kao zločinci, a potom nakon višegodišnjega boravka u zatvoru pušteni, bez prave isprike (ne mislim samo na besramno suđenje generalima Gotovini i Markaču), nakon što se Beogradu pomoglo sakriti cjelovitu istinu o ulozi tadašnjega srbijanskog vodstva u zločinima u BiH te nakon što je 29. studenoga 2017, nakon trinaest godina (!) trajanja postupka, izrečena ovakva drugostupanjska presuda šestorici Hrvata, može se primijetiti golem raskorak između želje da se „individualizacijom krivnje kazne počinitelji zločina i zadovolji pravda, kako bi žrtve dobile moralnu zadovoljštinu“ i načina na koji se to provodilo. Zapravo, i sama činjenica da MKSJ nema mandat za određivanje uzroka rata u Hrvatskoj i BiH (tko je započeo rat, tko je agresor?!) pokazuje da su u pravu bili oni koji su od početka rada toga suda upozoravali na narodnu izriječku o „pravu i pravdi“.

Na nepravedan sadržaj drugostupanjske presude šestorici Hrvata priopćenjem je reagiralo i Predsjedništvo Hrvatskog narodnog sabora BiH, upozorivši pritom na moguće dalje posljedice: „Ukoliko se već odlučilo koristiti tezu o udruženome zločinačkom pothvatu (UZP), odgovorno tvrdimo kako su se sva tri navedena vida UZP u istoj ili većoj mjeri mogla i trebala primijeniti i na civilna i vojna rukovodstva Bošnjaka u BiH te ostalih država koje su na različite načine bile uključene u rat u BiH. Stoga ponavljamo kako je UZP apsurdna optužba i ideološko-politički konstrukt izmišljen zbog toga jer Tužiteljstvo nije raspolagalo konkretnim dokazima i činjenicama na osnovu kojih bi bilo moguće utvrditi pojedinačnu i individualnu krivnju optuženih dužnosnika HZ/HR HB i zapovjednika HVO-a. (...) Duboko potreseni gestom generala Praljka, ali svjesni i političke odgovornosti prema hrvatskom narodu i državi Bosni i Hercegovini, posebno upozoravamo na mogućnost da se UZP kao očiti ideološko-politički konstrukt pokuša iskoristiti kao argument za nastavak višegodišnje kontinuirane prakse pravnog i političkog nasilja nad Hrvatima u BiH, odnosno, prakse kršenja i oduzimanja ustavnih, institucionalnih i političkih prava Hrvatima u BiH koju provode zastupnici bošnjačko-bosanskih unitarističkih, majorizacijskih, hegemonističkih i šovinističkih politika potpomognuti određenim predstavnicima međunarodne zajednice u BiH. Sve njih podsjećamo

kako su Hrvati u BiH konstitutivan narod. Konstitutivnost Hrvata je zapisana u Daytonskom sporazumu i Ustavu BiH, te potvrđena višekratnim odlukama Ustavnog suda BiH.“

Okretanje teza

Ovakvom presudom šestorici Hrvata za događaje u BiH, koja sugerirajući udruženi hrvatski zločinački pothvat potpuno ignorira povijesne činjenice, spomenuti Haški sud zapravo je presudio sam sebi. Pritom nitko objektivan i ozbiljan ne negira da su i pripadnici hrvatskih snaga počinili zločine nad pripadnicima drugih naroda, što je sramotno i što je za osudu. No, pravda se ne može postići nepravednim presudama ljudima koji zločin nisu počinili, niti su ga planirali ili zapovjedili, samo zato da bi se zadovoljila politička odluka da treba kazniti i nekoga od „visokih dužnosnika“ s hrvatske strane. Hrvatska zajednica Herceg-Bosna osnovana je, u skladu s odredbama Ustava BiH, iz nužde u razdoblju kad središnja vlast u BiH nije mogla zaštititi hrvatski narod od velikosrpske agresije. Jednako tako, Hrvatska republika Herceg-Bosna osnovana je u skladu s planovima međunarodne zajednice o unutarnjoj podjeli BiH (o razlozima njezina osnivanja i njezinu djelovanju vidi: Jadranko Prlić, Prilozi za povijest Hrvatske republike Herceg Bosne, Mostar, 2017). Zahvaljujući Hrvatima BiH je na referendumu stekla uvjete za priznanje, a Hrvati i Hrvatska najzaslužniji su što se BiH uspjela obraniti od velikosrpske agresije. Taj hrvatski obrambeni, a potom i oslobodilački pothvat Haški sud ne spominje, a ističe samo razdoblje od siječnja 1993. do travnja 1994, koje nije moguće razumjeti bez spoznaje o događajima iz prethodnog razdoblja.

Višegodišnja medijska kampanja o zločinima Hrvata u BiH i odgovornosti hrvatskoga vodstva za „pogrešnu“ politiku prema BiH razlog je što i danas u dijelu hrvatske javnosti postoji snažna percepcija o negativnoj ulozi Hrvatske i Hrvata u ratu u BiH. Umjesto teze „da je drugostupanjska presuda šestorici Hrvata konačan epilog pogrešne hrvatske, odnosno Tuđmanove – HDZ-ove politike u BiH“, kako su to ovih dana prokomentirali neki političari, nameće se zaključak da je ona epilog dužeg razdoblja specijalnog rata protiv Hrvatske i Hrvata u BiH tijekom kojega su u medijski

prostor ubačene brojne laži, dezinformacije i poluistine, a prešućeno je mnogo toga.

Svaki zločin treba osuditi, a njegove počinitelje kazniti – neovisno o njihovoj nacionalnoj i vjerskoj pripadnosti, te izraziti sućut prema svim nevinim žrtvama u ratu u RH i BiH, no činjenica je da su zločini nad Hrvatima u BiH uglavnom medijski prešućeni ili umanjivani, iako nisu bili ništa manje brojni ni rasprostranjeni od onih za koje se optužuju Hrvati. Istina je da su zločini koje su počinili pripadnici hrvatskih postrojbi u Ahmićima i Stupnom Dolu te zatvaranje i protjerivanje Bošnjaka-muslimana na pojedinim područjima BiH pod nadzorom hrvatskih snaga privukli veliku pozornost politike, medija i međunarodnog Tribunala u Haagu, za razliku od zločina koje su počinili pripadnici Armije BiH nad Hrvatima u Trusini (istoga dana kad je počinjen i zločin u Ahmićima) i drugim naseljima u općini Konjic, Doljanima (općina Jablanica), Gornjem Vakufu, Bugojnu i okolnim naseljima (Gračanica, Vučipolje...), Dusini, Šušnju i drugim naseljima u općini Zenica, Zavidovićima, Kiseljaku (Žepče), Kiseljaku kraj Sarajeva, Varešu, Kaknju i okolici, Vitezu i okolnim naseljima (Križančevo Selo, Buhine kuće, Brdo – Zabilje, Bobaši...), Busovači i okolici, Novom Travniku i okolnim naseljima (Rastovci, Zenepići...), Travniku i okolnim naseljima (Maljine, Čukle, Dolac...), Uzdlu i Hudutskom (općina Prozor), Gračanici, Fojnici i okolnim naseljima (Polje Šćitovo, Ostružnica...), čak i u Grabovici, duboko iza linije bojišta, na teritoriju pod kontrolom Armije BiH (općina Mostar), dijelu Mostara, i drugim naseljima. Prema podacima iz izvora „najmanje sedam puta više civila Hrvata i zarobljenih pripadnika HVO-a ubili su ‘neki’ pripadnici ABiH, nego što su ‘neki’ pripadnici HVO-a ubili civila Muslimana – Bošnjaka i zarobljenih pripadnika ABiH“, a isti omjer navodi se i kod međusobnog protjerivanja.

Prešućeno je i u hrvatskoj javnosti malo poznato čak i ubojstvo osmero hrvatske djece u Vitezu, među koje je 10. lipnja 1993, oko 20.45 sati, pala mina kalibra 120 mm ispaljena iz smjera položaja Armije BiH na prostor zaštićen od snajpera, na kojem su se redovito igrala djeca, hrvatska i muslimansko-bošnjačka. Toga dana nije bilo nijednog muslimansko-bošnjačkog djeteta. Videosnimke toga ubojstva, koje je snimila lokalna TV Vitez, ni jedna inozemna TV-

kuća nije htjela objaviti... (Srećko Stipović, Terorizam bez kazne – stradanje Hrvata Lašvanske doline, 1992–2014, Vitez, listopad 2014.)

Koliko ljudi u Hrvatskoj zna za sudbinu srednjobosanske Kate Šoljić, Hrvatice Anice Jurić iz Kovača, kojoj su pripadnici Armije BiH na Sv. Antu 1993. naočigled ubili supruga i tri sina? Jednako tako, u medijima se malo govorilo o zatvaranju i protjerivanju Hrvata na područjima pod vlašću Bošnjaka-Muslimana, a tijekom rata bošnjačko-muslimanske vlasti uspostavile su 331 logor i zatvor, u kojima je bilo zatočeno 14.444 Hrvata, od čega su 10.346 bili civili, a 4098 vojnici. Od toga broja 632 logoraša i zatvorenika su ubijena, a njih 50 okrutno je pogubljeno na ritualan način. Nije se isticao ni podatak, koji je također zanemario Haški sud, da je s područja pod kontrolom HVO-a prognano i izbjeglo 52.000 Bošnjaka, a da je s područja pod kontrolom ABiH prognano i izbjeglo 172.000 Hrvata. S „hrvatskih područja“ otišlo je 9,12%, s „muslimanskih područja“ 43,10%, a sa „srpskih područja“ 47,40% od ukupnog broja prognanih i raseljenih osoba u BiH.

Navedeno vodi zaključku da su u hrvatskom medijskom prostoru, kad je riječ o BiH, svjesno prevladavale informacije o žrtvama jednog naroda kako bi se politika vodstva drugog naroda – Hrvata – mogla prikazati kao zločinačka. Naglašavam da ovo govorim kao osoba koja smatra da je velikosrpska politika glavni uzrok stradanja u Hrvatskoj i BiH te kao osoba koja je vjerovala u mogućnost zajedničkoga hrvatsko-muslimanskog otpora zajedničkom agresoru u BiH. Nakon svega, samo iskreno suočavanje vodstva svakoga konstitutivnog naroda u BiH sa zločinima koje su počinili pripadnici postrojbi vlastitih oružanih snaga može osigurati mirnu budućnost u BiH, čiji stanovnici trebaju živjeti jedni uz druge.

Konstruiranje hrvatske krivnje

Činjenica je i da bi većina odluka, odnosno objašnjenja odluka Žalbenoga vijeća kojim se opravdava teza o UZP-u, pala u svakoj ozbiljnijoj znanstvenoj raspravi. Stoga je tvrdnja da je udruživanje Hrvata u Hrvatsku zajednicu / republiku Herceg-Bosnu zločinačke naravi, kao i pomoć koju je pritom pružilo hrvatsko vodstvo, za Hrvate neprihvatljiva i uvredljiva. Budući da ovdje nema dovoljno

prostora za cjelovitu i detaljnu raščlambu, samo ću se osvrnuti na neke navode iz priopćenja Tužiteljstva nakon proglašenja drugostupanjske presude. Primjerice, da je „Žalbena vijeće potvrdilo zaključke Raspravnog vijeća da su ključni članovi tadašnjeg čelništva Hrvatske, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, ministra obrane Gojka Šuška i Janka Bobetka, visokog generala Hrvatske vojske, dijelili zločinački cilj da etnički očiste bosanske muslimane i doprinijeli ostvarivanju tog cilja“. Ta netočna teza temelji se na necjelovito prikazanim izvorima, posebice na selektivno prikazanim transkriptima razgovora iz Ureda predsjednika. U zaključcima o tadašnjoj „pogrešnoj“ politici hrvatskoga vodstva prema BiH vidljivo je da Haško tužiteljstvo, kao i dio političara i povjesničara u Hrvatskoj, koji ni danas ne smatraju da je za raspravu o sadržaju transkripata iz Ureda predsjednika potrebno pročitati barem neke od njih, potpuno zanemaruje sadržaj razgovora između hrvatskoga predsjednika Tuđmana i predsjednika bošnjačko-muslimanskog dijela Predsjedništva BiH Alije Izetbegovića, u kojima je on zastupao ultimativan i isključiv stav da će BiH „biti građanska država ili će biti građanski rat“! O tome govore brojni izvori objavljeni u novoj knjizi Miroslava Tuđmana, Druga strana Rubikona – politička strategija Alije Izetbegovića (Zagreb, 2017).

Fokusirajući se uglavnom na predsjednika Tuđmana i traženje krivnje Hrvatske, mnogi su „zaboravili“ da se korijeni Izetbegovićeve doktrine nalaze u njegovoj Islamskoj deklaraciji, koju je napisao 1969–1970. Za njega su nacionalni interesi nelegitimni u višenacionalnoj BiH te se zbog toga uporno zalagao za jednu, unitarnu Bosnu i Hercegovinu, bez tri konstitutivna naroda i bilo kakvih entiteta na nacionalnoj osnovi.

Jednako tako, Tužiteljstvo je u priopćenju istaknulo da je zajednički cilj sudionika UZP-a bio „preuzimanje kontrole nad teritorijem u BiH“ kako bi se „omogućilo ujedinjenje hrvatskog naroda u Hrvatskoj i BiH“ te da je zbog toga, između ostaloga, u navedenim općinama „prisilno raseljena desetina hiljada bosanskih Muslimana“, od siječnja 1993. do travnja 1994. No takvoj tezi suprotstavlja se pitanje kako je Žalbena vijeće moglo zanemariti činjenicu da su upravo Hrvati pristali na sve prijedloge unutarnje

podjele BiH, kao i da su potpisali Washingtonski i Daytonski sporazum, što izravno negira spomenutu tvrdnju Tužiteljstva. I sam pogled na memorandum i pečate Hrvatske zajednice, a poslije i republike Herceg-Bosne, na kojima se uvijek na početku nalazi naziv države – „Bosna i Hercegovina“, a potom naziv zajednice/republike Herceg-Bosne, govori o ciljevima hrvatskoga vodstva. Činjenica da naziva države Bosne i Hercegovine nema na memorandumima i pečatima Republike Srpske, jasno pokazuju kakve su namjere bile srpskoga vodstva u BiH, i upozoravaju da ih nije primjereno poistovjećivati s politikom hrvatskoga vodstva.

Izvori govore drukčije

Također, dok se govori o prisilno raseljenim muslimanima, prešućuje se podatak da su u istom razdoblju pripadnici Armije BiH i mudžahedini na području Središnje Bosne, koje se prema planu međunarodne zajednice trebalo naći u hrvatskoj provinciji, protjerali više od 150.000 Hrvata i ubili 1051 Hrvata, od toga 121 dijete. Zar to nije UZP, zar nije očigledna namjera Armije BiH da spomenuto područje osvoji i etnički očisti od Hrvata, o čemu svjedoče izvori o sastancima i planovima zapovjedništva Armije BiH, te provedba i ciljevi operacije „Neretva ‘93“?

Oružani sukob između Hrvata i Bošnjaka-Muslimana u BiH nije moguće objektivno ni cjelovito prikazati ako se ne razumije što je rat, odnosno ako se zanemaruju vojni i sociološki aspekti rata. Sukladno tomu, američki vojni povjesničar Charles R. Shrader u svojoj knjizi Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni – vojna povijest 1992–1994. (Zagreb, 2004) zaključio je da su „ključne činjenice o muslimansko-hrvatskom sukobu na tom području temeljito iskrivljene zbog raznih ideologijskih, političkih i društvenih i osobnih interesa“, da su rijetki koji su pisali ili govorili o tom sukobu, posebice novinari, „bili dovoljno osposobljeni ili spremni činjenično stanje analizirati i o njemu točno izvještavati“ te da „svatko tko zna išta o vojnim pitanjima (i o dokazima) nikad ne bi zaključio da su Hrvati započeli sukob u središnjoj Bosni“, odnosno da je „ICTY pogrešno presudio da je postojao veliki plan etničkog čišćenja tog područja od Muslimana“, jer je „zapravo bilo sasvim obratno“. Uostalom, omjer snaga Armije BiH i HVO-a u

središnjoj Bosni bio je znatno u korist Armije BiH – od 6:1 do 9:1, posebice nakon što se na području Travnika, Bugojna, Zenice i u Lašvanskoj dolini do kraja 1992. našlo najmanje 70.000 Bošnjaka – Muslimana protjeranih s teritorija pod kontrolom srpskih snaga, koje je trebalo zbrinuti i osigurati im krov nad glavom (Slobodan Praljak, Pomoć RH Muslimansko-Bošnjačkom narodu i Armiji BiH tijekom 1991.–1995., Zagreb, lipanj 2007).

Shrader drži da je vrlo rano, „već u jesen 1992, muslimansko vodstvo u Sarajevu donijelo strategijsku odluku o pokretanju rata protiv Hrvata, zato što su oni bili slabiji od Srba”, a pritom se poziva na izjave prvoga načelnika Glavnog stožera Armije BiH generala Sefera Halilovića i njegovu knjigu Lukava strategija (Sarajevo, 1997). U prilog tomu govori i podatak da je zapovjednik Armije BiH Sefer Halilović već potkraj prosinca 1992. u Sarajevu, u sjedištu Prvog korpusa u Ulici Danijela Ozme, na sastanku zapovjednika Armije BiH održao govor te uzviknuo: „Naš barjak će se viti u Pločama!” (Slavko Zelić, HVO u obrani Sarajeva 1992/3, ZG–Mostar). Dakle, izvori jasno pokazuju da je Armija BiH imala planove za napad na Hrvate i HVO prije siječnja 1993, odnosno razdoblja u kojem je, prema tvrdnji Haškoga suda, počela provedba hrvatskoga UZP-a!

U tom kontekstu treba spomenuti da tvrdnja iz priopćenja Haškoga tužiteljstva da su dijelovi Hrvatske vojske „direktno sudjelovali u sukobu u Bosni i Hercegovini“ prešućuje činjenicu da oni nisu angažirani u BiH radi promjene granica i pripajanja dijela teritorija Hrvatskoj, kao srpske snage u RH, nego radi obrane hrvatskih područja i autonomne jedinice unutar BiH, prvo od agresije srpskih snaga na BiH, a potom od napada brojčano nadmoćnijih snaga Armije BiH, čiji je cilj bio izlazak na more te eliminacija Hrvata iz središnje Bosne i područja uz Neretvu. S obzirom na to da u razdoblju koje Haško tužiteljstvo uzima kao sporno (siječanj 1993–travanj 1994) broj angažiranih dragovoljaca i snaga iz HV-a u BiH, u sukobu s bošnjačko-muslimanskim postrojbama, koje su popunjavali i mudžahedini pridošli iz raznih islamskih država, nikada nije bio veći od 1400, maksimalno 1800 ljudi (ako se ne gleda samo pješaštvo na liniji), i laicima je jasno da te snage nisu bile

dovoljne ni za kvalitetnu obranu, a kamoli za agresiju na drugu državu.

O tome zašto je došlo do sukoba Armije BiH i HVO-a mišljenja se razlikuju, iako cjelovito pregledani izvori nedvojbeno pokazuju da je hrvatska politika prema BiH bila jasna u pokušaju zaštite hrvatskoga naroda, ne dovodeći u pitanje međunarodno priznate granice te države. Na kraju, politika tadašnjega hrvatskoga vodstva prema BiH, odnosno prema drugim narodima u BiH, bez koje Bosna i Hercegovina ne bi opstala kao država, može se prikazati kroz govor ratnog ministra obrane Gojka Šuška, Hrvatima iz BiH, na skupu u Livnu: „Vi niste pomogli ni hrvatskom narodu u Herceg-Bosni, ni hrvatskoj republici koja je matica svih Hrvata, ako Musliman u Livnu i Srbin u Mostaru ne bude imao ista prava kao i Hrvat, jer to je samo garancija da će Hrvat u Sarajevu i Hrvat u Banjaluci i Hrvat u Zenici imati svoja prava. I ako oni prema nama učine zločin, onda dokažimo da nas ni vjera, ni civilizacijska tekovina nije uputila na to i neće dozvoliti da im uzvraćamo istom mjerom.“

To je bila politika hrvatskog vodstva i Hrvata prema BiH!

dr. sc. Ante Nazor

Vijenac

<https://www.hkv.hr/vijesti/komentari/28291-nakon-presude-sestorici-bosanskohercegovackih-hrvata-sto-o-ratu-u-bosni-i-hercegovini-kazu-povijesni-izvori.html>

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK III. S PRIJEZIROM ODBACUJEM
VAŠU PRESUDU, ZAGREB, 2018.**

**ANTE NAZOR: OVA PRESUDA JE RUGANJE
PRAVDI I RUGLO OD PRAVA**

Ravnatelj Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata **Ante Nazor** oslobađajuću presudu Vojislavu Šešelju ocijenio je sramotnom, dok su u Centru za suočavanje s prošlošću Documenta šokirani odlukom za koju kažu da predstavlja proturječje međunarodnoj praksi zbog čega izražavaju solidarnost sa svim žrtvama rata u Hrvatskoj i BiH.

„Sramota! Ova presuda nije samo potvrda da pravo i pravda nisu uvijek isto, ona je ruganje pravdi i ruglo od prava!“, napisao je u odgovoru Hini Ante Nazor, nakon što je u četvrtak raspravno vijeće Međunarodnog kaznenog suda oslobodilo vođu srpskih radikala Vojislava Šešelja po svim točkama optužnice za ratne zločine u Hrvatskoj, Vojvodini i BiH.

Nazor smatra da izvori, za razliku od haških sudaca, jasno osuđuju Šešelja kao četnika koji je pozivao na ubojstva i protjerivanje Hrvata, Muslimana i svih koji nisu podržali velikosrpski projekt, koji je sam priznao da je organizirao srpske postrojbe koje su po RH i BiH počinile zločine s ciljem stvaranja Velike Srbije do linije Virovitica-Pakrac-Karlovac-Ogulin s dijelom Gorskog kotara-Karlobag.

„Ili suci nisu čitali izvore ili je od pravde važniji politički trenutak, u kojem bi osuda Šešelja istodobno značila osudu ondašnjeg i sadašnjeg srbijanskog vodstva, a Srbija je danas važna geopolitička točka“, kazao je Nazor, dodavši da samo na taj način može objasniti takvu presudu.

Za Nazora ta presuda poprima i dimenzije lakrdije. „Kad se sjetim prvostupanjske presude šestorici Hrvata za događaje u BiH, onda ovakva presuda poprima dimenzije lakrdije, jer dok su oni koji su obranili BiH od velikosrpske agresije dobili visoke zatvorske kazne, ideolozi te agresije se oslobađaju krivnje. Današnjom presudom Haški sud je zapravo presudio i sebi!“, zaključuje Nazor.

(...)

<https://narod.hr/hrvatska/ante-nazor-ova-presuda-nije-samo-potvrda-da-pravo-i-pravda-nisu-uvijek-isto-ona-je-ruganje-pravdi-i-ruglo-od-prava>

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM
VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.**

**ANTE NAZOR ZA DNEVNIK.BA: HAŠKI SUD
PRESUDIO SAM SEBI**

Prvobitni plan haškog suda da se ‘individualizacijom krivnje kazne počinitelji zločina i zadovolji pravda, kako bi žrtve dobile kakvu-takvu zadovoljštinu’, zamijenio je pokušaj nametanja političke odgovornosti za nekakav navodni udruženi zločinački pothvat u BiH vodstvu države i naroda koji je BiH zapravo obranio i omogućio njeno postojanje, rekao je Ante Nazor, ravnatelj Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata u razgovoru za Dnevnik.ba.

Ante Nazor, ravnatelj Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata za Dnevnik.ba govori o presudi hercebosanskoj šestorci, politici dr. Franje Tuđmana i Hrvatske prema BiH, radu i ostavštini Haškog tribunala i ignoriranju povijesnih činjenica, zbog čega je, kako tvrdi, Haški sud presudio sam sebi.

“Spomenuta presuda nepravedna je, jer se temelji na premisama koje su u potpunoj koliziji s podacima iz izvora i činjenicama”, rekao je Nazor.

Prema njegovim riječima, zbog ignoriranja podataka iz izvora koje je pripremila obrana, odnosno zbog zanemarivanja znanstvenoga pristupa u kojem je nužan cjeloviti prikaz sadržaja izvora i konteksta događaja, može se reći da je kriminalizirana spomenuta presuda, jer je donesena na takav način.

“Haški sud presudio sam sebi”

“Zapravo, presudom šestorici Hrvata za događaje u BiH, koja sugerirajući udruženi zločinački pothvat potpuno ignorira povijesne činjenice, ovakav Haški sud presudio je sam sebi”, smatra Nazor.

Napomenuo je i kako pritom ne misli na potrebu suđenja i presude onima koji su počinili ratne zločine, međutim činjenica je da upravo presuda u predmetu Prlić i ostali nije u skladu s „individualizacijom krivnje” koju je Haški sud proklamirao i zagovarao na početku svoga rada.

“Prvobitni plan toga suda da se ‘individualizacijom krivnje kazne počinitelji zločina i zadovolji pravda, kako bi žrtve dobile kakvu-takvu zadovoljštinu’, zamijenio je pokušaj nametanja političke odgovornosti za nekakav navodni udruženi zločinački pothvat u BiH vodstvu države i naroda koji je BiH zapravo obranio i omogućio njeno postojanje”, rekao je Nazor.

Podsjeća i na samu činjenicu da MKSJ nije imao mandat za određivanje uzroka rata u Hrvatskoj i BiH (tko je započeo rat, tko je agresor?!) pokazuje da su u pravu bili oni koji su od početka rada toga suda upozoravali na narodnu izriječku o „pravu i pravdi”.

“Stoga se, umjesto teze ‘da je drugostupanjska presuda šestorici Hrvata konačan epilog pogrešne hrvatske, odnosno Tuđmanove – HDZ-ove politike u BiH’, koju plasiraju aktivisti iz pojedinih nevladinih udruga u Hrvatskoj ili neki političari/povjesničari koji samo prenose sadržaj iz pojedinih tiskovina, a ignoriraju izvore, nameće zaključak da je takva presuda epilog jednog dužeg razdoblja specijalnog rata protiv Hrvatske i Hrvata u BiH tijekom kojega su u medijski prostor ubačene brojne laži, dezinformacije i poluistine, a prešućeno je mnogo toga o stradanju Hrvata i protuhrvatskoj politici vodstva druga dva naroda u BiH”, rekao je Nazor.

“Zločini nad Hrvatima medijski prešućeni i umanjivani”

Tvrđi, također, kako svaki zločin treba osuditi, a njegove počinitelje kazniti – neovisno o njihovoj nacionalnoj i vjerskoj pripadnosti, te izraziti sućut prema svim nevinim žrtvama u ratu u RH i BiH, no činjenica je da su zločini nad Hrvatima u BiH uglavnom medijski prešućeni ili umanjivani, iako nisu bili ništa manje brojniji i rasprostranjeniji od onih za koje se optužuju Hrvati.

“Istina je da su zločini koje su počinili pripadnici hrvatskih postrojbi u Ahmićima i Stupnom Dolu, te zatvaranje i protjerivanje Bošnjaka-

muslimana na pojedinim područjima BiH pod nadzorom hrvatskih snaga, privukli veliku pozornost politike, medija i međunarodnog Tribunala u Haagu, za razliku od zločina koje su počinili pripadnici Armije BiH nad Hrvatima u Trusini (istoga dana kad je počinjen i zločin u Ahmićima) i drugim naseljima u općini Konjic, Doljanima (općina Jablanica), Gornjem Vakufu, Bugojnu i okolnim naseljima (Gračanica, Vučipolje...), Dusini, Šušnju i drugim naseljima u općini Zenica, Zavidovićima, Kiseljaku (Žepče), Kiseljaku kraj Sarajeva, Varešu, Kaknju i okolici, Vitezu i okolnim naseljima (Križančevo Selo, Buhine kuće, Brdo – Zabilje, Bobaši...), Busovači i okolici, Novom Travniku i okolnim naseljima (Rastovci, Zenepići...), Travniku i okolnim naseljima (Maljine, Čukle, Dolac...), Uzdlolu i Hudutskom (općina Prozor), Gračanici, Fojnici i okolnim naseljima (Polje Šćitovo, Ostružnica...), čak i u Grabovici, duboko iza linije bojišta, na teritoriju pod kontrolom Armije BiH (općina Mostar), dijelu Mostara, i drugim naseljima”, podsjeća Nazor.

Sve to, kako kaže, govori u prilog zaključku da su u hrvatskom medijskom prostoru, kad je riječ o BiH, svjesno prevladale informacije o žrtvama jednog naroda, kako bi se politika vodstva drugog naroda – Hrvata, mogla prikazati kao zločinačka.

“Naglašavam, da ovo govorim kao osoba koja smatra da je velikosrpska politika glavni uzrok stradanja stanovništva u Hrvatskoj i BiH, te kao osoba koja je vjerovala u mogućnost zajedničkog hrvatsko-muslimanskog otpora zajedničkom agresoru u BiH”, rekao je.

Nakon svega, smatra da, samo iskreno suočavanje vodstva svakog konstitutivnog naroda u BiH sa zločinima koje su počinili pripadnici postrojbi vlastitih oružanih snaga može osigurati mirnu budućnost u BiH, jer bez obzira na sadržaj haških presuda, činjenica je, kako je netko napisao, da ‘smo osuđeni živjeti jedni uz druge’.

“Teza o UZP-u bi pala u svakoj ozbiljnijoj znanstvenoj raspravi”

“Činjenica je i da bi većina odluka, odnosno objašnjenja odluka Žalbenoga vijeća kojim se opravdava teza o UZP-u, pala u svakoj ozbiljnijoj znanstvenoj raspravi”, rekao je.

Tvrđi i kako je tvrdnja „da je udruživanje Hrvata u Hrvatsku zajednicu/republiku Herceg Bosnu zločinačke naravi, kao i pomoć koju je pritom pružilo hrvatsko vodstvo”, neprihvatljiva i uvredljiva. Tako je govorio Alija: “Ili građanska država ili građanski rat”

“Ta netočna teza temelji se na necjelovito prikazanim izvorima, posebice na selektivno prikazanim transkriptima razgovora iz Ureda predsjednika”, rekao je Nazor. U zaključcima o tadašnjoj ‘pogrešnoj’ politici hrvatskoga vodstva prema BiH, smatra, i kako je vidljivo da je Haško tužiteljstvo, kao i dio političara i povjesničara u Hrvatskoj, koji ni danas ne smatraju da je za raspravu o sadržaju transkripata iz Ureda predsjednika potrebno pročitati barem neke od njih, potpuno zanemaruje sadržaj razgovora između hrvatskog predsjednika Tuđmana i predsjednika bošnjačko-muslimanskog dijela Predsjedništva BiH Alije Izetbegovića, u kojima je on zastupao ultimativan i isključiv stav da će BiH ‘biti građanska država ili će biti građanski rat’! O tome govore brojni izvori.

“Fokusirajući se uglavnom na predsjednika Tuđmana i traženje krivnje Hrvatske, mnogi su ‘zaboravili’ da se korijeni Izetbegovićeve doktrine i njegove političke filozofije nalaze u njegovoj Islamskoj deklaraciji, koju je napisao 1969.-1970. Za njega su nacionalni interesi nelegitimni u višenacionalnoj Bosni i Hercegovini, te se zbog toga uporno zalagao za jednu, unitarnu Bosnu i Hercegovinu, bez tri konstitutivna naroda i bilo kakvih entiteta na nacionalnoj osnovi”, podsjeća Nazor.

Na tom tragu su, podsjeća, i zapovijedi koje su zapovjednici Armije BiH izdavali na terenu („... djecu i žene ustaških čelnika i čelnika HDZ-a držati kao taoce, maltretirati, ucjenjivati i odvesti na naš radio da zovu na predaju ustaše ...”), a koje završavaju porukom: „Vjerni Alahu i našoj slobodnoj i jedinoj ako Alah da islamskoj državi” („Naredba Štaba Armije BiH – opština Žepče”, od 23..06.1993. – dakle u vrijeme kada su Hrvati na tom području navodno – prema presudi Haškog suda – provodili UZP...).

Korijeni politike Alije Izetbegovića u Islamskoj deklaraciji

“O tome kakva je bila politika bošnjačko-muslimanskoga vodstva, svjedoči i prijavak zapovjednika Armije BiH generala Rasima Delića Aliji Izetbegoviću u veljači 1994.: ‘HVO /je/ eliminisan sa

područja Jablanice, Konjica, Fojnice, Kaknja, Zenice, Travnik i Bugojna. Znači, kompletna jedna pokrajina po Vens-Ovenovom planu sa centralom u Travniku”, rekao je.

Također, podsjetio je i kako je tvrdnja iz priopćenja haškoga Tužiteljstva da su dijelovi Hrvatske vojske ‘direktno sudjelovali u sukobu u Bosni i Hercegovini’ prešućuje činjenicu da oni nisu angažirani u BiH radi promjene granica i pripajanja dijela teritorija Hrvatskoj, kao srpske snage u RH, nego radi obrane hrvatskih područja i autonomne jedinice unutar BiH, prvo od agresije srpskih snaga na BiH, a potom od napada brojčano nadmoćnijih snaga Armije BiH, čiji je cilj bio izlazak na more te eliminacija Hrvata iz Središnje Bosne i područja uz Neretvu

“S obzirom na to da u razdoblju koje haško Tužiteljstvo uzima kao sporno (siječanj 1993.-travanj 1994.) broj angažiranih dragovoljaca i snaga iz HV-a u BiH, u sukobu s bošnjačko-muslimanskim postrojbama, koje su popunjavali i mudžahedini pridošli iz raznih islamskih država, nikada nije bio veći od 1400, maksimalno 1800 ljudi (ako se ne gleda samo pješništvo na liniji), i laicima je jasno da te snage nisu bile dovoljne ni za kvalitetnu obranu, a kamoli za agresiju na drugu državu, za što su potrebne cjelovite brigade i znatno veće snage”, rekao je.

Tim više, tvrdi, što ni te malobrojne snage nikada nisu bile koncentrirane na jednom taktičkom pravcu ili mjestu već su dijeljene na manje skupine (nikada nisu dosegle punu razinu popunjenosti jedne bojne), u svrhu “krpljenja” prevelike crte obrane.

“Svaka ozbiljna vojna raščlamba zaključit će da se s takvim snagama ne ide u agresiju i secesiju druge države, a pogotovo ih se ne koristi razdijeljene na manje skupine i razbacane na širokom području od Mostara do Uskoplja”, rekao je.

Postrojbe HV-a: Simbolična potpora u obrani

Prema njegovim riječima, jasno je da je njihova uloga u prvom redu bila psihološka i da stvarno predstavlja simboličnu potporu u obrani prevelike crte koju je HVO 1993. s mukom pokušavao održati, sprječavajući da tada već jednonacionalna muslimanska Armija BiH u pohodu ‘oslobađanja’ ne oslobodi zemlju od najmanjeg konstitutivnog naroda.

Podsjetio je i kako u tom razdoblju bojišta u Hrvatskoj nisu mirovala, da su krajem siječnja 1993. Hrvatska vojska i policija provele operaciju „Maslenica” i akciju oslobađanja HE Peruča, da su nakon toga cijelu godinu trajale žestoke borbe u zadarskom zaleđu, te da je u rujnu iste godine provedena akcija oslobađanja Medačkoga džepa, što znači da Hrvatska, da je i htjela, zbog stanja na svojem dijelu ratišta nije mogla angažirati veće snage u BiH.

“Razumljivo je ogorčenje spomenutom presudom Haškoga suda šestorici Hrvata koja gotovo u cijelosti zanemaruje kontekst događanja u Središnjoj Bosni od siječnja 1993. do ožujka 1994., posebice kad se pogleda koliko je godina zatvora za zločine nad Hrvatima na spomenutom prostoru u spomenutom razdoblju Haški sud presudio generalu Deliću i njegovim podređenima iz 3. korpusa Armije BiH”, rekao je.

Hrvati i Hrvatska najzaslužniji jer se BiH obranila od velikosrpske agresije

Prema njegovim riječima, presuda zanemaruje razdoblje koje je prethodilo događajima iz 1993. i činjenicu da je zahvaljujući Hrvatima BiH na referendumu stekla uvjete za priznanje, te da su Hrvati i Hrvatska najzaslužniji što se BiH uspjela obraniti od velikosrpske agresije.

“Zaključku o političkoj ili politikantskoj dimenziji rada Haškoga suda svakako doprinosi i odabir datuma izricanja drugostupanjske presude u predmetu Prlić i ostali, kao zadnje presude u mandatu privremeno uspostavljenog Međunarodnog kaznenog suda za područje bivše Jugoslavije – 29. studeni više je nego znakovit datum kad je u pitanju područje bivše Jugoslavije”, rekao je.

Junački čin generala Praljka obilježio cjelokupni rad Haškog Tribunala

Smatra i kako je, i samo izricanje presuda, a sada i cjelokupni rad takvog suda, obilježio je junački i moralni čin hrvatskog generala Slobodana Praljka, koji je s prijezirom odbio odluku sudaca da je ratni zločinac i život pod takvom, nepravедno mu nametnutom stigmom.

“O tome je dobra poznavateljica „formule” rada spomenutoga Haškoga suda Višnja Starešina u svojoj kolumni ‘Praljak umirući pobijedio sve patuljke i pacove’, između ostaloga napisala: ‘Nema

jasnije ocjene Haaškog suda od onoga što je učinio Slobodan Praljak, isпивši bočicu otrova, nakon što mu je sudac pročitao presudu. I nitko to nije mogao učiniti onako kako je to učinio Slobodan Praljak: pomno planirano, do u detalja promišljeno, ljudski hrabro, moralno dosljedno, odbijajući živjeti s presudom ratnog zločinca za koju je znao da je nepravедna. I za koju svi koji žele znati, znaju da je ruglo od presude i od primjene međunarodnog kaznenog prava”, smatra Nazor.

Podsjetio je i kako je o MKSJ u Haagu kritički govorio Robin Harris, povjesničar, pisac i publicist, te bivši savjetnik britanske premijerke Margaret Thatcher.

Između ostaloga, Harris je naglasio: „Međunarodni kazneni sud je skup neuspjeh. Napravio je samo minimum koji se od njega očekivao – no sporo, nestručno, radeći uz nepoštene kompromise, pod snažnim političkim utjecajem, slijedeći nemoralan program izjednačavanja krivice među uključenim strankama. Počevši kao skroman pokušaj zagovaranja standarda pravde za koje je međunarodna zajednica bila preslaba i podijeljena da bi silom nametnula – postao je – kao što oni nedavni hvalisavi govori pokazuju – sam.”

Dnevnik.ba/[https://www.dnevnik.ba/Hrvatsko nebo](https://www.dnevnik.ba/Hrvatsko%20nebo)

SKUP POVODOM GODIŠNJICE PRESUDE ŠESTORKI I SMRTI GENERALA PRALJKA: 'HAŠKI TRIBUNAL DJELOVAO JE POD SNAŽNIM UTJECAJEM POLITIKE'

Objavio

Mihaela Tikvica -30. studenoga 2018.

U četvrtak, 29. studenog, povodom godine dana od haške presude hrvatskoj Šestorki i tragične smrti generala Slobodana Praljka, u Velikoj dvorani Matice hrvatske, u organizaciji Udruge sv. Jurja, održan je znanstveno-stručni skup pod nazivom „Ustavna država i haške presude“.

U prvom dijelu programa, temi se pristupilo s pravnog aspekta te su svoja izlaganja održali akademik Davorin Rudolf, dr. Davor Derenčinović s Pravnog fakulteta u Zagrebu, odvjetnik Veljko Miljević te Nika Pinter, odvjetnica generala Praljka. U drugom pak dijelu, tema je analizirana s povijesnog aspekta te su izlaganja održali povjesničar dr. Željko Holjevac, dr. Ivo Lučić, dr. Ante Nazor i dr. Miroslav Tuđman.

Akademik Rudolf: 'Haški sud nije osudio zločine protiv mira'

U izlaganju naslovljenom „Haški tribunal – pravna ili politička institucija“ akademik Davorin Rudolf podsjetio je na činjenicu da Haški sud, za razliku, od, primjerice, Nirnberškog suda, nije uopće u svom djelokrugu sudio za zločine protiv mira, tj. zločine vođenja agresivnog rata.

„To je iznimno bitna činjenica, osobito za nas. Zato i danas postoje dvojbe kakav je to rat vođen u Hrvatskoj. Tako postoje teze, čak i kod naših intelektualaca da je to bio građanski rat, da nije bilo nikakve agresije izvana.“ – upozorava Dr. Rudolf.

Ustrvrdio je također kako je Haški tribunal bio pod velikim utjecajem politike rekavši kako je međunarodno pravo „zaključilo katolički, tj. neraskidivi brak s politikom“ te zakčkučio da za rješavanje pojedinih pitanja nije dovoljna samo pravna strana, nego i politička.

Također se osvrnuo i na način na koji je Hrvatska surađivala s Haškim sudom, iznijevši više različitih prigovora.

„Ostalo je toliko toga nerazjašnjeno – tko je slao dokumente, s kojim ovlastima, kakvu su podršku imali hrvatski optuženici u Haagu... To bi svakako trebalo raščistiti – ne zbog toga što bismo htjeli nekoga proglasiti krivim, nego zato što su te stvari bitne kao pouka“ – zaključio je dr. Rudolf.

Dr. Derenčinović: ‘Snažna povezanost prava i politike na Haškom sudu’

Dr. Davor Derenčinović u svom izlaganju „Kaznenopravni aspekti presude MKSJ u predmetu Prlić i dr.“ nastavio se na poruke koje je iznio akademik Rudolf, također ističući utjecaj politike na rad Haškog suda.

Istaknuo kako u slučajevima „ad hoc“ međunarodnih sudova, kakav je Haški sud, postoji vrlo snažna povezanost prava i politike.

„Haški tribunal je prvi u nizu takvih eksperimenata, zajedno sa sudom za Ruandu, nakon onog nirnberškog za suđenje poraženima u II. svjetskom ratu. Danas imamo stalni Međunarodni kazneni sud, ali imamo i sudove za Libanon, za Kambodžu, za Siera Leone, za Kosovo- postavlja se pitanje- kada već imamo stalni Međunarodni kazneni sud što će nam toliko tih hibridnih ‘ad hoc’ tribunala?“

Ističući probleme u (ne)pristranosti suda, izdvojio je neke primjere: „Bilo je nekih anegdotalnih situacija: npr. onog suca iz Nigerije koji je zaspao tijekom suđenja. Kada nije bio aktivan, kada nije pregledavao dokumentaciju- on je spavao. Naravno, obrane okrivljenika su se pozvale na to u žalbenom postupku, ali je žalbeno vijeće otklonilo taj prigovor navodeći da je to zapravo nevažna stvar. Ne želim banalizirati, ali ponekad stvari treba ogoliti to maksimuma“ – kazao je dr. Derenčinović.

„Kada govorimo o ovoj presudi, treba reći da je vijeće petorice, odnosno Žalbeno vijeće bilo sastavljeno od trojice sudaca – Merona, Agiusa i Pocara – koji su bili i predsjednici toga suda. Na stranicama tribunala možete naći u dijelu o povijesti sukoba u bivšoj Jugoslaviji – da su postojali dogovori Tuđmana i Miloševića o podjeli BiH. Dakle, imate tu službenu verziju povijesti, na službenoj stranici Tribunla, koju je potpisao predsjednik suda. Pa kako će onda taj isti

predsjednik suda u predmetu u kojem se sudi o tim činjenica, biti nepristran?“ – istaknuo je dr. Derenčinović te nastavio:

„Kineski sudac, koji je u predmetu Naletilić i Martinović potpisao presudu u kojoj stoji da nije samo Srbija imala teritorijalnih pretenzija u BiH- nego je to imao i predsjednik Tuđman- taj isti sudac zatim je bio dio Žalbenog vijeća u predmetu „Prlić i dr.“

Odvjetnica **Nika Pinter** u svojem je izlaganju „Politika neprihvatanja dokaza u predmetu IT-04-74“ pročitala je pojedine dijelove teksta koje je na sudu izgovorio ili sucima napisao Slobodan Praljak, a u kojima upozorava na neravnopravan položaj obrane u odnosu na tužiteljstvo u pogledu (ne)prihvatanja dokaza koji su bili ponuđeni.

Odvjetnik **Veljko Miljević** u izlaganju podsjetio je na rad Akademije pravnih znanosti iz 2007. „Teorija zajedničkog zločinačkog pothvata“ u kojemu su autori umjesto zaključka istaknuli 10 teza o zajedničkom zločinačkom pothvatu, koje su, ističe, vrlo točne i jasno izražene, a moguće ih je pročitati ovdje:

https://www.pravo.unizg.hr/download/repository/Studija_o_zajednickom_zlocinackom_pothvatu_hrvatska_verzija.pdf

Dr. Nazor: ‘Hrvatska u BiH nije činila ništa izvan okvira koje je postavila međunarodna zajednica’

U drugom dijelu povjesničar **dr. Željko Holjevac** u izlaganju „Hrvati u BiH od Berlinskog kongresa 1878. do Domovinskog rata“ dao je kratki pregled povijesti tog razdoblja. Započeo je od austrougarske okupacije BiH i njezinog uključivanja u sustav nove države. Zatim je opisao okolnosti sarajevskog atentata, sudjelovanja u Prvom svjetskom ratu, stvaranja prve Jugoslavije i svih administrativno-teritorijalnih promjena unutar nje koje su završene stvaranjem Banovine Hrvatske 1939. te potom razdoblje NDH i druge Jugoslavije do njezina raspada.

Dr. Ante Nazor održao je izlaganje „Kontinuitet velikosrpske politike i uloga Hrvatske u spašavanju Bihaća i Muslimana 1990-ih“. Podsjetio je na dug kontinuitet velikosrpske politike u Hrvatskoj i BiH, istaknuvši pri tom pobunu dijela srpskog stanovništva nakon

stvaranja Bavine Hrvatske još 1939. godine, a koja u mnogim segmentima podsjeća na onu 1990. i 1991. godine.

Opisujući kako je hrvatska strana u oslobodilačkim operacijama 1994. i 1995. spasila muslimansko stanovništvo Bihaća od planiranog genocida, podjsetio je kako je i bošnjačka strana tada pozivala Hrvatsku u pomoć. Pri tome se osvrnuo na presudu Šestorci i teze o agresiji Hrvatske na BiH, poručujući kako je teško vjerovati da bi netko tražio pomoć od donedavnih agresora.

„Nakon što sam pročitao toliko transkripata sastanaka, odgovorno tvrdim da predsjednik Tuđman i službena hrvatska politika nisu željeli ništa u BiH što je bilo izvan okvira kojega je odredila međunarodna zajednica“ - istaknuo je dr. Nazor.

Dr. Miroslav Tuđman održao je izlaganje na temu „Banovina Hrvatska IT-04-74“. Naime, budući da optužnica Šestorci stavlja na teret stvaranje etnički čistog prostora u granicama Banovina Hrvatske iz 1939., kao dokaz raspravnom vijeću bilo je ponuđen i tekst sporazuma Cvetković-Maček iz 1939. No to nije prihvaćeno.

„Zato suci o nastanku Banovine Hrvatske 1939. nisu mogli ništa znati niti su mogli prosuditi što je za optuženike značila Banovina Hrvatska. Suci su mogli počinuti, i počinili su očitu pogrešku u zaključivanju jer nisu prihvatili dokaz o tome što je Banovina Hrvatska“ – istaknuo je dr. Tuđman.

Skup je potaknuo velik interes te je dvorana bila prepuna posjetitelja, a nakon svakog od dva dijela programa, slijedila je rasprava.

Izvor: narod.hr

<https://narod.hr/hrvatska/foto-znanstveno-strucni-skup-povodom-godisnjice-presude-sestorki-i-smrti-general-a-praljka-haski-tribunal-djelovao-je-pod-snaznim-utjecajem-politike>

ZNANSTVENO-STRUČNI SKUP 'USTAVNA DRŽAVA I HAŠKE PRESUDE'

TRAGIČNA PANORAMA SRAMOTNIH PRAVNIH I MORALNIH LUTANJA HAAŠKOGA SUDIŠTA

Vjekoslav MAGAŠ

U organizaciji Udruge sv. Jurja prošlog je četvrtka u Velikoj dvorani Matice hrvatske u Zagrebu održan znanstveno-stručni skup '*Ustavna država i haške presude*'. Skup je priređen točno godinu dana nakon presude generalu **Slobodanu Praljku**, koja izrečena je u sklopu procesa hercegbošanske šestorci. Uz Praljka suđeno je **Jadranku Prliću, Bruni Stojiću, Milivoju Petkoviću, Valentinu Ćoriću i Berislavu Pušiću**. Sva šestorica osuđena su na zatvorske kazne, ukupno 111 godina. Teretilo ih se za zločine počinjene na području BiH tijekom 1993. i 1994. godine.

Skup u Matici ukazao je na široku lepezu pravnih nelogičnosti, moralnih kompromisa i političkih lutanja, kojima je u svojem radu, na štetu '*šestorice*', pribjegao Tribunal. Na skupu je bačeno novo svjetlo na rad ugaslog haškog sudišta. Dodatno su razjašnjena brojna pitanja i ponovljeni neki već ranije izrečeni prigovori. U razmišljanjima haških birokrata, ti prigovori su ostali bez odjeka, ali mi smo dužni i dalje tragati za istinom, rekli su izlagači. Podsjetili su na brojne ugledne pravne autoritete u svijetu koji su kritizirali rad Međunarodnog sudišta. Osim hrvatskih pravnikâ, i brojni međunarodni pravni stručnjaci, poput njemačkoga sveučilišnoga profesora **Normana Paecha**, iznosili su stav da je Haaški sud politički instrumentaliziran. Usprkos tvrdnjama iz Haaga, o pomirbenoj ulozi Sudišta, sudionici su naglasili kako su brojni promatrači dokazivali upravo obratno: da Tribunal, svojim politikantskim pristupom, pogoršava napetosti i šteti pomirbi na bivšim ratnim područjima.

Važna zamjerka Sudištu je bila što sudi na hibridnom tzv. "bhs jeziku", koji ne pripada ni jednom od optuženika, čime se rušilo načelo razumljivosti vođenja procesa na materinjem jeziku optuženika, što im je zajamčeno međunarodnim propisima. Takva tvrdokorna sudska samovolja rezultirala je osnaživanjem unitarističkih filoloških stajališta, koja su u komunističkom režimu, tijekom 20. stoljeća, ograničavala slobodu govora, pisanja i čitanja. Time je Sudište kršilo individualne i skupne slobode, kao stečevinu europske demokracije - nasuprot totalitarističkim diktaturama. Na taj način su ohrabrene snage koje su na tragu propalih nedemokratskih i totalitarnih projekata, kojima se priklanja i tzv. 'Sarajevska deklaracija'. Ponovljene su i optužbe kako je Haški tribunal pokušavao pisati nacionalnu povijest te voditi prosvjetnu politiku država - sudionica ratnog sukoba.

K tome, apsurdna logika nekih osuđujućih presuda potaknula je međunarodne vojne i pravne stručnjake da pozovu Sud na ukidanje tih odluka. Oni smatraju da bi prihvaćanjem takovih obrazloženja, kao presedana, postalo nemoguće ratovati, jer bi sve postalo zločin – pa i legitimna obrana. Zbog sporosti i dugogodišnjeg trajanja procesa, dovođena je u pitanje stručnost tužiteljstva i pravednost suđenja. Bivša glasnogovornica Tužiteljstva **Florence Hartman** sudu je zamjerala pristranost, jer je omogućio Srbiji zaštitu dokumenata koji imaju status vitalnih nacionalnih interesa, a Sud ju je zbog iznošenja mišljenja kaznio i progonio...

M. Karnavas: Postupak protiv hercegbosanske šestorke dio je mračne ostavštine suda u Haagu!

Skup u Matici je bio podijeljen na dva dijela: Prvi, u kojem su ugledni pravници razmatrali pravna pitanja, i drugi, u kojem su razmatrana povijesno-politička pitanja. Iako je skup - iz vrlo praktičnih razloga - načelno posvećen haškim presudama, u bitnom ga je obilježilo sjećanje na tragičan čin generala Praljka. Tako je na poticaj, koji je iz publike dao **Miroslav Papić**, tek na početku drugog dijela skupa održana minuta šutnje za generala Praljka. U ime organizatora skup je vodio **prof. dr. sc. Miroslav Tuđman**, koji je na početku u svojoj uvodnoj riječi pozdravio obitelj Praljka.

*"Tužiteljstvo nije optužilo hrvatske dužnosnike i generale da su osobno počinili ili naredili zločin, već da su članovi zajedničkog zločinačkog podhvata", rekao je Tuđman. "Preko 9.800 dokaza, 320 iskaza svjedoka, niz činjenica i izjava eksperata tužiteljstva i obrane nisu polučili učinak, ali su bili, jesu i bit će predmetom političkih, pravnih i povijesnih analiza". Podsjetio je na tvrdnje američkog odvjetnika, člana međunarodnih odvjetničkih komora, **Michaela G. Karnavasa**, koji je svojedobno govorio o unaprijed osmišljenom i zadatom postupku protiv hercegbosanske šestorke, o pravnim i proceduralnim promašajima Sudskog vijeća. Smatrao je kako se na optuženičkoj klupi trebao naći **Alija Izetbegović**, ratni lider Bošnjaka-muslimana. Cirirajući Karnavasovu izjavu kako je "postupak protiv Prlića i ostalih dio mračne ostavštine kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju", Tuđman je ustvrdio: "Tribunal je školski primjer kako ne treba voditi predmet, kako ne treba birati sudsko vijeće, kako ne treba voditi sudsku raspravu, kako ne treba analizirati dokazni materijal i kako ne treba pisati presudu. Sam čin Praljkova samožrtvovanja, njegov prijezir i ogorčenost prema haškome Tribunalu, stvaraju moralnu obvezu preispitati sve činjenice - kako bi se utvrdila istina. Praljkov postupak u sudnici nije bio teatralna gesta, niti bijeg od odgovornosti, niti gesta kukavice, niti potez očajnika, koji u depresiji bježi od kazne. To je bila hladna i racionalna logika borbe protiv suda kao sile, suda koji nije pravedno i dokumentirano dokazao odgovornost optuženika. Zato je Praljkov čin logičan postupak čovjeka koji nije imao drugog izbora jer nije dobio pošten odgovor na iznijete činjenice. General Praljak je predao Sudu čak 22 knjige dokaza i činjenica o povijesnim, političkim i vojnim zbivanjima te o politici RH i o političkim ciljevima Hrvata u BiH. Ali, sud se nije vodio pravnim, nego politikantskim razlozima".*

Glede Praljkove ogorčenosti na rad Suda, Tuđmana je iz publike nadopunio **Bosiljko Mišetić**, rekavši kako Praljak nije bio ogorčen samo na Sud, već je bio i duboko razočaran pasivnošću, nečinjenjem, pa i štetnim postupanjem, tijela i pojedinaca u hrvatskoj vlasti.

D. Rudolf: Sud je propustio suditi za zločin protiv mira i za agresivni rat

Prvi dio skupa je otvorio **akademik Davorin Rudolf** s temom: *'Haški tribunal – pravna ili politička institucija?'*. **Prof. dr. sc. Davor Derenčinović**, s Pravnoga fakulteta, razmotrio je kaznenopravne aspekte navedene presude. Osvrnuo se i na moralno-političke pretenzije Suda te je oporo konstatirao: *"Sud je promašio svoju svrhu. Uspostaviti povijesnu istinu, mir i pomirenje treba netko drugi, a ne Sud"*. Odvjetnik **Veljko Miljević** je govorio o *'institutu združenog zločinačkog pothvata u presudama MKSJ s posebnim osvrtom na presudu u predmetu Prlić'*. Zapitao se: *"Je li se uopće moglo suditi tim ljudima po načelima koja se već opasno približavaju načelu kolektivne krivnje? Institutom udruženog zločinačkog pothvata ozbiljno je ugrožena pravna sigurnost, a optužnice su bile pravno nerazumljive, neprecizne i preopširne."*

Odvjetnica **Nika Pintar** govorila je o sudskoj *"politici neprihvatanja dokaza"*. Svoje predavanje je održala govoreći riječima generala Praljka i sudca **Jean-Claudea Antonettija**, koji je kao što znamo dao izdvojeno mišljenje. U tom je izdvojenom mišljenju iznio tezu *"da je stav Franje Tuđmana, koji je potvrdio u brojnim prilikama na 64 sastanka, bio u suprotnosti s teorijom o postojanju navodnog zajedničkog zločinačkog pothvata, koji ističe Tužiteljstvo"*, te da *"Herceg Bosna nije bila zajednički zločinački projekt"*. No, Antonettija su preglasali **Arpad Prandler** i **Stefan Trechsel**, koji nikada nisu bili suci, niti su donijeli odluku na temelju činjenica, nego tek po svojem osjećaju za *'pravdu'*. Tako je Nika Pintar svoju ogorčenost oslikala davno izrečenim riječima optuženika Praljka i sudca Antonettija. Iznijela je pritom neka iznimno duboka promišljanja pokojnog generala, koja razotkrivaju svu besmislenost i podlost haškog sudovanja.

U drugom dijelu govorili su **prof. dr. sc. Željko Holjevac** na temu *'Hrvati u Bosni i Hercegovini od Berlinskoga kongresa do Domovinskoga rata'*, **prof. dr. sc. Ivo Lučić** *'o političkom i vojnom kontekstu hrvatske borbe u BiH'*, te **dr. sc. Ante Nazor** *'o kontinuitetu velikosrpske politike i o ulozi Hrvatske u spašavanju Bihaća i Muslimana 1990-ih'*. Zaključno je prof. Tuđman izložio *'utjecaj povijesnog pitanja Banovine Hrvatske u procesu protiv šestorice'*.

Davorin Rudolf je istaknuo kako Sud nije sudio po odredbama humanitarnog prava, koje brane pripremanje, započinjanje i vođenje agresivnog, odn. napadačkog rata, tj. po odredbama o zločinu protiv mira. *"Stoga i danas u Hrvatskoj traju prijepori kakav smo to rat mi vodili. Postoje u Hrvatskoj intelektualci koji o Domovinskom ratu govore kao o građanskom. Mi ne možemo utjecati na politiku Beograda, ali kod nas bi moralo biti razjašnjeno tko je u tom ratu agresor"*, rekao je Rudolf i nastavio: *"Povijest vrlo rijetko nudi narodima priliku za stvaranje države. Naš naraštaj je tu priliku dobio kad se poklopio niz domaćih i međunarodnih čimbenika. Mi smo tu priliku iskoristili i stvorili državu, pravu i istinsku, suverenu i nezavisnu"*.

O slučaju Praljka Rudolf je naglasio: *"U haškom sudištu se svašta događalo. Bilo je nekoliko smrtnih slučajeva. Neki ljudi su se ubili, ne mogavši se pomiriti s vlastitim zločinom. Kod Praljka je obratno: On nije mogao prihvatiti sudsku odluku – upravo zato jer nije počinio zločin! Nakon što je predsjedavajući sudskog vijeća **Carmel Agius** izrekao presudu, Praljak je ispivši otrov poručio kako nije ratni zločinac i kako neće mirno pristati na sudsku samovolju i zlorabu prava. U obranu istine dao je najveću moguću cijenu"*, zaključio je Rudolf.

Hrvatski tjednik, br. 741., 6. prosinca 2018.

MIROSLAV TUĐMAN

UVODNA RIJEČ NA SKUPU

Poštovane dame i gospodo, dragi prijatelji,
Posebni pozdrav obitelji Praljak,

Na današnji dan 29. studenoga 2017. godine Žalbeno vijeće ICTY-a objavilo je presudu dr. Jadranku Prliću, Bruni Stojiću, generalu Slobodanu Praljku, generalu Milivoju Petkoviću, Valentinu Čoriću i Berislavu Pušiću. Objavom drugostupanjske presude u predmetu haške oznake IT-04-74 završio je najduži proces koji se vodio u ICTY. Optužnica je podignuta 4. ožujka 2004., a suđenje je počelo 26. travnja 2006. Sudu je predočeno 9.872 dokaza, saslušano je 320 svjedoka, Sud je zasjedao 465 dana. Završne riječi tužiteljstva i obrane iznošene su od 7. veljače do 3. ožujka 2011., a prvostupanjska presuda donijeta je 29. svibnja 2013. godine.

Tužiteljstvo ICTY-a u predmetu IT-04-74 nije optužilo hrvatske dužnosnike i generale da su osobno počinili ili naredili zločine, već da su članovi ZZZP-a. Optuženi dužnosnici i generali odbacili su teze Tužiteljstva da je postojao Zdrženi zločinački pothvat, te da su oni bili sudionici ZZZP-a.

Preko 9.800 dokaza, 320 iskaza svjedoka, niz izjava i činjenica eksperata Tužiteljstva i obrane bili su, jesu i bit će i u budućnosti predmetom političkih, pravnih i povijesnih analiza i procjena. Razlozi tome su podjednako interesi javnosti, nacionalnih politika i međunarodne zajednice, no i mišljenje istaknutih pravnikā, poput odvjetnika Karnavasa, da je predmet *Prlić i ostali* „dio mračne ostavštine MKSJ-a To je školski primjer kako ne treba voditi predmet, kako ne treba birati sudsko vijeće, kako ne treba voditi sudsku raspravu, kako ne treba analizirati dokazni materijal, kako ne treba pisati presudu“.

I sam čin Praljkova samožrtvovanja moralni je imperativ svakome analitičaru i istraživaču provjeriti je li tumačenje činjenica bila (kako

je Praljak rekao) „nedovoljno dobra ili pogrešno primijenjena spoznaja neke od društvenih znanosti“.

Praljkov čin u haškoj sudnici nije bio teatralna gesta, niti bijeg od odgovornosti za svoje čine, niti gesta kukavice u strahu pred osudom, niti potez očajnika koji u depresiji bježi od kazne. To je bila 'hladna, racionalna logika' pobune protiv suda kao sile, Suda koji nije pravedno i dokumentirano dokazao da je Slobodan Praljak kriv. Suda koji je omogućio da „postane moguće ono što nije bilo moguće“.

Nažalost, Haškom je presudom „postalo moguće ono što nije bilo moguće“. Zato je Praljkov čin logična posljedica čovjeka koji nije imao drugoga izbora, jer nije dobio poštenu odgovor na iznijete činjenice ni tijekom suđenja ni u konačnoj presudi.

General Praljak je i Tribunalu i javnosti dao čak 22 knjige dokaza i činjenica o povijesnim, političkim, vojnim zbivanjima i političkim ciljevima Hrvata u Bosni i Hercegovini, te politici Republike Hrvatske prema BiH1990-ih godina. Unatoč tome, već površna analiza prihvaćenih i neprihvaćenih dokaza u presudi raspravnoga i žalbenoga vijeća navodi na zaključak da ključne dokumente Tribunal nije htio prihvatiti kao dokaz.

Naša je moralna, profesionalna i povijesna odgovornost preispitati sve činjenice i iskaze optužnice i obrane, kako one koje su iznijete tako i one koje su prešućene, u predmetu IT-04-74 haškoga Tribunala.

Naša je odgovornost i prema istini i prema pravdi, te prema svim osuđenim, a posebno generalu Praljku, pošteno i iscrpno analizirati presudu s pravnoga, političkoga, povijesnoga i forenzičkoga stajališta.

Zato smo danas ovdje.

Zahvaljujemo akademiku Davorinu Rudolfu, profesoru Davoru Derenčinoviću, odvjetnicima Veljku Miljeviću i Niki Pinter, povjesničarima Željku Holjvcu, Anti Nazoru i Ivi Lučiću što su se odazvali i što će nam iznijeti svoju ocjenu o radu haškoga Tribunala i postupku protiv šestorice

DR. SC. ANTE NAZOR**KONTINUITET VELIKOSRPSKE POLITIKE I
ULOGA HRVATSKE U OBRANI BIH OD
VELIKOSRPSKE AGRESIJE I SPAŠAVANJU
MUSLIMANA U BIH 1990-IH, NA PRIMJERU
BIHAĆA**

Na primjeru grada Bihaća u zapadnoj Bosni i anonimnog srpskog elaborata iz 1939. može se potvrditi kontinuitet projekata i pokušaja stvaranja „velike Srbije“ na području današnje Republike Hrvatske i Bosne i Hercegovine, odnosno kontinuitet „velikosrpske“ politike. Jednako tako, na primjeru hrvatske pomoći Bihaću, mogu se istaknuti zasluge Hrvatske u obrani Bosne i Hercegovine od velikosrpske agresije početkom 1990-ih, posebice u spašavanju stanovništva na području bihaćke općine, uglavnom Bošnjakamuslimana. Zbog snažne ofenzive srpskih snaga i izvjesne okupacije Bihaća, čime bi se realizirala i zamisao iz spomenutoga elaborata iz 1939. o srpskoj oblasti sa središtem u Bihaću, stanovništvu na tom području je krajem srpnja 1995. prijetila sudbina stanovništva Srebrenice, nad kojima su srpske snage nakon osvajanja toga grada 11. srpnja 1995. počinile genocid.

“Srpska Krajina” 1939. i Bihać

Kao velikosrpski projekti iz 19. i 20. stoljeća najčešće se spominju spis Vuka Stefanovića Karadžića „Srbi svi i svuda“ (1836.), „Načertanije“ (1844.) Ilije Garašanina i „Etnografska karta srpskih zemalja“ (1891.), te „Homogena Srbija“ Stevana Moljevića (1941.) i „Srbi i srpske zemlje – etnografski problem srpskog naroda“ Milutina Nedića (1942.), brata Milana Nedića, predsjednika srpske vlade i suradnika nacističke Njemačke.[1] Manje poznat, no zbog usporedbe s ciljevima pobune dijela Srba u Hrvatskoj početkom 1990-ih, iznimno znakovit je projekt iz 1939. „Krajina – Srbi u našim sjeverozapadnim pokrajinama”.

Početak 20. stoljeća srpski tisak u Hrvatskoj nastavio je promovirati smjernice velikosrpskog projekta o „zapadnim srpskim zemljama“. Tako je „Srbobran“ u Zagrebu godinama „dokazivao“ da, primjerice, Srijem nikada nije pripadao Kraljevini Hrvatskoj ili da su Lika, Krajina, Slavonija, Dalmacija, Dubrovnik, Bosna i Hercegovina samo dijelovi „srpskih zemalja“. U „Srbobranu“ je 1902. objavljen iznimno huškački i protuhrvatski članak Nikole Stojanovića, predsjednika srpskoga studentskoga društva „Zora“ u Beču, u kojem se Hrvatima odriče status naroda i najavljuje njihovo potpuno istrebljenje („istragu“): „Ta se borba mora voditi ‘do istrage naše ili vaše’. Jedna stranka mora podleći. Da će to biti Hrvati, garantuje nam njihova manjina, geografski položaj, okolnost, što žive svuda pomešani sa Srbima, i proces opšte evolucije, po kome ideja Srpstva znači napredak.“[2]

Ciljeve navedene u velikosrpskim projektima iz 19. stoljeća srpska politika pokušala je ostvariti u prvoj Jugoslaviji. Istina je da su južnoslavensku ideju zagovarali pojedini hrvatski političari, no ne na način na koji su je velikosrpski vlastodršci u Beogradu provodili. Stvaranje Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca (1918.), odnosno Kraljevine Jugoslavije (od 1929.), Srbi su većinom doživjeli kao realizaciju velikosrpskih projekata iz 19. stoljeća, jer su se sve „srpske zemlje“ uglavnom našle u granicama jedne države.[3]

O razmjerima bezobzornosti i brutalnosti srpske politike prema Hrvatima u prvoj Jugoslaviji, govori i podatak da su 20. lipnja 1928. u jugoslavenskoj Narodnoj skupštini u Beogradu ubijeni hrvatski zastupnici Đuro Basariček i Pavao Radić, a da je u hrvatskom narodu omiljeni političar i vođa Stjepan Radić od posljedica ranjavanja u tom atentatu ubrzo – 20. kolovoza 1928. – umro (ranjeni su još i Ivan Pernar i Ivan Grandić). [4]

Ubojstvo hrvatskih zastupnika radikaliziralo je hrvatsko pitanje. Okupljeni oko Hrvatske seljačke stranke, Hrvati su postigli uspjeh na parlamentarnim izborima 11. prosinca 1938. i isprovocirali hrvatsko-srpske pregovore oko preustroja države, kao uvjet ostanka u njoj. Tako je, dogovorom novoga mandataru vlade Dragiše Cvetkovića i vođe Hrvatske seljačke stranke Vladka Mačeka, 26. kolovoza 1939. stvorena Banovina Hrvatska. Obuhvatila je Savsku i Primorsku banovinu, odnosno, teritorij današnje Republike Hrvatske

(bez kotara Dvor i dijela Dalmacije, Istre i Kvarnera, koje je Kraljevina SHS prepustila Italiji) te u današnjoj Bosni i Hercegovini područje ondašnjih kotareva Mostar, Neum, Stolac, Livno, Duvno (Tomislavgrad), Kupres, Rama i gornji poneretvanski kraj s Konjicem, Bugojno, Travnik, Fojnica, Brčko, Gradačac i Derventa, a u Srijemu, u današnjoj Srbiji, kotar Šid.[5]

Zbog široke autonomije koju je dobila u upravljanju pojedinim resorima, neki drže da je Banovina Hrvatska imala značajna obilježja državnosti, koja su je približavala statusu federalne države. No, iako nije bila samostalna država, nego dio Kraljevine Jugoslavije, činjenica da su na području spomenutih kotareva u Banovini Hrvatskoj u većini ili u znatnom broju živjeli Hrvati, razlog je zašto niti jedan hrvatski političar u svom djelovanju ne smije zanemariti pojam Banovina Hrvatska i područje koje je obuhvatila, naravno, poštujući činjenicu da se to područje sada nalazi u više međunarodno priznatih država.

Zemljovid Banovine Hrvatske (preuzeto iz: Ljubo Boban, Croatian Borders 1918-1993, Školska knjiga – HAZU, Zagreb, 1993., 43.)

Istodobno s pregovorima Cvetković-Maček, u očitom dosluhu s beogradskim vojnim krugovima i SPC, Srbi u Hrvatskoj zatražili su stvaranje posebne srpske teritorijalne i političke jedinice, pod nazivom „Krajina“. Cilj takvoga zahtjeva bio je zaustaviti ujedinjenje hrvatskih zemalja u jednu političku i gospodarsku zajednicu, te spriječiti osnivanje Banovine Hrvatske i stvaranje njezine središnje vlasti sa Saborom u Zagrebu. Srpski pokret za stvaranje „Krajine“, u prvoj Jugoslaviji, počeo je s osnivanjem udruženja „Krajina“ u Zagrebu, 10. veljače 1939. godine. Anoniman naputak (brošura) „Krajina – Srbi u našim sjevero-zapadnim pokrajinama“, tiskan 1939. u „Zadružnoj štampariji“ u Berislavićevoj ulici u Zagrebu, dakle u razdoblju prije uspostave NDH, uz ciljeve i program, donosi i statističke tablice stanovništva sa zemljovidom „Krajine“ i grafički prikaz postotka Srba u navedenim općinama „Krajine“, kao nove srpske teritorijalne jedinice Jugoslavije.[6]

Naslovnica: “Krajina – Srbi u našim sjevero-zapadnim pokrajinama” (Zagreb, 1939.)

Prema sadržaju spomenutoga naputka (brošure), kao nova srpska teritorijalna jedinica Jugoslavije, „Krajina“ bi obuhvatila „srpske“ kotareve i srezove u Savskoj i Primorskoj te Vrbaskoj banovini, zajedno s nekim kotarevima u zapadnoj Slavoniji (ovdje se ne navodi područje istočne Slavonije, Baranje i zapadnog Srijema, jer se govori samo o „sjevero-zapadnim područjima srpske Krajine“):

a) Savska banovina: Kostajnički, Petrinjski, Glinski, Vrginmoski, Vojnički, Slunjski, Korenički, Udbinski, Donjolački i Gračački

kotar. Na te se kotareve naslanjaju još Gospićki i Otočki kotar, a „znatnim dijelom i ogulinski srez“;

b) Primorska banovina: Kninski i Benkovački kotar;

c) Prema priloženoj karti „Krajine“ u novu „srpsku oblast“ ulaze još i slavonski kotarevi: Okučanski, Novogradiški, Pakrački, Požeški, Daruvarski, Slatinski, Grubišnopoljski, Bjelovarski i Virovitički;

d) Vrbaska banovina: Dubički, Bosanskonovski, Dvorski, Bosanskokrupski, Bihački, Bosanskopetrovački i Bosanskograhovski.[7]

Zanimljivo je i znakovito da navedeni „srpski“ kotarevi („srezovi“) u Savskoj i Primorskoj banovini (pod oznakama A i B) te navedeni slavonski, zapravo zapadnoslavonski kotarevi (pod oznakom C) obuhvaćaju gotovo identično područje općina ili dijelova općina koje su srpske snage okupirale 1991. tijekom oružane agresije na Republiku Hrvatsku. Pritom je zapadni dio teritorija „RSK“ obuhvaćao oko 85% njezine ukupne površine, a istočni dio preostalih 15% površine („Srpska oblast Slavonija /istočna, op. a./, Baranja i Zapadni Srijem“ – općine Beli Manastir i Vukovar, te novoutemeljene općine Dalj, Mirkovci i Tenja).[8] Zapadni dio činili su okupirani dijelovi sjeverne Dalmacije, Like, Korduna i Banovine („SAO Krajina“, proglašena 21. prosinca 1990. u Kninu)[9] te okupirani dio zapadne Slavonije („Srpska oblast Zapadna Slavonija“, proglašena 12. kolovoza 1991.). Uz općine Okučani (novoformirana od „srpskog istorijskog i etničkog prostora Novske i Nove Gradiške“) i Pakrac („čija je površina delom na teritoriji Hrvatske“), vlasti pobunjenih Srba smatrale su da „RSK“ čine i općine Daruvar, Grubišno Polje i Podravska Slatina.[10] Takvo teritorijalno ustrojstvo nove srpske države u zapadnoj Slavoniji, kakvo je zamislilo vodstvo „RSK“ 1990-ih, uglavnom je obuhvatilo područje „slavonskih kotareva“ navedenih pod oznakom C u brošuri „Krajina“ iz 1939. godine.

Spomenuto područje (bez područja istočne Slavonije) – „opštine Knin, Benkovac, Obrovac, Gračac, Donji Lapac, Korenica, Vojnić, Vrginmost, Glina, Dvor na Uni, Kostajnica, Petrinja, Pakrac“ i „sva srpska naselja koja su se pripojila jednoj od ovih opština i ona koja se ubuduće izjasne za pripajanje u procesu razgraničenja (Član 4.)“, vodstvo pobunjenih Srba iz Knina već je 1. travnja 1991. navelo kao

dio „SAO Krajine“[11] i u “Odluci o prisajedinjenju SAO Krajine Republici Srbiji”, donesenoj toga dana u Korenici, proglasilo “sastavnim dijelom jedinstvene državne teritorije Republike Srbije”. [12]

Jednako područje (bez područja Slavonije) navedeno je i u „Odluci o sjedinjenju SAO Krajine sa Srbijom“ koju je, nakon nelegalnog “referenduma za prisajedinjenje” održanog 12. svibnja 1991., [13] „Skupština SAO Krajine“ potvrdila 16. svibnja 1991.:

– “teritorij SAO Krajine čine opštine: Knin, Benkovac, Obrovac, Gračac, Donji Lapac, Korenica, Kostajnica, Vojnić, Vrginmost, Glina, Dvor na Uni, Zajednica mjesnih zajednica s većinskim srpskim stanovništvom opštine Petrinja i Sisak i sva srpska naselja koja su se pripojila jednoj od navedenih opština, kao i ona naselja koja se ubuduće izjasne za pripajanje u procesu razgraničenja (član 2)” te

– da je „teritorija SAO Krajine sastavni dio jedinstvene državne teritorije Republike Srbije (član 3)”. [14]

Otprilike isti teritorij (bez okupiranoga područja istočne Slavonije), na kojem su bile zasebne samoprolašene „srpske oblasti“ naveden je i nakon proglašenja „Republike Srpske Krajine“ (19. prosinca 1991.), [15] u „Zakonu o privremenoj teritorijalnoj organizaciji RSK“, donesenom 6. veljače 1992. na sjednici „Vlade RSK“ u Kninu. Tim je „Zakonom“ utvrđeno „da teritoriju RSK čine teritorije slijedećih opština: Knin, Benkovac, Obrovac, Gračac, Donji Lapac, Korenica, Slunj, Vojnić, Vrginmost, Glina, Dvor, Kostajnica, Petrinja, Gospić Istok, Medak, Teslingrad (Novi Lički Osik, op. a.), Vrhovine, Plaški, Karlovac – Krnjak, Sisak – Caprag, Okučani, Vrlika, Bratiškovci – Skradin, Zemunik Gornji – Smoković, Petrovo Polje – Drniš, Perjasica“. Zakonom je također utvrđeno da „grupe naselja koja su po ranijoj teritorijalnoj organizaciji činila područja opštine kao što su: Kistanje, Srb, Udbina, Plitvice, Topusko, Dubica, ili koja druga mogu pokrenuti postupak za dopunu ovog Zakona u smislu da se i ta područja organizuju kao opštine“. [16]

Glavni grad nove „srpske oblasti“ („srpskih zemalja u Hrvatskoj“) trebao je biti Bihać, kao „geografski centar Krajine“, u kojem treba podići kulturne, prosvjetne, privredne i nacionalne centre nove srpske „oblasti“. Činjenicu da u Bihaću ne živi većinsko srpsko

stanovništvo, autori naputka iz 1939. planirali su promijeniti, što nasilnim putem, što naseljavanjem, na način da bi „prva brigada udruženja bila da se što jače povežu krajevi iz vrbanske, savske i primorske banovine u kojima su Srbi u većini i okupe oko Bihaća. Sve drugo će – vjerovatno – ići lakše“.[17]

Prema tome, područje navedeno 1939. u naputku (brošuri) „Krajina“ kao „dio nove srpske teritorijalne jedinice“ (ne računajući područje istočne Slavonije, Baranje i zapadnog Srijema, koje se planiralo pripojiti Dunavskoj banovini), gotovo je identično području koje će 1990-ih obuhvatiti samoproglašena „SAO Krajina“ i „SAO Zapadna Slavonija“, odnosno „RSK“, kao zapadna granica planirane jedinstvene srpske države („velike Srbije“). Doduše, 1990. i 1991. kao glavni grad „SAO Krajine“, odnosno „Republike Srpske Krajine“, određen je Knin, a potom je 1995. glavni grad planirane „Ujedinjene Republike Srpske“ (okupirana područja u RH i BiH) trebala postati Banja Luka, dok je 1939. kao glavni grad bio predviđen Bihać! Istodobno, područje spomenutih kotareva („srezova“) koji se 1939. spominju kao dio jedinstvene „Krajine“, tijekom srpske agresije 1990-ih, u potpunosti ili dijelom, bilo je pod okupacijom srpskih snaga, kao dio planirane „Ujedinjene Republike Srpske“ (proglašenje takve ujedinjene srpske države spriječeno je operacijom „Oluja“ i pobjedom hrvatskih snaga nad SVK, u kolovozu 1995.).

S obzirom na navode čelnika pobunjenih Srba u Hrvatskoj da su se 1990. i 1991. pobunili protiv nove hrvatske vlasti, zbog straha od obnove ustaške Nezavisne Države Hrvatske (NDH) iz Drugog svjetskog rata, navedena kronologija stvaranja srpskoga pokreta i oblasti „Krajina“ 1939. pokazuje da se dio Srba u Hrvatskoj pobunio protiv hrvatske vlasti i prije nego što je proglašena NDH, odnosno prije nego što su na vlast u Hrvatskoj došle ustaše i poglavnik Ante Pavelić.

Dakle, uzrok pobune dijela Srba u Hrvatskoj 1939. bila je velikosrpska politika, čiji je cilj bio sprječavanje stvaranja autonomne hrvatske jedinice u Jugoslaviji prema dogovoru Cvetković-Maček i pripajanje dijela Banovine Hrvatske srpskom dijelu države. Jednako tako, uzrok oružane pobune dijela Srba u Hrvatskoj 1990. bila je velikosrpska politika s ciljem pripajanja

dijelova hrvatskog teritorija Srbiji i njihovo neprihvatanje demokratski izabrane hrvatske vlasti, odnosno života u samostalnoj i suverenoj Hrvatskoj. Gotovo istovjetni ciljevi 1939. i početkom 1990-ih (pripajanje dijela hrvatskoga teritorija Srbiji i neprihvatanje legalno i legitimno, na demokratski način izabrane hrvatske vlasti), potvrđuju kontinuitet takve, velikosrpske politike.

Hrvatska spašava Bihać od okupacije srpskih snaga, srpanj/kolovoz 1995.

Među dokumentima koji pokazuju da je krajnji cilj obnovljene velikosrpske politike i srpske pobune u Hrvatskoj početkom 1990-ih bilo “stvaranje jedinstvene države u kojoj će živjeti svi Srbi”, je „deklaracija o ujedinjenju SAO Krajine i Zajednice opština Bosanska Krajina”, koju su u Bosanskom Grahovu 27. lipnja 1991., uoči Vidovdana, potpisala vodstva pobunjenih Srba iz Hrvatske i predstavnici Srba iz “Bosanske Krajine”. [18]

Sadržaj spomenute deklaracije očituje se i u kasnijim dokumentima koji govore o planovima srpske politike na tom području. Tako se, primjerice, na temelju elaborata pod nazivom “Bosanska krajina konstitutivni činilac nove jugoslovenske federacije”, osmišljenoga na Ekonomskom institutu u Banja Luci u prosincu 1991., može se zaključiti da su njegovi autori spomenuto područje „Bosanske krajine“ i okupirano područje Republike Hrvatske („RSK“), planirali kao zapadni dio nove Jugoslavije, zapravo velike Srbije, tako što bi „Lika, Kordun, Banija i zapadna Slavonija te Bosanska krajina činili federalnu jedinicu Krajinu, a Baranja i istočna Slavonija prisajedinile bi se Vojvodini“. [19]

O tome je, u svojoj knjizi Velika Britanija i Balkan od 1991. do danas (2001.), Carol Hodge zapisala: “‘Bosanska Krajina’ imala se spojiti s ‘Krajinom’ u Hrvatskoj, zapadnom Slavonijom, Likom, Banovinom i Kordunom, a istočna Slavonija i Baranja s Vojvodinom, dok bi se Doboj uključio u ‘Bosansku Krajinu’ i povezao s Bijeljnom, gradom na sjeveroistoku BiH, te s Beogradom. Zajedno, ‘kninska i bosanska Krajina’ zauzimale bi 30.354 kvadratna kilometra, a na tome području, koje bi imalo izlaz na more južno od Zadra, živjelo bi 1,6 milijuna ljudi. Vođe bosanskohercegovačkih Srba imali su političku i novčanu potporu

Beograda te JNA pod srpskom kontrolom, a jamačno su dobro uočili i ‘povoljno’ međunarodno ozračje, uključujući mirenje međunarodne zajednice s uništavanjem Vukovara i s pokoljem vukovarskih civila, kao i činjenicu da je UN brzo i bez ikakvih pitanja prihvatio mirovni plan za Hrvatsku, izrađen u Beogradu. Nespremnost međunarodne zajednice da u Bosnu i Hercegovinu pošalje barem preventivne snage i njezino istodobno inzistiranje na općem i sveobuhvatnom embargu na oružje još je više uvjerilo Srbe u Beogradu i one na Palama da svoje ciljeve u Bosni i Hercegovini mogu postići prilično nekažnjeno”. [20]

Zamišljena “federalna jedinica Krajina” (“SAO Krajina” i “Bosanska Krajina”), kao zapadni dio nove Jugoslavije (Ekonomski institut, Banja Luka, 1991., M. Begić 2015: 32)

Navedeno područje „Bosanske krajine“ i dijela okupiranoga područja u Hrvatskoj koje se trebalo ujediniti u jednu cjelinu, gotovo je identično području koje je prema sadržaju gore spomenutoga napatka (brošure) iz 1939. trebalo postati nova „srpska oblast“. Osim u manjim teritorijalnim razlikama, razlika je i u tome što je 1939. kao glavni grad te nove oblasti predviđen Bihać, a ne Knin ili Banja Luka.

Bihać je i u srpskoj agresiji na RH i BiH 1990-ih imao strateški značaj za ostvarenje glavnoga cilja velikosrpske politike – da svi Srbi žive u jednoj državi, čija je zapadna granica duboko na teritoriju Republike Hrvatske. Prema zamisli velikosrpskih stratega, preko Bihaća trebala je voditi glavna komunikacija, kojom bi „zapadne“ srpske teritorije bile povezane sa Srbijom, magistralna pruga, popularno nazvana „pruga 5 B“ (Benkovac – Bihać – Banja Luka – Brčko – Bijeljina).[21] Dakako, podrazumijeva se da je konačna odrednica te pruge Beograd, pa se može govoriti i o „pruzi 6 B“. Stoga su za Bihać 1994. i 1995. srpske snage (uz savezništvo sa snagama AP Zapadna Bosna Fikreta Abdića) vodile teške borbe protiv 5. korpusa Armije BiH i 101. pukovnije HVO-a. S obzirom na nadmoć srpskih snaga, Bihać bi bio osvojen da ga pokretanjem oslobodilačkih operacija nisu spašavale hrvatske snage („Zima '94.“ u studenom/prosincu 1994. te „Ljeto '95.“ krajem srpnja 1995., odnosno „Oluja“ početkom kolovoza 1995.).

Naime, nakon što su 19. srpnja 1995. pokrenule snažnu ofenzivu na Bihać, srpske snage, među kojima su bile i postrojbe Srba iz Hrvatske i pripadnici MUP-a Srbije, bile su pred ulaskom u taj grad na granici s RH,[22] usprkos tomu što ga je UN proglasio „zaštićenom zonom“ (ali nije razmjestio snage koje bi ga zaista zaštitile). Osvajanjem Bihaća srpske snage, osim što bi ostvarile pobjedu od strateškog značaja, uzrokovale bi novu humanitarnu katastrofu, s velikim brojem ubijenih stanovnika na tom području. Stanovnicima Bihaća i brojnim izbjeglicama iz okolnoga područja, koji su oko 1200 dana bili izolirani zbog opsade srpskih snaga i nemogućnosti svjetske politike da prekine patnju opkoljenih Bošnjaka-muslimana i Hrvata na tom području, vojna opcija preostala je jedina nada za spas.

Na dramatično stanje u Bihaću krajem srpnja 1995. upućuje i prijateljska korespondencija bošnjačko-muslimanskih vojnih i političkih dužnosnika s hrvatskim vodstvom. Tako je komanda 5. korpusa ABiH 21. srpnja 1995. obavijestila Glavni stožer HV-a da je korpus pretrpio velike gubitke u „živoj sili i značajan gubitak teritorije“, da su „zalihe municije i borbenih sredstava ispod kritičnog nivoa“, te da se „ne može dugotrajnije suprotstaviti agresoru“. Istoga dana načelnik bihaćke općine Adnan Alagić

zatražio je pomoć od predsjednika Republike Hrvatske Franje Tuđmana, poručivši da „jedinu nadu polažemo u naše hrabre borce i prijateljski hrvatski narod“.[23]

Dva dana poslije, 23. srpnja, Komanda 5. korpusa i Zapovjedništvo GS HVO Bihać su Ambasadi R BiH u RH (vojnodiplomatskom izaslanstvu) i „na ruke gosp. general zbora Zvonimiru Červenku“ uputili „Informaciju o stanju u Z/o 5.K i HVO Bihać“, s porukom da se stanje pogoršalo i izmaklo nadzoru te da postoji mogućnost da bihaćko područje do večeri bude rasječeno na dva dijela, „a 5. korpus Armije BiH razbijen“.[24] Idućega dana, 24. srpnja, Komanda 5. korpusa, Glavni stožer HVO-a Bihać i Općinski odbor HDZ-a Bihać uputili su političkim i vojnim tijelima u Zagrebu apel za pomoć: „Molimo Vas, shvatite ovu nastalu situaciju krajnje ozbiljno i poduzmite hitne i radikalne mjere u cilju spašavanja stanovništva i teritorije Unsko-Sanskog kantona.“

U međuvremenu su, 22. srpnja 1995., predsjednici Alija Izetbegović i Franjo Tuđman u Splitu potpisali sporazum, kojim je između ostaloga, nakon niza pokušaja hrvatskog vodstva (od srpnja 1992.) da ga ugradi u sporazume s bošnjačko-muslimanskim vodstvom u BiH, postignut i sporazum o konkretnoj vojnoj suradnji.[25] Uslijedila je, 25. srpnja, operacija hrvatskih snaga „Ljeto 95“ i zauzimanje Grahova (28. srpnja) i Glamoča (29. srpnja), zbog čega su srpske snage popustile pritisak na Bihać. Da je Hrvatska opet spasila Bihać potvrđuju i izvori Srpske vojske Krajine, s kraja srpnja 1995.: „... ovakvom akcijom Hrvatska je po drugi put ‘spasila’ od slamanja 5. korpus Alijine vojske, jer je primorala Srpsku vojsku da izvrši pregrupisanje snaga sa Bihaćkog ratišta u cilju zaustavljanja dubljih prodora HV ...“.[26]

No, prijetnja od srpskog zauzimanja Bihaća i novog velikog stradanja muslimana u BiH nije prestala. Stoga se, upravo zbog situacije u Bihaću, nova hrvatska vojno-redarstvena operacija, nazvana „Oluja“, više nije smjela odgađati. Hrvatska vlast je, zbog toga što je riječ o području koje graniči s okupiranim dijelom Republike Hrvatske itekako bila zainteresirana da se obrana Bihaća održi i da u Bihać ne uđu srpske snage. Što bi bilo da se to dogodilo možemo samo nagađati, oslobađanje okupiranoga područja RH bilo bi otežano, no malo je vjerojatno da bi zbog toga Hrvatska bila vojno

poražena (uostalom, Glavni stožer OSRH pozorno je pratio događaje oko Bihaća i od zime 1994. bio je spreman na poduzimanje vojne operacije kojom bi spriječio pad Bihaća). Nasuprot tome, srpske snage sigurno bi osvojile Bihać da nije bilo Hrvatske i hrvatskih vojnih operacija. Jednako tako, nema dvojbe da je uloga Hrvatske i Hrvata bila presudna za obranu Bošnjaka-muslimana od velikosrpske agresije 1992. te za neovisnost i opstanak Bosne i Hercegovine u današnjim granicama. Kao što radi istine, ali i zbog zahvalnosti i poštovanja, u svakoj prigodi treba istaknuti da su mnogi Bošnjaci-muslimani 1991. zajedno s ostalim nacionalnim manjinama u Hrvatskoj, uključujući i dio srpske nacionalne manjine, branili Hrvatsku, tako zbog pokušaja krivotvorenja povijesti i tu činjenicu treba često ponavljati.

Upravo se na primjeru Bihaća potvrđuje neodrživost teze o hrvatskoj agresiji na BiH, odnosno odgovornosti hrvatskoga vodstva za rat s Bošnjacima-muslimanima u BiH. I spomenuti izvori, kao i pisma Alije Izetbegovića koja su prethodila spomenutom srpanjskom sastanku s predsjednikom Tuđmanom u Splitu, pokazuju da su Republika Hrvatska i „prijateljski hrvatski narod” bili najvažniji saveznik bošnjačkom (muslimanskom) narodu u obrani od velikosrpske politike i agresije. Činjenica je da predsjednik Predsjedništva BiH te dužnosnici Armije BiH i bošnjačko-muslimanskih civilnih vlasti ne bi tako prijateljski korespondirali s vodstvom države koju smatraju agresorom na svoju državu i narod, odnosno sigurno ne bi pomoć, ne samo za obranu Bihaća, tražili od sudionika “zajedničkog zločinačkog pothvata” protiv svoje države i svoga naroda.

dr. sc. Ante Nazor

National security and the future

Literatura

Nikica Barić, Srpska pobuna u Hrvatskoj 1990-1995., Zagreb, 2005.
Mujo Begić, Genocid u Prijedoru – svjedočenja, Hrvatski memorijalno-dokumentacijski centar Domovinskog rata u Zagrebu – Institut za istraživanje zločina protiv čovječnosti i međunarodnog prava univerziteta u Sarajevu, Zagreb-Sarajevo, 2015.

Glasnik Krajine (Knin), br. 3, 17. 5. 1991.

Glasnik Krajine, Službeni list SAO Krajine i opština: Benkovac, Donji Lapac, Gračac, Knin, Korenica i Obrovac, Knin, 02. srpanj 1991., broj 6.

Carole Hodge, Velika Britanija i Balkan od 1991. do danas, Detecta, Zagreb, 2007.

Povijest, 18. knjiga – poslijeratno doba 1945.-1985., gl. ur. Enrico Cravetto, gl. ur. hrvatskog izdanja Ivo Goldstein, ur. knjige 18 Nikica Barić, Jutarnji list, 2008.

Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995., Dokumenti, knjiga 2 – „Dokumenti institucija pobunjenih Srba u Republici Hrvatskoj /siječanj-lipanj 1992./“, HMDCDR – HIP-Podružnica za povijest Slavonije, Baranje i Srijema, Zagreb-Slavonski Brod, 2007.

Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995., Dokumenti, knjiga 4 – „Dokumenti institucija pobunjenih Srba u Republici Hrvatskoj /siječanj-lipanj 1992./“, ur. Mate Rupić, HMDCDR – HIP-Podružnica za povijest Slavonije, Srijema i Baranje, Zagreb-Slavonski Brod, 2008.

Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995., Dokumenti, knjiga 6 – „Dokumenti institucija pobunjenih Srba u Republici Hrvatskoj /siječanj-lipanj 1992./“, HMDCDR – HIP-Podružnica za povijest Slavonije, Baranje i Srijema, Zagreb-Slavonski Brod, 2009.

Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995., Dokumenti, knjiga 10 – „Dokumenti institucija pobunjenih Srba u Republici Hrvatskoj (srpanj-prosinac 1993.)“, ur. Mate Rupić – Slaven Ružić, HMDCDR – HIP-Podružnica za povijest Slavonije, Srijema i Baranje, Zagreb-Slavonski Brod, 2011.

Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995., Dokumenti, knjiga 17 – „Dokumenti RSK – Bljesak i Oluja – tijek operacija Bljesak i Oluja“, ur. Julija Barunčić Pletikosić – Petar Mijić, HMDCDR, Zagreb, 2015.

Republika Srpska Krajina – 10 godina poslije, Beograd, 2005.

Slaven Ružić, Djelovanje „Vlade Republike Srpske Krajine“ 1991.-1995., HMDCDR, Zagreb, 2017.

Miroslav Tuđman, Bosna i Hercegovina u raljama zapadne demokracije – Korespondencija predsjednika Republike Hrvatske

dr. Franje Tuđmana i dokumenti o Bosni i Hercegovini 1990.-1995., Zagreb, 2013.

Mirko Valentić, Rat protiv Hrvatske 1991.-1995. (velikosrpski projekti od ideje do realizacije), Zagreb, 2010.

Bilješke

[1] Mirko Valentić, Rat protiv Hrvatske 1991.-1995. (velikosrpski projekti od ideje do realizacije), Zagreb, 2010.

[2] Valentić, 40-41.

[3] Valentić, 45-46.

[4] Toliku mržnju prema Hrvatima, sljedbenici velikosrpske politike pokazali su i tijekom agresije JNA i srpskih snaga na Hrvatsku od ljeta 1991. godine, kao i tijekom okupacije dijela Republike Hrvatske. O njenim razmjerima svjedoči najmanje 150 masovnih i 1200 pojedinačnih grobnica sa žrtvama zločina koje su počinili srpski ekstremisti, kao i primjer promjene imena ulica u okupiranom Vukovaru 1992., kad su srpske okupacijske vlasti ulicu Stjepana Radića preimenovala po njegovom ubojici, srpskom radikalnu Puniši Račiću („Rešenje o promeni imena ulica i trgova i utvrđivanju imena novih ulica u naseljenim mestima na području Opštine Vukovar“, „Izvršni savet Opštine Vukovar“, 16. srpnja 1992.; vidi u: Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995., Dokumenti, knjiga 6 – „Dokumenti institucija pobunjenih Srba u Republici Hrvatskoj /siječanj-lipanj 1992./“, HMDCDR – HIP-Podružnica za povijest Slavonije, Baranje i Srijema, Zagreb-Slavonski Brod, 2009., dok. 13, str. 41).

[5] Valentić, 46.

[6] Spomenuti izvor detaljno je opisao dr. sc. Mirko Valentić u svojoj knjizi Rat protiv Hrvatske (Zagreb, 2010., 47-48, 338-341).

[7] Valentić, 48, 338.

[8] Nedugo nakon proglašenja „SAO Krajine“ u Kninu, u Šidskim Banovcima je, 7. siječnja 1991, osnovano Srpsko nacionalno vijeće za Slavoniju, Baranju i zapadni Srijem“, koje je 26. veljače 1991. usvojilo „Deklaraciju o suverenoj autonomiji srpskog naroda Slavonije, Baranje i Zapadnog Srema“. Nikica Barić, Srpska pobuna u Hrvatskoj 1990.-1995., Zagreb, 2005., 107.

- [9] Republika Srpska Krajina – 10 godina poslije, Beograd, 2005., 16.
- [10] Barić, 171-175.
- [11] Područja „Krajina“ spomenutih u srpskoj brošuri iz 1939. i odlukama pobunjenih Srba u Hrvatskoj iz 1991. razlikuju se u spomenu dva kotara.
- [12] Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995., Dokumenti, knjiga 2 – „Dokumenti institucija pobunjenih Srba u Republici Hrvatskoj /siječanj-lipanj 1992./“, HMDCDR – HIP-Podružnica za povijest Slavonije, Baranje i Srijema, Zagreb-Slavonski Brod, 2007., dok. 75, str. 160, 161.
- [13] Barić, 102.
- [14] Glasnik Krajine (Knin), br. 3, 17. 5. 1991., 123-124; Barić, 102.
- [15] „Ustavotvorna skupština SAO Krajine“ i „Velika narodna skupština Srpske oblasti Slavonije, Baranje i Zapadnog Srema“ proglasile su 19. prosinca 1991. ujedinjenje teritorija pod svojim nadzorom i formiranje „Republike Srpske Krajine“, čemu se pet dana poslije, 24. prosinca, pridružila i „Narodna skupština SAO Zapadne Slavonije“ na svojoj sjednici održanoj u Banja Luci (Slaven Ružić, Djelovanje „Vlade Republike Srpske Krajine“ 1991.-1995., HMDCDR, Zagreb, 2017., 19).
- [16] Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995., Dokumenti, knjiga 4 – „Dokumenti institucija pobunjenih Srba u Republici Hrvatskoj /siječanj-lipanj 1992./“, ur. Mate Rupiće, HMDCDR – HIP-Podružnica za povijest Slavonije, Srijema i Baranje, Zagreb-Slavonski Brod, 2008., dok. 26, str. 82.
- [17] Valentić, 47-48, 338-341.
- [18] Glasnik Krajine, Službeni list SAO Krajine i opština: Benkovac, Donji Lapac, Gračac, Knin, Korenica i Obrovac, Knin, 02. srpanj 1991., broj 6.
- [19] Mujo Begić, Genocid u Prijedoru – svjedočenja, Hrvatski memorijalno-dokumentacijski centar Domovinskog rata u Zagrebu – Institut za istraživanje zločina protiv čovječnosti i međunarodnog prava univerziteta u Sarajevu, Zagreb-Sarajevo, 2015., 31-33.
- [20] Carole Hodge, Velika Britanija i Balkan od 1991. do danas, Detecta, Zagreb, 2007., 66.

[21] Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995., Dokumenti, knjiga 10 – „Dokumenti institucija pobunjenih Srba u Republici Hrvatskoj (srpanj-prosinac 1993.)“, ur. Mate Rupiće – Slaven Ružić, HMDCDR – HIP-Podružnica za povijest Slavonije, Srijema i Baranje, Zagreb-Slavonski Brod, 2011., 443.

[22] Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995., Dokumenti, knjiga 17 – „Dokumenti RSK – Bljesak i Oluja – tijek operacija Bljesak i Oluja“, ur. Julija Barunčić Pletikosić – Petar Mijić, HMDCDR, Zagreb, 2015., 443.

[23] Miroslav Tuđman, Bosna i Hercegovina u raljama zapadne demokracije – Korespondencija predsjednika Republike Hrvatske dr. Franje Tuđmana i dokumenti o Bosni i Hercegovini 1990.-1995., Zagreb 2013, 530-531.

[24] M. Tuđman, Bosna i Hercegovina u raljama zapadne demokracije..., 536.

[25] M. Tuđman, Bosna i Hercegovina u raljama zapadne demokracije..., 532-535.

[26] HMDCDR: Komanda 50. pbr SVK, Informacija potčinjenim jedinicama pov. br. 50-21-55/95 od 31. 7. 1995.

<https://kamenjar.com/dr-sc-ante-nazor-kontinuitet-velikosrpske-politike/>

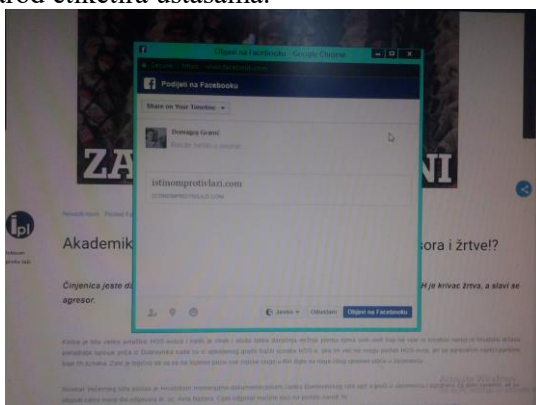
PREDSJEDNICA I 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2019.

Feb 16, 2019.

ZDS ILI IZJEDNAČAVANJE AGRESORA I ŽRTVE!?

Činjenica jeste da svi govore kako se pokušava izjednačiti žrtva i agresor. A u stvarnosti u RH je krivac žrtva, a slavi se agresor. I blokiraju dijeljenja objava kako hrvatska istina ne bi daleko otišla.

Koliko je bilo veliko junaštvo HOS-ovaca i koliki je strah i otuda tolika današnja mržnja prema njima svih onih koji ne vole ni hrvatski narod ni hrvatsku državu ponajbolje opisuje priča iz Dubrovnika kada su iz opkoljenog grada tražili oznake HOS-a, ako im već ne mogu poslati HOS-ovce, jer se agresorski vojnici panično boje tih oznaka. Zato je logično da su se na Vulinov poziv sve srpske sluge u RH digle na noge zbog spomen ploče u Jasenovcu. Jučer ponovno hrvatski narod etiketira ustašama.

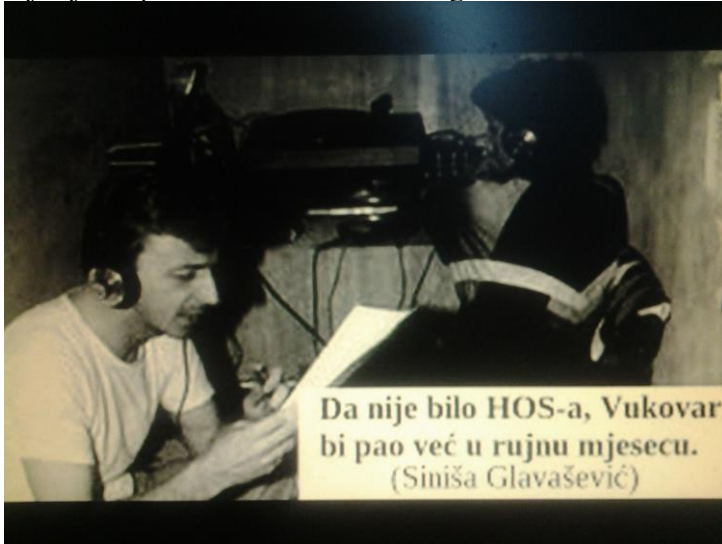
Koliko su jadni i bijedni, pokazuje i ova blokada dijeljenja teksta akademika Pečarića

Novinar Večernjeg lista poslao je Hrvatskom memorijalno-dokumentacijskom centru Domovinskog rata upit o ploči u Jasenovcu i pozdravu Za Dom spremni, ali su objavili samo manji dio odgovora dr. sc. Anta Nazora. Cijeli odgovor možete naći na portalu narod.hr
<http://narod.hr/hrvatska/vecernji-list-objavio-manji-dio-odgovora-evo-sto-povjesnicar-ante-nazor-rekao-pozdravu-dom-spremni-trgu-marsala-tita>

Dr. Ante Nazor govori i o junaštvu HOS-ovaca:

*'Broj pripadnika HOS-a nije bio velik u odnosu na ukupan broj hrvatskih branitelja, no razlog zašto ih poštujem leži u činjenici da su u Domovinskom ratu 1991. bili na najtežim dijelovima svih bojišta u Hrvatskoj – na istočnoslavonskom, posebice na **Sajmištu u Vukovaru i Bogdanovcima, Vinkovcima, Osijeku**, na zapadnoslavonskom – upravo u Jasenovcu, na dalmatinskom bojištu – npr. u **Dubrovniku** tijekom najtežih napada na grad, na ličkom bojištu oko **Gospića**, pa 1993. u **Škabrnji** u iznimno teškim okolnostima nakon operacije Maslenica, pa u operaciji „**Zima 94**“ kad je trebalo krenuti u napad, itd. Upravo ta činjenica da su dragovoljno odlazili tamo gdje su borbe bile najteže, tamo gdje mnogi koji moraliziraju o njihovim motivima i oznakama nisu imali hrabrosti biti, čini mi se važnijom od kontroverzi vezanih uz nazive pojedinih postrojbi HOS-a i sam natpis na njihovom amblemu'.
'Općenito gledajući, žalosno je što neki još uvijek ne razumiju da moderno hrvatsko društvo ne može biti stabilno ako se gradi na ruševinama ideologija iz Drugog svjetskog rata koje su podijelile hrvatski narod, i ne žele prihvatiti činjenicu da je Domovinski rat najvažniji i najčvršći temelj suvremene hrvatske države, na kojem treba graditi budućnost Republike Hrvatske. Zato je potrebno isticati važnost Domovinskog rata, kao i simbole i pozdrav Domovini iz toga razdoblja hrvatske povijesti, na koje smo posebno ponosni, a simbole totalitarnih režima pospremimo u muzeje....*

Tko ne razumije? Ne možeš biti ponosan na HOS-ovce, a smatrati da je njihov pozdrav simbol totalitarnog režima.

Naši političari HOS-ovce nazivaju ustašama! Jasno je i zašto, a još je jasnije tko su "naši" političari!

Zato, ako se inzistira na zabrani pozdrava “Za Dom spremni”, uz objašnjenje da je kompromitiran jer su za vrijeme Drugog svjetskog rata “ustaše pod tim pozdravom ubijale nevine ljude”, onda se ne može zažmiriti pred činjenicom da su mnogi nevini ljudi ubijeni pod parolom “*Smrt fašizmu – sloboda narodu*”. Dakle, važnije od zabrana je edukacija i suočavanje s karakterom vlasti u pojedinim razdobljima hrvatske povijesti.

Moje iskustvo, s obzirom da sam puno pisao o ovome a i prvi sam potpisnik Peticije ZDS, jeste da se mnogi drugi branitelji ljute što se izdvajaju samo HOS-ovci uz ZDS jer su mnogi drugi branitelji koristili i umirali sa ZDS na usnama. I tada je bio napad na Domovinski rat („Bojna Čavoglave“ i Thompson).

Tako je tadašnji predsjednik Vlade RH **Zoran Milanović** rekao:

'Potpisnicima peticije za uvođenje usklika „Za Dom spremni“ kao službenog pozdrava u Oružane snage RH poručio je neka pogledaju što je prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman, na skupovima kada se osnivao HDZ, govorio o ulozi Hrvata u partizanskom pokretu i što je taj pokret značio za hrvatsko nacionalno biće. Ista poruka, naglasio je, vrijedi i za HDZ, „ali i sve one koji žele vratiti Hrvatsku u mrak“, istaknuvši kako nekima u državi očito smeta što stvari u Hrvatskoj idu naprijed i na bolje.'

A dan prije Thompsonovog koncerta ispred njega i Predsjednice države promarširali su HOS-ovci na paradi sa zastavom na kojoj je pisalo ZDS! Dakle, službeno je ZDS pozdravljao iz svečane lože, a nije mu palo na pamet da iz poštovanja hrabrih HOS-ovaca predloži da neka jedinica HV-a njeguje tradicije HOS-a i da im službeni pozdrav bude ZDS. Kako je i mogao kada mu je ministar bio Jovanović! S druge strane treba istaknuti i one koji itekako razumiju kako je hrvatska država nastala na Domovinskom ratu i kako doista treba iskazivati poštovanje, a ne educirati, naše branitelje i sve one koji ih istinski poštuju.

Zato pogledajte tekst Krešimira Kartela: (Viteštvo HOS-ova ratnog puta neokaljano je ratnim zločinima)

<http://direktno.hr/en/2014/kolumne/69907/Vite%C5%A1tvo-HOS-ova-ratnog-puta-neokaljano-je-ratnim-zlo%C4%8Dinima.htm>

Iako je dobro pročitati cijeli tekst izdvojiti ću samo dio o ZDS:

'Držim, naime, da je svaka Jugoslavija u nekoj od svojih faza, pripreme, izvršne, zaključne ili svake navedene imala obilježja velikosrpstva te da je stoga dovoljno okupaciju nazvati jugoslavenskom. Činjenicu da su jedanaest mladića svoje živote, svoje ovosvjetovno postojanje žrtvovali za ideal već utemeljene demokratske Hrvatske i njezinu neovisnost implicitno spomenute organizacije i pojedinci čak spominju, ali to ne konzumiraju u punom značenju njihove žrtve.'

Naime, nema nikakve sumnje u to da su borovnici HOS-a bili potpuno podređeni obrani demokratske, ne nikakve drukčije, Hrvatske te da se podređenost tom cilju očitala u sporazumnim ili spontanim podređenostima zapovjedništvima Hrvatske vojske. Ono što se svakako mora naglasiti jest to da su od prvog do zadnjeg, svi borovnici HOS-a bili dragovoljci u obrani i oslobođenju Hrvatske i da je viteštvo njihova ratnog puta potpuno i neokaljano, odnosno da nisu sudjelovali ni u kakvom ratnom zločinu. To se drugim riječima može nazvati i velikim doprinosom ugledu Republike Hrvatske.

Kad sve to ipak nije dovoljno, želi se secirati sastavne dijelove njihova ratnog djelovanja i vojnog identiteta te naknadnom pameću i moralom amputirati tri riječi, riječi koje su se koristile i u nekim zloćudnim dokumentima Nezavisne Države Hrvatske. Doista nisam prepoznao korištenje kovanice „za dom spremni“ u tom obliku prije uspostave NDH. Kao što nikad prije uspostave NDH nije postojala kuna kao naziv valute ili kao što nikad prije NDH Lijepa naša domovino nije imala priliku postati službenom himnom.

Za vrijeme NDH tiskano je više od tri tisuće stranica Hrvatske enciklopedije, hrvatski je jezik zakratko, ali svejedno vrlo značajno, oslobođen tuđica te oplemenjen Šulekovim i Parčićevim novotvorenicama, snimljen je prvi zvučni slikopis... Sve te discipline, unatoč naporima, nisu uspješno prikazane kao ustaške jer su od iznimnog značaja za hrvatski identitet i kulturu.

Usklik „za dom spremni“, stoga, svoju je plebiscitarnu legitimaciju dobio devedesetih godina u obrani moderne Hrvatske. Kažem plebiscitarnu, jer, kao što je briljantno ustvrdio dr. Tomislav Jonjić, u situaciji ugroze od političkog i biološkog uništenja, hrvatski je narod potražio, prepoznao i odabrao između ostalih upravo taj usklik. Zašto ujedinjeni sinovi ustaša i partizana nisu odabrali usklike „bez Boga, bez gospodara“, „za domovinu s Titom naprijed“ ili „smrt fašizmu – sloboda narodu“, to je ujedno i pitanje i odgovor.

Naposljetku, ako se ostrašćeni Jugoslaveni vode logikom da se zvijezda petokraka i savezništvo Jugoslavenske armije i četnika iz četrdesetih ne mogu nikako dovoditi u izravnu vezu sa zvijezdom petokrakom i istim savezništvom iz devedesetih, zašto im je toliko teško tu logiku primijeniti na taj usklik? Zato što se ne osjećaju

dijelom hrvatskog nacionalnog kolektiva i zato što ne osjećaju ono što većina osjeća. I to je njihovo pravo u demokraciji kakvu su za njih izborili između ostalih i HOS-ovci. Problem nastaje kad oni, često iz zadržanih položaja ili pera bivših članova CK SKH, većini žele nametnuti svoj sentiment kao društvenu normu.

Tada posežu i za neozbiljnim argumentima – presudama, poput one Josipu Šimuniću kojemu je suđeno po Zakonu o sprječavanju nereda na športskim natjecanjima. Njihovo ponašanje tada izaziva društveno ogorčenje, a to je instanca koja u njihovoj doktrini predstavlja temelje revolucije. Ironično, zar ne?'

A nema dvojbe da su oni koji napadaju HOS-ovce i njihove simbole koje su odobrile hrvatske vlasti protiv hrvatske države ili misle samo na svoje osobne interese. Jer istina je: jako je profitabilno danas biti srpski sluga u RH.

Ogavno jest jer su HOS-ovci i drugi branitelji od srpske vojske u „Oluji“ napravili zečeve, ali profitabilno jest! Vlast nudi „cjelovito rješenje“ o simbolima iz totalitarnih režima. Što nam zapravo nudi? Izjednačavanje odnosa prema simbolima koje su koristili branitelji i agresori u Domovinskom ratu!

Dakle vlast, pokušava izjednačiti žrtvu i agresora. A nije im ni u snu da se stvari postave na svoje mjesto: Da se fašističkim agresorima to i kaže i počne se u skladu s tim ponašati.

Akademik Josip Pečarić

PS. Obavezno pogledajte što vas pitaju pripadnici ATJ Lučko:

<http://www.dnevno.hr/domovina/dusebriznici-budite-iskreni-smeta-li-vam-hos-ov-grb-ili-njegovi-pripadnici-koji-su-se-usudili-prezivjeti-980623/>

A o HOS-ovcima kao antifaašistima u pravom smislu te riječi vidjeti: <http://www.dnevno.hr/vijesti/komentari/milorade-ne-zelis-porast-ustastva-u-hrvatskoj-za-pocetak-odjei-sa-svojim-proslavama-u-srbu-980644/>

<http://istinomprotivlazi.com/uz-kavicu/973-zds-ili-izjednacavanje-agresora-i-zrtve>

(VIDEO) GARDIJSKE BRIGADE TIGROVI I GROMOVI TAKOĐER SU KORISTILI ‘ZA DOM SPREMNI’

Gordana Sarkotić

5. ožujka 2019.

“Riječ je o njezinom opetovanom **“pokušaju da hrvatske branitelje iz Domovinskog rata koji su koristili pozdrav “Za Dom spremni” proglasi fašistima, a hrvatsku javnost uvjeri kako je taj isti pozdrav iz Domovinskog rata zakonom zabranjen**“, upozorili su sa službene stranice Marka Perkovića Thompsona početkom ožujka u odgovoru kontroverznoj pučkoj pravobraniteljici Lori Vidović koja je uputila dopis Ministarstvu unutarnjih poslova putem kojeg je zatražila da ju obavijeste jesu li pokrenuli postupak nakon što je na službenoj Thompsonovoj Facebook-stranici obožavateljima upućena poruka s, kako ona tvrdi, fašističkim pozdravom.

> Kako je pravobraniteljica Lora Vidović, koja je podržala Plenkovića u onemogućavanju referenduma, izabrana na tu dužnost?

> Škorić pučkoj pravobraniteljici: U izvješću osuđujete ‘Za Dom spremni’ a izvlačite petokraku – niste objektivni!

> Brani li pravobraniteljica Lora Vidović ljudska prava u Hrvatskoj ili svoj položaj?

Dolaskom na vlast HDZ-ove Vlade Andreja Plenkovića dolazi do sve češćih napada na hrvatske branitelje i vrijednosti Domovinskog rata. Nakon što su Plenkovićeve koalicijski partneri izrazili želju da žele ukloniti spomen-ploču poginulim HOS-ovcima u Jasenovcu, iako je HDZ-ov ministar Dražen Bošnjaković tvrdio da ne postoji izričito uporište u zakonu kojim bi se te ploče maknule – ploče su uklonjene! Na ploči podignutoj u spomen 11 poginulih hrvatskih branitelja, pripadnika Hrvatskih obrambenih snaga, nalazi se grb njihove postrojbe koji u donjem dijelu sadržava natpis **“za Dom**

spremní“, a ta postrojba bila je legalni dio hrvatske vojske i takav njen grb bio je službeno priznat i registriran.

> Tko su bili i kako su poginuli HOS-ovci čiju bi spomen-ploču skidali Pupovac i HNS?

> (VIDEO, FOTO) Plenkovićev ustupak Pupovcu: Skinuta HOS-ova ploča u Jasenovcu

> Marcel Holjevac: Strah i prezir u Banskim dvorima, ili zašto Plenković zazire od svog naroda?

“Kako to da ploča podignuta u spomen poginulim braniteljima HOS-a u Jasenovcu vrijeđa, a nazočnost Stipe Mesića, i nakon što su na vidjelo izašla njegova skandalozna stajališta o NDH i najvećem ustaškom logoru, ne vrijeđa? Ovo je dobra prilika za suočavanje s tim što je suvremena Hrvatska i na kojoj baštini se temelji”, naglasio je Nino Raspudić u Večernjem listu i zapitao: **“Kakve veze imaju partizani i ustaše sa suvremenom hrvatskom državom?”**

“Ovdje dolazimo na izvorište današnjih simboličkih problema. Za vrijeme agresije na Hrvatsku 1991. bili su potrebni svi pa se zažmirilo na jedno oko i na pripadnike komunističkog represivnog aparata i na HOS-ov ventil za prastare nostalgije.

Bez i jednih i drugih teško da bi se zemlja obranila. **Grb HOS-a tada je registriran s pozdravom „za dom spremni“.** Većina HOS-ovaca sigurno nije riskirala život za rasne zakone i Hitlerova saveznika, već za slobodnu Hrvatsku“, podsjetio je Raspudić.

> Časnik HV-a Slaviček zgrozio HRT-ove voditelje pozdravom ‘Za Dom spremni’

> Stipo Mlinarić: Zašto sam ja ustaša?

Kao što je najpoznatija pjesma nastala u Domovinskom rata „Bojna Čavoglave“, koju je snimio dragovoljac Domovinskog rata i hrvatski vojnik Marko Perković Thompson, među Hrvatima postala simbol otpora velikosrpskom agresoru, tako i pozdrav “Za Dom spremni” korišten u toj pjesmi nema nikakvu poveznicu s totalitarnim režimima iz prošlosti.

Uzvik “Za Dom spremni” nije korišten samo u pjesmi “Bojna Čavoglave”, nego su ga koristili i hrvatski branitelji iz gotovo svih postrojbi od početka Domovinskog rata pa sve do njegovog

kraja, a postrojbe HOS-a su taj poklič uzele kao svoj službeni pozdrav.

“Kako su ga koristile postrojbe u Domovinskom ratu, tako sam ga i ja 1991. uvrstio u pjesmu koja je bila budnica i odigrala važnu ulogu u podizanju morala hrvatskim braniteljima, a koja i danas njeguje uspomenu na to vrijeme u kojem se stvarala **Hrvatska država**“, upozorio je najslušaniji pjevač domoljubnih i rodoljubnih pjesama u Hrvatskoj **Marko Perković Thompson** komentirajući kontroverzne preporuke Vijeća za suočavanje s posljedicama nedemokratskih režima.

Podsjetimo na neke od primjera koje spominje Thompson.

Jedna od službenih pjesama 1. gardijske brigade Tigrovi, zove se **Pjesma nastavnog tima 2**. Legendarni Tigrovi u svojoj pjesmi na poznatu melodiju kršćanske pjesme “Glory, glory, aleluja!” na kraju uzviknu “za dom spremni Tigrovi”.

*Ustali su prije zore i otišli svi
 Ustali su prije zore i otišli svi
 Ustali su prije zore i otišli svi
 U boj teški krvavi
 Ale ale aleluja
 Ale ale aleluja
 Ale ale aleluja
 Sretan put Tigrovima
 Sad smo došli al' idemo dalje do kraja
 U žilama krv nam teče palih Tigrova
 Što su hrabro i sa pjesmom u boj krenuli
ZA DOM – SPREMNI – TIGROVI!
 Uz Božju pomoć dušmana ćemo pobijediti
 Uz Božju pomoć dušmana ćemo pobijediti
 Ako treba za Hrvatsku umrijet ćemo svi
 Ako treba za Hrvatsku umrijet ćemo svi
 Ale ale aleluja
 Ale ale aleluja
 Ale ale aleluja
ZA DOM – SPREMNI – TIGROVI!*

Inačicu pozdrava, kako navode Crne mambe, rabili su i Gromovi (2. gardijska brigada):

*“Zovi samo, zovi...”,
pjevali su ratnici Gromovi,
za dom spremni bili
živote svoje nisu žalili.
Junački na prvim crtama,
s molitvom na usnama,
ne žaleći svoje živote mlade,
Gromovi iz 2. gardijske brigade.
Hrabri ratnici i sokolovi,
proslavili njihovo ime Gromovi
na mnogobrojnim bojišnicama,
njihovo ime zapisano u povijesnim knjigama.
Nek’ znaju naraštaji novi,
s ponosom izgovaraju Gromovi,
u čast mladim ratnicima Gromovima,
hrvatskim junacima!*

Podsjetimo i na posebnost 1. bojne 2. GBR, Crnih mambi – njihovi pripadnici sudjelovali su baš na svim hrvatskim ratištima; od Banovine do Dubrovnika, a branile su prodor Mladićevim silama i u svim graničnim prostorima Bosne i Hercegovine: Bosanskoj Posavini, Hercegovini i Livnu, navodi vecernji.hr.

Povjesničar **Ante Nazor** je o pozdravu “Za Dom spremni” naglasio: “Ne mogu se zanemariti povijesni kontekst i okolnosti u kojima su korišteni pojedini simboli i slogani, jer činjenica je da oni u različitim razdobljima povijesti mogu imati različito značenje. Zato, ako se inzistira na zabrani pozdrava ‘Za Dom spremni’, uz objašnjenje da je kompromitiran jer su za vrijeme Drugog svjetskog rata ‘ustaše pod tim pozdravom ubijale nevine ljude’, što je nažalost točno, onda se ne može zažmiriti pred činjenicom da su mnogi nevini ljudi ubijeni pod parolom “Smrt fašizmu – sloboda narodu”. Dakle, važnije od zabrana je edukacija i suočavanje s karakterom vlasti u pojedinim razdobljima hrvatske povijesti.”

Thompsonov odvjetnik Davorin Karačić za RTL upozorava kako bi **pravobraniteljica Lora Vidović trebala malo bolje pročitati Ustav Republike Hrvatske** jer to što ona navodi kada poziva pjevača da odustane od pokliča “Za Dom spremni”, tamo ne piše.

“Poručio bih joj da malo bolje pročita Ustav Republike Hrvatske, osobito Preambulu iz koje je vidljivo na temelju čega se temelji hrvatska državnost. **Hrvatska nije nastala na antifašizmu** nego su samo odluke ZAVNOH-a i jedan od slijedova hrvatske državnosti, a taj slijed počinje još od prvih hrvatskih kneževina. **Završetak tog slijeda, barem u ovom trenutku, je Domovinski rat.** Prema tome, Domovinski rat je izjednačen u najmanju ruku s nekakvim tekovinama antifašističke borbe”, ističe odvjetnik Karačić.

Dodaje kako izraz “Za Dom spremni” za njega nije sporan te **kako su ga u Domovinskom ratu koristili hrvatski branitelji, legalne vojne frakcije te da se kao takav nalazi na službenim obilježjima vojnih formacija te se koristi kao dio službeno registriranog grba Udruge veterana.**

“Za mene sam taj izraz nije sporan ukoliko se ne dovodi u vezu s NDH. Kada bi se doista dovodio u vezu s NDH onda bi se to moglo nazvati spornim”, zaključuje Karačić.

Izvor: narod.hr

<https://narod.hr/hrvatska/video-gardijske-brigade-tigrovi-i-gromovi-takoder-su-koristili-za-dom-spremn>

JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.

STJEPAN RAZUM

LIEPI DOMOVINSKI POZDRAV

Predstavljanje knjige: PEČARIĆ, Josip. *Predsjednica i 'Za Dom spremni'*. Vlastita naklada. Zagreb, 2019., 214 stranica.¹⁰⁴

Od dviju knjiga, koje večeras predstavljamo, meni je zapala čast predstaviti drugu – “Predsjednica i ‘Za Dom spremni’”. Podsjećam poštovano slušateljstvo, koliko je meni poznato, to je treća knjiga s častnim i junačkim hrvatskim pozdravom u naslovu, objavljena u državi Hrvatskoj u posljednjih nekoliko godina. Najprije je Elvis Duspara u svibnju godine 2016. objavio knjigu “Za Dom spremni”, s podnaslovom “Inat knjiga” (Zagreb, 2016.), zatim je akademik Josip Pečarić godine 2017. objavio svoju prvu knjigu s hrvatskim pozdravom “Dnevnik u znaku ‘Za Dom spremni’” (Zagreb, 2017.), da bismo sada pred sobom imali njegovu drugu knjigu s tim pozdravom “Predsjednica i ‘Za Dom spremni’” (Zagreb, 2019.).

Na samom početku knjige u svom predgovoru dr. zn. Josip Stjepandić daje ocjenu (diagnozu) današnjega političkoga i društvenoga stanja u državi Hrvatskoj (str. 9-14). Piše o bolestnoj društvenoj zbilji, u kojoj politička elita vodi protuhrvatsku politiku

¹⁰⁴ Ovo je štivo pročitano na predstavljanju knjige u Zagrebu, Slovenska 21, u Domu branitelja HVIDRA, 4. travnja 2019.

ili točnije veleizdajničku politiku na štetu Hrvatske, a javnosti se nameće razprava o pozdravu, koji bi trebao biti samorazumljiv za predsjednicu i svakoga, tko obnaša političku vlast u državi Hrvatskoj. Vrh tzv. hrvatske vlasti radi protiv svoje države i svoga naroda, a posljedica toga je teško bolestno društvo. Odričući se pozdrava “Za Dom spremni”, s kojim su se hrvatski branitelji stoljećima odupirali tuđinskim osvajačima, podanički i poltronski hrvatski političari idu zacrtanim smjerom, koji će dovesti, predmnjeva dr. Stjepandić, do diskreditacije hrvatskih branitelja i Hrvatskog obranbeno-osloboditeljskoga rata obćenito. Stoga odbacivanje pozdrava “Za Dom spremni” može se protumačiti jednino zamišljenim pozdravom “za izdaju spremni”.

Za zaključno štivo ove knjige sročitelj je odabrao članak dr. zn. Sanje Bilač, koja daje sličnu ocjenu (str. 210-214). I ona piše o “izdajničkoj političkoj eliti na vlasti”, koja ima zadatak “trajno paralizirati hrvatsko nacionalno biće, ugušiti njegov razvoj, oduzeti pravo na stvorenu nacionalnu državu i u konačnici Hrvatsku staviti pod tuđu kontrolu” (str. 211). Stoga dr. Bilač poziva hrvatske umnike, branitelje i domoljube, da pokažu nacionalnu zrelost i preuzmu odgovornost. A osnovno je pitanje: jesmo li spremni?

Akademik Josip Pečarić, ovom, kao i mnogim svojim dosadašnjim knjigama, pokazuje da je spreman razodkrivati laži, spreman je boriti se za istinu, za svoju i našu Hrvatsku.

Sročitelj Pečarić započinje knjigu svojim pismom predsjednici Republike Hrvatske Kolindi Grabar-Kitarović (str. 15-16), koje joj je uputio, nakon što je ona objasnila javnosti, da je pozdrav “Za Dom spremni” kompromitiran i neprihvatljiv, nakon čega ju akademik Pečarić pita: “Želite li Vi reći da je ZDS kompromitirao Domovinski rat?”. Nadnevak pisma nije naveden, ali ga nije teško odrediti, ako se potraži njegova objava na raznim portalima.

Pozdrav “Za Dom spremni” ili njegovu inačicu koristila je hrvatska vojska u doba Drugoga svjetskoga rata, a koristili su ga i hrvatski branitelji u doba Hrvatskog obranbeno-osloboditeljskoga rata. Budući da je Predsjednici i drugim političarima važnije, što je bilo prije, a ne poslije, sročitelj zaključuje, da im je važniji Drugi svjetski rat od Hrvatskog obranbeno-osloboditeljskoga rata. To nije

mišljenje samo akademika Pečarića, nego je to obći dojam u hrvatskom političkom prostoru. To je tako, jer su gubitnici u Hrvatskom obranbeno-osloboditeljskom ratu, velikosrbski napadači i njihovi hrvatski pomagači zauzeli odlučujuće političke položaje u državi Hrvatskoj, pa nastoje izbjeći svaki govor o Hrvatskom obranbeno-osloboditeljskom ratu, koji bi ih nužno podsjećao na njihovu lošu ulogu i izdaju vlastite domovine, tako da su hrvatskoj javnosti nametnuli govor o Drugom svjetskom ratu, odnosno o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, o kojoj još uvijek na tragu komunističke i velikosrbske politike govore kao o oličenju svega zla na ovome Svietu. Na to su nažalost pristali hrvatska Predsjednica, predsjednik Vlade Andrej Plenković i drugi političari, pa svima nama nameću sliku vlastite prošlosti i sadašnjosti prema želji i ukusu naših neprijatelja. Nevjerojatno, ali istinito! Na žalost!

Već više puta izrečena istina iz usta akademika Josipa Pečarića, dolazi na vidjelo i u svezi s ovim pozdravom, a to je, da se međusobno pomiruju djeca partizana i komunisti iz svih stranaka, a na štetu hrvatskoga ponosa i hrvatskih vrijednosti.

U ovom predstavljanju svakako je potrebno iztaknuti pismo, koje je akademik Pečarić poslao veleposlaniku Sjedinjenih Američkih Država Robertu Kohorstu, koji je bio izrazio zadovoljstvo, što je predsjednica Grabar-Kitarović promienila svoje mišljenje glede pozdrava "Za Dom spremni" (str. 42-43). Nije uobće bitno, je li to stari ili novi, ustaški ili braniteljski, hrvatski ili bilo kakav drugi pozdrav, nego je bitno to, da su s tim pozdravom hrvatski branitelji, među kojima osobito hosovci, ginuli za svoju državu Hrvatsku u doba Hrvatskog obranbeno-osloboditeljskoga rata, upravo onako kako su hrvatski branitelji ginuli za svoju državu Hrvatsku u doba Drugoga svjetskoga rata. Dovoljno se sjetiti branitelja Odžaka iz svibnja godine 1945.! A ginuli su u ovom novom ratu, među inim, i stoga što su Sjedinjene Američke Države dale zeleno svjetlo za velikosrbski fašistički napad na Hrvatsku. Sada sjedinjeno-američko-državni veleposlanik nas podučava, kako "postoje izrazi kojima nema mjesta u modernom društvu" i pod tim izrazom misli upravo na domoljubni pozdrav "Za Dom spremni". Takva izopačenost i čudoredna nakaradnost može proći samo kod

ljudi bez obraza i časti! Osvajačke sile inače ne drže ništa do časti i do međunarodnoga pravnoga poredka.

Vriedno je iztaknuti i otvoreno pismo predsjednika HSP-a Karla Starčevića i predsjednika Glavnoga stana HSP-a Nikice Augustinovića, koji pišu predsjednici: “Vi ste 16. II. 2019. pljunuli na veliki dio onih koje predstavljate. Prije svih, na sve žrtve Domovinskog rata, kako na poginule branitelje – pripadnike HOS-a – koji su položili svoje živote ZA DOM SPREMNI, tako i na civilne žrtve srbočetničke agresije. Pljunuli ste na žrtve mladića, koji su poginuli za hrvatsku Državu s oznakom ZA DOM SPREMNI. Pljunuli ste na sve roditelje, koji su ostali bez sinova i kćeri, koji su bili ZA DOM SPREMNI. Pljunuli ste u lice većini hrvatskog naroda.” (str. 44).

Divnu pouku dao je svojim pismom veleposlaniku Kohorstu Anto Đapić (str. 46-49), o suverenosti, o vriednostima hrvatskoga naroda i o uljudnom ponašanju stranih veleposlanika, pa bili oni predstavnici vodećih svjetskih sila. Vriedno ga je pročitati!

Dakle, knjiga koja je pred nama jest zbirka raznih članaka ponajprije njezinoga sročitelja akademika Pečarića, a onda i mnogih sudobnika, koji su reagirali na prestrojavanje predsjednice Grabar-Kitarović iz domoljubnog tabora u bezlični globalistički tabor, odričući se pozdrava “Za Dom spremni”, kao i na izjavu sjedinjeno-američko-državnog veleposlanika Kohorsta glede toga prestrojavanja, a na kraju je i reakcija na smušeno vrludanje glede toga pozdrava hrvatskoga povjestničara dr. zn. Marija Jareba.

Svejedno je, je li “Za Dom spremni” stari ili jako stari pozdrav, ili uobće nije stari, važno je da je on naš, sadašnji – sudobni pozdrav, da je to pozdrav iz Hrvatskog obranbeno-oslobodilačkoga rata. Poviestnost ostaje u poviesti, u prošlosti, a sudobnost živi u sadašnjosti!

Osvajački narodi ili njihovi političari ne vole narode i pojedince koji su spremni braniti svoj dom i svoju domovinu i pod cieniu života, jer im time onemogućuju njihov prodor u tuđe dvorište, u tuđi dom. Stoga je razumljivo da veleposlaniku svjetske slile nije simpatičan taj domovinski pozdrav u hrvatskom narodu, premda ga u svom narodu vjerojatno podržava. No, nije razumljivo da se tog pozdrava odriču vodeći ljudi u vlastitom narodu. Zapravo,

razumljivo je, kad znamo zbog čega to čine; razumljivo je, ali je biedno i izdajnički.

U samom hrvatskom narodu postoje pojedinci, koji služe tuđim probojnicima ili pak zbog ideoloških razloga mrze vlastiti narod, kojemu nepotrebno nameću okostnice, da se njima mjesecima i godinama bavimo, kako bi zamračili neku svoju nečastnu i sebičnu djelatnost. U ovoj knjizi navedeno je nekoliko osoba, koje pokazujući svoju odbojnost prema pozdravu “Za Dom spremni”, nieću patriotizam iliti domoljublje. Budući da nije normalno biti protivnik vlastitoga naroda, potrebno je iztražiti pozadinu tih ljudi, potrebno je otkriti uzroke toj izvrsnosti. Ova nam knjiga daje u tom smislu barem neke naznake. Tako za saborskoga zastupnika dr. zn. Milorada Pupovca saznajemo da je predsjednik stranke, koju je osnovao ratni zločinac; predsjednik Vlade RH mr. zn. Andrej Plenković protivno volji hrvatskoga naroda, očitovanoj na izborima, sastavio je Hrvatsku Vladu; predsjednica Kolinda Grabar-Kitarović oblikovala je svoj vriednostni sustav na sustavu svojih partizanskih ‘none’ i ‘nonice’; pučka pravobraniteljica Lora Vidović nezakonitim je putem došla na tu javnu službu; filmaš Hrvoje Hribar financira filmove u službi velikosrbske pomičbe; gradonačelnik Boris Miletić podpuno se izgubio u narodnostnom vriednostnom sustavu do razine mazohizma; dr. zn. Ognjen Kraus, premda genetički potomak meni dragoga židovskog naroda, po svom je opredjeljenju politički velikosrbin, što mu je namro otac, koji je bio komunistički progonitelj; dr. zn. Hrvoje Klasić, sveučilišni predavač, koji se sramoti svakim svojim javnim nastupom, pokazujući nerazumievanje hrvatske stvarnosti u prošlosti i sadašnjosti. Dakle, svi navedeni ljudi, protivnici pozdrava “Za Dom spremni”, imaju, kako to narod kaže, nekog putra na glavi, koji ih ograničava u zdravorazumskom promišljanju i djelovanju.

Unatoč njima i nasuprot njima u hrvatskom narodu ima mnoštvo domoljuba, koji su na primjeru pozdrava “Za Dom spremni” pokazali izpravno opredjeljenje i spremnost, da se bore za istinu i za svoj hrvatski narod. U ovoj knjizi, uz samoga sročitelja Pečarića, prepoznao sam četrdeset i tri hrvatska uglednika, znanstvenika i domoljuba, koji su stali u obranu tog pozdrava i slobode njegove upotrebe. To su (navedimo ih iz poštovanja i

zahvalnosti): Miro Banović, dr. zn. Sanja Bilač, Damir Borovčak, Velimir Bujanec, Joško Buljan, dr. zn. Jure Burić, Anto Đapić, Vlado Glavaš, dr. zn. Zlatko Hasanbegović, dr. zn. Andrija Hebrang, Hrvoje Hitrec, Zvonimir Hodak, Marcel Holjevac, Barbara Jonjić, dr. zn. Marko Jukić, dr. zn. Josip Jurčević, Damir Kalafatić, Davor Karačić, Tomislav Karamarko, Krešimir Kartel, Eva Kirchmayer-Bilić, Mate Knezović, mons. dr. zn. Vlado Košić, Pero Kovačević, Vjekoslav Krsnik, Ivica Marijačić, Stijepo Miović Kočan, Marko Perković Thompson, Gordana Sarkotić, dr. zn. Slobodan Lang, Marko Marković, dr. zn. Matko Marušić, Peđa Mišić, dr. zn. Ante Nazor, Mirela Pavić, dr. zn. Damir Pešorda, Mate Radeljić, dr. zn. Ivo Rendić-Miočević, Karlo Starčević, dr. zn. Josip Stjepandić, dr. zn. Ivica Šola, Rudi Tomić i Đuro Vidmarović.

Dok postoji jedan svjestan Hrvat, nema bojazni za zatiranjem hrvatstva, a ovdje ih je navedeno puno više. Pozdrav “Za Dom spremni” pokazatelj je, poput lakmus-papira, našega domoljublja. Svatko od nas prema tom pozdravu, odnosno prema domoljublju mora zauzeti svoje stajalište. Ja sam ga osobno izrekao već godine 2012., kada me je novinarka Andrea Černivec pitala: “Smatrate li da je ‘Za Dom, spremni’ neprihvatljiv pozdrav i jesu li opravdane intervencije policije? Svjedoci smo tomu gotovo svake godine u Čavoglavama, a bilo je slučajeva i u drugim hrvatskim gradovima, gdje su pojedinci uhićeni zbog ustaških ikonografija ili zbog pozdrava.” Na to sam joj odgovorio:

“Naš se hrvatski narod služi različitim lepim pozdravima, kršćanskim i domoljubnim. Pozdrav ‘Za dom spremni’ je jedan od ljepših pozdrava. Kao i drugi narodi, i mi Hrvati riečju ‘dom’ izražavamo cjelokupni sadržaj obiteljskog života, ali i svenarodnog, domovinskog života. Biti spreman za dom i domovinu žrtvovati se, boriti se, pa i poginuti, to je ono, što se ovim pozdravom izražava. Ako taj pozdrav nekomu smeta, onda mu smeta obitelj kao takva, kao i domovina hrvatskoga naroda. Takvi bi očito željeli, da nestane hrvatska obitelj i hrvatska domovina. No, to što neki politički krugovi u tom pozdravu vide prisjećanje na Nezavisnu Državu Hrvatsku, to je njihov problem, ali kojega bi se morali osloboditi. Zapravo radi se o tome, da nam je komunistička ideologija nametnula, da svu stvarnost moramo gledati s njezinih stajališta i

njezinim naočalama, a to znači, da sve ono što nije komunističko, mora nestati, jer navodno je zločinačko, ustaško, nazadno ... To je najočitiiji primjer komunističke indoktrinacije. Zatiranje tog pozdrava u novije se vrieme nastoji provoditi i sa stajališta svjetskoga globalizma i multinacionalnih poduzeća i trgovina, kojima nije u interesu, da postoje svjestni i rodoljubni narodi i da postoje obitelji, koje su štit i obrana od njihovih manipulacija. O kad bi svaki Hrvat i Hrvatica rado upotrebljavao taj pozdrav, ili barem po njegovoj poruci živio, tada bi i naše hrvatsko gospodarstvo procvjetalo, jer bismo kupovali i trošili domaće, a ne uvozne proizvode. Ovaj bi pozdrav trebali koristiti nadasve naši hrvatski političari, koji po svojoj političkoj dužnosti moraju promicati dobro hrvatskoga doma i domovine. U tom bi slučaju gledali, što je bolje za Hrvatsku, a ne za Europsku Uniju, tada bi u dvostranim odnosima s recimo Srbijom i Slovenijom gledali, što je bolje za Hrvatsku, a ne kako se njima svidjeti. Očito je, da živimo u vremenu nenarodnih vlasti, pa se ovaj pozdrav nikako ne uklapa u tu hrvatsku jadnu političku klimu, pa ga se nastoji ukloniti, pozivajući se opet na prošlost.” (Hrvatski list, br. 411, od 9.VIII.2012., str. 33).

Budimo ustrajni, pa ćemo nenarodnih vlasti dočekati opet narodnu vlast! Hvala na pozornosti!

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/15725-liepi-domovinski-pozdrav>

GENERAL JANKO BOBETKO, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2020.

HDZ ZADRŽAVA VLAST PUPOVCU!

Davno sam napisao da je HDZ promijenio svoj slogan ZNA SE!
On sada glasi ZA SE!

Međutim, nisam bio u pravu iako bi se to moglo zaključiti iz njihove najvažnije izborne poruke: DOMOVINSKI POKRET I MIROSLAV ŠKORO DOVODI BERNARDIĆA NA VLAST!

Nedavno smo se na to osvrnuli i u jednom druženju gdje su bili neki naši svećenici.

Ponovio sam ono o čemu sam govorio još prije predsjedničkih izbora: Naravno ne slažem se s onim što radi „hrvatska“ ljevica, ali isto radi i HDZ. Oni vjerojatno to ne misle pa sam pitao naše svećenike: Misle li oni u Crkvi u Hrvata da je prostitucija bolja od toga što „naši“ ljevičari rade ono u što vjeruju. Što je po Crkvi moralnije?

Meni je jasno da u RH mnogi misle da je bolja prostitucija, mada imamo već i sjajni likovni prikaz HDZ-ove vladavine:

Slika zorno pokazuje koliko sam bio u krivu kada sam rekao da je HDZ danas stranka ZA SE!

Očito je da to nije precizno rečeno:

HDZ ZADRŽAVA VLAST PUPOVCU!

Spomenimo samo dvije očite stvari koje ponajbolje govore o tome:

Prvo pogledajmo naslov teksta na portalu narod.hr:

PUPOVAC O UVREDLJIVOM TRANSPARENTU:

SPOMINJAO 'ZDS', PORUČIO KAKO ĆE 'SDSS RAZMISLITI HOĆE LI NAKON IZBORA SUDJELOVATI U VLASTI'

<https://narod.hr/sport/pupovac-o-uvredljivom-transparentu-spominjao-zds-porucio-kako-ce-sdss-razmisliti-hoce-li-nakon-izbora-sudjelovati-u-vlasti>

Sjetimo se da je Pupovac glavni krivac za svaki ispad koji je uperen protiv pripadnika srpske manjine u RH. Pogledajte samo Presudu HNES-a kojom je etički osuđen za veleizdaju, a njegovo djelovanje poslije toga je još gore jer je u vlasti s HDZ-on!

A kad već spominjemo ZDS, evo što je o tome napisao Rudi Tomić: *E, sada su medije i (anti)fašisti u velikom problemu (da nije izbora ne bi imali o čemu pisati) jer ne mogu više ustašizirati i krimiminalizirati hrvatski usklik – Za dom spremni. "Tko nije bio spreman 1991., nije ni danas. Za mene je ova presuda Visokog prekršajnog suda, točno kao što je rekao Marko Perković Thompson, jedan korak u povratku Hrvatske svojoj kući, svojim izvorštima", rekao je Borislav Barišić, stopostotni ratni invalid, predsjednik Saveza udruga dragovoljaca HOS-a Republike Hrvatske u emisiji – Budnica Osječke televizije. (06. 06.2020.)*

"Istoričar" Ivo Goldstein, u velikom razgovoru za Inu, kaže među ostalima, da je pozdrav ZDS – ustaški, a NDH – izdajnička: "Ja mislim da je NDH bila izdaja hrvatskog naroda te da taj pozdrav (ZDS) simbolizira izdaju" (Hina, 11.06.2020.

Dakle: Tko nije Za dom spremni, taj se ne osjeća Hrvatom niti Hrvatsku doživljava svojom domovinom. Rimljani bi rekli: Hospes sint invitis! Oni su nepoželjni gosti! I bili bi protjerani iz Rima. Već stoljećima hrvatski narod "spava" s neprijateljima u svojoj domovini!? Djela govore glasnije od riječi; neka vaše (zastupničke) riječi podučavaju i neka vaša djela govore. (Sv Ante Padovinski) Toronto, Sv. Ante, 2020.

<https://hrvatskonebo.org/2020/06/13/rudi-tomic-izbori-u-hrvatskoj-bez-glasa-iz-dijaspose/>

Pogledajte i:

<https://narod.hr/hrvatska/nakon-priopcenja-o-cavoglavama-kakve-je-odluke-dosad-donosio-aktualni-sastav-ustavnog-suda-1-pitanje-davanja-djece-na-udomljavanje-istospolnim-parovima>

Spomenut ću samo još jednu stvar koja pokazuje to nevjerovatno HDZ-ovo sluganstvo Pupovcu u borbi da očuvaju vrhovnu vlast u RH u Pupovčevim rukama.

Radi se o u SAD-u nagrađenom filmu o „Oluji“ redatelja Nikole Kneza. Jedan od scenarista i producenata filma je general dr. sc. Miroslav Međimorec.

U filmu se pojavljuju: Jakov Bienenfeld, Mario Bujanović, dr. Roman Jurić, gen. Krešimir Čosić, dr. Dinko Čutura, gen. Atif Dudaković, Peter W. Galbraith, Emzad Galiašević, Mate Kovačević, dr. Slobodan Lang, dr. Ivan Lučić, dr. Davor Marijan, Ante Marjanović, Marijan Mihić, dr. Ante Nazor, akademik Josip Pečarić, gen. Rajko Rakić, Višnja Starešina, dr. Miroslav Tuđman, dr. Edward S. Yambrusic, Miomir Žužul.

Posebna zahvala ide:

Hrvatsko Memorialno Dokumentacijski Centar Domovinskog Rata (ravnatelj dr. sc. Ante Nazor): Peter W. Galbraith, United States Ambassador to Croatia, 1993-1995, Ministarstvo Hrvatskih Branitelja, Texas A&M University, Corpus Christi, The Army & Navy Club Washington D.C. (John L. Warnack, chief operating officer), dr. Edward S. Yambrusic & mrs Natalie Yambrusic, Steve Rukavina.

A još se za „Oluju“ kaže:

Ovaj film prikazuje događaje vezane uz ovu izvanrednu bitku te pokazuje da Hrvatska, zajedno sa svojom vojskom i svojim generalima, zaslužuje pohvalu svjetske zajednice, a možda i Nobelovu nagradu za mir.

Jasno je da hrvatska javnosti nije smjela doznati za ovo. Jer:

HDZ ZADRŽAVA VLAST PUPOVCU!

Josip Pečarić

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.

TUĐMAN IM JE RODONAČELNIK POVIJESNOG „REVIZIONIZMA“ (PISMO HAZU)

Poštovane kolegice akademkinje I poštovane kolege akademici,

U prilogu vam šaljem pismo koje je skupina akademika i povjesničara poslali predsjedniku Upravnog vijeća Hrvatskog instituta za povijest Anti Nazoru, ravnatelju tog instituta Gordanu Ravančiću te predsjedniku Vlade Republike Hrvatske i predsjedniku Hrvatske demokratske zajednice Andreju Plenkoviću. Pismo je objavljeno na nizu portala već 20-11. 2019.

Koliko je meni poznato Predsjednik Vlade nije smatrao potrebnim odgovoriti. Ne znam je li to zato što tada još nije bilo predizborno vrijeme ili jer je brzo uslijedio odgovor onih koji zastupaju jugo-komunističku paradigmu u hrvatskoj povjesnici.

Ali doista je već sutradan reagirao Dragan Markovina tekstom:

Ali doista, već sutradan reagirao je Dragan Markovina tekstom:

Zašto je ideja par akademika da se Institut za povijest zove po Tuđmanu istovremeno užasavajuća i posve logična

<https://www.telegram.hr/price/zasto-je-ideja-par-akademika-da-se-institut-za-povijest-zove-po-tudmanu-istovremeno-uzasavajuca-i-posve-logicna/>

Već jedan podnaslov predstavlja izravni napad na Akademiju:
**NAJBIZARNIJE JE INZISTIRANJE NA TUĐMANOVOM
HISTOGRAFSKOM RADU.**

Svi znamo da je dr. Franjo Tuđman izabran za akademika zbog njegova historiografskog rada, a poznato je da svi predstavnici jugo-komunističke paradigme u hrvatskoj povjesnici samo znaju pisati

pamfletiče o djelima istinskih hrvatskih povjesničara. Tako Markovina posebno napada knjige “Bespuća povijesne zbiljnosti” i “Usudbene povjesnice” u kojima se, kako kaže, *radi se o ozbiljno problematičnim tekstovima, u kojima se prvi put relativizirala stvarnost jasenovačkog logora smrti, koji su puni antisemitskih stavova i nedopustivih teza o dalekosežnoj koristi tzv. humanog preseljenja stanovništva.*

Već sam u više navrata upozoravao kako su velikosrpske tvrdnje o Tuđmanu kao revizionisti preuzeli i nositelji jugo-komunističke paradigme u hrvatskoj povijesti. Posebno sam ukazivao na oca i sina Goldsteina. (npr. u pismu vama *Goldstein vam je poručio da ste glupi* - <http://www.pokret-zajedno.hr/novosti/item/421-goldstein-vam-je-porucio-da-ste-glupi>, a u našoj knjižnici imate i moju knjigu: *Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?*, Zagreb, 2012.)

O sinu i uopće o tvrdnjama o revizionistima u RH imate ovih dana izvršni članak povjesničara dr. sc. Ante Birina:

GOLDSTEINOVA HISTORIOGRAFSKA METODOLOGIJA – OGLEĐAN PRIMJER ZATUCANJA POVIJESNIH ISTINA - IVO GOLDSTEIN:

MRAČNI PROFESOR NA STRANI ZLA I SMRTNI NEPRIJATELJ SVAKE POVIJESNE ISTINE (Hrvatski tjednik, 7. 5. 2020.

A kada Predsjednik Vlade države koja postoji zahvaljujući dr. Franji Tuđmanu ne reagira, a dr. Markovina da ovakve upute, onda ne čudi reagiranje ravnatelja HIP-a dr. sc. Gordana Ravančića koji svoj odgovor 25. studenoga 2019. završava riječima

Moje osobno mišljenje o izmjeni imena Instituta je sljedeće: smatram da Institut ne treba mijenjati ime jer postojeće ime sasvim jasno definira institutsku znanstvenu i istraživačku poziciju u polju humanističkih znanosti i njegovu misiju – istraživanje hrvatske prošlosti u europskom kontekstu od srednjega vijeka do suvremenosti. Vezivanje imena Instituta za osobu prvog hrvatskog predsjednika i prvog ravnatelja Instituta za historiju radničkog pokreta dr. Franje Tuđmana u općem smislu moglo bi sugerirati da će se Institut ubuduće baviti spektrom pitanja kojima se u svojim istraživačkim radovima bavio dr. Tuđman. Osim toga, Institut je pod

imenom Hrvatski institut za povijest poznat u široj javnosti te je to ime svojevrsan „brend“ koji u historiografskim krugovima ne samo u zemlji nego i inozemstvu predstavlja garanciju kvalitete historiografskih istraživanja i izvrsnost publikacija koje se objavljuju pod tim imenom od 1996. godine. Izmjena imena nužno bi značila i potrebu re-pozicioniranja u javnom prostoru bez obzira što iza izmjene imena bi stajala nikakva izmjena u sadržajnom smislu. Naravno, ukoliko bi Upravno vijeće zauzelo drugačiji stav tj. smatralo da se naziv Instituta treba mijenjati ja se tome neću protiviti.

Ovaj priglupi dio odgovora je komentirao 27. 11. 2019. akademik Stanko Popović:

„Vezivanje imena Instituta za osobu prvog hrvatskog predsjednika i prvog ravnatelja Instituta za historiju radničkog pokreta dr. Franje Tuđmana u općem smislu moglo bi sugerirati da će se Institut ubuduće baviti spektrom pitanja kojima se u svojim istraživačkim radovima bavio dr. Tuđman.“

Moja napomena: Institut Ruđer Bošković bavi se svekolikim znanstvenim istraživanjima u fizici, kemiji, biologiji medicini ..., a ne samo onima kojima se bavio Ruđer Bošković. Slično je i za Institut društvenih znanosti Ivo Pilar. U Koncertnoj dvorani Vatroslav Lisinski ne izvodi se samo glazba Lisinskoga, u Osnovnoj školi Miroslava Krležu učenici čitaju djela i ostalih autora...

Izgleda da je i cijelo Upravno vijeće HIP-a na istoj razini kao i njihov ravnatelj, ili meni nije poznato da su reagirali na ovakvu glupost svoga ravnatelja. Ili je jednostavno i ravnatelj zbog toga!?

Bilo kako bilo činjenica je da on sam tvrdi da je takav njegov priglupi stav dobro poznat njegovim kolegama iz Upravnog vijeća jer on svoj odgovor počinje s povijesnim samog prijedloga:

Hvala Vam na Vašem prijedlogu koji ste poslali 20. studenog 2019. Prije no što Vam odgovorim moram napomenuti da je istu inicijativu još 2011. godine pokrenuo dr. sc. Mato Artuković dugogodišnji voditelj Podružnice za povijest Slavonije, Srijema i Baranje Hrvatskog instituta za povijest u Slavanskom Brodu. Istu inicijativu dr. sc. Artuković obnovio je i u listopadu ove godine. Stoga će moj

odgovor velikim dijelom biti sadržajno identičan onome što sam već raspravio s dr. sc. Artukovićem.

S druge strane u **Hrvatskom tjedniku**, 16. siječnja 2020., str. 35-37, objavljen je tekst Marka Curaća: Ako može **Leksikografski zavod 'Miroslav Krleža'**, zašto ne bi mogao **Hrvatski institut za povijest 'Franjo Tuđman'** ?

Napominjem da je dr. Artuković bio ravnatelj Podružnice HIP-a u Slavonskom Brodu, a jedan od potpisnika spomenutog pisma je bivši ravnatelj HIP-a Zagreb. Očito je da bivši ravnatelji nisu bili skloni pisati gluposti. Valjda zbog toga i nisu više ravnatelji. Ili barem netko sličan njima.

Ali da sve bude zabavnije, javio se i sadašnji ravnatelj te podružnice u Slavonskom Brodu dr. sc. Stanko Andrić. U svom tekstu od 10. 12. 2019. među ostalim on zapravo tvrdi da HAZU nije znanstvena ustanova ili samo da bira za akademike i amatere koji nisu „istaknuti hrvatski znanstvenici“:

Odrekao se vojne karijere, a poslije nekoliko godina na Filozofskom fakultetu u Zadru postigao je doktorat znanosti disertacijom iz povijesti monarhističke Jugoslavije, premda dotad nije stekao naobrazbu povjesničara i o povijesnim je temama 1950-ih godina pisao i objavljiavao radove kao amater. U nastavku karijere razmjerno je mnogo pisao i objavljiavao, ali je ozbiljno pitanje je li doista ikada postao „istaknuti hrvatski znanstvenik“. Tuđmanov doprinos hrvatskoj povijesnoj znanosti ipak je, po svemu sudeći, skromnijih razmjera. Nezaljubljeni čitatelji njegova opusa uglavnom ga drže minornim autorom historiografskih radova. Većina hrvatskih povjesničara koji se bave sličnim temama svrstat će Tuđmanove radove prije u publicistiku negoli u istraživačku historiografiju, to jest u znanost. Izrazi uporabljeni u obrazloženju otvorenih pisama, prema tome, bez ikakve sumnje već doprinose mitizaciji Tuđmanove biografije, uključuju se u pogon željenog mitizacijskog retuširanja prošlosti.

Po svemu navedenom, u cjelini i u nekim važnim pojedinostima, inicijativa za imenovanje Hrvatskog instituta za povijest po Franji Tuđmanu pokazuje se kao, u svojoj biti, protuznanstveni čin.

Očito je dr. Andrić zaslužio biti ravnatelj tog instituta. Zar ne?

S obzirom da je sada predizborno vrijeme, šaljem ovo pismo i Predsjedniku Vlade. Možda im danas ipak nije normalna 'logika' protagonista jugo-komunističke paradigme u RH.

Jer zapravo radi se o tome kako je svima njima Tuđman rodonačelnik povijesnog „revizionizma“, pa koriste i priglupa objašnjenja jer smatraju da zbog toga Institut ne može nositi Tuđmanovo ime!

S poštovanjem,
Akademik Josip P

PRILOG

PRIJEDLOG: HRVATSKI INSTITUT ZA POVIJEST TREBA NOSITI IME AKADEMIKA FRANJE TUĐMANA

Skupina istaknutih hrvatskih intelektualca predložila je da se Hrvatski institut za povijest u Zagrebu o 20. obljetnici smrti prvoga hrvatskog predsjednika i utemeljitelja tog instituta dr. Franje Tuđmana preimenuje u Hrvatski institut za povijest doktora Franje Tuđmana.

Prijedlog su 20.11.2019.(e-poštom) i 27.11.2019.(redovitom poštom) poslali predsjedniku Upravnog vijeća Hrvatskog instituta za povijest Anti Nazoru, ravnatelju tog instituta Gordanu Ravančiću te predsjedniku Vlade Republike Hrvatske i predsjedniku Hrvatske demokratske zajednice Andreju Plenkoviću.

Potpisnici: Hrvatski institut za povijest treba nositi ime akademika Franje Tuđmana

“Molimo Vas da podržite i usvojite ovaj prijedlog jer smatramo da Hrvatski institut za povijest treba nositi ime akademika Franje Tuđmana. Najbolja prilika za to imenovanje je sada pred nama, da se naime time obilježi 20.obljetnica njegove smrti. Predlažemo da se Hrvatski institut za povijest u Zagrebu preimenuje u Hrvatski institut za povijest doktora Franje Tuđmana”, istaknuli su potpisnici – akademici Ivan Aralica, Nenad Cambi, Andrej Dujella, Dubravko Jelčić, Ivica Kostović, August Kovačec, Vladimir Paar, Stanko Popović i Davorin Rudolf te dr. sc. Mira Kolar, prof. dr. sc. Agneza Szabo i prof. em. dr. sc. Mirko Valentić.

Uz prijedlog, podsjećaju da je akademik Franjo Tuđman, doktor povijesnih znanosti, istaknuti hrvatski znanstvenik i hrvatski državnik, 1961. u Zagrebu utemeljio Institut za historiju radničkoga pokreta i bio njegov direktor i znanstveni voditelj. Taj institut, dodaje se, poslije je nazvan Hrvatski institut za povijest.

Također, istaknuto je, akademik Franjo Tuđman bio je utemeljitelj i predsjednik HDZ-a, glavni politički i vojni strateg uspostave neovisne, suverene i demokratske Republike Hrvatske i njezin prvi predsjednik. Bio je i zapovjednik oružanih snaga – Hrvatske vojske Republike Hrvatske, pokretač i voditelj organizirane obrane Republike Hrvatske, njezina međunarodnoga priznanja, pobjede u Domovinskom ratu te očuvanja cjelovitosti Republike Hrvatske u njezinim međunarodno priznatim granicama.

U Zagrebu i Splitu, studeni 2019.

Akademik Ivan Aralica

Akademik Nenad Cambi

Akademik Andrej Dujella

Akademik Dubravko Jelčić

Dr. sc. Mira Kolar

Akademik Ivica Kostović

Akademik August Kovačec

Akademik Vladimir Paar

Akademik Stanko Popović

Akademik Davorin Rudolf

Prof. dr. sc. Agneza Szabo

Prof. Em. dr. sc. Mirko Valentić

<https://kamenjar.com/prijedlog-preimenovati-hrvatski-institut-za-povijest-u-hrvatski-institut-za-povijest-doktora-franje-tudmana/>

<https://hrvatskonebo.org/2020/05/23/akademik-josip-pecaric-tudman-im-je-rodonacelnik-povijesnog-revizionizma-pismo-hazu/>

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/21583-tudman-im-je-rodonacelnik-povijesnog-revizionizma-pismo-hazu>

**INICIJALNI KRUG 'TUĐMAN 100',
DRAGOVOLJAC.COM, 2022.**

**O OBILJEŽAVANJU STOTE OBLJETNICE
ŽIVOTA UTEMELJITELJA RH**

16. 05. 2022.

Moj tekst TUĐMAN I HAZU komentirao je naš poznati publicist Damir Borovčak:

Bravo Joško,

Dr. Franjo Tuđman je jedinstvena pojava u svjetskoj povijesti. Stvoriti državu jednog malobrojnog naroda unatoč protivljenju svjetskih moćnika je nešto doista posebno.

Izvrstan tekst o akademiku Tuđmanu, sve objašnjava od prve dvije rečenice i donosi sve o sastavu i ponašanju HAZU. Da Tuđman nije od ranije bio akademik, danas da je živ, ne bi ga ni primili...

Hvala Ti.

Damir

Zapravo to je trebao biti govor na obilježavanju stote obljetnice rođenja HRVATSKOG predsjednika u Vukovaru.

Oni koji su gledali prijenos morali su primijetiti da sam na početku nešto pisao. Naime dogovorili smo se da govornici mogu dulje govoriti, ali u Vukovaru smo doznali za TV prijenos pa sam morao

skratiti taj govor. Po tome kako je primljen vjerujem da je bilo dobro. Uostalom,

iz Njemačke je stigao i član inicijalnog kruga Tuđman 100 dr. sc. Josip Stjepandić, predsjednik HAZUDD-a koji je komentirao na twitteru i taj moj govor. Zapravo komentirao je Penavin i moj govor:

Ivan Penava je sigurno veci tudjmanovac od svakog hadezeovca.

Akademik Josip Pecaric, vjerojatno najveći živući tudjmanovac

S posebnim zanimanjem očekivao sam kolumnu Zvonimira Hodaka koji je također član inicijalnog kruga Tuđman 100. Evo što on govori o tome s mojim komentarima:

LIJEVOM NAŠOM

KAKO SAVEZU BORACA I ANTIFAŠISTA 2005. NIJE SMETAO HOS I ŠTO LIJEVE AKTIVISTICE SKRIVAJU

*Trenutno čitam zanimljivu knjigu još zanimljivijeg naslova "Drugi svjetski rat i suvremeni četnici". Autor je **Philip J. Cohen**, američki pisac, zanimljiv po tome što je diplomirao društvene znanosti i medicinu. Zašto je to važno? Zato što je on vrstan pisac i psihijatar.*

Odmah iznenađenje za mene jer sam ja u svom govoru govorio o jednoj drugoj Cohenovoj knjizi za koju je srpski genocidolog dr.

Milan Bulajić svojevremeno tvrdio da su ona i moja knjiga „Srpski mit o Jasenovcu“ naj-antisrpskije knjige u povijesti. Evo Hodakovog komentara:

Naime, dana 14. svibnja ove godine izašao je “psihijatrijski” člančić o Franji Tuđmanu koji je nadrljao Gordan Duhaček, Indexova topčina godine. Teškaš koji i danas vjeruje da je “u kilama sve”, velikobošnjački lobist i LGBTQ aktivist. Voli se obračunavati s pokojnicima, pa tako za Tuđmana kaže: “Prije 100 godina rodio se Franjo Tuđman. Bilo bi bolje da nije”.

Bijedni Duhačekov pamflet

Pročitavši taj bijedni pamflet okruglog Gordana bilo mi je pomalo žao što ga nije mogao prokomentirati Philip J, Cohen, i kao književnik i kao psihijatar. Mene osobno više bi zanimalo ovaj drugi nalaz. Piše dalje Goranče o tome kako je “Tuđman u jednom trenutku svog života postao opsjednut idejom ‘hrvatske države’, stvorivši i mitologiju o ‘isučljjetnom snu’“. Inače, naš je debeljko postao poznat po “prepjevu” hrvatske pjesme “Vila Velebita”.

Pjevao nam je: “Oj ti govno Velebita, Ti našeg crijeva diko....” No, vratimo se mi knjizi “Drugi svjetski rat i suvremeni četnici”. Ne da ih ima nego ih ima sve više. Što više, neki čak i sudjeluju u vlasti kao koalicioni partneri HDZ-a, na zadovoljstvo svojih potomaka iz sela Ba, čekajući ponovno “oslobođenje” Zagreba. Bojim se da će se načekati... Zato mi je pomalo žao što je pro-jugoslavenski HND izabrao možda prerano za novinara godine Borisu Dežulovića, valjda zbog njegovog iskrenog pokliča “Jebo vas Vukovar!” Duhačekov “Oj, ti govno Velebita” je, po mom skromnom sudu, mogla s punim pravom “konkurisati” i dobiti prvu nagradu.

Svojedobno su haški eksperti, analizirajući je li Tuđman pri raketiranju Banskih dvora i sklanjajući se pod štok te braneći se rukom od padajućeg krša, prekoračio nužnu obranu? Navodno se

fonogram Tuđmanove "siktajuće kletve i škripe zubi" čuva u sefu redakcije Indexa.

Inicijativni krug Tuđman 100, osnovan za proslavu njegove obljetnice rođenja, napokon je progledao. K'o da žive u državi koju je stvorio glavom i objumom Gordan Duhaček. Ideja da se "ocu" ove države priredi svenarodna i nadstranačka proslava pokazala se kao "naivna" u državi Duhačeka, Pupija, HND-a, Dežulovića, ministrice Nine, i njihovih iskompleksiranih "nasljednika" koji su, u povijesno kratkom vremenu, od ratnih pobjednika postali poltronski servis ratnim gubitnicima.

Potom Hodak govori o filmu Jakova Sedlara koji je također član inicijalnog kruga Tuđman 100. Pitali su me uoči Premijere sa Z1 TV o odbijanju financiranja filma od strane Ministricke kulture pa sam kratko odgovorio: „Pa ovo je film o HRVATSKOM predsjedniku. Oni bi financirali da je to film o SRPSKOM predsjedniku. Evo Hodakovog komentara:

Sedlar i Inicijativni krug Tuđman 100 razotkrili su paradu ponosa i slave protiv Tuđmana

Naravno, na čelu te "parade ponosa i slave" ne može se sakriti ni HDZ. Da je barem Nušić živ! Jakov Sedlar je, doslovno moljakajući okolo, skupio sredstva da snimi film "Bilo jednom u Hrvatskoj". Na odjavnoj špici, nakon završetka filma, navedeni su sponzori, ustanove i pojedinci iz zemlje i svijeta koji su pomogli snimiti taj film, ali i upozorenje da Ministarstvo kulture RH i HAVC nisu sudjelovali u realizaciji filma o Franji Tuđmanu. Oni koji znaju koliko je HAVC, uz sufliranje Ministarstva kulture, financirao izrazito antihrvatskih filmova, razumjet će zašto Nina nije htjela dati ni kune za Sedlarov film o Tuđmanu. Koliko je samo dobila Žbanička, kako se financiralo film "Petnaest minuta, Masakr u Dvoru" itd... ali za Sedlarov film nije bilo love... "Moš' mislit!", rekla bi legendarna Tanja Torbarina. S neugodnom "istinom" o nemogućnosti organizacije proslave stote obljetnice rođenja dr.

Franje Tuđmana u glavnom gradu sudario se i Stjepan Tuđman te ostali tuđmanovci iz Inicijativnog kruga Tuđman 100. Vrata njegovom konceptu “svenarodne i nadstranačke proslave” zatvorili su svi. Državna, gradska pa čak i crkvena vlast. Svatko s izgovorima koje kao da je osmislio Gordan Duhaček.

Taj tip smatra velikim demokratskim dometom da danas Hrvatskom vlada, između ostalog, stranka koju je osnovao osuđeni ratni zločinac Goran Hadžić. Posebnu zahvalu upućujem “crkvenoj vlasti” i našem dragom Kaptolu. Oni se “nisu šteli mešati...” U ovoj “tihoj” detuđmanizaciji nastradao je i Thompson koji je trebao pjevati na Trgu bana Jelačića... prije nego i taj trg opet promijeni ime. U “Možemo” još razmišljaju “može li ili ne može”! Pokušaj organiziranja nadstranačke i svenarodne proslave 100 obljetnice rođenja prvog hrvatskog predsjednika pokazao je kako smo za takav jedan iskorak još uvijek nezreli, a vlasti su se u tome posebno iskazale. Dakle, demokracija, koja nam se dogodila upravo zahvaljujući Franji Tuđmanu, omogućuje danas da razni protuhe i jugo-nostalgicari nesmetano pljuju po njemu i po stvaranju hrvatske države, ali nije nam još uvijek nije donijela pravo i da se u glavnom gradu svih Hrvata, Zagrebu, upriliči više različitih proslava Tuđmanovog rođendana. Zašto ne bismo mogli imati onu HDZ-a, ali i jednu svenarodnu i nadstranačku proslavu u kojoj bi mogli s radošću i ponosom sudjelovati svi oni koji su poštivali i voljeli pokojnog prvog predsjednika. Uostalom, Tuđman nije samo HDZ-ov nego pripada cijelom hrvatskom narodu. Međutim, vlasti su odlučile da proslavu jedino smije organizirati HDZ, a svaka druga mogla se održavati negdje izvan Zagreba, ali samo izvan očiju javnosti i medija. Franjo Tuđman je u jesen 1991. poveo Hrvate u stvaranje moderne povijesti vlastite države, ali je više puta kasnije istaknuo kako će Hrvatska biti onakva kakvom ju sami oblikujemo. Hoćemo li ikada toliko sazreti da postanemo uključivi, a ne isključivi? No, to je već pitanje za neku drugu prigodu...

Hodak je ipak Hodak pa vam dajem i ostatak njegovog teksta:

Hrvatska Vlada sve više sliči na raštamani televizor. Umjesto da popravi sliku o sebi, ona povisuje ton.

A sad malo o ljevičarskoj hipokriziji. Naravno, našoj hrvatskoj. Javio mi se preko WhatsAppa Ante Nazor, hrvatski povjesničar bez navodnika. Moli me da provjerim imam li još negdje dokument koji mi je poslao još 19. svibnja 2020. Naime, Udruga veterana HOS-a bila je aplicirala da ju se primi u Svjetsku veteransku federaciju. Iako sam s digitalizacijom na "Vi", uz malo više muke uspio sam pronaći "Nazorov" dokument. Dakle, World Veterans Federation, 17. Rue Nicole, 75116 Paris, još je 3. studenog 2005. zatražila mišljenje Udruge dragovoljaca i veterana Domovinskog rata, ali i Saveza boraca i antifašista RH oko prijema HOS-a u članstvo Svjetske federacije veterana. Da ne duljim previše, branitelji i antifašisti su odgovorili WVF da su 23. studenog 2005. na zajedničkom sastanku, dali punu potporu Udruzi dragovoljaca HOS-a za "njihov primitak u punopravno članstvo Svjetske veteranske federacije..." Za Savez boraca i antifašista potpisao je, za predsjednika, Krešimir Piškulić, a za Udrugu dragovoljaca i veterana potpisao je general Đuro Dečak. Dakle, deset godina nakon "Oluje" antifašisti plediraju za ulazak HOS-a u Svjetsku veteransku federaciju. Zašto? Možda su im tada još bila "znojna" jaja. Međutim, u međuvremenu je Savez boraca i antifašista promijenio prema HOS-u svoj vokabular tako da danas Franjo Habulin reži na HOS i njegov pozdrav ZDS. Danas za pozdrav ZDS neki manjinci traže čak kazne od 5000 "evra". Možda će za godinu-dvije tražiti i pet godina zatvora. Očito, što je vremenska distanca od "Bljeska i Oluje" veća, oni su sve hrabriji i agresivniji.

Nova Vlada Crne Gore navodno je, prema nepotvrđenim izvorima, nedavno priznala da su u jesen 1991. bombardirali "srpski" Dubrovnik u znak otpora srpskom hegemonizmu.

Piše neki lik na fejsu: Nedavno sam bio u Crnoj Gori i iznenadio se. Pa oni su već u Europskoj uniji. Svi voze lijevom stranom jer je na desnoj strani sve puno rupa...

Sa Slovencima smo uvijek toplo-hladno. Fatalna Fajlon Tanja, pogoršanje odnosa, ucjene, arbitraža... U takvom ozračju mi šaljem malo Grgu u Ljubljani na likvidaciju. Još ćemo za to morati platiti.

Lijeve aktivistice su zasukale brkove i dale svima na znanje: “Držite svoje krunice dalje od moje maternice!” Odgovor “rigidnih” tj. onih koji se zalažu za život je: “Ne! Kad si već u njoj začela novo ljudsko biće, tvoja maternica više nije samo tvoja idućih devet mjeseci”. Odgovor je i na fotografijama. “Hod za život” očito stječe sve više pristaša koje se ne boje izaći na ulice i trgove te jasno izreći da život počinje od začeca djeteta i da ga trebamo zaštititi. Stvarno su danas, u ovo moderno liberalno vrijeme, najugroženija prava, ne manjina i LGBTQ osoba, već nerođene djece. Međutim, naši napredni liberali su na to slijepi k’o slijepi miševi jer zaštita nerođene djece od žena koje ih ne žele roditi ugrožava liberalističku paradigmu o slobodi da žene rade što ih je volja sa svojim tijelom. Slažem se, neka rade što ih je volja dok je to tijelo samo njihovo. Ali kad se u njemu začne novi život, onda nije više samo njihovo nego je privremeno i tijelo koje treba budućem djetetu. Upravo je ridikulozno, ali i tragično kako su aktivisti(ce) s cijelog lijevog spektra pokušale iskoristiti tragičnu sudbinu trudnice Čavajde kako bi nametnuli u javnosti svoje stavove o pobačaju. Navodno se u Hrvatskoj ne može obavljati pobačaje (iako ih je samo lani obavljeno više od 2000), svi liječnici odbijaju pobačaj zbog “prigovora savjest”” (iako ih više od 40 posto obavlja), trudnice ne mogu dobiti adekvatnu psihološku podršku itd. itd. Zakon je zastario! Zamislite bio je dobar komunistima u doba druga Tita, a sad je ljevičarima prerigorozan i zastario. Zar to naše ljevičarke ne vjeruju više drugu Titu?

Kad sam već opet jednom spomenuo našu “ljubičicu bijelu”, Nino Mogorević komentira novo otkrivenu snimku ljevičarskog maršala u lovu među svojom “elitom”. S ironičnim osmjehom kaže kako je u životu “podosta toga pobio.” E, da je on još živ, ne bi mi morali “malog tragičara Grgu” slati u Ljubljani. On je vjerovao Ljubljani pa je ostao bez noge.

I tako, dok se naše “progresivke” bore za svoje maternice u okviru svog “Plovećeg kazališta” bez publike, čitav svijet gleda dramu ljudi od čelika u čeličani u Mariupolju. O njima će se pisati romani i snimati filmovi. Oko 600 hrabrih ljudi prkosi smrti i ne predaje se. Za to vrijeme Hrvateki(ce) tješe sebe da je fetucid u stvari samo malo zakašnjeli pobačaj. Ako tako misli Seve, onda je to to. Onda je na redu i redefinicija čedomorstva. Možemo je očekivati ne samo od jedne parlamentarne stranke... Možemo li? Bojim se da možemo!

*Titova unuka i režiserka **Saša Broz** tvrdi da joj ime Saša nikada nije koristilo u karijeri.*

Kako smo se spasili Mesića kao doživotnog predsjednika

Ponekad i sam počinjem vjerovati da je ova država stvarno nastala na UDB-i, ZAVNOH-u i AVNOJ-u, na 11. dalmatinskoj brigadi itd., da su je u stvari stvorili hrabri partizani bježeći isključivo da bi spasili ranjene drugove. K vragu, kad gledam i čitam lijeve biltene ili gledam “ogromnog” Duhačeka na NI, stvarno pomalo sumnjam. Ma kakav Franjo Tuđman. Kao tipičan Hrvatek moram mudro izreći kako ni pok. Franjo nije bio bez grijeha. Naime, čitam odluku kojom Predsjednik Republike Hrvatske na temelju čl. 97. Ustava Republike Hrvatske odlikuje Georgea Sorosa, predsjednika instituta Otvoreno društvo, i to Redom kneza Branimira s ogrlicom... Već pomislih: e, moj Franjo! Kad ono na dnu piše Predsjednik RH, Stjepan Mesić v.r. obrisah lagano znoj s čela. Onako usput, sjetih se kako nas je spasila ustavna odredba o samo dva moguća mandata svakog Predsjednika Republike.

Da nema tog ograničenja, tko bi spriječio naše “ponosne” Hrvateke da šaljivđiju Stipu biraju na Pantovčak kao doživotnog predsjednika. Pa neka nas zabavlja svojim dosjetkama dok ne umre on ili mi. Dalje sve prepuštam vašoj mašti.

Navodno je gradonačelnik Tomašević bio voljan nazvati jedan zagrebački trg Trgom žrtava komunizma, ali se pokazalo da je skoro nemoguće pronaći tako ogroman plac!

Javio se jedan u nizu naših “istoričara” koji je spremno “učestvovao” u proslavama sjećanja na 100 godina od rođenja dr. Franje Tuđmana. Naš Dragan Markovina ima svoj stav koji već godinama prenosi svojim studentima: “Milanović je štetočina samo malo manje od Tuđmana. Srećom, nema tolike ovlasti”. Drugi, politički analitičar i sveznadar, Žarko Puhovski tvrdi da Zoki gubi bitku za poboljšanje izbornih prava u BiH. Zašto o tome ponovno pišem? Zato jer iste face, isti stavovi, ista ogorčenja stalno poplavljuju ovu našu malu Hrvatsku. U Europskoj smo uniji, pandemija je poharala standard i način života većine ljudi, inflacija razjeda i ono malo novca što ih ljudi skupe svaki mjesec kad dobiju plaću, rat u Ukrajini unio je nesigurnost u svaki dom bez obzira kako daleko bio od granica s Ukrajinom, ali sve to ne zanima naše ljevičare. Oni ništa ne čuju osim kako se u Hrvatskoj glorificira Tuđman, više ZDS, zabranjuje pobačaj itd... Zašto da si ne pomognemo? Sjećate li se one akcije “Pomozimo im da čuju”. Pa, pomozimo sebi da ih više ne slušamo. Neka nam Izrael malo pomogne svojom praksom. Naime, i oni imaju svoje Puhovske, Markovine... koji svako malo skoknu u Bagdad, Teheran, Bejrut..., ispucaju verbalne rafale po svojoj nedemokratskoj zemlji, svjedoče protiv nje, itd. Kad se vrate s tako uspješnih turneja, često im carinici s ljubaznim osmjehom priopće da ne mogu u zemlju jer im je u posebnom postupku oduzeto državljanstvo.

Zamislite, ali samo hipotetski, da to naše vlasti naprave npr.: Vedrani Rudan, Dežuloviću, Anti Tomiću, Markovini, Klasiću, Jakovini, Višeslavu Aralici, Gordanu Duhačeku... Ali to je kod nas nemoguće. Baš kao što je nemoguće da mi blokiramo ulazak Finske i Švedske u NATO dok ne zajamče promjenu izbornog zakona u BiH, ali Turska to može blokirati dok se ne riješi pitanje “terorista” u tim državama ili Slovenija nama ulazak u Schengen dok ne provedemo arbitražnu odluku. Posebno me razvesele nemušti komentari naših “diplomata” iz MVEP-a kako to ne bi bilo korisno i lijepo od nas. Jesmo li dodvorice?

Komisija za nazive ulica u Zagrebu mogla bi, između ostalih prijedloga za nazive, usvojiti i naziv "Ulica ulizica" ... Bila bi jedna od najduljih...

<https://direktno.hr/kolumne/kako-savezu-boraca-i-antifasista-2005-nije-smetao-hos-i-sto-lijeve-aktivistice-skrivaju-272293/>
<https://kamenjar.com/hodak-kako-smo-se-spasili-mesica-kao-dozivotnog-predsjednika/>

Inače danas sam spomenuo komentare trojice domoljuba: Borovčaka, Stjepandića i Hodaka. O njima sam napisao knjige: *J. Pečarić, Dr, sc. Josip Stjepandić, Portal dragovoljac.com, 2021.:*

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/stjepandic.pdf>
J. Pečarić, Damir Borovčak u mojim zapisima, Zagreb 2022. str. 224.

J. Pečarić, Zvonimir Hodak, dragovoljac.com, 2022.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/HODAK.pdf>

Josip Pečarić

“POKVARENI ČETNICI”, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

PLENKOVIĆEVO JUGOSLAVENSTVO

Davno sam rekao da je najveći uspjeh velikosrpske politike to što su uspjele da vlast u RH sprovodi velikosrpski Memorandum SANU 2. Konačni povratak jugoslavenstva u RH pripisivat će se današnjem predsjedniku Vlade RH Andreju Plenkoviću iz jednostavnog razloga jer je on osigurao konačan uspjeh te velike pobjede srpske politike. On je ponajviše od svih stavio naglasak na pomirbi Srba i Hrvata po velikosrpskom receptu „Tko nas bre zavadi.“

O borbi srpskih sluga za jugoslavenstvo pisao i govorio sam stalno. Zabilježena je i jedna moja takva rasprava s okruglog stola u knjizi *Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća*, Rasprave za okruglim stolom uz drugu obljetnicu smrti prvoga hrvatskog predsjednika, Zagreb 2002., str. 52-54, 128, 226-227.

Tuđmanova pomirba je ostvarena

Kad je riječ o pomirbi, meni se čini da bi mi mogli postaviti čak i suprotnu tezu - Tuđmanova pomirba je ostvarena. Naime, među državotvornim Hrvatima danas imate i onih koji su partizanski sinovi i koji su ustaški sinovi. Osnovna nakana pomirbe je ostvarena. Riječ o pomirbi među Hrvatima, a mi stalno zaboravljamo osnovnu činjenicu: tijekom postojanja Jugoslavije u Hrvatskoj je od Hrvata postalo puno Jugoslavena. Kad se govori o pomirbi u Hrvatskoj neki bi tu Tuđmanovu ideju sveli otprilike na pitanje: Kako od Jugoslavena napraviti Hrvata? Meni je to čudno. Bilo bi dobro kad bi se to moglo, ali ja mislim da to nije baš tako jednostavno i da to nije bila Tuđmanova ideja. Tuđman je svima dao šansu. Dakle, ovo što je general Praljak rekao doista je bilo točno. Ideja je izvrsno

funkcionirala za vrijeme rata, nisu izravno bili na protivničkoj strani: bilo im je ostavljeno da sami izaberu hoće li biti Hrvati ili će ostati ono što su u međuvremenu postali. Volim kroz nekakve šale objašnjavati stvari, pa sam vjerojatno zbog toga smislio onu moju pitalicu, koju vjerojatno vi već znate. Bar dvaput je ta pitalica bila u Feral Tribune-u: «Koja je razlika između Jugoslavena i četnika?» Znate već i odgovor: četnik je poštenu četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik. Meni je pitanje o pomirbi između Hrvata i pokvarenih četnika veoma neobično i čudno.

I samo pitanje Špegeljevog plana je interesantno, jer je osnovna ideja međunarodne zajednice u ostvarenju njihovih težnji da prisile Hrvatsku da ostane u Jugoslaviji. Kako se meni čini, željeli su optužiti Hrvatsku kao agresora. Tu imate kontinuitet jedne takve politike, a Špegeljev plan je bio prva karika u tom planu koji je trebao omogućiti da se Hrvatska proglasi kao nekakav agresor na vojarnu, na nekakvu Jugoslaviju ili tko zna na što. To je De Michelis i govorio otvoreno. Hrvatska je tada trebala biti proglašena agresorom, da bi Slovenija koja je žrtva, koju su napali vojnici JNA (koji još nisu ni obuku prošli), mogla izići iz Jugoslavije, a da bi Hrvatska, kao agresor, onda morala ostati u toj Jugoslaviji. Taj kontinuitet ideje Hrvatske kao agresora imate stalno, do današnjih dana. Hrvatska je «agresor» na Bosnu i Hercegovinu. I danas kroz optužnicu generala Gotovine imamo da je Hrvatska agresor na svoja okupirana područja. Stalno se željelo prikazati Hrvatsku kao agresora. Mislim da je Špegeljev plan upravo bio idealan za takvu optužbu. Pitanje je: je li to bila Špegeljova namjera ili nije. Možemo i o tome diskutirati s obzirom na njegove današnje izjave i tvrdnje da je pokojni Predsjednik bio jednak Miloševiću.

Zaključit ću opet s jednom šalom. U svezi je s još nečim što je bilo spomenuto ovdje. O ovim pričama kako je Tuđman, tobože, htio prodavati dijelove Hrvatske. Prevlaka je bila dosta aktualna. Ja sam iz Boke Kotorske pa me je to uvijek zanimalo. Zbog toga su me naši ljudi vani znali stalno pitati oko toga. Tako me je jednom jedna gospođa, koja je inače iz Zagorja, pitala: «Je li istina to što piše po novinama, a i priča se, kako je Tuđman dao Prevlaku?» Ja sam joj rekao: «Pa gospođo, kako vi možete to reći pa zar vi niste Zagorka?»

Ona će meni: «Kakve to ima veze?» «Pa, kako nema veze. Jel' znate nekog Zagorca koji je dao komadić svoje zemlje?»

Nisam bio siguran da to dopire do naših ljudi pa sam varirao priču i govorio o „pomirbi djece partizana iz svih stranaka“ i u Plenkovićevo vrijeme Srpsko-hrvatskoj koaliciji na vlasti u RH.

Ipak čini se da je Karolina Vidović-Krišta u pravu kada je sjajno stavila naglasak na jugoslavenstvo kao glavnu komponentu Plenkovićeve politike.

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/23850-vidovic-kristo-odgovorila-plenkovicu-politicki-jugoslavenizam-se-temelji-na-lazima>

Istina mnogi smatraju da je moja tvrdnja o Srpsko-hrvatskoj koaliciji najpreciznija. Međutim, čini se da ovo o Plenkovićevom jugoslavenstvu najbrže dopire do svijesti naših ljudi.

Plenković dva glavna događaja u Domovinskom ratu pretvara u borbu za takvu pomirbu. Ono što Slobodan Milošević nije uspio u ratu, Plenković je uspio u miru. Kako je ta njihova borba za Jugoslaviju obilježena i na simboličnoj razini lijepo je opisala Barbara Jonjić:

Plenki kaže kako u Vukovar stiže s Miloševićem

A je lipo čut to prezime

Divota

A ja se niki dan rugala kako nam samo to fali

Tribala bi ubuduće dobro povest računa šta govorin i pišen

Jerbo, čini se, ozbiljno me s'vate kad se rugan

Ne iznenađuje nikoga tko prati što pišu državotvorni kolumnisti da je Nenad Piskač bio taj koji je slično gđi Vidović-Krišto napisao tekst o jugoslavenstvu i Plenkovićevoj pomirbi.

<https://hrvatskonebo.org/2020/11/18/nenad-piskac-u-posljednja-24-sata-radikalizaciji-je-pridonio-bojan-glavasevic/>

Njegov tekst dajem u Prilogu.

Opis Plenkovićeve pomirbe daju u jednom drugom tekstu objavljenom na istom portalu:

Tko se danas i s kime treba miriti? Branitelji s agresorima? Žrtve s nepriznatim i neosuđenim zločincima? Hrvatska s JNA. Predsjednik

Milanović s predsjednikom Vučićem? Političar Glavašević s generalom Vasiljevićem? Admiral Domazet-Lošo s obitelji pokojnog generala Kadrijevića? HDZ s (bivšom) jugoslavenskom komunističkom partijom? Hrvatska vojska s jugoslavenskom armijom? Hrvatska SOA sa srbijanskom BIA-om i (bivšim) KOS-om? Branitelji s napadačima? Hosovci s četnicima? Hrvati s Jugoslavenima? Hrvati, Srbi i ostali s komunistima? Branitelji Srbi i Srbi stradali u Vukovaru sa srbijanskim i domaćim napadačima? Hrvatski domoljub i „su-pomiritelj“ Milorad Pupovac s akademikima SANU i SPC-om? S kime se to Vukovarci, s kime se to građani Hrvatske koji su preživjeli agresiju i ratne strahote, i s kime se to njihova djeca i unuci trebaju miriti, „pomiritelju“ Plenkoviću? Tko s kime? I kako?

<https://hrvatskonebo.org/2020/11/18/siljo-plenkovicewa-vukovarska-pomirba/>

Danas je jasno da je i Karamarko smjenjen kada su gazde i većina u njegovom HDZ-u shvatili da on ne želi biti srpski sluga – ne želi voditi politiku takve pomirbe. Zato on i danas kaže:

Tomislav Karamarko – izjednačavanje krivice NEĆE PROĆI!

<https://kamenjar.com/tomislav-karamarko-izjednacavanje-krivice-nece-proci/>

Iz Vukovara se javila i gđa Vidović Krišto:

Karolina Vidović Krišto: Hrvatsku trebamo izgrađivati na vrijednostima Vukovara

<https://kamenjar.com/karolina-vidovic-kristo-hrvatsku-trebamo-izgradivati-na-vrijednostima-vukovara/>

Mnogi ukazuju na povezanost Pupovca s Memorandumom SANU 2., drugim riječima posredno ukazuju kako je Plenković taj koji sprovodi velikosrpsku politiku. Vidjeti npr.:

Dr. sc. Vukelić za Narod.hr: ‘Pupovac je idejni sljednik Memoranduma SANU’

<https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-vukelic-za-narod-hr-pupovac-je-idejni-sljednik-memoranduma-sanu>

Tihomir Dujmović:

Dok se u Vukovaru ne zagrmi da su ga Srbi spalili i dok to ne postane povijesna istina, ni punog mira ni elementarne pravde neće biti!

Neshvatljivo je, neobjašnjivo, upravo nevjerojatno, da državno hrvatsko vodstvo, zajedno s premijerom i kompletnim HDZ-om, pomirenje sa Srbima, a o tome se zapravo radi, vide, odobravaju, afirmiraju, podržavaju, zapravo realiziraju na način koji savršeno konvenira, oprostite, ali samo – Srbima. Naime, zato jer ta receptura ne afirmira povijesnu istinu, ona je iz perspektive pune ratne istine, ponižavajuća za Hrvate.

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/23894-dok-se-u-vukovaru-ne-zagrmida-su-ga-srbi-spalili-i-dok-to-ne-postane-povijesna-istina-ni-punog-mira-ni-elementarne-pravde-nece-biti>

Dr. sc. Nazor: Predstavnici Srba u Hrvatskoj izbjegavaju reći tko je odgovoran za agresiju

<https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-nazor-predstavnici-srba-u-hrvatskoj-izbjegavaju- reci-tko-je-odgovoran-za-agresiju>

Zekanović: Nevjerojatno je slušati o pomirbi bez priznavanja krivice od strane agresora

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/23902-zekanovic-nevjerojatno-je-slusati-o-pomirbi-bez-priznavanja-krivice-od-strane-agresora>

Ali sve dok ne počnu svi jasno i glasno ukazivati da tu nije problem u Pupovcu i velikosrpskoj politici već u Plenkoviću i svima onima koji ga podržavaju u tom sluganstvu prema Srbima, bez obzira je li po srijedi njegova zaljubljenost u Jugoslavenstvo ili sluganstvo prema svjetskim moćnicima u skladu s mojom tvrdnjom: Kad gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu!

Josip Pečarić

**DR. SC. VLATKA VUKELIĆ,
DRAGOVOLJAC.COM, 2023.**

**DR. SC. VLATKA VUKELIĆ: OČEKUJEMO
INICIJATIVU VLADE RH DA SE OKUPE
STRUČNJACI KOJI ĆE PROUČITI TEMU
STRADALE DJECE U DOMOVINSKOM
RATU**

Mihaela Tikvica

-

15. prosinca 2019.

U četvrtak, 24. listopada, na Hrvatskim studijima u Zagrebu održan je simpozij pod nazivom "Otvaranje imenika – ubijena i ranjena djeca u Domovinskom ratu" – Sekcija pružanja psihološke pomoći. > (VIDEO) Održan simpozij o ubijenoj i ranjenoj djeci u Domovinskom ratu: Potrebno je uvesti praznik njima u čast! (<https://narod.hr/kultura/odrzan-simpozij-o-ubijenoj-i-ranjenoj-djeci-u-domovinskom-ratu-potrebno-je-uvesti-praznik-njima-u-cast>)

Simpozij je održan kao nastavak znanstvenog simpozija koji se održao u Pridvorju u Konavlima u travnju ove godine u organizaciji Zagrebačkog instituta za kulturu zdravlja, Hrvatskih studija, Zajednice udruga hrvatskih civilnih stradalnika te Franjevačkog samostana.

Jedna od predavačica na simpoziju bila je i dr. sc. Vlatka Vukelić, docentica na Odsjeku za povijest Hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu, koja je održala izlaganje na temu „Ukradeno djetinjstvo – djeca ubijena u Domovinskom ratu“

Uoči simpozija s dr. sc. Vlatkom Vukelić razgovarali smo za Narod.hr.

Narod.hr: Ovaj simpozij nastavak je onoga održanog u travnju ove godine u Pridvorju u Konavlima. Kako je došlo do ideje da se pokrenu ovi znanstveni simpoziji?

Dr. sc. Vlatka Vukelić: Prije svega htjela bih reći da postoji jedan krug ljudi koji nije zadovoljan rezultatima dosadašnjeg istraživanja na ovu temu. Dakle, potaknuti od njihove strane i od struke, odlučili ponovno otvoriti ovu temu. Ne možemo reći da je ta tema zaboravljena u hrvatskoj historiografiji, međutim, nije dala dovoljno dobre rezultate s obzirom na istraživanja koja se već više godina provode. Kao inicijatore ove ideje istaknula bih ljude poput Vlade Čuture, koji je bio osnovni inicijator, zatim profesora Josipa Jurčevića, profesora Antu Nazora... Sve su to, možemo reći, autoriteti koji se unutar svoje struke bave i ovom temom. Ne nužno samo njom, ali između svih ostalih tema koje se tiču Domovinskog rata, i ovom temom. Svi smo mi, nekim zajedničkim promišljanjima, došli do zaključka kako do sada nemamo dovoljno dobre i dovoljno pouzdane rezultate na ovu temu. To je bila osnovna inicijativa da se ovi skupovi u ovakvim intervalima rade – kako bismo senzibilizirali i znanstvenu zajednicu i javnost.

Narod.hr: Bavili ste se temom djece stradale u Domovinskom ratu. Koja je procjena broja djece koja su smrtno stradala?

Dr. sc. Vlatka Vukelić: Procjena broja smrtno stradale djece je, nažalost, vrlo fluidna, s obzirom da se ne možemo nažalost još dogovoriti o tome kada smatramo da je dijete ubijeno. Postoje dijete koje je, primjerice, umrlo zbog posljedica neuzimanja inzulina jer, zbog ratnih okolnosti, nije moglo doći do bolnice na primanje inzulina. Može li se ono smatrati ubijenim djetetom? Ima nažalost i slučajeva gdje su ta djeca netom ušla u punoljetnost. Zakonski gledano, oni više nisu djeca, iako su bili uzdržavani članovi obitelji. Također, ukoliko je dijete počinilo samoubojstvo oružjem koje je proisteklo iz Domovinskog rata – postavlja se pitanje je li to dijete ubijeno u Domovinskom ratu. Dakle, mi povjesničari moramo usuglasiti metodologiju. To je naš primarni i

osnovni cilj, Brojka bi se kretala negdje između 330-ero i 402-oje ubijene djece.

Međutim, mi još uvijek nemamo podatke o nekim osobama koje su nestale – masovne grobnice se tek otkrivaju, tako da je potencijalno moguće da ta brojka i naraste. Isto tako, u područjima gdje su zaostale minske naprave iz Domovinskog rata moguće je da se dogodi još stradanja. Dakle, mi eventualno s određenim datumom zaključiti brojku ubijene djece. No, i ukoliko se zaista zaustavimo na broju od 402 ubijene djece – to je svakako prevelik broj, s obzirom na činjenicu da je to kraj 20. stoljeća kada bi civilizacijski dosezi trebali biti ipak na nekoj višoj razini u smislu žrtava civila, pogotovo djece.

Narod.hr: Na skupu u Pridvorju, zajedno s povjesničarom Vladimirom Šumanovićem govorili ste o devijacijama u istraživanju broja i okolnosti stradavanja djece na primjeru Sisačko-moslavačke županije. O čemu se točno radi?

Dr. sc. Vlatka Vukelić: Mislim da sam već djelomično odgovorila na to pitanje.

Problem je u razjedinjenosti dokumentacije koja o tome govori – tu su podaci iz bolnica i iz raznih drugih institucija. Tu se mi trebamo truditi da svu tu arhivu okupimo na jednome mjestu. Nažalost, događalo se od rata da su bolnice adaptirane, da neke bolnice nisu radile u zadovoljavajućim uvjetima pa su seljenje u nove prostore – dakle, ne možemo zaključiti da je ta arhiva vođena kao što bi se vodila u razdoblju mira. Tako da treba napraviti kompletnu reviziju tog sustava, ali prije svega, povjesničari trebaju odrediti temeljne metodološke odrednice.

Mi smo čak bili stava da bi možda intencija trebala doći i od same Vlade RH – da se okupe stručnjaci sa svih hrvatskih relevantnih instituta, sveučilišta, da se oformi jedan tim koji će, donijeti metodičke odrednice kako istraživati ovaj konkretan slučaj, i, na kraju krajeva, kako se onda odrediti prema uredima državne uprave koji imaju najbolje podatke o mjestu rođenja, mjestu smrti pojedinog djeteta itd.

Uredi državne uprave nemaju na taj način sortirane i okupljene podatke, što je za mene jedan poseban oblik tragedije jer mi nije

jasno zašto do sada unutar tih institucija nije mogao biti izrađen i ovakav jedan popis, s obzirom da su upravo uredi državne uprave imatelji relevantnih podataka- njima dolaze smrtni listovi i smrtovnice.

Mi danas imamo jedan cijeli niz izazova, pa je tu tako i, primjerice, Zakon o zaštiti osobnih podataka, gdje vi „de facto“ ne možete doći do tih podataka ukoliko nemate odobren projekt te je često to pitanje dobre volje osobe koja vam daje te podatke.

Narod.hr: Možete li nam ukratko sažeti Vaše izlaganje?

Dr. sc. Vlatka Vukelić: Iznijet ću do kojih smo zaključaka došli u Konavlima. Jedan od najvažnijih zaključaka jest taj da smo inzistirali na tome da se, na neki način, obilježi spomendan za ubijenu djecu. Uspjeli smo vidjeti da se u ovom novom kalendaru državnih blagdana i praznika taj datum ne spominje. Mi smo predložili 1. listopada kao spomendan, na dan sv. Male Terezije – za svu djecu stradalu u Domovinskom ratu, budući da smo kroz razgovore s tim roditeljima došli do zaključka da je njima na emocionalnoj razini bi bio važan jedan takav dan. On izrijeком negiraju da traže bilo kakve povlastice, prava ili privilegije, to nitko od njih ne želi, ali žele da bude javno prepoznata žrtva koju su oni kao obitelji podnijeli za stvaranje neovisne hrvatske države.

<https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-vlatka-vukelic-ocekujemo-inicijativu-vlade-rh-da-se-okupe-strucnjaci-koji-ce-prouciti-temu-stradale-djece-u-domovinskom-ratu>

DOC. DR. SC. VLATKA VUKELIĆ HSD: PROSLAVA OBLJETNICE U SRBU RAVNA JE PROSLAVI “BALVAN REVOLUCIJE”

27. Srpnja 2018.

Sisak, 27.07.2018.

Medijima – (svima)

Priopćenje: **PROSLAVA OBLJETNICE U SRBU RAVNA JE PROSLAVI „BALVAN REVOLUCIJE“**

Iako je znanost već više puta, i kroz znanstvene članke, ali i publicistiku, objasnila događanja u Srbu u srpnju i kolovozu 1941., dandanas Hrvatske institucije dopuštaju zločinačko orgijanje na tome mjestu te ga i financijski potpomažu. Znanstvenici poput dr.sc. Maria Jareba ili izv.prof.dr. Ante Nazora argumentirano su ukazali na činjenice koje jasno negiraju antifashiistički predznak širih događaja na području oko Srba te ih povezuju s onime što suvremeni sudovi za ljudska prava nazivaju etničkim čišćenjem. Zar je etničko čišćenje opravdano ukoliko je „razlog“ za njega dovoljno dobar? U tome vihoru rata, bilo je logično da će kao odgovor na uspostavu NDH srpsko stanovništvo uz potporu monarhističkih krugova iz tadašnje Srbije pokušati ofenzivno djelovanje. Upravo se to, kao i niz drugih posljedica, poput genocida nad lokalnim stanovništvom, dogodilo u Srbu i okolici. Sve to imali smo prilike vidjeti i nakon uspostave suvremene Republike Hrvatske, no zamislite sada da „balvan

revoluciju“ danas slavimo kao Dan ustanka!?

Isti modus operandi, istoga susjeda iz istoga razloga i s istim motivom, a mi nismo u stanju stati na kraj takvom omalovažavanju naših predaka, ali i potomaka? Ako netko nije upućen u činjenice, neka pita one koji s njima raspolažu, neka zatraži konačnu istinu i neka ispravi nepravdu staru više od 75 godina. Ili je istina ipak voda predboka? Nije li policajac Kajkić živi svjedok iskrivljavanja povijesne i činjenične istine? Hoćemo li i na Ovčari slaviti Dan

ustanka lokalnog srpskog stanovništva, čime će biti opravdan pokolj nad svim civilima brutalno mučenim i ubijanim?

Zataškavanje istine o ratnim zločinima dovesti će nas do novih društvenih apsurd, a ne uhvatimo li se u koštac s nepravdom koja nam je godinama kao narodu nanošena, uskoro će isti pojedinci i grupacije s istom retorikom i motivima iste izmišljene događaje „slaviti“ i u Srbu i na Ovčari. Mi smo danas svjedoci vremena, a kao takvi smo i tvorci budućnosti. Što želite da naša djeca uče u školama?

Ovo je važno pitanje za svakog Hrvata danas, jer nacijo, danas mi pišemo te udžbenike!

S dužnim poštovanjem,

Predsjednica Udruge Hrvatska Slobodna Desnica,
povjesničarka
Doc. dr. sc. Vlatka Vukelić

<https://hrvatskonebo.org/2018/07/27/doc-dr-sc-vlatka-vukelic-hsd-proslava-obljete-nice-u-srbu-ravna-je-proslavi-balvan-revolucije/>

LISTE SA STANFORDA, FAH IDIOTI I JOSIP ŠIMUNIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

J. NOVAK: PIONIRI IDEOLOŠKE MRŽNJE

10. studenoga 2017.

MRŽNJA

Kad su nedavno na ovome portalu kolege Piskač i Ljubić oslikavale otužno stanje u medijima u Hrvatskoj te brojne podvale koje se koturaju na dnevnoj razini, oni su govorili dijelom i o nečemu našto ću pokušati ukazati ovim tekstom. Naime, 09. studenog u večernjim satima, na jednoj trojezičnoj televiziji, gost je izrekao sljedeće tvrdnje, a što voditelj nije pokušao ni propitivati niti pobijati: „Tito je u temeljima hrvatske države“ i na pitanju Bleiburga (po sjećanju): Mnogi od tih ljudi bili bi suđeni i osuđeni na smrt, ali ne znamo koliko njih. Gore nije bilo žena i djece...

Kad se javno iznose ovakve sirove laži bilo bi logično da ih voditelj tv-emisije dodatnim pitanjima obradi i provjeri koliko su te tvrdnje dr. Ive Goldsteina potkrijepljene i koliko one stoje. Ne želim ovdje ulaziti u svojevremenu kandidaturu I. Goldsteina za ulazak u HAZU koja mu je sramno propala. Akademik J. Pečarić i drugi iznijeli su tada dokumente kojima su doveli u pitanje ne samo doktorat spomenute osobe već i njegovu ukupnu stručnost. No, u medijima u Hrvatskoj postalo je starim običajem pozivati ne autoritete već one koji imaju neko bombastično (po mogućnosti nepotkrijepljeno) stajalište. Kao Josipovićeve kadar, Ivo Goldstein, nakon neslavne HAZU epizode, brzo je sklonjen iz Zagreba u Pariz, ništa manje nego na veleposlaničko mjesto i to s nikakvim ili mizernim poznavanjem francuskoga jezika! Na stranu i to što je poznavanje jezika elementaran uvjet da bi netko uopće mogao zaviriti u neku kulturu, nekmoli ju poznavati. Tim više što je francuska kultura jedna od svega nekoliko živućih svjetskih kojima se može (u proučavanju) posvetiti, zaista, cijeli život. Treba naglasiti i to da je I. G. prije nagrade časnim mjestom u Parizu bio sveučilišni profesor na zagrebačkom Filozofskom fakultetu, dakle takav kakav je - radio je i izravno utjecao na mlade neformirane ljude.

Kao što je bilo katastrofalno da mladim ljudima usađuje znanja i stavove koji su ispod svake (ne samo znanstvene) razine tako je bilo katastrofalno da hrvatsku u Francuskoj predstavlja takva osoba, bez kažem, osnovnog poznavanja jezika, nekmoli francuske kulture.

Kako dakle jedan sveučilišni profesor i veleposlanik i kandidat za HAZU može tvrditi da je Tito u temeljima hrvatske države? On to može samo tako ako računa da mi ne znamo, kao što on ili ne zna ili ne želi znati, a prije ovo drugo, za Titovu poznato pakosnu rečenicu: "Prije će Sava poteći uzvodno nego će Hrvati imati samostalnu državu!". Isto tako, ako se sjetimo kakvu je sječū intelektualaca napravilo Karađorđevo 1971. s Titom na čelu, kada su (unutar komunističke partije) Savka i Tripalo željeli izboriti samo veću financijsku samostalnost, ali ne i samostalnu hrvatsku državu, jasno je kakve laži širi Goldstein. Nikakav Ustav iz 1974. ne bi bio dovoljan za hrvatsko osamostaljenje da Hrvatska u jedinstvu nije imala vodstvo, referendum i volju naroda da se odupre beogradskoj

pljački i zlosilju i da napokon izađe iz sedam desetljeća duge tamnice hrvatskoga naroda. S kime smo bili braća najbolje se vidjelo u Domovinskom ratu, onome koji je jedini i stvarni temelj suvremene međunarodno priznate i samostalne hrvatske države. Treba ponoviti podatak kakva je to sjeća godine 1971. bila: osim onih koji su noću pohapšeni i pobacani po raznim komunističkim kazamatima od Stare Gradiške i Lepoglave do Golog otoka te koji su (ako su preživjeli) godinama kasnije trpjeli zabranu rada, objavljivanja ali i pojavljivanja, bilo je smijenjeno više od 2.000 ljudi s istaknutih položaja, a naročito s vrhova hrvatskih kulturnih ustanova.

Tito je u temeljima zločinačke druge Jugoslavije

Prema tome nikakav Tito nije u temeljima Hrvatske, osim po satrapskom divljaštvu, već je on gotovo pola stoljeća bio u temeljima zločinačke druge Jugoslavije, kao što je bila zločinačka i ona prva. Tako se Tito upisao u hrvatsku političku povijest, krvavo, „samo“ po tome. Tito je doista bio *"Temelji"* *Tvrditi zato da je Tito u temeljima hrvatske države sirova je laž, ali i silna želja da se preskoči i ponizi jedinog osnivača države dr Franju Tuđmana, čije ime teško prelazi preko usne ogradice ne samo I. Goldsteinu.* pravi nasljednik Karađorđevića, pravi monarh. Počinio je brojne ratne i poslijeratne teške zločine, za svoje vladavine rezao sve oko sebe i putovao i hohštaplerni trošio i živio na carskoj nozi. Na kraju, još se i dan danas otkrivaju njegovi luksuzni podzemni bunker i gradovi u malom, koje je gradio našim novcem, a za obranu od neprijatelja („koji nikada ne spava“) od nuklearnog napada, ali i kao pripremu za svoj vječni život. *Tvrditi zato da je Tito u temeljima hrvatske države sirova je laž, ali i silna želja da se preskoči i ponizi jedinog osnivača države dr Franju Tuđmana, čije ime teško prelazi preko usne ogradice ne samo I. Goldsteinu.*

Drugi njegov pamflet odnosi se na Bleiburg koji se naravno u stilu Radničke fronte (isto nikle sa zagrebačkog FF) prvo želi brojčano minimalizirati. Pa je tako profesor dr. Mate Kapović prvo ispali krajnje mrzilačku izjavu o Bleiburgu nad kojim vulgarno obavlja veliku nuždu da bi se proslavio i kazao kako u Hudoj jami nema nikakvih žrtava, da bi zatim ove godine izazvao javnu sablazan u Zagrebačkoj gradskoj skupštini izjavom kako na Bleiburgu nije

stradalo 200.000 ljudi već njih „samo“ 10.000! Tako i Goldstein, prvo umanjuje broj žrtava, a zatim nam kroz utjecajni (mada privatni tv-medij) pokušava podvaliti neistinu kako na Bleiburgu nisu stradale i žene i djeca.

Retardirana svijet

O kakvoj je tu retardiranoj svijesti u Kapovića i Goldsteina riječ najbolje pokazuje ovaj potonji dajući izjavu kako bi mnogi s Bleiburga, mada nisu suđeni, da su suđeni - bili osuđeni na smrt. Dakle ovaj pametni profesor i doktor povijesti i veleposlanik ne samo da se upušta u prosudbe jedne eklatantno nedokazane krivice i to još iz dubine prošlosti i to na bazi stotina tisuća ljudi i sudbina, nego on pouzdano zna, pa tako i tvrdi, da bi ti ljudi završili sa smrtnom presudom u sudskim procesima da im se sudilo. Drugim riječima njegova ljubičica bijela - dragi družo Tito, nije puno pogriješio. I da nismo u dvadeset i prvom stoljeću i da nije riječ o obrazovanim ljudima, nad ovakvim bismo se perverznom stavovima mogli samo i jedino zgražati. Da imamo novinarstvo, a koje nemamo, ovakvi rasistički i fašistički i neznalački protu-znanstveni stavovi nikada ne bi prošli u javnost, a ako bi penetrirali bili bi sa svih strana žestoko osuđivani. Ali kako imamo novinarstvo i javnost takvima kako su ih opisali u svom razgovoru Piskač i Ljubić, tako je moguće donositi kojekakve komunističke naplavine i podle laži. Znanstveno a ki bi da bi.

Ovakvi likovi vremena više doduše nemaju na pretek jer je od samostalnosti hrvatske sve više znanstvenih radova na ovu temu. Sve je više i više objavljenih stručnih knjiga poput onih dr. Josipa Jurčevića, dr. Ante Nazora i mr. Blanke Matković da spomenem samo neke, a tu su i tomovi knjiga i brojnim izvornim dokumentima potkrijepljene edicije Hrvatskog instituta za povijest, Slavonski brod, Podružnice za povijest Slavonije, Srijema i Baranje. No, naši vrli znanstvenici Kapović i Goldstein, slučajno oba s Filozofskog fakulteta, koji slučajno a tradicionalno politizira i privatizira fakultet i vješa kojekakve komunjarske obljetničke plakate i transparente - hrabro se na znanost ne osvrću. Iako su ridikuli već danas, pravi podsmijeh tek ih očekuje ukoliko se napokon ne prihvate

znanstvenih vrela i zatome svoju duboku protu-hrvatsku mržnju, diletantsku subjektivnost te pionirsku sluđenost propalom ideologijom.

Mega zločin nad brojnim nevinim ljudima

No, u jednom su se ovi nositelji ideološke mržnje potpuno zaigrali. Dok sramno brane neobranjive Titove zločine, tvrdeći da su brojčano manji ili da ih nije uopće zapravo ni bilo, zaboravili su jedno, a temeljno: upravo Tito i njegov jednomni režim i njegova zločinačka komunistička partija desetljećima su pomno skrivali blajburšku tragediju, desetljećima su skrivali mega-zločine od Bleiburga i Križnih putova do Hude jame, Macelja, Kočevskog roga, Jazovke....

A zašto su drugovi skrivali te „događaje“? Ako su to tek „događaji“ i ako su pravedni i opravdani, zašto su nam ih tajili? I to potpuno prešućivali, tako uporno, pod prijetnjom kaznene odgovornosti, više od pola stoljeća. Drugovi su, i to je bjelodano jasno, i te kako bili svjesni da su počinili mega zločin nad brojnim nevinim ljudima, bez suđenja, inače bi nam se njime javno hvalili kao što su se hvalili linčom kad su uhvatili i likvidirali devetnaestoricu pripadnika Bugojanske ili poznatije Fenix skupine... godine 1972...primjerice. Pohvalili bi se kao što su se tada hvalili mada je lov trajao više od mjesec dana, a u njemu je sudjelovalo čak 30.000 milicajaca, doušnika, pripadnika JNA i Teritorijalne obrane Jugoslavije. Iako je novinstvo širom Jugoslavije potom mjesecima likovalo, Tito je i tada

ostao zabilježen u hrvatskoj političkoj povijesti (po još jednoj izjavi: „dobro smo dobili po glavi“. I ta je protu-akcija, vođena iz Beograda, nema što, bila u temeljima hrvatske države, čak što više - za nju - na čelu s Titom. Zapravo, i sam je Beograd u temeljima...

Javor Novak

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/27989-j-novak-pioniri-ideoloske-mrznje.html>

VUKOVAR: TRIJUMF TUĐMANIZMA DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

VIJEĆE ZA DOMOVINSKI PIJETET PROTIV PENAVINOGR PLAKATA, A ISTICANJE HOS- A I BILO KOJE POSTROJBE SMATRAJU NEPRAVEDNIM

3. studenoga 2023.

foto: fah, Montaža: Narod.hr

Vijeće za domovinski pijetet je raspravljalo je o obilježavanju Dana sjećanja na žrtvu Vukovara. Nakon objava vukovarskoga gradonačelnika Ivana Penave o postrojbi HOS-a koja bi predvodila kolonu, predstavljanju plakata i drugih izjava i političkih konstatacija, Vijeće je izdalo priopćenje. Sam Penava, kao što je najavio, nije došao na sjednicu, prenosi [HRT](#).

Vijeće je razmotrilo programe koje su pripremili Grad Vukovar i Općina Škabrnja te su prihvaćena oba programa obilježavanja Dana sjećanja na žrtvu Vukovara i Škabrnje. Razmatralo se i plakat koji je izradio Grad Vukovar. No, Vijeće smatra da je „plakat neprimjeren i kao takav neprihvatljiv jer je u javnosti potaknuo brojne negativne rasprave i reakcije“. Što se tiče HOS-a na čelu kolone, Vijeće smatra da „da je isticanje jedne postrojbe nepravedno u odnosu na doprinosu svih koji su sudjelovali u herojskoj obrani Grada Vukovara“. Istaknuli su da će Vlada i sva nadležna tijela Republike Hrvatske „pružiti potporu obilježavanju dana posebnog domovinskog pijeteta“.

>HOS-ovci na čelu ovogodišnje Kolone sjećanja u Vukovaru;

Penava: Ako vam se to ne sviđa...

Što je Vijeće za domovinski pijetet

Vijeće za domovinski pijetet, mir i razvoj međuresorno je tijelo osnovano 2020. Zakonom o proglašenju Vukovara mjestom posebnog domovinskog pijeteta. Sastoji se od 17 članova, koji imaju i svoje zamjenike. Vijeće imenuje Vlada. Na čelu mu je ministar hrvatskih branitelja Tomo Medved, a njegov zamjenik je dr.sc. Špiro Janović.

Vijeće je tijelo koje “koordinira i prati aktivnosti obilježavanja posebnog domovinskog pijeteta, može predložiti mjere i aktivnosti radi njihova unaprjeđenja i prati njihovo provođenje te prati i može predložiti mjere poticanja društvenog razvoja”.

Članovi vijeća i njihovi zamjenici su:

- general-pukovnik MARIJAN MAREKOVIĆ, predstavnik Ureda predsjednika Republike Hrvatske, član; IVANA PUŠONJIĆ, zamjenica člana
- mr. sc. ZVONIMIR FRKA-PETEŠIĆ, predstavnik Ureda predsjednika Vlade Republike Hrvatske, član; MIRNA IVANČIĆ, zamjenica člana
- ANTE DEUR, predstavnik odbora Hrvatskog sabora nadležnog za pitanja ratnih veterana, član; STIPO MLINARIĆ, zamjenik člana
- IVICA AKMADŽA, kao predstavnik Ministarstva hrvatskih branitelja; IVONA PALTRINIERI, zamjenica članice

- NADA ZRINUŠIĆ, predstavnica tijela državne uprave nadležnog za demografiju, obitelj, mlade i socijalnu politiku, članica; TATJANA KATKIĆ STANIĆ, zamjenica članice
- IVICA ŠUŠAK, predstavnik tijela državne uprave nadležnog za znanost i obrazovanje, član; NEVENKA PAŠALIĆ, zamjenica člana
- IVANA PRGIN, predstavnica tijela državne uprave nadležnog za kulturu, članica; DRAŽEN KLINČIĆ, zamjenik članice
- IVAN JUŠIĆ, kao predstavnik tijela državne uprave nadležnog za obranu; DARJA PAVLIČIĆ, zamjenica člana
- ALEN KLABOT, predstavnik tijela državne uprave nadležnog za unutarnje poslove, član; SANDRA VEBER, zamjenica člana
- KRUNOSLAV ŠEREMET, predstavnik Javne ustanove »Memorijalni centar domovinskog rata Vukovar«, član; ANA IŠTUK, zamjenica člana
- dr. sc. ANTE NAZOR, predstavnik Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata, član; MATE RUPIC, zamjenik člana
- dr. sc. LJILJANA BLAŽEVIĆ, predstavnica Fonda za obnovu i razvoj Grada Vukovara, članica; DIJANA JOLIĆ, zamjenica članice
- mr. sc. DRAGUTIN GUZOVSKI, predstavnik Vukovarsko-srijemske županije, član; IVAN KOVAČIĆ, zamjenik člana
- TOMISLAV JOSIĆ, predstavnik Grada Vukovara, član; PILIP KARAULA, zamjenik člana
- FRANJO ŠOLJIĆ, predstavnik hrvatskih branitelja i stradalnika iz Domovinskog rata s područja Grada Vukovara, član; MARINKO ČAČIĆ, zamjenik člana
- MATO DUDIĆ, predstavnik hrvatskih branitelja i stradalnika iz Domovinskog rata s područja Grada Vukovara, član; ANTE LJUBIĆ, zamjenik člana
- ZLATKO ZAORBONI, predstavnik hrvatskih branitelja i stradalnika iz Domovinskog rata s područja Grada Vukovara, član; DAVOR ŠPADIJER, zamjenik člana

U nastavku pročitajte priopćenje Vijeća za domovinski pijetet, mir i razvoj o Danu sjećanja na žrtve Domovinskog rata i Danu sjećanja na žrtvu Vukovara i Škabrnje:

Povodom organizacije ovogodišnjeg obilježavanja Dana sjećanja na žrtve Domovinskog rata i Dana sjećanja na žrtvu Vukovara i Škabrnje, u Ministarstvu hrvatskih branitelja 3. studenoga održana je sjednica Vijeća za domovinski pijetet, mir i razvoj.

Ovako su mediji iskoristili riječi 80-godišnje Nicolierove majke, a pogledajte što danas objavljuju
3. studenoga 2023. u 09:30

Mediji su riječi Nicolierove majke krivo prenijeli. Ona je, kako tvrdi Paul Nicolier, nakon što je pročitala članak "morala uzeti 3 tablete". U uvodnom dijelu sjednice potpredsjednik Vlade i ministar hrvatskih branitelja Tomo Medved podsjetio je da Zakon o proglašenju Vukovara mjestom posebnog domovinskog pijeteta, definira značenje i status Vukovara radi očuvanja trajne uspomene i sjećanja na žrtvu Vukovara u Domovinskom ratu i izgradnje mira.

Vukovar – mjesto posebnog domovinskog pijeteta

Vukovar je proglašen mjestom posebnog domovinskog pijeteta jer ima posebno važnu ulogu u hrvatskoj povijesti uspostave samostalne, nezavisne, suverene i demokratske države te predstavlja simbol otpora, žrtve, pobjede i zajedništva odnosno obrane državnog suvereniteta i teritorijalnog integriteta Republike Hrvatske u Domovinskom ratu.

Poseban domovinski pijetet, u smislu ovoga Zakona, predstavlja posebno poštovanje prema poginulim i nestalim hrvatskim braniteljima u Vukovaru i svim hrvatskim braniteljima koji su branili slobodu, demokraciju i zajedništvo hrvatskog naroda, svim civilnim stradalnicima iz Domovinskog rata te Vukovaru, simbolu otpora,

hrabrosti, zajedništva i mira, koji je tijekom velikosrpske agresije na Republiku Hrvatsku pretrpio velike ljudske gubitke i razaranja materijalnih dobara odnosno kulturne baštine.

>Novinari uočili slovo ‘U’ na Penavinom plakatu; Raspudić: Svako slovo je ravnopravno i dobrodošlo

Zakonom je propisano da nositelji u planiranju i poduzimanju aktivnosti odavanja počasti, surađuju međusobno i s drugim tijelima koja sudjeluju u programu obilježavanja, a Vijeće za domovinski pijetet, mir i razvoj je stalno tijelo koje koordinira i prati aktivnosti obilježavanja posebnog domovinskog pijeteta te može predložiti mjere i aktivnosti radi njihova unaprijeđenja i prati njihovo provođenje.

„U duhu Zakona te uvažavanjem posebnosti Vukovara želimo da ovo Vijeće svojim radom i zaključcima oda priznanje podnesenim žrtvama, Vukovara, ali i svih krajeva Hrvatske, a da se izbjegne dodatna politizacija koja opterećuje kako stradalnike i hrvatske branitelje Vukovara tako i cjelokupnu hrvatsku javnost“, istaknuo je ministar Medved, dodavši kako to posebno dolazi do izražaja u danima sjećanja na žrtvu Vukovara i Škabrnje kada se Kolonom sjećanja na dostojanstven i primjeren način odaje duboko poštovanje herojstvu i mučeništvu hrvatskih branitelja i civila.

>Penava optužuje: Ministar Medved ukrao je Vukovarcima kolonu sjećanja

Izrada drugog plakata

Na sjednici su sudjelovali svi članovi Vijeća, osim predstavnika Grada Vukovara i jednog od predstavnika hrvatskih branitelja i stradalnika iz Domovinskog rata s područja Grada Vukovara, koji su odbili sudjelovati u radu Vijeća. Ranijih godina uobičajeno su bili nazočni i gradonačelnik Vukovara, koji je već ranije najavio svoj nedolazak, te načelnik Općine Škabrnja, koji je i ove godine sudjelovao na sjednici.

Nicolierov brat: Slažemo se s korištenjem njegove slike, riječi moje 80-godišnje majke su pogrešno prenesene

2. studenoga 2023. u 11:30

Moja mama ima uskoro 80 godina, narušenog je zdravlja i jučer se loše osjećala nakon objavljivanja članka koji je pogrešno prenio njene riječi

Vijeće je razmotrilo programe koje su pripremili Grad Vukovar i Općina Škabrnja te su prihvaćena oba programa obilježavanja Dana sjećanja na žrtvu Vukovara i Škabrnje.

Nicolierov brat: Slažemo se s korištenjem njegove slike, riječi moje 80-godišnje majke su pogrešno prenesene

2. studenoga 2023. u 11:30

Moja mama ima uskoro 80 godina, narušenog je zdravlja i jučer se loše osjećala nakon objavljivanja članka koji je pogrešno prenio njene riječi

Vijeće je razmotrilo programe koje su pripremili Grad Vukovar i Općina Škabrnja te su prihvaćena oba programa obilježavanja Dana sjećanja na žrtvu Vukovara i Škabrnje.

>Hrvatski generalski zbor uključio se u raspravu o Vukovaru, tvrdi kako je riječ o privatizaciji Domovinskog rata

Vijeće je razmotrilo i plakat koji je izradio Grad Vukovar, a čiji izgled i sadržaj prije javnog predstavljanja nije usuglašen s Vijećem, te je stava da je plakat neprimjeren i kao takav neprihvatljiv jer je u javnosti potaknuo brojne negativne rasprave i reakcije, izazvao podjele i uznemirenost u velikom dijelu braniteljsko-stradalničke populacije i ne šalje poruku pijeteta ni odavanja jednake počasti žrtvama, uz napomenu da nikada ranije na plakatima nisu bile isticane pojedine postrojbe ili osobe.

>‘Otvoreno’ u režiji HRT-ovog Smrtića: Tri sudionika protiv Mlinarića zbog Penave i slova ‘U’

Zbog svega navedenoga Vijeće nije suglasno s korištenjem predstavljenog plakata kao službenog promotivnog materijala obilježavanja dana posebnog domovinskog pijeteta te se usuglasilo o potrebi izrade plakata koji će izgledom i sadržajem odražavati duh Zakona o proglašenju Vukovara mjestom posebnog domovinskog pijeteta, pozivati na zajedništvo braniteljsko-stradalničke populacije i čitave javnosti te poslati jasnu poruku da je Grad Vukovar simbol otpora, žrtve i zajedništva u Domovinskom ratu.

Isticanje jedne postrojbe nepravedno

Uvažavajući doprinos Hrvatskih obrambenih snaga u obrani Vukovara, Vijeće skreće pozornost na činjenicu da su svih proteklih godina Kolonu sjećanja predvodili branitelji Vukovara, među kojima i pripadnici HOS-a, zajedno s članovima obitelji poginulih, umrlih i nestalih hrvatskih branitelja te je stava da je isticanje jedne postrojbe nepravedno u odnosu na doprinosu svih koji su sudjelovali u herojskoj obrani Grada Vukovara.

Vijeće je zaključilo da će Vlada i sva nadležna tijela Republike Hrvatske, unatoč izostanku suradnje od strane Grada Vukovara, u okviru svojih zakonskih ovlasti i sukladno propisima, i ove, kao i ranijih godina, pružiti potporu obilježavanju dana posebnog domovinskog pijeteta kako bi se dostojanstveno obilježio državni blagdan i kako bi se u miru i zajedništvu odala počast žrtvama.

Podsjećamo kako je upravo na tom tragu i na inicijativu Grada Vukovara donesen Zakon o Vukovaru kao mjestu posebnog domovinskog pijeteta, na temelju kojega je formirano i ovo Vijeće. Ne zato da bi se nešto nekome branilo, nego da bi se štitile vrijednosti za koje su mnogi žrtvovali svoje živote.

>Penava: Neki su si dali za pravo negirati žrtvu Nicoliera i manipulirati njegovom majkom. Sram ih bilo!

Upravo je tim Zakonom stavljen fokus na žrtvu Vukovara kako bi se u zajedništvu i dostojanstveno odala počast najzaslužnijima za našu slobodu i neovisnost, a Zakonom o blagdanima Vlada je 18. studenoga proglasila Danom sjećanja na žrtve Domovinskog rata i Danom sjećanja na žrtvu Vukovara i Škabrnje.

Zaključno, Vijeće poziva sve da se priključe obilježavanju Dana sjećanja na žrtve Domovinskog rata i Dana sjećanja na žrtvu Vukovara i Škabrnje kako bismo na dostojanstven način u jedinstvu

obilježili dane posebnog domovinskog pijeteta i odali počast svima koji su branili Vukovar, a time i cijelu hrvatsku državu:

>Radić podsjetio na događaj u Kninu ove godine: Zato će HOS biti prvi u koloni sjećanja

Pozivamo sve kojima je Hrvatska u srcu – dođite u Vukovar i Škabrnju, budimo ponosni i dostojanstveni, poklonimo se žrtvama i pokažimo svehrvatsku snagu zajedništva.

<https://narod.hr/hrvatska/vijece-za-domovinski-pijetet-protiv-penavinog-plakata-a-isticanje-hos-a-i-bilo-koje-postrojbe-smatraju-nepravедnim>

DAVOR DIJANOVIĆ: PUPOVAC BRANI ČLANA TERORISTIČKE VLADE TZV. RSK I RELATIVIZATORA ZLOČINA NA OVČARI

Davor Dijanović

27. lipnja 2019.

Foto: Fah

Napad na skupinu sezonskih radnika u Supetru na otoku Braču, među kojima je bilo i pripadnika srpske nacionalne manjine, ponovno je **medijski i politički iskorišten za difamaciju većinskoga hrvatskog naroda i prolongiranje kulta „ugroženoga Srbina“**. Gradonačelnica Supetra Ivana Marković žurno je reagirala nakon napada i odlučila oduzeti gradsku potporu Torcida kupu sa sljedećim obrazloženjem: „Grad Supetar ne može poticati sportska događanja čiji sudionici ili posjetitelji iskazuju mržnju.“ Prema upravo ingenioznoj logici gradonačelnice Marković valjalo bi uskratiti proračunska sredstva i, primjerice, kazalištima jer nema nikakve dvojbe da i među posjetiteljima kazališta ima onih koji

iskazuju mržnju prema ovome ili onome. Kada bi išli dalje u razradu gradonačelničine apsurdne izjave – sve što se financira iz proračuna moglo bi ostati bez kuna zlatice.

> Dr. sc. Nazor za Narod.hr: ‘Stanimirović je imao istaknutu ulogu za vrijeme okupacije Vukovara, a Pupovac se treba javno ispričati za svoje netočne tvrdnje’

> Pročitajte što je Vojislav Stanimirović 2010. rekao o zločinu na Ovčari!

> Robert Frank: Pupovac i dalje relativizira Domovinski rat i ono što mu je prethodilo

> Pupovac o Domovinskom ratu: ‘Ne mogu slijediti pojednostavljenu, službenu ideologiju o tome’

> ‘Povraća mi se’ – zašto se nastavnik iz zagrebačke škole osjeća bolesno u Vukovaru tijekom organiziranog posjeta za učenike?

Čveger Srbinu – hrvatskim je novinarima povod za međunarodni skandal

Od dubiozne logike gradonačelnice Supetra, međutim, još je više za analizu njezina reakcija u slučaju napada na sezonske radnike. Nije nam namjera relativizirati napad. Osobe druge nacije ili vjere, posebno ako nije bilo prethodnih provokacija, mogu napadati jedino primitivci koji nisu svjesni kakvu medvjedu uslugu rade Hrvatskoj time što beogradskoj čaršiji i domaćim etnobiznismenima daju materijala za daljnji uzgoj kulta „ugroženog Srbina“. Ono što čudi (ili ipak ne, s obzirom na njezino pljuvanje po Bleiburgu?) **je da gradonačelnica Marković nije jednako vehementno osudila napad na legendarnu hrvatsku skijašicu Janicu Kostelić** koja je također od strane pojedinaca iz Torcide napadnuta kad je pred koju godinu ljetovala u Supetru. Na Braču je svojedobno napadnut i Zdravko Mamić. Pisac ovih redaka nije njegov apologet, a još manje poklonik, no ako smo za deklaratornu osudu nasilja, zašto napad na Zdravka Mamića nije bio jednako osuđen kao napad na pripadnike srpske manjine?

Ne pravimo se grbavima: **nelustrirani hrvatski mediji** prepuni su prikrivenih srbofila, jugofila i onih koji sladostrasno uživaju (emocionalno ili od kuna zlatice) u **difamiranju hrvatskoga naroda**. Novinari u tzv. mainstreamu će – figurativno govoreći – od čvegera Srbinu u kakvoj seoskoj birtiji praviti međunarodni skandal,

ali će u isto vrijeme **prešućivati ili umanjivati monstroznosti koje su u vrijeme Domovinskoga rata napravili pripadnici srpske manjine, a koji do danas nisu sankcionirani.**

Nova sezona lova na navodne ustaše i fašiste

Tekst se nastavlja ispod oglasa

U posljednje vrijeme u Hrvatskoj je otvorena nova sezona lova na navodne ustaše i fašiste. Hrvatsku je navodno uhvatila reustašizacija (za dokaz čemu je dovoljno negdje pronaći i neki sporni grafit koji može bilo tko napisati), a junački antife i ostali proračunski nametnici vode devetu neprijateljsku ofenzivu kako bi se ustašluk konačno uklonio iz Hrvatske. Istodobno, a posve sigurno i koordinirano (petokolonaštvo je u Hrvatskoj jedan od bolje honoriranih poslova) baš svaki dan se u vodećim srpskim medijima Hrvati optužuju za fašizam, mržnju prema Srbima i povijesni revizionizam. **Cilj je nametnuti sliku o tome kako su Hrvati patološki srbovrsci**, a Hrvatska posljednja oaza fašizma u Europi. U fašiziranju Hrvatske sudjeluje i notorni etnobiznismen Milorad Pupovac. Nakon što je devedesetih klevetao Hrvatsku optužujući vlasti za navodno prekrštavanje Srba, nakon nečasne uloge u slučaju dr. Šretera i svih kasnijih provokacija koje su kulminirale lijepljenjem žute trake u Hrvatskom saboru, takva bi osoba u svakoj normalnoj državi bila prokazana kao provokator i poticatelj međunacionalnih tenzija. Ali, ne! U Hrvatskoj je Milorad Pupovac veliki moralizator ovlašten da patetičnim glasom i polusuznim očima docira i drži lekcije svima koji ne dijele njegova stajališta.

Nakon napada u Supetru (takve situacije etnobiznismenima dođu kao naručene) Pupovac je izjavio da živimo u zemlji mržnje i nasilja. Nije se teško domisliti što je ovom izjavom Milorad Suzni implicirao. Implicirao je kako Hrvati mrze Srbe i vrše nad njima nasilje. Nedugo nakon toga u Hrvatskom je saboru održao još jedan moralizatorski i patetični govor u kojemu je oštro napao sve one koji Vojislava Stanimirovića optužuju da je ratni zločinac. Ako je Stanimirović zločinac, i ja sam zločinac, poručio je Pupovac.

Pupovac brani člana terorističke vlade tzv. RSK i relativizatora zločina na Ovčari

Tekst se nastavlja ispod oglasa

Za sliku o tomu tko je Vojislav Stanimirović nije se potrebno pozivati na svjedočenja o tomu kakva je bila njegova uloga u Tovarniku. **Dično hrvatsko pravosuđe**, poznato po svojoj samostalnosti i neovisnosti (prisjetimo se da je u Hrvatskoj svaki kriminal sankcioniran i da lopovi drhte od kaznenoga progona!) odbacilo je optužbe o Stanimirovićevoj ulozi u Tovarniku. **Dovoljno je tek podsjetiti da je lekar Stanimirović bio gradonačelnik okupiranog Vukovara. Nakon svih ubojstva i monstroznih zločina nakon pada Vukovara, zamislite, dragi čitatelji, tko je to mogao biti gradonačelnik okupiranog Vukovara? Zdrav razum nam govori: to je mogla biti samo osoba od posebnoga povjerenja onih koji su ubijali i klali na Ovčari. To je mogao biti onaj kadar koji je pad vukovarske bolnice nazvao padom „poslednjeg ustaškog uporišta.“** To je mogao biti Vojislav Stanimirović koji je 2008. u razgovoru za Novi list izjavio da se ne stidi što je bio ministar u zločinačkoj vladi terorističke tzv. republike srpske krajine i da bi ponovno sve učinio isto.

U razgovoru za Politiku Stanimirović je 2010. dao izjavu nakon koje je, ako ne prije, u Hrvatskoj trebao biti proglašen kao persona non grata. Stanimirović je naime, rekao: „Vidite, hrvatska strana stalno potencira da su iz bolnice na Ovčaru odvedeni hrvatski ranjenici, bolesnici i bolničko osoblje. S druge strane, imamo informacije da su u bolnici bile oružane snage koje su se preobukle u bolesnike. I sada ovi protokoli koji su predati mogu da rasvetle šta je tu istina, koliko je bilo stvarnih bolesnika, a koliko vojnika. Jer, oni koji nisu u tim protokolima, zapravo su preobučeni vojnici.“

Milorad Pupovac, dakle, brani čovjeka koji relativizira monstrozni zločin na Ovčari i, štoviše, izjavljuje da, ako je Stanimirović zločinac, da je to onda i on. Bez obzira na Pupovčevo ironiziranje i provociranje, i Pupovca i Stanimirovića treba upozoriti da se prošlost nikada ne briše, da je budućnost uvijek otvorena, a da **svaki zločin, pisao je o tome još i veliki Dostojevski, zahtijeva i kaznu.** Pa tako i nesankcionirani zločini koje su počinili pobunjeni Srbi.

Četništvo i velikosrpstvo u Hrvatskoj i dalje živi

U isto vrijeme dok u Hrvatskoj traje lov na ustaše i fašiste, a u Saboru drže apologetski govori o čovjeku koji relativizira zločin na Ovčari,

četništvo i velikosrpsstvo i dalje živi u Hrvatskoj, na što upozoravaju i izvješća Sigurnosno-obavještajne agencije (osim ako i SOA nije leglo ustaša, fašista i srbomrzaca?). U Borovu selu, mjestu pogibije hrvatskih redarstvenika, i dalje postoje četnički spomenici koji veličaju one koji su te redarstvenike bestijalno pobili.

Na tim spomenicima istočni dijelovi Hrvatske nazivaju se srpskim zemljama, ali to očito ne smeta niti vladajućim političarima, a svakako niti Miloradu Suznom i ostalim egzorcistima ustaških zloduha. Sve može, pa i četništvo, samo je hrvatsstvo u Hrvatskoj potrebno difamirati i proganjati. Četništvo ako se već ne podupire, potrebno ga je relativizirati, a njegove dosege umanjivati.

U skladu s navedenom politikom, nezapaženo je prošlo i prošlotjedno otkriće da su nogometaši i uprava kluba Hajduk iz Mirkovaca pored Vinkovaca osvajanje županijske lige proslavili pjevanjem četničkih pjesama koje veličaju tzv. Krajinu i krajiške junake. O ovoj provokaciji, naravno, nije se oglasio Milorad Suzni, ali ako sutra netko iz Mirkovaca na sezonskome radu u Supetru (na hrvatsko more dolaze raditi i Srbi iz Srbije, iako se u njihovim televizijskim emisijama Hrvatska proglašava propalom državom) zapjeva neku krajišku pjesmu pa dobije po tamburi, isti će Milorad to iskoristiti za novu pljuvačinu po Hrvatskoj. **Kao što je znanstveno elaborirao dr. sc. Mate Artuković, kult „ugroženoga Srbina“ podrazumijeva da su Srbi uvijek samo ugroženi i žrtve, a da baš nikada ne mogu biti ni za što krivi. Upravo je taj kult jedan od glavnih stupova velikosrpske ideologije koju svojim postupcima podupire i Milorad Pupovac, ali posredno i oni koji – poput profesora informatike Marka Šolića – relativiziraju ulogu krivca i agresora i tako pljuju na tisuće mladih i hrabrih ljudi koji zasigurno nisu dali život za Hrvatsku u kakvoj danas živimo.**

Davor Dijanović
Hrvatski tjednik/HKV

<https://narod.hr/hrvatska/davor-dijanovic-pupovac-brani-clana-teroristicke-vlade-tzv-rsk-i-relativizatora-zlocina-na-ovcari>
<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/d-dijanovi/32155-d-dijanovic-kult-ugrozenoga-srbina-u-fasistickej-hrvatskoj.html>

**NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD
SMIJEHA / HAZU I TUĐMANOVA BISTA,
DRAGOVOLJAC.COM, 2024.**

**BANIĆ I KOIĆ: PANTA REI – HERMAN I
PANTO KAO PARADIGMA JASENOVAČKOG
MITA**

Nikola Banić i M. Koić

-

26. veljače 2024.

Foto: fah

Knjiga Jasenovački popis – Lažne žrtve (Banić i Koić, 2023.) je kao što piše u zadnjoj rečenici poglavlja *Na kraju* „kamenčić u cipeli koji

ne će dati mira mitomanima i konformistima“. I bi tako. Zbog podataka iz te knjige djelatnici JUSP-a Jasenovac su morali „dejstvovati“ na kraju radnog tjedna i mijenjati podatke na popisu u petak 22. prosinca 2023. godine pred sam Božić. Konkretno, na poleđini knjige na koricama su navedena dva vrlo znakovita primjera lažnih jasenovačkih žrtava. Radi se o dva slučaja (Herman Switzer i Panto Đuričić) ljudi ubijenih 1942. godine, a prema podacima Javne ustanove Spomen-područje (JUSP) Jasenovac rođenih 1969. i 1975. godine, pišu Nikola Banić i M. Koić za Hrvatski tjednik.

Tekst se nastavlja ispod oglasa

To je ogromna blamaža za javnu ustanovu na hrvatskom državnom proračunu. Zbog toga je dežurni kreator popisa iz JUSP-a Jasenovac morao raditi prekovremeno. Posebna je priča kako je radio taj „znanstvenik“. Jednostavno je u godinama rođenja broj 9 promijenjen u broj 8 i to sve bez novih izvora podataka. Tako su bez novih podataka u pravom komesarskom stilu Switzer i Đuričić postarani za sto godina. Izgleda ono što nije dopušteno u povijesti, dopušteno je u „historiografiji“. Dovoljno je imati čarobnu nerevizionističku olovku i jednim potezom pred sam Božić na jasenovačkom popisu *voskrese* retuširani deda Pantelija.

Uzaludno petljanje

Već drugu godinu za redom svjedočimo Božićnom petljanju ekipe iz JUSP-a Jasenovac po njihovom popisu žrtava. Nekada je to možda moglo proći nezapaženo, ali danas ne jer strojevi nemaju dušu i ne osjećaju duh Božića kao ni komunisti. U ovoj 49. arhiviranoj seriji promjena nema novih žrtava na jasenovačkom popisu, ali promijenjeni su podatci kod šestorice dosadašnjih. Ovdje treba naglasiti da su u stvari bitne samo promjene kod gore spomenuta dvojica, a ostali služe za prikrivanje pravog motiva za ovu predbožićnu seriju promjena podataka na mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac. Žulja ih kamenčić u cipeli zvan istina.

Misle li „genijalci“ iz JUSP-a Jasenovac da je ovim zahvatom riješen problem ubijenih prije rođenja? Nojevsko pometanje problema pod tepih ih u konačnici ne će spasiti. Osim toga podatci kod predmetne šestorice s popisa ostaju isti kao i prije ove promjene u inačici jasenovačkog popisa koja se nalazi u Američkom muzeju genocida.

Petljanje s podacima Switzera i Đuričića je samo za domaće potrebe jer su stari podatci ostali u popisu Američkog muzeja genocida. Možda bi ekipi iz JUSP-a Jasenovac netko trebao reći da na popisu ima još ljudi koji su ubijeni prije svog rođenja i onih koji su ubijeni prije Drugog svjetskog rata.

JUSP Jasenovac na svojoj mrežnoj stranici navodi da se podatci provjeravaju za svaku žrtvu ponaosob pa nema opravdanja za eventualne pogreške. U slučaju jasenovačkog popisa broj pogrešaka je u tisućama, odnosno desetcima istih. Osim toga ako sve podatke ponaosob provjeravaju, zašto ih stalno mijenjaju?

Panta rei

Panta rei. Sve se mijenja. Jedino jasenovačke laži ne. Nakon što je podatak o njihovim poslijeratnim godinama rođenja objavljen u knjizi *Jasenovački popis – Lažne žrtve*, JUSP Jasenovac je iz taktičkih razloga morao nešto učiniti, ali Switzer i Đuričić nisu maknuti s popisa, već su samo postarani za cijelo stoljeće. Moglo bi se pitajski reći da im je svaka žrtva važna pa čak i lažna jer za agendu očito nedostaje pravih.

Kod za stoljeće postaranog Pante Đuričića navedena su tri izvora podataka. Od toga su dva uratka izvjesnog Pantića objavljena u Srbiji, a treći izvor je knjiga palih boraca prema podacima lokalnih Brozovih subnoraša iz Bosanskog Broda. Kakva je vjerodostojnost tih podataka, vidi se u činjenici da su sami kreatori jasenovačkog popisa ime oca i godinu smrti označili kao nepouzdana podatke. Zanimljivo je da godina rođenja nije označena kao nepouzdana. Skok od sto godina je vjerodostojan! U ovom slučaju trebali bi vjerovati ljudima koji mantraju o 700.000 jasenovačkih žrtava, ali baš u ovom slučaju govore istinu. Recimo i to da jugokomunistički Savezni zavod za statistiku do 1964. godine nije popisao Pantu Đuričića kao žrtvu iz razdoblja Drugog svjetskog rata.

> Banić i Koić: Jesu li preporuke IHRA-e mehanizam za spašavanje ili za eutaniziju jasenovačkog mita?

Herman Switzer, premda u jedinom izvoru podataka koji se navodi u napomenama JUSP-a Jasenovac piše Švicer, još je jedan primjer neznanstvenog pristupa problemu navodnih žrtava u režiji JUSP-a Jasenovac. U ovom slučaju godina rođenja 1969. promijenjena je u

1869. Nema novog izvora podataka, a jedini stari je AOISV, odnosno „Popisnice Anketnog odbora za utvrđivanje istine o događajima u periodu od 1941. do 1948. godine u Vojvodini“. Otkud sad Vojvodina? Osim što je postaran za sto godina tako da više nije rođen nakon što je ubijen u Jasenovcu, kod Switзера je dodan podatak o rođenju u Zemunu.

Kao što je bilo za očekivati, niti Switzer se ne nalazi na jugokomunističkom popisu žrtava rata iz 1964. godine. Izgleda da su tadašnji komunisti „s dna kace“ ipak imali dno do kojega mogu pasti, za razliku od današnjih. Neki apologeti mita bi se mogli opravdavati da tada nisu svi popisani, ali Herman Switzer ili Švicer iz Zemuna, rođen 1869. i ubijen u Jasenovcu se ne nalazi ni u digitalnom arhivu Yad Vashema. U digitalnom arhivu Yad Vashema su dva zapisa na upit za Hermana Switзера. Oba se odnose na ljude iz Beča. Jedan rođen 1874. godine koji je stradao tijekom rata vjerojatno u Poljskoj jer se kao odredište deportacije spominje Lublin. Drugi Herman Switzer je rođen 1871., a umro je u Šangaju u Kini 1944. godine.

Metoda agende 100.000

Jedan od ostalih čiji su podaci ovom prilikom mijenjani je Metod Grbac. Automatska pretraga 8.517 mikrofilmiranih stranica iz Projekta Dotrščina koje su nam na raspolaganju nije dala rezultata za Metoda Grbca. Tu navodnu jasenovačku žrtvu jugokomunisti nisu popisali u popisu žrtava rata 1941.-1945. koji je dovršen 1964. godine. Prije promjene podataka od 22. prosinca 2023. godine jedini izvor podataka kod Metoda Grbca (otac Mate) je bio Projekt Dotrščina (DOTRŠ=ZM103/04-Z-2894), a nakon toga je dodana i nekakva izjava koju je zbog nenavedenog autorstva nemoguće provjeriti. U digitalnoj inačici jugokomunističkog popisa žrtava Drugog svjetskog rata (L64) jedini Grbac kojem je otac Mato se zove Mate, a stradao je u talijanskom logoru na Rabu krajem 1942. godine.

Zanimljivo je da se na mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac nalazi i Metod Gobac kojem za razliku od Metoda Grbca nije navedeno ime oca i godina rođenja pa ih ne možemo u potpunosti usporediti, ali poveznica im je potpuno isti izvor podataka iz Projekta Dotrščina

(DOTRŠ=ZM103/04-Z-2894). Niti u ovom slučaju automatska pretraga mikrofilmiranih stranica iz Projekta Dotrščina nije dala rezultata. Nakon ovoga postavlja se razložno pitanje jesu li dva Metoda isti čovjek? Kako to da za jednog ili obojicu nisu znali jugokomunistički popisivači 20 godina nakon rata, a nakon 40 je čudesno pronađen, odnosno pronađeni su. Biti će toga još. Treba zaslužiti plaću s hrvatskog državnog proračuna i pokušati dogurati do agende „Jasenovac 100.000“, odnosno „Jasenovac Auschwitz Balkana“.

Zbrkani podatci kao osnova laganja

Premda su Josip Debogović, Đuran Dolinić i Petar Poljak baš kao i Grbac ubačeni u ovu seriju promjena podataka vjerojatno samo kao pokušaj skrivanja pravih motiva, odnosno retuširanja podataka o Switzeru i Đuričiću, treba i njih spomenuti.

Kod Josipa Debogovića jedina promjena je nekakva izjava kao novi izvor. Prema mrežnom jasenovačkom popisu dvojbene su godine rođenja i smrti, a mjesto rođenja se prigodno seli po mjestima u okolici Zagreba. U starijim podatcima navode se Marija Gorica i Zaprešić, a onda je to promijenjeno u Veliku Goricu. Slučaj kao u onom vicu koji završava sa: „Šaraj!“. Zbrkani podatci mogu biti dokaz nemarnosti i neznanja, ali prema učestalosti takvi podatci u mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac nisu slučajnost. Osnova laganja nije nekoga uvjeriti u laž, već posijati sumnju u istinu.

Đurana Dolinića nema u L64. Prije promjene kojom je kao izvor dodana nekakva za širu javnost anonimna izjava jedini izvor podataka je bila jedna monografija Bosanske Dubice koja je već u nekoliko prigoda argumentirano pokazana kao nepouzdan izvor.

Glede Petra Poljaka dovoljno je reći da na mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac postoji još jedan iz istog sela koji je prema L64 ubijen u Jasenovcu istog dana. Razlikuju se po imenu oca (Dragaš sada promijenjeno u Dragoš i Nikola). Kako je rekao F. D. Roosevelt, slučajnosti ne postoje, a prema W. Churchillu ono što je teorijski moguće, stvarno nije za očekivati. Tako je i s podatcima u mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac.

Saxa loquuntur

Iz ovog primjera promjena na jasenovačkom popisu vidimo da znanstveno napisana knjiga nije uzaludan posao, premda apologeti jasenovačkog mita ne odustaju. U Hrvatskoj im uglavnom vjeruju još samo profesionalni aktivisti i neprofesionalni povjesničari koji se vole nazivati historičarima. Političko ignoriranje činjenica onda posljedično i istine ne može trajati vječno. U slučaju jasenovačkog popisa knjige temeljene na činjenicama djeluju kao kamenčić u cipeli koji mitomane smeta. Kako bi rekli stari Latini *saxa loquuntur* (kamenje govori). Kamenčić po kamenčić i kameni cvijet „srpskog sveta“ može biti i na UNESCO-voj listi, ali s lokacijom u Šumadiji.

Krinušić 2 days ago

Ovo su predragocjeni "kamenčići", osobito u "superizbornoj godini". Da glasači vide s kim imaju posla, da se uvjere u vjerodostojnost "ljudi sa prave strane povijesti", da se uvjere da i Kurta i Murta - lažu!

Mislav Konig Krinušić2 days ago edited
ti glasaci ne vide ama bas nista..od unuka unuke
ce zlorabiti jasenovcem.
oni, drugovi, iz komunistickog legla borit ce se
sa svojim istoricarima protiv istine do zadnjeg
trzaja.

Kristijan Duvel 2 days ago

Jasenovac je najveća prevara ikada

Zdravko Bošnjaković Kristijan Duvela day ago
A ustanak u Srbu, a ustanak u šumi Brezovica, a
7 skeretara SKOJ-a, a 7 partizanskih ofenziva.....
sve laži i paralaži, nametnute Hrvatima?

Stina pradiđova2 days ago

I sve te laži našim novcem financira protuhrvatska Vlada HDZ partije.

Dominik Stina pradiđovaa day ago

Jasenovačke laži financira srpski agent AP.

Darko Vrancic 2 days ago

Stječe se dojam kako svi oni, koji se okupljaju u Jasenovcu ne dolaze zbog žrtava, nego zbog protuhrvatske politike.. Zanimljivo kako se nitko od mainstream povjesničara regionalne razine ne usudi komentirati ili ispravljati ono što otkrivaju gospoda Banić i Koić . Vjerojatno ponestalo suludih otkrića, poput drobilica kostiju ...

Julija Darko Vrancica day ago

Najstrašnije je da aktualni predsjednik - suludi Milanović kojega je doveo na Pantovčak hdz-ov premijer Plenković inzistira na broju 700 000 ubijenih i puše u isti rog sa neskrivenim četni*om iz genocidne tvorevine - Dodigom! Predsjedniku Hrvatske ne smeta da se Hrvatima na grbaču stavlja 700 000 - 1 000 00 ubijenih! I ne pita se u toj svojoj prepametnoj gavi (kako su mu tepali "neovisni" stručnjaci uoči onih izbora) je li to istina - kako da ustanovimo istinu!!

Darko Vrancic Julijaa day ago

Milanović melje zato što su njegovi, kao, bili na pravoj strani povijesti, slično kao i od Plenkovića..I to je bit cijele priče oko Jasenovca..Kako bi se očuvalo naslijeđe, najmanji je problem podržavati i klanjati se mitomaniji..Bude li zatrebalo, udariti će se još koja interpretativna izjava..

Julija Darko Vrancica day ago

Znam! Kako su bijedni! Da se postave kako treba i smognu snage reći - čaća mi je pogriješio - postali bi legende! Nije li i junak - general Praljak sina udbaša? Pa je postao Hrvat-gigant?

marko Darko Vrancica day ago
traziti od njih dvojice da budu protiv roditelja je izvan svake pameti--nego internacionalno semora prezentirati cinjenice,ali,sto bi rekli "gospodari globusa"??

Mislav Konig Julijaa day ago
tih 700000 je samo u Jasenovcu, na bosanskoj strani u genocidnoj tvorevini dosli su do 1 mijijun.

JOSO Sibenik Mislav Koniga day ago
Hm...Ha, ha, ha, aaa.... Slično žrtvama Oluje.
Nejač ko nejač..

Zvonko Darko Vrancica day ago edited
Nije još pravomoćno dokazano da nije bilo rečenih drobilica.

Da jest dokazano, pravomoćno netko je mogao biti kažnjen zbog uznemiravanja javnosti i zbog falsificiranja povjesti...

A nije.

Ne znam da li je to uopće otišlo na Sud?

A Sudu znamo prema medijski zanimljivim slučajevima

(Droбилice su isto takav slučaj.) treba najmanje 10 godina da dođe do neke, kakve-takve presude.

Ako u Pravo_sudu rade i nisu u štrajku! 🗨

"Na Hrvatima je obaveza dokazivanja!"

Ostali smiju klevetati.

Jasenovački aksiom.

Dfg 2 days ago

Kad i se zaposlilo 80-tak istražitelja na svakog od njih palo bi približno tisuću imena s tog popisa da ih istraži ponaosob. Laž je u korjenu zla.

Dfg Dfg2 days ago

To bi bio detektivski i dokumentirani posao koji bi zahtijevao serioznost i obrazovanost objektivnih povjesničara i kriminalista.

Julija a day ago

Šta reći, šta reći, ŠTA reći? Tu laž smisliti da bi jedan narod ocnili i učinili podložnim i poslušnim? Za tako strašne zločine!!! A SVE je laž!! I onda danas i pored svih Vlada i predsjednika da se nije našao niti jedan da u eter za vrijeme mandata ZAVRIŠTI - IDEMO KOPATI! Ako su po slovenskim šumama, rudarskim oknima, zatrpanim tenkovskim rovovima sačuvani ostaci desetine i desetine tisuća Hrvata, i to tako dobro da se mogu svi bitni detalji saznati - zar se tih 700 000 - 1 000 000 srpske nejači nije sačuvalo na isti način, pa da vidimo pa da se zna!

I danas ima Hrvata i to koliko koji u isti rog sa srbima leleću o Jasenovcu kao nekom mjestu nekog važnog događaja!!

JOSO Sibenik Julijaa day ago

IDEMO KOPATI!

Teško, teško...Nemoguće! Otkriti istinu i potopiti laži koje služe djeci šumskih zločinaca i četnika.

To bi značilo vraćanje stanova i imanja vlasnicima, u centru svih gradova Hrvatske i gubitak "boračkih" privilegija.

■

marko a day ago

Polako me mucu pitanje?dali je samo Jasenovac laz??

Julija markoa day ago

Naravo da nije! Sva priroda događaja iz onih godina je KONTRA istini koju smo učili u onim školama! Partizani su bili zlikovci, a ustaše su bili

hrvatska vojska koja je čuvala granice svoje zemlje! Sve izvan toga je LAŽ!

M

Mislav Konig markoa day ago

Jadovno -Saranova jama, gdje je po tvrdnji koalicijskog drugara koji AP. oslovljava kao suhozlato, utrano cak 40000 neduznih Srba. Istrazivanja su ustanovila da u toj jami nema ljudskih kostiju,..pronadjeno je nesto kostiju zivotinjskog podrijetla.
eto..

Cacahuette 2 days ago
Samo naprijed do istine!

Julija Cacahuettea day ago
Istina će nas Hrvate osloboditi!

Zvonko Julijaa day ago edited

Evo istine. 😊

"Ja sam predstavnik Srba pa tek onda Pupovac.

U Zagrebu je dobio 200 glasova, a ima više od 20.000 Srba u Zagrebu. To nije legitimno", rekao je

Milanović. 🗨️ ✍️ 📌

Da li istina djeluje!?

Ili treba pročitati ujutro natašte? 🗨️

Bilo kako bilo i Milorad i Zoran su na vrhu političke piramide u Hrvatskoj.200 ili 20 000?

Nevažno!

100 za jednoga!

Grgur 2 days ago

Ne dade mi se više te monstruozne LAŽI komentirati!

Julija Grgura day ago

Treba jer su one još uvijek službena istina. Nije došlo još do mnogih ljudi! Komunjarama se diže kosa na glavi!

JOSO Sibenik Grgura day ago

Treba, treba! Oni nisu lijeni i svaku laž uz potvrdu SPC nose u UN.

Zvonkoa day ago edited

Kako to ide sa državnim službama, državnim dokumentima, državnim bazama podataka, državnim zbirkama podataka ...? 🗨️

Zar nemaju neke zakone, pravilnike ... koji ih tjeraju da koriste samo utemeljene činjenice?

Zar ne odgovaraju i osobno i po organizacijskoj formaciji za nesavjesnost u radu, za netočan upis, za nemarno izvršavanje svojih obaveza, za nepravodoban zapis, za korištenje neverificiranog izvora, za neovlaštenu izmjenu, za gubitak povjerenih im dokumenata, ...??

Da li je ikad itko dobio neku kaznu?

Postoji li uopće neka Inspekcija njihovog rada?

Revizorski posjet? 🗨️

Obične smrtnike OCJENJUJU redovno prema očekivanom kvalitetu rada i prema postizavanju postavljenih ciljeva!

Daju planove, rokove, obaveze...

Prate kašnjenja.

Kažnjavaju!

Nagrađuju!

Definiraju kolektivne ciljeve, timske i osobne.

Ocjenjuju dodatne edukacije, timski rad.

Kontroliraju potrebne certifikate. 🗨️

I tko je Super Baja može dobiti i 200 - 300 €.

Godišnje! 🗨️

Kako je lijepo kad netko stalno brine o tebi i plaća te.

A Jasenovac?

U kojem vremenu je zapeo?

gos, mohikanac 2 days ago

Oni koji stoje iza napunpanih do besmisla zrtava Jasenovca vjerojatno se pravdaju kad stanu pred ogledalo, da ih je strah da se sa tjeranjem lisice ne istjera glavnog vuka,u njemackoj je zakonom zabranjenom istrazivati bilo sto je napisala pobjednicka strana nakon wwr2 iako neke cinjenjice govore da se ima sto znanstveno istrazivati,

Zdravko Bošnjaković a day ago

Jasenovac je srbočetničko-komunistička sveta krava!
Nažalost, stalno je friškim sjenom hrane i hrvatski izdajnici!
Ova dva gospodina zaslužuju priznanje do neba što se bore s vjetrenjačama, jer sve vlasti nakon 1990. nisu se usudile dirnuti u to osinje gnijezdo laži i paralaži natovarene na leđa hrvatskom narodu!

Boris Bukulin a day ago

Srpska mržnja prema Hrvatima temelji se isključivo na broju srpskih žrtava u Jasenovcu koje se broje u stotinama tisuća pa do milijun, koje nitko nikada ne može vratiti. Oni (Srbi) kao da su sretni što su ih Ustaše toliko potamanili i zato imaju vječni razlog za mržnju. A stvaran broj ubijenih Srba u jasenovačkom logoru je broj ekshumiranih, identificiranih i dostojno pokopanih. Taj broj netko točno zna. Ja osobno nisam čuo niti za jedan takav slučaj. Nameće se logičan zaključak da srbima nije stalo do svojih žrtava, ili da tih žrtava nije niti bilo. A imali su gotovo osamdeset godina sve žrtve ekshumirati, identificirati i pokopati. A što sa Jasenovcem od 1945. do njeovog uništenja? Čije tragove je uništenje toga logora zbrisano. Koja hrvatska vlast će to započeti rasvijetliti!

Zvonko Boris Bukulina day ago edited

Srbima je već 180 godina jedino stalo da ne bude hrvatske države.

Cilj "Vrača Pogađača" lista za hrvatske Srbe nikako da se ostvari:

"7. prosinca 1902. list tajno financiran od srbijanske vlade, Srbobran (izlazio u Zagrebu u doba Austro-Ugarske od 1894-1902 godine)

– širi srbsku mržnju prema Hrvatima i Židovima. Sve potječe još prije stvaranja Kraljevine SHS - Jugoslavije!

Srbobran je ugašen zbog bijesa Zagrepčana koji su danima u žestokim sukobima s policijom demolirali u centru grada prostorije Srbobrana i druge objekte u vlasništvu Srpske samostalne stranke, te u vlasništvu srpskih trgovaca i drugih.

Zbog članka 'Do Istrage vaše ili naše' koji je pozivao na istrebljenje Hrvata.

Velikospstvo, kult 'ugroženog Srbina', ideja da ne postoji Hrvatska, negiranje postojanja Hrvata, agresivna propaganda o ugroženosti Srba...

Stvaranje pojma 'ugroženosti Srba' u 19. stoljeću – dio plana za Veliku Srbiju.

Autor provokacije, Nikola Stojanović, navijestio je uništenje hrvatskoga naroda u 20. stoljeću, jer su Srbi nadmoćnija rasa, "najljepši predstavnici slovenske krvi", "najljepša rasa evropska".

("Slika govori tisuću riječi" reče Vulin. 😊)

Tako Srbobran piše: „Jedna strana mora podleći. Da će to biti Hrvati, garantuje nam njihova manjina, geografski položaj, okolnost, što žive posvuda pomešani sa Srbima i proces opšte evolucija u kojem ideja Srpstva znači napredak“.

A Nazor o Hrvatskoj.

Zvonimirova lađa:

"Još je tu.

– Na tvrdoj siki. Jošte leži nasukana. Osamstoto minu ljeta,

Što je mlate sa svih strana.Što je lome i drmaju.
Burni vali i oluje.
Slomila se, prignula se:
Na p'jesku je - al' još tu je!"

Marina 14 hours ago

"Retuširani deda Pantelija.." 🤔🤔🤔🤔👍👍👍👍

Mario Milovčić 16 hours ago

Bravo, samo se vi lijepo ogradite da ovo što ste prenijeli nije vaše mišljenje!?! Zar stvarno mislite da Banić i Koić izmišljaju i lažu kao ovi iz tzv. JUSP Jasenovac?! Ja sam siguran da od tih "famoznih" 83.160 nije bilo ni 10 % ubijenih, a od tih 10% većina su ustaše, domobrani, Nijemci i belogardejci od 1945. do 1952. Pouzdano se zna da je u 3 iskapanja 1964. službena FNRJ-komisija pronašla 725 kostura u Jasenovcu!? Nazdravlje, dragi JUSP-ovci (Jugo-Udbo-Serbo-Plaćenici)!

zark a day ago

Jusp sadasnja lista je oko 84.000 zrtava. Vidimo koliko lazi treba proizvesti da se dodje do te cifre. Srbi nisu zadovoljni i govore o 700,000 i milijune. Jesmo li ikad vidili imena i prezimena za sve te brojeve.?

zark a day ago

nIsu samo srbi koji izmišljaju te brojeve sve do milijuna. Tu je i drug AP koji redovito dolazi u Jasenovac da se pokloni JUSP lazima. To mu je itekako vazno da ponizava hrvatski narod.

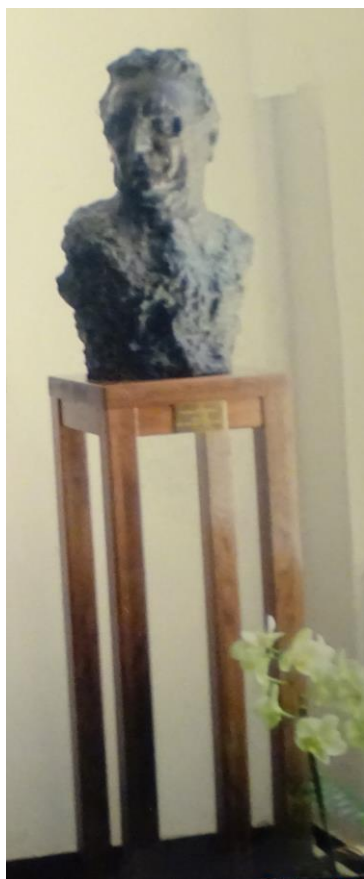
zark a day ago

Zanima me koliko ima u Jasenovcu onih koji su umrli od oceva koji su bili mladji od njih?

<https://narod.hr/hrvatska/banic-i-koic-panta-rei-herman-i-panto-kao-paradigma-jasenovackog-mita>

**HAZU I TUĐMANOVA BISTA / NAPADAJU
TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA, 2.,
ZAGREB, 2024.**

NOVI PORAZ ‘ISTORIČARA’ U RH

Užasne stvari događaju se ovih dana našim 'istoričarima' i svima koji godinama uspijevaju nametati hrvatskoj javnosti velikosrpske laži. Nije im uspjelo da u HAZU bude izabran za akademika 'povjesničar – Uklanjalj', koji je još 2011 u vrijeme kada su na vlast dolazili oni koji su bili protiv neovisne hrvatske države uklonio iz HIP-a Slavonski Brod bistu Utemeljitelja RH povjesničara i akademika Franje Tuđmana:

Na sve načine su se trudili da se ne zna za taj sramotni čin, ali u HAZU im nije ispio taj izbor. U medijima kuknjava. Pa Tuđmana su revizionistom proglasili tata Slavko, neškolorani povjesničar amater i njegov sin Ivo, koji je također prije 12 godina pokušao postati akademik i to u vrijeme kada je tata Slavko bio posebni savjetnik Predsjednika Vlade RH i neslavno propao. U međuvremenu je postao ruglo od znanstvenika kada je svojim 'pronalaskom' dobio ime IVO DROBILICA. Ozbiljni povjesničari poput dr. sc. Josipa Jurčevića smatraju da on uopće nije znanstvenik, a dr. sc. Davor Marjan ismijava tatu Slavka:

<https://www.popodnevnik.hr/blog/davor-marijan-pojam-revizionizam-bio-je-u-sferi-marksizma-u-hrvatsku-ga-je-uveo-slavko-goldstein/234>

Povjesničar dr. sc. Ante Birin još prije četiri godine ukazuje što je jedino ostalo dr. sc. Ivu Drobilici u obranu laži – Tužbama protiv povjesničara i svih drugih koji su za razliku od njegovog tate neškolorani amateri itekako školovani amateri u povijesti:

<https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-ante-birin-o-tuzbi-ive-goldsteina-sudskim-putem-pokusava-zastrasiti-mene-i-druge-neistomisljenike>
Najsmješniji je nedavna tužba zbog knjige o – vjerovali ili ne – Puhovskom, kada su mu jedine svjedokinje bile žena i kćer. O tom spektakularnom svjedočenju napisao sam knjigu:

Sanja i Teresa Iva Drobilice, dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/sanjaiteresa.pdf>

Tako kćer Teresa svjedoči:

Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a

osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mržitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.

Strašne je boli Ivo Drobilica pretrpio zbog knjige o Puhovskom.

Slijedi još gori udar:

Povjesničar dr. sc. Vladimir Geiger je objavio tekst o zlonamjernim lažima na stranicama JUSP Jasenovac, poslije čega je ravnatelj Ivo Pejaković podnio ostavku.

Laži su također usmjerene u poznatu ulogu takvih laži o Jasenovcu 'dokazivanju' genocidnosti hrvatskog naroda.

Zato su se uzбудili oni koji godinama sudjeluju u tome, kao na primjer Ivo Drobilica koji sada tatin revizionizam zamjenjuje s redizajniranjem (da umreš od smijeha) i slični:

<https://www.nacional.hr/ostavka-ravnatelja-jasenovca-habulin-zgranut-goldstein-u-dp-u-ima-ljudi-koji-bi-redizajnirali-povijest/>
<https://qoshe.com/telegram/dragan-markovina/ostavka-direktora-jasenovca-je-potpuno-logi-na-u-ovakvoj-hrvatskoj-koja-kao-da-kopira-odnos-srbij/173129991>

Plaču kao i Pupovac koga i spominje povjesničar dr. sc. Zlatko Hasanbegović:

<https://www.nacional.hr/pozadina-sukoba-hasanbegovic-pitajte-pupovca-zasto-je-ravnatelj-jasenovca-dao-ostavku-sdss-ovac-mu-odmah-odgovorio/>

Još gore ih je nagrdio povjesničar dr. sc. Ante Nazor: - *Na našim je prostorima genocid u 20. stoljeću presuđen samo za Srebrenicu i mislim da to dovoljno govori o velikosrpskim povijesnim lažima i propalim pokušajima nametanja tzv. kolektivne krivnje Hrvatskom narodu! (...) Ravnatelj Hrvatskom memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata govorio o strašnim zločinima koje su Srbi počinili od Vukovara, preko Prijedora i Škabrnje pa sve do*

Srebrenice... Službeni Beograd podsjetio je da o Jasenovcu ne postoji presuda za genocid, dok za Srebrenicu od jučer postoji i Rezolucija UN-a!

https://web.facebook.com/bujicavelimirbujanec/?locale=hr_HR&_rdc=1&_rdr

A što im tek rade tzv. amateri, a u biti doktori računarskih znanosti Nikola Banić i Mladen Koić koji svoju znanost koriste u dokazivanju njihovih laži. Radi se o autorima preko sto takvih tekstova i knjige JASENOVAČKI POPIS – Lažne žrtve koja se i danas predstavlja u organizaciji braniteljskih udruga . Dakle Banić i Koić sjajno definiraju naše povjesničare i '+istoričare' u tekstu objavljen u 'Hrvatskom tjedniku' od 9. 6. 2024.: ZNANSTVENI REVIZIONIZAM PROTIV POLITIČKOG AKTIVIZMA.

A komentirali su i rad ravnatelja koji je podnio ostavku uhvaćen u sramotnoj raboti protiv hrvatskog naroda:

BANIĆ I KOIĆ: RAVNATELJ JUSP JASENOVAC JE DOŠAO S POLITIKOM I S NJOM I ODLAZI

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/39629-banic-i-koic-ravnatelj-jusp-jasenovac-je-dosao-s-politikom-i-s-njom-i-odlazi>

Oni su autori i velikog teksta objavljenog u „Hrvatskom tjedniku“ od 29. 5. 2024. s nadnaslovom:

**JEDAN JASENOVAČKI VELIKOSRPSKI MITOMAN MANJE;
KAMO DALJE?**

I onda i udar na jadne naše jugonostalgijare: Večernji list u srijedu, 29. svibnja, kao prigodni dar za Dan državnosti, uz tiskano izdanje, poklonio je knjižicu autora Marka Danona pod naslovom “Prilog proučavanju antihrvatske propagande“ Njihov dar tj. pdf Danonove knjižice dajem uz ovaj tekst. U Prilozima dajem jedan plačljiv tekst o tome koji je napisao Teddea Senjanović koji ima i dobrih dijelova jer citira Marka Danona, ali sve ostalo mu je kao kod njegovog vrhunskog autoriteta u 'istoriji' Iva Drobilice kojega jedino i spominje u svom tekstu (da sve bude zabavnije pobrinuo se gore spomenuti broj „Hrvatskog tjednika“ koji kao fah idiota citira Iva Goldsteina, jugoslavenskog povjesničara u Hrvatskoj, poznatog krivotvoritelja.):

<https://www.nacional.hr/dobrodosli-u-novu-hrvatsku-umanjuju-ustaske-zlocine-bulazne-o-antihrvatskoj-propagandi-a-to-je-tek-pocetak/>

Taj tekst vam prilažem da se možete slatko nasmijati, ali zato vam kao drugi prilog dajem i tekst iz Glasa Koncila jer Marko Danon zaslužuje i ozbiljnije, a ne samo glupave, komentare:

<https://www.glas-koncila.hr/marko-danon-zagrebacki-poduzetnik-kojemu-je-bl-stepinac-spasio-otca-novi-podatci-o-spasenim-zidovima-u-bolnici-sestara-milosrdnica/>

Na kraju da se zaokruži cijela ova priča dajem i intervju u Glasu Koncila s dr. sc. Matom Artukovićem iz 'Glasa Koncila' koji se spominje u prethodnom tekstu:

<https://www.glas-koncila.hr/dr-mato-artukovic-o-hrvatsko-zidovskim-odnosima-kroz-povijest-u-hrvatskom-narodu-ne-postoji-antisemitski-kontinuitet/>

Naime dr. sc. Mato Artuković je osnivač i prvi ravnatelj HIP-a Slavonski Brod koji je u tom Institutu i postavio bistu Utemeljitelja RH povjesničara i akademika Franje Tuđmana, a koju je je uklonio +povjesničar – Uklanjalatelj'-

Na kraju moram priznati da sam ljubomorani na našeg povjesničara Stjepana Lozu zbog njegove knjige *Ideologija i propaganda velikosrpskog genocida nad Hrvatima – projekt „Homogena Srbija“ 1941.*

Zašto?

Pa iz spomenutog „Hrvatskog tjednika“ doznajem kako Srbija diže optužnicu protiv njega zbog te njegove knjige kojoj uskoro izlazi i peto izdanje i prevedena je i na engleski.

A meni su svojevremeno samo prijeli na njihovoj televiziji da će me tužiti Haškom sudu zbog 'iskrivljavanje istine' u mojoj knjizi 'Srpski mit o Jasenovcu' iz 1998. koja je po njihovom genocidologu dr. Milanu Bulajiću (osnivaču Muzeja genocida u Beogradu) uz Cohenovu knjigu najantisrpskija knjiga u povijesti.

Ja sam tada pomeo pod s Bulajićem u emisiji radija „Slobodna Europa“, a kako vidimo iz teksta u „Hrvatskom tjedniku“ nitko nije opovrgnuo ni jedan argument iz knjige Stjepana Loze. Pokušao je samo Hrvoje Klasić, *ali de nije baš dobro proveo jer je u polemici Lozo pomeo pod s tim jugoslavenskim istoričarem,*

Zanimljivo je da se Klasić usudio polemizirati s Lozom, kada je poznato da se nije usudio sudjelovati u polemici s Igorom Vukićem na HTV-u pa se nije ni pojavio u emisiju iako je bio najavljen. Vjerojatno je bio sretan kada je vidio kako je Vukić pomeo pod na jednoj Beogradskoj televiziju i sa Šešeljem i s dvoje voditelja.

Josip Pečarić

**L. BENČIK, J. PEČARIĆ, PUPOVAC,
HRVATSKE PRAVICE, 2024.**

**SNV BILTEN MILORADA PUPOVCA ODRAZ
JE SDSS-OVOG I SNV-OVOG
LICEMJERNOG, KLEVETNIČKOG I
MANIPULATIVNOG JUGO-MENTALNOG
SKLOPA KOJIM VODE MEDIJSKI RAT
PROTIV HRVATSKE, FINANCIRAN IZ
PRORAČUNA RH**

Posted on 24 siječnja, 2023 by hrvatskepraviceblog

Fašističke metode uhođenja, praćenja i prokazivanja neistomišljenika

„Upozoravanjem na još uvijek vrlo brojne problematične događaje i pojave nadamo se da ćemo doprinijeti njihovom budućem uklanjanju“ piše u Biltenu

SNV-ovci smatraju da je uhođenje i praćenje ljudi, pa javno prozivanje i objavljivanje, upozoravanje? Sa kojim pravom? Tko ih je ovlastio?

Čitajući Bilten broj 22 nisam znala bi li se smijala ili plakala. Cijeli Bilten svodi se skup žalopojki jadnih ugroženih Srba u toj državi Hrvatskoj, koju nisu željeli, protiv koje su se borili i još se bore da bude onakva kakvu oni žele i nameću.

I sada kada je ona tu, kada im je dala sva prava čak i Ustavni zakon o pravima nacionalnih manjina, u tolikoj mjeri da je domicilni narod „pozitivno diskriminiran“, kada ih financira iz Proračuna, SNV-ovci na 168 stranica objavljuju ono što ekipa ljudi cijelu godinu bilježi i snima svaki grafit, svaku riječ koju oni smatraju da njih ugrožava,

od Predsjednika države, do Fb profila, prateći i uhodeći ljude, izigravajući neku moralno-političku policiju i besramno to objave u Biltenu?

U ovom članku Milorad Pupovac u veljači 1992. godine optužio je Katoličku crkvu u Hrvatskoj za pokrštavanje 11.000 srpske djece. Dakako, bila je to potpuna laž iz velikosrpske propagandističke kuhinje. Ali laž koja je snažno odjeknula. Da je otišao u Martićeve snajperiste ili tobđžije, nikada ne bi mogao nanijeti takvu štetu. Bio je to trenutak kada se od EU tek priznata hrvatska država trebala kvalificirati za priznanje SAD-a, kada su se UN-ove mirovne snage razmještale prema Vanceovu mirovnom planu, tako da štite i čuvaju velikosrpske okupacijske stečevine u Hrvatskoj, a u srpsku vojsku konvertirana JNA pripremala se uzeti cijelu BiH.

Laž koju nikada nije povukao. Pametnome dosta.

U čemu je sva bijeda uma ljudi koji takav Bilten pišu, potpisuju i objavljuju;

8 ПАРТИЈА субота 22. фебруар 19

КОНФЕРЕНЦИЈА ЗА ШТАМПУ СРПСКОГ ДЕМОКРАТСКОГ ФОРУМА

Пуповац: Срби у Загребу угрожени

Др Милорад Пуповац навео податке о физичкој ликвидацији Срба, прекрштаванју српске деце, рушењу објеката, избацивању с посла. – Хрватска власт мора бити натерана да стане на пут безаконју

(Наставак са 1. стране)

Осврнуо се и на кривичнај Међународне организације за људска права „Хелсинк вач“ оцкажујући је не само као једну цикалсколову свету него и као реакцију на неадекватно регулисане хрватских власти на случајеве или тенденције нарушавања елементарних норм једног друштва, што је, према његовим речима, изазвало драстичне последице и многобројне неизлијечиве жртве.

Напо је и неке примере нарушавања људских права Срба у Хрватској, о чему је илустрацију издавао објавио хрватску агаду, која, како је рекао Пуповац, упркос томе није владала за својом да предствани ФОРУМА послове на расговор и многих злодела – почео од избацивања грађана српске националности са посла, случајеве прекрштаванја српске деце, па све до масовних ликвидација Срба у градовима које се ипак налазе под контролом хрватске власти.

Пуповац је такав однос власти према народном маслу над Србија назвао забрињавајућим, додавши да ова ситуација неће одржати да покушаја да и хрватску власт на неки начин присили да ради оново за који је знајуштина, али да ФОРУМА неће одустати ни од

их је срушено у Ступину, око 150 у Карловцу итд. Посебно се осврнуо на случај загребачког насеља Печеница где се налазе два српска насеља – Козари бок и Козари пут.

формирања политичке странке (или странака било са српским или националним предзнаком) како би се и на тај начин Срби организирани у градовима који су изван доминација српских крајина. Као разлог за формирање оваквих странака навео је немогућност деловања Српске демократске странке на тим просторима где је Српска народна странка доживела распад и народну неутемељеност.

Највећу пажњу новинара, погодуто иностраних, изазва је Пуповац информација о 11.000 деце српске националности која су на разне начине, разним повољима и утицајима, прекрштана у католичку веру. На питање једног страног новинара има ли доказе за ту тварају, Пуповац је одговорио да је тај податак добио од једног католичког свештеника, али је указао и на текст објављен у „Гласу концерта“, где се са издвољеном тврди како припадници другог вероисповести све чешије у последње време прихватају католичанство. Пуповац је критички говорио и о теи доминацији мањина демографске структуре становништва на појединим подручјима без обзира са које стране, српске или хрватске, свирајући такав тенденције злоничног примањем човечности.

М. Јакшић

Др Милорад Пуповац

где је, према његовим речима срушено око 200 објеката и оцадале се можда око 10.000 Срба.

Htjeli bi poštovanje srpske nacionalne manjine, a ne pitaju se čime su ga to zaslužili?

Na osnovu čega bi se njih poštivalo? Kojim su to svojim djelima Srbi pokazali poštovanje prema državi Hrvatskoj i hrvatskom narodu?

I kada tog poštovanja nema, onda se primjenom fašističkih metoda, praćenja, uhođenja i javnog optuživanja, silom to poštovanje želi postići?

Opet agresija. MEDIJSKA AGRESIJA.

Hrvatska je demokratski uređena država u kojoj nema osude, bez optužbe i suđenja. Bilten koji sudi o kršenju manjinskih prava, njime krši osnovno ljudsko pravo na pošteno suđenje, jer nije nadležan utvrđivati suditi o bilo čijoj krivici!

Za to postoji pravni put, prijava Policiji ili tužba nadležnom Sudu.

Da je to točno pokazalo se kroz 21 broj Biltena od broja 1 koji je uzašao 2013.godine na 20 stranica, a ovaj zadnji broj 22 ima čak 168 stranica. Znači da su na taj način postigli suprotan efekt. Mnogi na Fb kažu, evo vam ZDS u inat Pupovcu. Očito nitko od Pupovca i njegova SNV-a ne vidi, da vode promašenu politiku, da Hrvati ne odobravaju njihove metode!

Prvo pitanje: Čime je srpska nacionalna manjina zaslužila poštovanje hrvatskog naroda ? Odgovor je NIČIM

Upravo suprotno: još su sviježe posljedice rata 1991-1995 .godine, kojega su Srbi bili začetnici i agresori na hrvatski teritorij sa ciljem stvaranja VELIKE SRBIJE, sa ucrtanom granicom hrvatskih gradova VIROVITICA-KARLOBAG. Agresori su bili JNA i SRBIJA kojoj se pridružio dio Srba iz Hrvatske.

U ostvarenju tog cilja počinili su grozne zločine:

Državni Hrvatski memorijalno-dokumentacijski centar Domovinskog rata ima bazi podataka imena 13.914 osobe na, uvjetno rečeno, hrvatskoj strani za koje se pretpostavlja da su smrtno stradale, od toga je 8257 hrvatskih branitelja, a 5.657 civila”, kaže ravnatelj Centra Ante Nazor, naglašavajući da su to trenutačne brojke, koje će se sigurno još mijenjati.

Tome valja pridodati 1.093 osobe (428 hrvatskih branitelja i 665 civila) koje se prema podacima Uprave za zatočene i nestale Ministarstva hrvatskih branitelja iz studenoga 2016. još vode kao

nestale, tako da bi ukupni broj stradalih i nestalih s hrvatske strane bio 15.007 osoba.

Na području pod kontrolom samoprogllašene “Republike Srpske Krajine” (RSK), ukupni broj stradalih i nestalih je 7.204 osobe.

“Prema podacima iz listopada prošle godine, stradale su 6.304 osobe, a 900 osoba srpske nacionalnosti (petoro vojnika i 895 civila) vodi se kao nestale. Od tog broja 6127 je srpske narodnosti – 395 pripadnika JNA, 3.086 pripadnika Srpske vojske Krajine, MUP-a RSK i srpskih paravojskih postrojbi i 1.782 civila. Za 864 poginule osobe s tog popisa status nije poznat. Preostalih 1.077 smrtno stradalih osoba na okupiranom području Hrvatske 1991-1995. su nesrpske narodnosti (od toga 821 Hrvat, 78 Muslimana/Bošnjaka, 25 Mađara itd.)”, kaže dr. Ante Nazor.

<https://www.slobodnaevropa.org/a/hrvatska-ljutski-gubici/28976312.html>

Razorili sakralne objekte i kulturnu baštinu, da se zamete, svaki trag postojanja Hrvata na našem prostoru;

Na području Republike Hrvatske u tijeku Domovinskog rata potpuno je uništeno 65 župnih crkvi, pedeset i jedna ostale crkve, 88

kapelica, 66 župnih kuća i dvorana, 7 samostana, 15 groblja, 88 križeva na otvorenom, što, ako se samo to zbroji, iznosi 380 potpuno uništenih sakralnih objekata, ili "ranjenih crkava u Hrvata". Veliki broj je i teško oštećen tako da je u Hrvatskoj srpski agresor ukupno uništio, što potpuno, što teško, što djelomično, ni manje ni više nego oko 1.500 kršćanskih sakralnih objekata, o čemu postoji kompletna arhiva sa fotografijama i opisima ovih zločina ili srbijanskog kulturocida.

<https://portal.braniteljski-forum.com/blog/novosti/pogledajte-sto-su-srbi-i-cetnici-uradili-crkvi-svetog-ante-u-kninufoto>

To je osnovno i bitno i tome nema zaborava, o tome nema ALI, samim time što osnovna misao vodilja agresije nije nestala, dapače proširila se na „ceo“ SRPSKI SVET.

Moram svakako istaknuti ogromnu razliku između optužbi za ustaštvo SNV-a i srpske agresije 1991-1995.godine. Tu agresiju počinila je još živa generacija, ova generacija sa kojom živimo, generacija u kojoj je i Milorad Pupovac. Svjedok je i sudionik vremena.

I upravo on Hrvate optužuje i stigmatizira za ono što je učinila generacija koje više nema, generacija koja je platila danak u krvi za sudjelovanje u tom prošlom vremenu. Bleiburg, Križni put, Huda, Jazovka i bezbrojne druge jame i Fojbe.

Dakle Pupovac pokvareno optužuje i stigmatizira ustaštvom, Hrvate za zločine u prošlosti, u kojoj ova generacija nije sudjelovala, niti naslijedila, da umanj i zamagli zločine koje je njegova generacija napravila u sadašnjosti!

To je jedna od točaka Memoranduma SANU 2 koji Pupovac provodi u Hrvatskoj.

Usporedba Hrvatske sa NDH vrhunac je Pupovčeva 30 godišnjeg moralnog zlostavljanja hrvatskog naroda! A HDZ-ova Vlada uzima ga kao koalicijskog partnera? Uvažavao ga je i Dr. Tuđman! Što reći, nego IZDAJA hrvatskih interesa. Zaštitili su ga je od svake odgovornosti!

SRAMOTNO PONIŽAVANJE hrvatskog naroda od Hrvatske vlade i premijera Plenkovića.

Pitanje: Na osnovu čega bi se njih poštivalo? Kojim su to svojim djelima Srbi pokazali poštovanje prema državi Hrvatskoj i hrvatskom narodu?

Tih djela NEMA. Srbi na čelu sa Miloradom Pupovcem ne poštuju ni hrvatski narod, ni državu Hrvatsku.

„ Beograd glavni grad matične države Srba u Hrvatskoj“ izjavio je Milorad Pupovac za srpsku TV b92 https://youtu.be/szc0pt_p1rc Milorad Pupovac ‘Hrvatska postaje faktor nestabilnosti na prostorima bivše Jugoslavije i crna ovca međuetničkih odnosa’ reče drug Milorad Pupovac i ostane živ!

Predsjednik SDSS-a Milorad Pupovac je rekao kako Hrvatska postaje čimbenik nestabilnosti na prostoru bivše Jugoslavije jer se u njoj promovira nesnošljivost prema drugim narodima i pokušava rehabilitirati ustaštvo, u čemu, kako tvrdi, važnu ulogu imaju pojedini pripadnici Katoličke crkve, neke političke stranke i braniteljske udruge.

Što reći na to: tipična srpska laž i manipulacija, kojom Milorad Pupovac krši Ustav RH, države čiji je državljanin i zastupnik u Hrvatskom Saboru. Jer jedini faktor nestabilnosti je upravo Milorad Pupovac koji provodi Memorandum SANU 2 u Hrvatskoj.

<https://hrvatskepraviceblog.com/2020/06/11/sve-po-memorandumu-sanu-2-deklaracijom-istoricari-protiv-revizionizma-odbranimo-istoriju-protiv-rezolucije-eu-parlamenta-od-19-rujna-2019-godine-jer-je-po-njima-povijesni-revizionizam/>

Ponavljam iz Ustava RH: -na povijesnoj prekretnici odbacivanja komunističkog sustava i promjena međunarodnog poretka u Europi, hrvatski je narod na prvim demokratskim izborima (godine 1990.), slobodno izraženom voljom potvrdio svoju tisućgodišnju državnu samobitnost.

– u novom Ustavu Republike Hrvatske (1990.) i pobjedi hrvatskog naroda i hrvatskih branitelja u pravednom, legitimnom, obrambenom i oslobodilačkom Domovinskom ratu (1991. – 1995.) kojima je hrvatski narod iskazao svoju odlučnost i spremnost za uspostavu i očuvanje Republike Hrvatske kao samostalne i nezavisne, suverene i demokratske države.“

Milorad Pupovac prijeti i hrvatskom Pravosuđu u svezi zahtjeva da se očituje o ubojstvu dr. Šretera, za što ga je izravno prozvao Slavko

Degoricija u svojim memoarima. Citiram njegovu izjavu objavljenu u Večernjem listu od 19.siječnja 2019. godine

“Mene da se dovodi u vezu s ubojstvom nekoga, da sam nekom dlaku s glave skinuo, uzeo tuđi papir ili da sam potaknuo da uradi neko zlo, to može samo naopak i bolestan um uraditi. Ovo je stvar koja je utuživa i budući da je utuživa tako će biti od mene tretirana. Oni koji misle da se mogu pozivati na satiru i raditi ovakve stvari, jednom za svagda će naučiti i suci i istražni organi razliku između te dvije stvari”

Znači drug Pupovac će po onoj Titovoj izreci da se suci ne drže zakona kao pijan plota „jednom za svagda“ naučiti hrvatske suce kako trebaju suditi? Osilio se čovjek! Vidi da može i da mu prolazi bez sankcija!

A ako ne nauče po njegovim kriterijima, ima onda Milorad Pupovac u rezervi međunarodnu zajednicu i veleposlanstva diljem svijeta, kojima će optuživati Hrvatsku za bujanje fašizma, za neoustaštvo, za pokrštavanje 11 000 srpske djece 1991.godine, ugroženost Srba u Hrvatskoj i sve ostale njegove floskule.

Zaboravio je Milorad Pupovac kakvu su “satiru” napisali novinari njegovih Novosti! Odvratnu i gadljivu “satiru” na Hrvatsku himnu! I himna, Lijepa Naša Domovino, pretvorena je u Lijepa naša haubico!

Osjeća li se Milorad Pupovac doista toliko moćan u Hrvatskoj, da naređuje hrvatskom Pravosuđu i Policiji, ili će ga hrvatsko Pravosuđe i Policija po slovu Zakona tretirati jednako, kao i sve hrvatske građane?

3.Pitanje: I kada tog poštovanja nema što onda?

E onda slijede napadi na Hrvate, koje nigdje u Biltenu Milorad Pupovac ne spominje:

Je li se saborski zastupnik Milorad Pupovac ikada zapita:

Kako je Hrvatima živjeti skupa s njim u Hrvatskoj?

Kako je Hrvatima kada Milorad Pupovac nikada ne kaže Hrvatska, nego ova zemlja?

Kako je Hrvatima kada ovu zemlju drži kao taoca 2.svjetskog rata, a ova zemlja je Hrvatska, nije NDH?

Kako je Hrvatima kada im Vlada daje novac iz Proračuna i onda sa tim novcem financiraju Bilten u kojem se sustavno već godinama pljuje i blati po svijetu taj narod koji mu je novac dao?

Kako je Hrvatima kada plaćaju novinare i kolumniste Novosti iz hrvatskog Proračuna, da bi te iste Novosti ogavnim rječnikom napadale Hrvatski narod i političare?

Kako je Hrvatima kada na veliku žrtvu Vukovara dobro plaćeni novinar Novosti Boris Dežulović napiše J*** vas Vukovar?

Luka Misetić
@MisetićLaw

Do sada u 2021. godini Srpsko narodno vijeće organiziralo je ili sudjelovalo u sljedećim komemoracijama ili ceremonijama vezanim za Drugi sv rat, a još nismo do kolovoza stigli. Može li mi netko reći jesam li propustio bilo koji drugi događaj vezan uz WW2 koji je organizirao SNV?

- 28. ožujka - Zločin u Perušiću
- 22. travnja - Proboj logoraša iz Jasenovca
- 28. travnja - Zločin u Gudovcu
- 8. svibnja - Dan oslobođenja Zagreba
- 9. svibnja - Dan pobjede u Europi
- 13. svibnja - Zločin u Glini
- 15. svibnja - godišnjica proboja na Petrovoj gori
- 22. lipnja - Dan antifašističke borbe
- 24. lipnja - Komemoracija u Jadovnom
- 3. srpnja - Zločin u Donjoj Suvaji
- 24. srpnja - Zločin u Banskome Grabovcu
- 27. srpnja - Dan ustanka u Srbu
- 29. srpnja - Zločin u Glini

Pravokutni iz

01:27 PM · 30. srp 2021. · Twitter for iPhone

Kako je Hrvatima kada zastupnik u Hrvatskom Saboru naziva Hrvate ; „neostvarenim, neiživljenim pederima u svakom smislu te riječi“?

Kako je Hrvatima kada glasilo SNV-a Novosti čije izlaženje plaćaju iz Proračuna za Hrvatsku piše:

„Hrvatska država je neizlječivo bolesna, sadistički izopačena, moralno destruirana i u osnovi zločinačka!“

Kako je Hrvatima kada zastupnik u Hrvatskom Saboru, blati ugled Republike Hrvatske, izigrava moralnu vertikalnu nad hrvatskim narodom, izigrava savjest hrvatskog naroda neprestano namećući svoju velikosrpsku i jugo-komunističku ideologiju (koju su zamotali u celofan ” antifašizma” da ljepše sjaji)

Kako je Hrvatima kada Milorad Pupovac zakuca etiketu NDH suvremenoj Hrvatskoj preko sarajevskog radija i proglasi je destabilizirajućim faktorom u ovom dijelu Europe?

Kako je Hrvatima kada dobro plaćeni novinar Novosti, Viktor Ivančić napiše za hrvatskog Predsjednika :“Normalni građani znaju da je samo obješeni Prvi predsjednik onaj koji nam danas treba.”

Kako je Hrvatima kada Ivančić napiše „... Nezavisna Republika Hrvatska ima imalo integriteta i samopoštovanja, da je dakle riječ o ozbiljnoj državi, a ne o maloj, pizdunskoj zajednici općina točno po mjeri svojih malih, pizdunskih ustaša“ da dalje mogu pisati da je Hrvatska propali projekt.....“

Kako je Hrvatima kada Srbin iz čista mira napadne i pretuče na 13-godišnjeg dječaka u Vukovaru kada je došao kupiti kruh 1. lipnja u 7,30 sati u pekarnici u Ulici dr. Ante Starčevića u Vukovaru muškarac je fizički napao maloljetnika zadavši mu udarce palicom po glavi i tijelu !? Pretučeni dječak potražio je liječničku pomoć u NMB Vukovar gdje je utvrđeno kako je lakše ozlijeđen. Motiv napada bila je zaštitna maska s hrvatskim nacionalnim obilježjima, koju je dječak nosio!

Kako je Hrvatima kada Milorad Pupovac namjerno provocira sa komemoracijama iz 2.svjetskog rata

Pupovac tvrdi: Proboj na Biljegu 1942. bio je srce pokreta slobode!

Napominjući kako nema mjesta i ljudi i naroda u Europi koji su ranije od njih pružili otpor fašizmu, Pupovac je proboj na Biljegu iz okruženja s golemim žrtvama nazvao herojskim!?

Netočno i neistinito, čak i veoma čudno da prof. dr. Milorad Pupovac, izvanredni profesor na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, tvrdi da“ nema mjesta i ljudi u Europi koji su ranije od njih pružili otpor fašizmu“ na što bi mu svaki pučkoškolac u Istri odgovorio:

Proštinska buna i Labinska republika

Ima mjesta i ljudi u Europi koji su 20 godina prije njegovih Srba sa Korduna pružili otpor fašizmu. A to su istarski Hrvati na Proštini 1921.godine, koji su podigli oružanu pobunu protiv talijanskog fašizma i Labinski rudari koji su uspjeli mjesec dana održati Labinsku republiku!

2021. godine obilježila se 100-ta obljetnice Proštinske bune, a Milorad Pupovac sa svim svojim doktoratom to ne zna ili manipulira, a što je najvjerojatnije, da je to dio povijesti hrvatskog naroda koji se ne uklapa u njegovu sliku o ustašoidnim Hrvatima!

Veliča srpsko stradanje i njihovu žrtvu, a prešućuje, omalovažava i proglašava mržnjom komemoriranje hrvatskim žrtvama!?

Poslije 76 godina nikada se neće moći utvrditi tko je mrtav! Može se samo ustvrditi da su nestali na Bleiburgu...Nestali zauvijek! I današnja komemoracija Bleiburga Miloradu Pupovcu „odražava mržnju i politiku nasilja“ Doista treba biti nečovjek do dna! Dno dna ljudskosti!

Što je previše, previše je laži i manipulacije, pa i od profesionalnog Srbina Milorada Pupovca.

Ne to nije još sve, evo optužbi iz Biltena i Novosti:

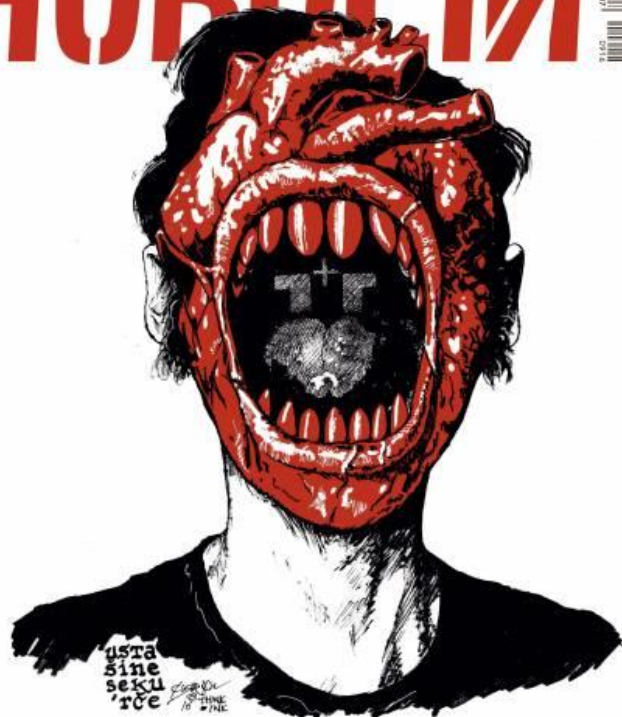
NOVOSTI НОВОСТИ

#845

Samostalni
srpski
tjednik

Putak 2010/2016
101610004100000

0 771845 830207

Govor mržnje

ISSN 1846-893X

Govor mržnje

Pod govor mržnje utrpali su i „srbizme“ Pa naravno da treba izbaciti sve strane riječi iz hrvatskog jezika. Jezik je temeljni dokaz postojanja jednog naroda, a Pupovac bi nama utrpao srbizme da to bude srpsko-hrvatski jezik kao U njihovoj neprežaljenoj Jugoslaviji. Biskupa Vladu Košića prozvali su jer je iskoristio je obilježavanje povijesnog događaja iz 16. stoljeća (bitku za Gvozdansko), kako bi pod “tlačanjem” koje su stoljećima nad Hrvatima provodili drugi neprijatelji — Turci i Srbi. Srbi su bili agresori u ratovima 1991 - 1995 na Hrvatsku i BiH samo se to njima ne sviđa čuti.

A na spomen HOS-a i Za Dom Spremni to je neoprostivo.

Ta naslovnica nije u Biltenu!

Mržnja kao politička platforma

Pod tim naslovom su svi političari od Predsjednika Milanovića, bivšeg predsjednika Josipovića, do poimence Željku Markić, Miroslava Škoru, Hrvoja Zekanovića, Maria Radića i da ih ne nabrajam, jer eto svi bi trebali biti na Pupovčevom titovom putu, a na hrvatskom putu.

Prilikom obrane murala posvećenog osuđenom ratnom zločincu Mihajlu Hrastovu, Hrvoje Zekanović je za predstavnika srpske manjine Milorada Pupovca komentirao “umjesto da se ispriča, on i dalje kritizira”, upozorivši “da su pripadnici njegove nacionalne manjine uzimali oružje i išli rušiti Hrvatsku”. Radi se o uobičajenoj kolektivizaciji krivnje etničke skupine, s implikacijom da svi pripadnici određene etničke zajednice snose odgovornost za ratni sukob 1991. — 1995. Unatoč tome što predstavlja uobičajeni dio političke retorike desnice u Hrvatskoj, taj oblik kolektivizacije odgovornosti eksplicitno zabranjuje Ženevska konvencija još od 1948. godine.

Eto tko se javlja? Onaj koji to isto radi, ali misli da smije! Kolektivizaciju krivnje neprestano provode upravo Milorad Pupovac & Co, sa ustaštvom! Kada se o njemu radi onda se poziva na konvenciju. Pa ta ista konvencija vrijedi i za njega!

Kada Novosti objave gnjusne naslovnice, onda je to sloboda govora.

Citat iz Biltena

„Posebnu kategoriju čine poruke koje sadržavaju prijetnje ubojstvom i druge uvrede upućene političkom predstavniku srpske

zajednice u Hrvatskoj, Miloradu Pupovcu. Početkom juna na zagrebačkom Prilazu baruna Filipovića zabilježen je niz grafita kao što su “Pupovac kurvin sine” te **“Pupovac u zatvor” uz ilustracije vješala.**

Zatim su u novembru na širem području zagrebačkog Savskog gaja zabilježeni grafiti sadržaja “Zagreb mrzi Srbe”, “Srbe na vrbe”, prikazi linčovanja obitelji uz natpis “Serbian family tree”, “Dan polako sviće, blijedi ova noć / Jedna srpska majka na groblje mora poć”, “Pupovac četnik krepaj”, “Ubi Srbina, istjerajte Pupovca”, “Za dom spremni”, “White Power World Wide” i sl. Te poruke, pjesničke i likovne intervencije, dopunjene su simbolima ustaškog pokreta, “keltskim” i “kukastim” križevima te potpisane “BBB”. Iako je većina tih grafita uklonjena na zahtjev građana, brzo su obnovljeni na istom mjestu. U gradu Gospiću su se u septembru pojavili grafiti na kojima je ilustrirano linčovanje uz natpis “Pupovac”. Gradonačelnik Karlo Starčević iz Hrvatske stranke prava koja se poziva na tradiciju ustaškog pokreta odbio je osuditi poziv na linč, navodeći da ga smatra “slobodom govora“

08. prosinca 2018.

Neka visi F. T.!

Više od osamdeset spomenika Prvome predsjedniku dosad je niknulo diljem Hrvatske i svaki od njih na jeziv način zagađuje okolinu, a jedini što je osvanuo u prikladnom izdanju biva vandaliziran u rekordnome roku. Kakva je, zaboga, ovo zemlja?!

Uz popratni tekst “Normalni građani znaju da je samo obješeni Prvi predsjednik onaj koji nam danas treba.” Isto potpis Viktora Ivančića

Pupovac se u Biltenu žali da „Pupovac u zatvor uz ilustracije vješala“ ili Srbe na vrbe”, prikazi linčovanja obitelji uz natpis “Serbian family tree”. A što Novosti rade? Objese predsjednika Tuđmana uz popratni tekst Viktora Ivančića „Normalni građani znaju da je samo obješeni Prvi predsjednik onaj koji nam danas treba.“ I to je sloboda govora! Znači za Hrvate ne vrijedi sloboda govora, a za Srbe vrijedi?

Toga u Biltenu nema! Sramotno prokazivanje Hrvata za ono što oni stalno rade!

Lili Benčik/hrvatskepravice

<https://hrvatskepraviceblog.com/2023/01/24/snv-bilten-milorada-pupovca-odraz-je-sdss-ovog-i-snv-ovog-licemjernog-klevetnickog-i-manipulativnog-jugo-mentalnog-sklopa-kojim-vode-medijski-rat-protiv-hrvatske-financiran/>

SRPSKA NACIONALNA MANJINA UMJESTO DOMOVINSKOG RATA, U NASTAVI POVIJESTI UČI DJECU DA JE BIO GRADANSKI RAT, IAKO JE JOŠ 2003 ISTEKAO MORATORIJ NA NASTAVU POVIJESTI, PO ERDUTSKOM SPORAZUMU

Posted on 17 siječnja, 2019 by hrvatskepraviceblog

Vojislav Stanimirović izjavio za večernje novosti 13. lipnja 2013.godine.

“Naša djeca uče prema hrvatskim nastavnim programima, ali mi imamo svoje udžbenike i izučavamo noviju povijest na naš način, drukčiji nego u hrvatskim školama. Izostavili smo poglavlje o Domovinskom ratu, jer i dalje smatramo da je to bio građanski rat!”

<https://www.braniteljski-portal.com/vojislav-stanimirovic-izbacili-smo-domovinski-rat-jer-je-za-nas-to-bio-gradanski-rat>

Ako je škola odgojno-obrazovna ustanova, onda nije samo bitno znanje koje se prenosi učenicima, već i oblikovanje učenika da budu lojalni građani Republike Hrvatske, da poštuju njeno znamenje zastavu, himnu i grb, što je u školskom sustavu srpske nacionalne manjine u Istočnoj Slavoniji zakazalo.

Djeca srpske nacionalne manjine u Istočnoj Slavoniji, ne samo da ne uče o Domovinskom ratu, nego ih u školi i kod kuće odgajaju u srpskom etničkom duhu, što kao manjina imaju pravo, ali bez saznanja bilo kakve građanske svijesti o pripadanju Republici Hrvatskoj. Stoga ne čudi izjava gradonačelnika Vukovara Ivana Penave, da djeca ostanu sjediti kod intoniranja hrvatske himne.

<https://narod.hr/hrvatska/video-ivan-penava-vukovar-je-epicentar-kontinuirane-velikosrpske-puzajuce-agresije>

Nije to samo pogrešna politika SDSS-a i Srpskog narodnog vijeća, već su tu zakazale i institucije hrvatske države. To je totalna nebriga hrvatskih državnih institucija!

Kao što je poznato, nakon mirne reintegracije Istočne Slavonije 1998. godine, djeca pripadnici srpske nacionalne manjine imaju svoje posebne škole, u kojima se cjelokupna nastava odvija prema "A- modelu" na srpskom jeziku i pismu.

Po Erdutskom sporazumu bio je petogodišnji moratorij na nastavu hrvatske povijesti u odvojenim školama za djecu pripadnike srpske nacionalne manjine 1998-2003. Međutim takva se praksa nastavila do danas iako je Ustavni sud ustanovio da je moratorij istekao.

Ustavni sud Republike Hrvatske donio je odluku članak 27.1.točka 1, da su svi profesori povijesti dužni prenijeti činjenice o Domovinskom ratu svim učenicima u Republici Hrvatskoj u jednakoj mjeri.: **U-VIIR-4640/2014, Zagreb, 12. kolovoza 2014.godine,**

Međutim, stvarnost je potpuno drukčija. Profesori koji predaju povijest u odjelima na srpskom jeziku i pismu još uvijek preskaču temu Domovinski rat, a u najboljem slučaju ovom se temom bave samo površno u najkraćim crtama.

Vežano uz udžbenike hrvatske povijesti ima jedan doista bizaran događaj, koji zorno prikazuje razmišljanje srpske nacionalne manjine.

U vrijeme Vlade Zorana Milanovića (2011-2016) ministar obrazovanja Željko Jovanović, poslao je hrvatske školske udžbenike povijesti tadašnjem srpskom predsjedniku Tomislavu Nikoliću na uvid, da dokaže kako Srbija nije prikazana kao agresor i okupator, a Srbi kao četnici u hrvatskim školskim udžbenicima povijesti. Postupak bez presedana, jer Srbija je druga država i nema nikakve ingerencije nad školskim sustavom u Republici Hrvatskoj

To samo dokazuje da srpska nacionalna manjina nikako ne prihvaća Republiku Hrvatsku kao svoju državu, a sebe ne vide kao hrvatske državljane.

<https://www.tportal.hr/vijesti/clanak/sto-djeca-uce-o-domovinskom-ratu-i-smije-li-se-cetnike-tako-i-nazivati-20131107/print>

Povjesničar dr. Ante Nazor, predsjednik Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata, bio je ogorčen, kao i većina hrvatskih građana, sa slanjem hrvatskih udžbenika na “recenziju” u Srbiju” Izgleda da bismo se morali ispričavati što su nam okupirali dio domovine i što osobe koje su u koloni kroz Vukovar pjevale ” Aoj Slobo šalji nam salate” nazivamo četnicima” Uostalom četnici su u Srbiji rehabilitirani i proglašeni antifašističkom vojskom, pa ne vidim tu razlog da se bilo tko nađe povrijeđen.

Građanski rat, koji djeca uče je rat unutar jedne države za promjenu političkog sustava, a Domovinski rat je rat za oslobađanje iz Jugoslavenskih okova i oslobađanje od srpske i JNA agresije, tako da nikako ne stoji teza o građanskom ratu. Kako može biti građanski rat, kada su tenkovi okićeni cvijećem iz Beograda išli razarati Vukovar?

To je čista protuustavna odluka SDSS-a i SNV-a, jer je Domovinski rat ustavna kategorija. U izvorišnim osnovama Ustava RH piše; **“u novom Ustavu Republike Hrvatske (1990.) i pobjedi hrvatskog naroda i hrvatskih branitelja u pravednom, legitimnom, obrambenom i oslobodilačkom Domovinskom ratu (1991. – 1995.) kojima je hrvatski narod iskazao svoju odlučnost i spremnost za uspostavu i očuvanje Republike Hrvatske kao samostalne i nezavisne, suverene i demokratske države.”**

Stoga je gradonačelnik Ivan Penava ukazao na jedan veliki problem, koji se vuče od završetka mirne reintegracije, odnosno od prestanka važenja moratorija na hrvatsku povijest u školama Istočne Slavonije, koji nije riješen, jer se nijednoj Vladi ne da rješavati. Međutim guranje problema pod tepih, on se sam neće riješiti, a uvijek je izvorište novih netrpeljivosti i sukoba.

Primjere imamo upravo ovih dana, kada gradonačelnik Vukovara Ivan Penava iznosi u javnost sve probleme koje srpska nacionalna manjina pravi u Hrvatskoj upravo sa te pozicije, da Srbi nisu bili agresori, da ne prihvaćaju biti državljani Republike Hrvatske, da ne pristaju biti manjina u Hrvatskoj, već bi htjeli da budu konstitutivan narod i onda se referendumom odluče pripojiti Srbiji u ostvarivanju plana Velike Srbije, od kojeg nisu nikada odustali.

Milorad Pupovac kojega je gradonačelnik Vukovara direktno prozvao kao glavnog krivca za ovakvo stanje je predsjednik stranke SDSS, predsjednik SNV-a i saborski zastupnik.

Od raspada Jugoslavije nikako da se pomiri sa Hrvatskom kao državom većinskog hrvatskog naroda, već neprestano podriiva same temelje Hrvatske, optužujući nas za ustašizaciju, etničko čišćenje Srba, ugrožavanje prava manjina, želju da Srbi nestanu iz Hrvatske, jer napad je najbolja obrana, a uz to još i prijjetnje međunarodnom zajednicom.

Ali ne računa Milorad Pupovac da i mi ” konja za trku imademo”, pa ćemo odgovoriti veoma argumentirano sa pitanjima o sudjelovanju Srba u balvan pobuni, u okupaciji jedne trećine hrvatskog teritorija od strane Srbije i srbizirane JNA, o tenkovima koji su okićeni cvijećem iz Beograda išli napadati Vukovar, o koncentracionim logorima u Srbiji, nakon pada Vukovara, o pokoljima u Škabrnji, Voćinu, Čelijama..., o granatiranju hrvatskih gradova i sela, paljenju i rušenju crkava, odnošenju u Beograd kulturnog i umjetničkog blaga hrvatskog naroda, o tzv Republici srpskoj krajini i tako dalje, i tako dalje.

Da znam da će Milorad Pupovac i na sve navedeno početi opetovano spominjati drugi Svjetski rat, geometrijskom progresijom će biti umnožene srpske žrtve i opet će “Srbi izigravati žrtvu” na račun Hrvata.. Nikada Milorad Pupovac nije spomenuo hrvatske žrtve, patnje hrvatskog naroda koje su Srbi izazvali, jer u poznatoj srpskoj lažljivosti oni nikada za ništa nisu krivi, krivac je uvijek netko drugi. Pri tom Milorad Pupovac ” zaboravlja “da je Vojislav Stanimirović primio odlikovanje ” za ratne zasluge u Podunavlju na Palama 1995. godine od samog Radovana Karadžića.

Vjesnik, 24. studenoga 1999., str. 7.);

(<https://blog.vecernji.hr/zvonimir-despot/tko-stiti-vojislava-i-ljeposavu-stanimirovic-1022> – blog.vecernji.hr).

„Vojislav Stanimirović ostavio zapisanu jezivu (o)poruku za povijest, koja govori o njegovoj liječničkoj etici i političkom uvjerenju:

»Tog 18. studenoga 1991. pao je posljednji bastion, posljednje uporište ustaške vlasti u Vukovaru – vukovarska bolnica.

Njenim padom oslobođen je i sam grad Vukovar, nekada grad ljepotan«

(Vojislav Stanimirović: »Vojska Krajine«, br. 7.-8., 1993., str. 43.).

U kojem je dijelu svijeta zabilježen primjer da je ministar bez lisnice u okupatorskoj vladi (tzv. Republike srpske krajine), također okupatorski gradonačelnik (Vukovara) te ravnatelj bolnice na okupiranome području (»Sveti Sava« u Vukovaru!), kasnije postao zastupnik u državnome parlamentu?“, napisao je **Zvonimir Despot** (<https://blog.vecernji.hr/zvonimir-despot/tko-stiti-vojislava-i-ljeposavu-stanimirovic-1022> – blog.vecernji.hr).

To su hrvatski apsurdni u koje je teško povjerovati, a ipak su tu! Hoće li se podijeljene škole u Vukovaru uklopiti u hrvatsko školstvo? Teško je vjerovati, ali bez toga neće biti mira i ne može se očekivati da će mladi prihvatiti hrvatsku državu tako podijeljeni. Tek kada budu u zajedničkoj školi .

Uzaludno je bilo i javno otvoreno pismo **Koordinacija Udruga proisteklih iz Domovinskog rata grada Vukovara**, kojim su upozorili na problem odvojenih škola i samovolju srpskih profesora i nastavnika;

” Naša djeca u školama, koje imaju odjele na srpskom jeziku i pismu, svake godine moraju svjedočiti općenrodnim proslavama sv. Save u školama. Ako bismo se tome usprotivili, vjerojatno bi nas se smatralo netolerantnima, a nitko nas ne pita slažemo li se s ovakvim događanjima u našim školama.”

<https://www.dnevno.hr/domovina/srpske-skole-u-vukovaru-profesori-povijesti-preskacu-domovinski-rat-ali-se-zato-prije-proslave-sv-save-skidaju-hrv>

Teško da će se reintegracija stanovništva u Vukovaru moći nazvati uspješnom, sve dok mladi naraštaji zajedno ne odrastaju.

Da se zajednička igra i školske brige djece u ovom gradu ne dogode, pobrinula se srpska nacionalna manjina koja je odbila zajedničke škole i na taj način separirala djecu. No, problemi time nisu stali. Odbijanje srpskih profesora povijesti da na valjan način uče djecu o Domovinskom ratu te o mladoj hrvatskoj povijesti, kao i proslave

Svetog Save pri čemu se sa **zidova učionica skidaju hrvatski grbovi**, stvaraju veliko nezadovoljstvo kod Vukovaraca

Kako to da od 2003. na ovakvu samovolju i kršenje zakona nije reagirala nikakva prosvjetna inspekcija?

Zar stvarno nitko nije znao da se ni 12 godina od ukidanja moratorija zaposlenici škola oglašuju na hrvatske zakone?

Do kada će se u Hrvatskoj zakoni primjenjivati djelomično?

Do kada će pred zakonom biti jednakih i jednakijih?

Što radi Ministarstvo obrazovanja?

Hrvatska postaje ustaška, protiv manjina, stalno ponavlja Milorad Pupovac, a manjine u Hrvatskoj imaju najveća moguća prava, čak i mnogo veća od ostalih država u EU-u. Hrvatski sabor donio je i Ustavni Zakon o pravima nacionalnih manjina, ali Pupovčevu ugroženost nitko i ničim ne može nahraniti, jer on i njegovi ne žele biti nacionalna manjina, oni bi htjeli biti barem konstitutivni narod, a to nije u skladu sa Ustavom RH, ni željama hrvatskog naroda. Milorad Pupovac ne postavlja pitanje tko je izazvao te strašne posljedice rata, tko je pokazao dobru volju i oprost u cilju suživota i mira? Ne izjašnjava se o huškačkom, agresivnom i opasnom po mir, govoru predsjednika Srbije Vučića kojem je nazočio, u kojem on Hrvatsku blati i uspoređuje s Hitlerovom Njemačkom!

<https://hrvatskepraviceblog.com/2019/01/17/srpska-nacionalna-manjina-umjesto-domovinskog-rata-u-nastavi-povijesti-uci-djecu-da-je-bio-gradanski-rat-iako-je-jos-2003-istekao-moratorij-na-nastavu-povijesti-po-erdutskom-sporazumu/>

**TKO ĆE ODGOVARATI ZBOG
PROTUHRVATSKIH LAŽI JUSP
JASENOVCA? DRAGOVOLJAC.COM, 2024.**

**NEMAJU POBJEDE U RATU PA IM OSTAJU
SAMO LAŽI**

Ante Nazor govori o lažima Bošnjaka o ratu u BiH što samo potvrđuje onu moju pitalicu

-Kako od nekog naroda napraviti neprijatelja?

-Spasi ga od genocida!

A Srbima trebaju i laži o Jasenovcu i zbog poraza u tom ratu. Može li se reći da se radil o porazu kada su bješđali kao zečevi kako ih je opisao nitko drugi nego Balkanski krvnik Slobodan Milošević*

Može!

To je dano u već u naslovu moje knjige:

J. Pečarić, Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba, Zagreb, 2014.

Podsjeti ću vas na predstavljanje knjige o pravljenju zečeva od Srba:

<https://www.hkv.hr/reportae/lj-krinjar/17509-predstavljena-knjiga-akademika-pecarica-hrvatski-genocid-napravili-zeceve-od-srba.html>

**POVJESNIČAR NAZOR: BOŠNJACI UPORNO
KRIVOTVORE PODATKE O SUDJELOVANJU
HRVATSKIH SNAGA U RATU U BIH**

Ante Nazor

-

8. srpnja 2024.

Politički i vojni predstavnici Bošnjaka-muslimana ne prestaju krivotvoriti podatke o sudjelovanju i ulozi hrvatskih snaga u ratu u BiH. Tako je nedavno u najavi „manifestacije ‘Putevima pobjede Armije RBiH 1992-1996’“ (Dnevni avaz, 10. lipnja 2024.), jedan od „komandanata“ Armije RBiH Esad Humo izjavio: „Akcija jeste bila koordinirana sa HVO-om, ali HVO nije aktivno učestvovao u borbenim dejstvima na području Mostara, niti u Podveležju do kraja šestog mjeseca. (...) Borbena dejstva u Mostaru – u urbanoj zoni grada – i na lijevom i desnom krilu, izvodio je Samostalni bataljun odbrane Mostara pod komandom i kontrolom komandanta Arifa Pašalića.“

HVO je najzaslužniji za obranu Mostara

Spomenuti navod, kojim se opet ignorira činjenica da je u najtežim trenucima za obranu Mostara, na samom početku srpske agresije na Mostar i BiH, glavnu odgovornost i najveći teret u sprječavanju JNA i srpskih snaga da okupiraju cijeli Mostar, kao i u oslobađanju općine Mostar, preuzeo HVO, jednostavno je demantirati uvidom u borbena djelovanja HVO-a tijekom oslobađanja Mostara od JNA i srpskih snaga u lipnju 1992. godine, piše **Ante Nazor** za **Večernji list**.

U popodnevним satima 11. lipnja 1992. HVO je na području Mostara ovladao crtom Jasenica (dom) – gimnazija Rodoč – glavna prometnica – Most Hasana Brkića u Čekrku i desnom obalom do isključno Raštana. Također, snage HVO-a zauzele su Orlovac, vojarnu JNA Heliodrom, vojnu industriju (tvornicu zrakoplova) SOKO, Avijatičarski most i Aluminijski kombinat. Tijekom 12. lipnja 1992. **HVO je težište djelovanja stavio na čišćenje gradskoga dijela i južne industrijske zone Mostara te na pripreme za prijelaz na lijevu obalu Neretve.**

>30. lipnja 1993. pokolj vojnika HVO-a i civila u mostarskom Bijelom Polju

U noći s 13. na 14. lipnja 1992. HVO je počeo prelazak Neretve. Među snagama koje su prešle rijeku bila je i jedna četa spomenutoga Samostalnog mostarskog bataljuna. Snage HVO-a potom su oslobodile i dio grada na lijevoj obali Neretve, 15. lipnja HVO je zauzeo srpska uporišta Sjeverni logor i Zalik, a ujutro 16. lipnja

Južni logor i područje Opina, te Raštane, a potom i brdo Fortica iznad Mostara.

Na južnom dijelu bojišta, 14. lipnja hrvatske snage oslobodile su Bunu, a do večeri 15. lipnja i područje Blagaja i Gnojnica, te se 17. lipnja čisteći južne dijelove grada preko Gnojnica prema aerodromu i iz smjera Bune spajaju sa snagama iz južnoga dijela grada.

Težište djelovanja HVO je potom prebacio na oslobađanje Bijelog polja. Do večeri 19. lipnja HVO je ovladao crtom Vrapčići – Potoci – Željuša – Humi – Zelenika, a idućega dana, 20. lipnja, u Potocima su se spojile postrojbe HVO-a. Potom je HVO vodio borbe za ovladavanje Podveleškim platoom, a relej Velež zauzeo je 25. lipnja, no u nekoliko navrata srpske snage izvele su protuudare, najjači je bio 8. srpnja 1992., da bi nakon dvodnevnih borbi snage HVO-a bile odbačene na crtu Suhi Dol – Vučja glava – Stolac – Velika kosa – Guberača – Drvenik – Komić – Ravnice – Stjepangrad – Orlovača. Eto, toliko o „nedjelovanju HVO-a na području Mostara do kraja lipnja 1992.“.

Uostalom, činjenica je da je 29. travnja 1992. Krizni štab općine Mostar donio „Odluku“ prema kojoj HVO preuzima obranu Mostara, zajedno s pripadnicima MUP-a – centar Mostar, te da je HVO tu odluku uspješno proveo tako što su najvećim dijelom upravo postrojbe HVO-a u lipnju 1992. porazile srpskog agresora i oslobodile Mostar.

>8. travnja 1992. Dan utemeljenja Hrvatskog vijeća obrane (HVO)

Spomenutom „Odlukom“, koju je potpisalo devet članova Kriznog štaba općine Mostar, od toga četiri Bošnjaka-muslimana, „takozvana Jugoslavenska narodna armija i druge paravojne formacije koje djeluju skupa s njom proglašavaju se kao neprijateljske i okupatorske formacije na području općine Mostar“ (čl. I.), a „zaštita i odbrana grada Mostara od formacija iz člana I. povjerava se Hrvatskom vijeću obrane – Općinskom stožeru Mostar, te pripadnicima Ministarstva unutrašnjih poslova – centar Mostar“ (čl. II.).

Laži predstavnika Armije RBiH

Istu laž da su pripadnici Armije RBiH „otjerali četnike s područja grada Mostara“ već je izjavio Arif Pašalić, kao zapovjednik 4. korpusa Armije RBiH, u intervjuu za tjednik Danas, u veljači 1994., rekavši uz to da „nema hrvatskog naroda BiH: tu postoje katolici Bosanci, Bosanci Bošnjaci-muslimani i Bosanci pravoslavci“. **Niti jedan od novinara u medijima u Hrvatskoj koji često ističu „negativnu ulogu Hrvatske u ratu u BiH“, a odgovornost za sukob s Bošnjacima-muslimanima pripisuju HVO-u ili „Tuđmanovoj politici“ nije se ni osvrnuo na takvu laž.** A bilo bi važno prokomentirati i moguće šanse za uspostavu iskrenog savezništva između HVO-a i Armije RBiH na mostarskom bojištu, s obzirom na činjenicu da je zapovjednik korpusa Armije RBiH nadležnog za to područje, postavljen od Alije Izetbegovića, negirao postojanje Hrvata u BiH.

Nažalost, Arif Pašalić nije bio usamljen u takvom razmišljanju. I nažalost, teze takvih nevjerodostojnih osoba prihvatio je dio kolegica i kolega povjesničara u Hrvatskoj koji ne istražuju spomenuto razdoblje, ali su im one iz nekog razloga prihvatljive, pa ignoriraju potrebu cjelovitoga pregleda primarnih izvora prije donošenja zaključka.

S obzirom na prijevore o događajima u Domovinskom ratu, ali i općenito o događajima iz 20. stoljeća, može se reći da je stanje u hrvatskoj historiografiji redovno: povjesničari istražuju, pišu, objavljuju, postoje razni projekti, postoje institucije čiji su znanstvenici plodonosni, dakle sve je u nekim uobičajenim okvirima. Ono što ipak može zabrinuti, to je da dio kolegica i kolega ignorira primarne izvore i rezultate znanstvenih istraživanja, ne samo kad je u pitanju problematika rata u BiH 1990-ih, a prihvaća znanstveno neutemeljene podatke i pojmove koji se pokušavaju nametnuti u medijima.

>BiH: Podignuta optužnica protiv bosanskih Srba zbog zločina nad zarobljenim pripadnicima HVO-a kod Travnika

Licitiranje brojem žrtava Jasenovca

To se u zadnje vrijeme posebno odnosi na pravno, ali i činjenično neutemeljeno nametanje pojma „genocida nad Srbima u NDH“, **te ponovno licitiranje brojevima žrtava u logoru Jadovno, koji nisu**

znanstveno utvrđeni, što je objavljeno u „Novostima“ (portal Novosti, 23. 6. 2024.).

O tome zašto se ne može govoriti o genocidu u NDH postoji mišljenje pravne struke, ali i stranih znanstvenika specijaliziranih za problematiku holokausta i antisemitizma te genocida, npr. njemački povjesničar Alexander Martin Korb ili kanadski politolog David Bruce MacDonald, uz navedeno specijaliziran za međunarodne odnose i političke mitove, smatra da se u NDH ne radi o genocidu, ali prihvaća da postoje i druga mišljenja.

O manipulacijama vezanim za logor Jadovno govori knjiga kolega Davora Kovačića, Vladimira Geigera i Marija Jareba „Jadovno i Šaranova jama: Kontroverze i manipulacije“ (Hrvatski institut za povijest, Zagreb, 2017.).

> **Banić i Koić: Jasenovac i Ministarstvo s prave strane povijesti**

Svjedoci smo i neprimjerenih reakcija na upozorenja o pojedinim faktografskim pogreškama u slučaju povučenog udžbenika povijesti za 4. razred gimnazije i netočnih navoda na web-stranici Javne ustanove spomen-područja (JUSP) Jasenovac. A zapravo je sve tako jednostavno, uočene pogreške treba ispraviti ili argumentirano odgovoriti na primjedbe, a ne, kao što je slučaj u komentarima na članak kolege V. Geigera napisan za CroFactu (a prenesen u Večernjem listu) o sastanku predstavnika Trećeg Reicha i NDH u Zagrebu 4. lipnja 1941., manipulativno izvrtati teze ili ignorirati argumente iz njegovog članka.

Nastojanja velikosrpske politike

Zanimljivo je, posebice u kontekstu nastojanja srbijanske, odnosno velikosrpske politike da se masovna ubojstva nad Srbima u NDH proglase genocidom, olako prelaženje preko činjenice da je na mrežnim stranicama JUSP-a Jasenovac bilo netočno navedeno da je već na spomenutom sastanku – „na vlastiti zahtjev“ vlasti NDH – dogovoreno „konačno rješenje srpskog pitanja“. Zbog takvog „školskog primjera konstruiranja dokaza genocida u NDH nad Srbima“, opravdano je upozoreno da: „Precizno ciljanim lažiranjem sadržaja, hrvatska javna ustanova na svojim službenim stranicama prihvaća i promovira teze velikosrpske politike, i to u njihovu maksimalističkom obliku.“ (Višnja Starešina, Slobodna Dalmacija, 25. 5. 2024.). Dakako, takvo lažiranje u službi je opravdavanja

velikosrpske agresije na Hrvatsku 1991. i okupacije dijela njezina teritorija, te etničkog čišćenja okupiranoga područja.

Među manipulativnim reakcijama na Geigerov članak posebno iritira navod da su „vrata povijesnom revizionizmu, što je samo drugi naziv za falsificiranje povijesti, otvorena u Hrvatskoj početkom 90-ih godina prošlog stoljeća“, jer se njome zapravo sugerira da, eto, dotadašnje rezultate historiografije ne bi trebalo dovoditi u pitanje. To je odraz dogmatskog načina razmišljanja, prije svega onih koji su otvorenost za znanstvenu raspravu, pa i svoju humanost, imali prilike pokazati do 1990., ali su šutjeli i nisu javno reagirali čak ni na očigledne neistine koje su plasirane u javnost, primjerice o broju žrtava u jasenovačkom logoru. Takvo razmišljanje i (ne)djelovanje zapravo ih diskvalificira iz svake ozbiljnije znanstvene rasprave. A komentari nestručnih aktivista, poput Eugena Jakovčića, koji znanstvenike iz hrvatskih institucija sa znanstveno-istraživačkim autoritetom prozivaju zbog rada na izvorima i znanstveno utemeljenog reagiranja na javno objavljene netočne podatke, nisu vrijedni pozornosti.

>**Documenta Pejakovića nazvala stručnim i hrabrim: Jasenovac treba osloboditi politizacije i pokušaja cenzuriranja**

<https://narod.hr/svijet/145437>

NAROD.HR

Povjesničar Nazor: Bošnjaci uporno krivotvore podatke o sudjelovanju hrvatskih snaga u ratu u BiH – narod.hr

TEKSTOVI S MOG FACEBOOKA

I DALJE SLAVE SVOJE ZLOČINE: ANTIFAŠIZAM JE NABIJANJE GLAVARA SELA NA KOLAC, UBIJANJE DJECE I ČLANOVA OBITELJI

**DR. ANTE NAZOR: AKO JE NABIJANJE
GLAVARA SELA NA KOLAC, UBIJANJE
DJECE I ČLANOVA OBITELJI U SRBU
ANTIFAŠIZAM – NEKA SE USTANAK TAKO I
ZOVE**

Objavljeno
7 godina prije

-

27/07/2017

By

Ante B

Za povjesničara i ravnatelja Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra dr. Antu Nazora rasprava o tome je li

ustanak u Srbu bio antifašistički je manje važna od činjenice da je taj ustanak bio izrazito protuhrvatski.

“Sve što se dogodilo u srpnju i kolovozu 1941. u tom kraju potvrđuje da je karakter tog ustanka bio protuhrvatski. Bez obzira na polemike je li riječ bila o ustanicima, gerilcima, komunistima ili četnicima, činjenica je da su oni nad Hrvatima tog kraja počinili stravične zločine.

Mještane koji nisu bili ni u kakvim vojnim formacijama su poubijali, preživjeli su otišli u zbjeg, a nakon 1945. nikada im nije bilo dopušteno da se vrate u svoje domove”, govori dr. Nazor.

Naglašava da su se nakon Drugoga svjetskog rata zločini nad Hrvatima sustavno prešućivali, što, prema njegovim riječima, potvrđuje antihrvatski karakter ustanka.

“Ako je nabijanje glavara sela na kolac, ubijanje djece i svih članova obitelji antifašizam, onda neka se ustanak u Srbu tako zove. Zanimljivo je da ljudi koji svake godine slave ustanak u Srbu ne žele doći na obljetnicu Oluje s obrazloženjem da su se u toj akciji dogodili zločini nad Srbima” ističe dr. Nazor.

On inzistira na tome da se povijest proučava na temelju povijesnih izvora koji podliježu znanstvenoj raspravi, te da se na isti način, i

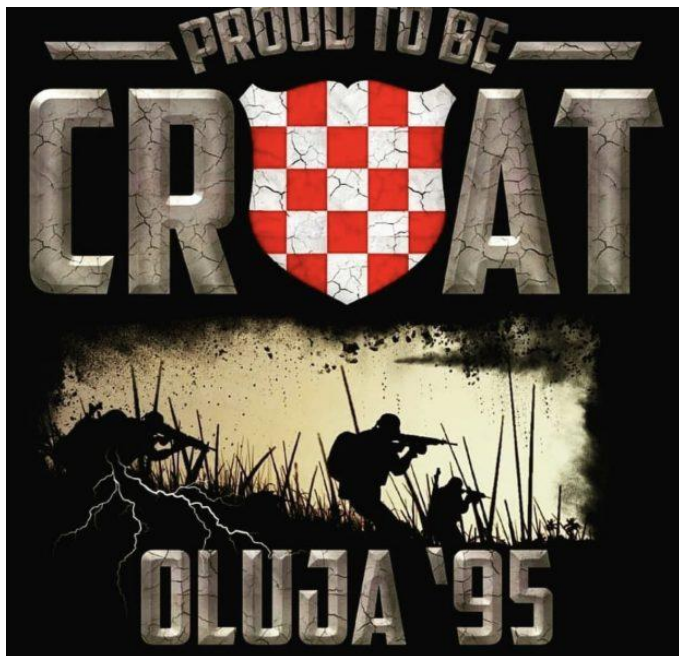
prema jednakim kriterijima istražuju događaji i iz 41. i 45., kao i oni iz Domovinskog rata.

maxportal.hr

Ante Nazor: O antifašizmu i “antifašizmu” u medijima

Razumijem novinare, njihovo suočavanje s raznovrsnim temama u koje nemaju vremena udubljavati se, potrebu da neki problem što jednostavnije prikažu široj publici u predviđenom ograničenom prostoru svojih dnevnih ili tjednih tiskovina. Razumijem i to što pojedinci ne mogu ili ne žele razumjeti nas povjesničare kad im objašnjavamo da se neki događaji, a posebice procesi ne ... Nastavi čitati

<https://kamenjar.com/dr-nazor-nabijanje-glavara-sela-kolac-ubijanje-djece-clanova-obitelji-srbu-antifasizam-neka-se-ustanak-zove/>

TEKST PROF. DR. SC. MIHOVILA BIOČIĆA
KOJI MI JE SKINUT S FACEBOOKA:

HRVATSKA POVIJESNA ISTINA I SRPSKE LAŽI

Kaštela, 13. kolovoza 2024.

U *Strmici*, uoči *Oluje*, 3. 8. 2024., SNV i SDSS, pokušavaju baciti ljagu na najsvjetliju pobjedu u povijesti hrvatskoga naroda.
<https://direktno.hr/domovina/simpraga-citala-imena-srpskih-zrtava-oluje-i-porucila-pozdrav-zds-i-dalje-predstavlja-prijetnju-351956/>
Ako bilo kakva ratna pobjeda, gdje se gine, može biti 'svijetla', onda je to bila *Oluja*. S time se slažu i vrhunski američki vojni stručnjaci,

koji su sve pozorno pratili! Slični pokušaj bacanja ljage na sve hrvatske građanske (civilne) žrtve i zarobljene vojnike, na poklane, masakrirane, silovane itd., u Vukovaru, SNV i SDSS pokušavaju, dan prije žalobnog sjećanja, 18. studenoga, baciti u Dunav vijenac, na spomen i srpskim civilnim žrtvama u Vukovaru. Uznik srpskih sabirnih tabora (koncentracijskih logora), saborski zastupnik gosp. **Stipo Mlinarić Čipe** je javno pokazao i dokazao da tih dana nije uopće bilo srpskih civilnih žrtava u Vukovaru!

Stvarna namjera sjećanja tih žrtava je remećenje žalobnog sjećanja brojnih pojedinačnim i množtenih žrtava hrvatskoga naroda. Srpske civilne žrtve tijekom Oluje i lažne žrtve o najtužnijemu danu u povijesti Vukovara, samo je način da bi se Hrvatima umanjilo slavlje, na *Dan pobjede* i omelo žalovanje za našim žrtvama, 18. studenoga!

Slična skupina u Zagrebu, nekoliko godina prosvjeduje protiv *Oluje* i žaluje za srpskim žrtvama, vjerojatno u dogovoru s SNV-om ili njima sličnim udrugama!

Zanimljivo je da samo dan-dva prije prosvjeda na Jelačićevu trgu, bila 31. obljetnica ubojstva 39. hrvatskih policajaca i građana (civila) u Dalju, koje su počinili četnici i tzv. JNA! Drugi su se stanovnici spasili bježeći na teglenici Dunavom! Zašto se ta skupina u Zagrebu nije na isti način sjetila i tih žrtava!?

Treba spomenuti i brojne protuhrvatske udruge, koji se ne brinu za oko 400 ubijene hrvatske djece, u srpskomu napadu na Hrvatsku, ali bolesno lažu, spominjući smrt *Aleksandre Zec*, tvrdeći da je djevojčica Srpkinja, što je glavni razlog stvaranja novoga 'srpskog mita'. Možda ona i jest Srpkinja, ali je čudno da Pupovac nije rekao da je ona iz miješanog braka (kako je govorio o jednoj djevojčici poginuloj u potresu u Petrinji), jer je Aleksandri majka Hrvatica, a majčina su braća hrvatski vojnici! Zločin nije povezan s bilo čijom narodnošću. Ubojstvo obitelji Zec je najobičniji razbojnički zločin. Međutim, SNV-u i njihovim hrvatskim slugama, trebaju izmišljene laži (mitovi). Ako ih nema treba ih izmisliti, kao i Pupovčevo *pokrštavanje 11 tisuća srpske djece*, bez ikakva dokaza. Srpska laž, stalnim ponavljanjem, pomalo se čini i 'postaje' 'istina', a da ne spominjemo njegovu prijevaru u svezi sa smrću dr. *Ivana Šretera*. Kada Pupovac kaže da su u Strmici poginuli većinom civili, stariji i

nemoćni, koji nisu nikomu *'predstavljali opasnost, ali su ubijeni kao da jesu'* i ako je to istina, onda je to je težak zločin! Međutim, nisam čuo da se Pupovac sažalio nad poklanim civilima u UMPA područjima, koji također nikomu nisu bili opasnost, premda je često posjećivao zaposjednuta hrvatska područja u vrijeme rata.

Žrtve u Oluji, koje i danas, nakon haške presude, pred našim očima, višestruko povećavaju, djelo je velikosrpske promidžbe i različitih doušnika svoje države. U tomu se ističe dr. **Žarko Puhovski** i njemu slični, koji su bili svjedoci optužbe na suđenju u Haagu! Podatke o navodnim poginulim srpskim civilima, davale su i *Amnesty International* i *Helsinki Watch*, na temelju podataka iz priopćivala (medija). Dakle, Puhovski (s velikim doušničkim stažem, još od njegova svjedočenja i optužbe hrvatskim sveučilištarcima 1971. god.), svjedočio je na Haaškomu sudu, 12. veljače 2009., zagovarajući izvješće HHO-a, koje je upravo on sastavio, da je ubijeno 677 osoba, pa izjavljuje!: *U operaciji „Oluja“ i nakon nje došlo je do vrlo ozbiljnih kršenja ljudskih prava. Nekoliko stotina civila je ubijeno, a veliki broj je bio prisiljen napustiti svoje domove pa su efekti akcije bili jednaki etničkom čišćenju.* (Letica, Svjedok lažnog genocida. Vijenac, br. 391., 2009.)

Kao dokaz, ponudio je *priče različitih ljudi!* Većina tih 'ubijenih' bila je živa u Srbiji, ali bilo je bitno optužiti Hrvate. Vjerojatno će taj netočni podatak velikosrbi pretočiti desetercem u 'legendu', s nakanom da postane istinita povijest. Istina je da je Haaški sud prihvatio za analizirati 86 osoba i **utvrdio da su ubijene 42 civilne osobe!** Svaka je nevina žrtva veliki nesretni događaj, ali je velika razlika od 42 osobe i 677 ili 2.545 civilnih žrtava, koje spominje četnik *Savo Štrbac*. *Žarko Puhovski* se osramotio na Haaškomu sudu i prema sudu, prema svojoj državi i što je najvažnije prema istini! Za nagradu, može nastupati i pisati u svim 'hrvatskim' priopćivalima, osobito na televiziji gdje može govoriti što god hoće, kada god hoće i koliko god hoće!

Štrbac, četnik-krivotvoritelj, u svoj popis ubijenih, uveo je jednu novu kategoriju: *uvjetno civili*. To su bili naoružani civili, koji su, prema međunarodnoj podjeli (klasifikaciji) pravno vojnici ili teroristi, a izvrsno se uklapaju u definiciju terorizma, koju je dao **Noam Chomski**. On terorizam naziva kao *proračunatu primjenu*

nasilja ili prijetnji nasiljem, kako bi se putom zastrašivanja ili prisile, postigle politički, vjerski ili ideološki ciljevi! (Terorism and international justice / Sterba, J. P. (ed.). Oxford: Oxford University Press, 2003.) Ženevski dogovor (konvencija) definira civile u ratu kao **osobe koje ni na koji način ne sudjeluju u ratnom sukobu, ni direktno ni indirektno**, a *Zakon o teritorijalnoj obrani i Zakon o općenarodnoj obrani* ne odvaja (razlikuje) vojnike od civila.

Nakon prikaza načina prikupljanja podataka i sam Štrbac je priznao: *... utvrdilo se da je na tom spisku (ubijenih) 35 aktivnih vojnih lica, 2231 vojnik obveznik među kojima su i teritorijalna obrana i mjesne straže, 63 aktivna vojnika, 90 milicionara i 80 civila!*

S druge strane, **u Hrvatskoj je ubijeno 7.263 hrvatska civila**, zbog čega je suđeno i osuđeno nerazmjerno malo počinitelja, u odnosu na ubojstva nekoliko desetaka srpskih civila, za koje postoje vjerodostojni podaci o civilnoj pripadnosti. Prema DORH-u, u doba i nakon *Oluje*, suđeno je 3.728 poznatih počinitelja različitih kaznenih djela, a od toga je osuđeno 2.380 osoba.

DORH je podignuo optužnicu protiv 21.641 Srbina, za pobunu, ali su ti postupci poslije zaustavljeni, zbog općeg oprosta.

Prema podacima kojima raspolaže DORH, kaznenih je djela ratnoga zločina i ubojstava za vrijeme Oluje bio 47 osoba. Za najteža kaznena djela osuđene su 33 osobe, za smrt 21 civila. Počinitelji za drugih 26 žrtava nisu otkriveni.

U tzv. UMPA područjima, u kojima je UNPROFOR trebao štititi hrvatsko (i nesrpsko) stanovništvo, **protjerano je 17.991 civilnih osoba**, s pratnjom UNPROFOR-ovih vojnika, **ubijeno je 347 civila**, **silovano 26 i mučeno 1.617 civila!** Ovo je slika zaštite hrvatskoga civilnog stanovništva od tzv. međunarodnih snaga, vojske i policije tzv. RSK.

Prije dolaska srpske paravojske, u zaposjednuta područja, bojeći se za svoj život, pobjeglo je nesrpsko stanovništvo. Tako je, **sredinom 1992. god., srpski zavojevač (agresor) protjerao iz njihovih kuća 325.806** Hrvata, odnosno iz zaposjednutih hrvatskih područja (prognanici, gotovo polovina su bila djeca). **Koncem 1992.**, u Hrvatskoj je bilo je samo **prognane i izbjegle oko 350.000 djece**. Budući da je hrvatski narod bio razoružan, zavojevač

je brzo zauzeo trećinu zemlje, uništio brojna naselja i **protjerao 384.187 Hrvata i nesrba** iz zauzetih područja.

Dakle, ti 'junaci' iz povorke *prema istoku*, u osvojenim područjima prognali su (iz osvojenog u slobodni dio Hrvatske) više od 380 tisuća Hrvata i nesrba! To su 1995. zaboravili! Zaboravili su i na **protjeranih, oko 210 tisuća Hrvata, iz genocidne, tzv. RS BiH**, i tada s prešutnim blagoslovom tzv. međunarodne zajednice! O njima više nitko ništa ne govori, ni u Hrvatskoj ni u svijetu! Činjenica je da je, u srpsko-crnogorskom osvajanju Hrvatske **ubijeno više civila (7.263), nego vojnika (6.891)**, što je s progonom, uništavanjem bitnih (identitetskih) odrednica hrvatskoga naroda, **nasilje dobilo značajke narodozatora (genocida)**! (Andrija Hebrang. Zločini nad civilima u srpsko-crnogorskoj agresiji na Republiku Hrvatsku. Udruga hrvatskih liječnika dragovoljaca 1990.-1991. Ogranak Matice hrvatske u Zadru. Zagreb – Zadar, 2013.).

I danas, beogradska velikosrpska, četnička politika neprekidno govori o 'etničkom čišćenju', zbog povorke (kolone), u kojoj je bila i gđa. Šimpraga! S tim je načinom suglasan i **Milorad Pupovac** i njegov SNV, SDSS i brojne protuhrvatske tzv. nevladine udruge!

Zato ih podsjećam: sjećate li se *povorke iz Vukovara, Istočne Slavonije, Dalja, Škabrnje* itd.? Osim *Vukovarske pješačke povorke*, s pokojom plastičnom vrećicom, sve drugo bio je bijeg, da bi se spasila glava. U Vukovaru je bila i jedna posebna *povorka autobusa*, od Bolnice do Ovčare i do drugih nepoznatih, dobro skrivenih mjesta. Vidite, gospođo Šimprago i saborski pljeskači: tada su počele i krenule *povorke (kolone)*, ali prema zapadu (osim onih autobusa)! Zbog srpskoga zlosilja! Samo je jedna, *posljednja povorka*, išla s/na traktorima i prikolicama (najčešće ukradenih od protjeranih/izbjeglih Hrvata), suprotnim smjerom, u kojoj je bila i *djevojčica iz kolone*.

Kakva je i zašto bila ta povorka (kolona) *prema istoku*, najbolje je na Haaškomu sudu svjedočio Srbin, potpukovnik KOS-a, *Slobodan Lazarević*, časnik za vezu Beograda i tzv. RSK, kada je na suđenju hrvatskim generalima *Anti Gotovini* i *Mladenu Markaču*, iznio podatke: "***U Krajini nije bilo muškarca civila jer su svi bili naoružani. Nitko od nas nije mogao reći da nismo učinili nešto što je bio prekršaj zakona Republike Hrvatske. Prema tome svi smo***

imali razloga otići iz Hrvatske. Ljudi su otišli iz straha bojeći se osвете za zločine nad Hrvatima. Oni koji su se opirali iseljenju bili su prisiljeni to učiniti pod prijetnjom oružja „krajinske vojske i policije“. Da se radi o vjerodostojnom svjedoku, tvrdi i pisanje *BBC Newsa* (20. 2. 2003.), koji piše da se radi o *najokrivljujućem svjedoku koje je Haaški sud ikad čuo*, a po priznanju i londonskoga *The Economist*a, svjedok je bio *real insider*, koji je točno znao srpski zapovjedni lanac, od Beograda prema dolje, za vrijeme napada na Hrvatsku.

Lazarević je pred Haaškim sudom opovrgnuo lažnu optužnicu da su Tuđman i Hrvatska vojska u Oluji *protjerali 250 tisuća Srba iz Krajine*. U sučeljavanju s predsjednikom RSK *Milanom Martićem*, Lazarević je nepobitno dokazao suprotno, tj. da je bijeg uvježbavao i zapovijed za iseljavanje stanovništva, na znak iz Beograda, naredio sam Martić. Zapovijed njegova *Vrhovnog savjeta za obranu* bio je objelodanjen i u glavnomu beogradskom listu *Politici*. Lazarević je izjavio da *‘ako treba ikog optužiti za iseljenje hrvatskih Srba onda je to jedino bivše vodstvo tzv. Krajine i tadašnja vlast u Beogradu ... i vodstvo u Beogradu je masovnim egzodusom lokalnih hrvatskih Srba ‘željelo steći jeftine političke poene’.*

Nakon temeljitog istraživanja, dvoje znanstvenika, vrhunskih povjesničara, dr. sc. *Ante Nazora* i dr. sc. *Andrijane Perković Paloš*, koji su objelodanili znanstveni rad: *Analysis of the reasons for the departure of a part of the Serb minority from Croatia during Operation Storm in August 1995* (Raščlamba razloga odlaska dijela srpske manjine iz Hrvatske za vrijeme operacije *Oluje*, u kolovozu 1995.); (slobodan pristup na: <http://st-open.unist.hr/index.php/st-open/article/view/90/64>), može se vidjeti na temelju nepobitnih, vjerodostojnih dokaza, tko je uzrokovao, pripremio i zapovjedio odlazak Srba iz tzv. Krajine!

Je li bivšoj potpredsjednici Hrvatske vlade sada jasno tko je bio zavojevač (agresor) a tko žrtva, **tko je izmislio povorke, otkada su povorke i tko je koga napao!?**

A što se tiče Strmice, treba poštovati svaku žrtvu, kako kaže gđa Šimpraga, bez obzira na narodnost! S tim se u potpunosti slažem! Zato je pitam je li se poklonila (s *M. Pupovcem* i *B. Miloševićem*) usmrćenim-poklanim **37 Ivezića**, bačenih u jamu, na *Dabinu vrhu*

(blizu Strmice)? **Baćeni su u jamu živi, zaklani i poluzaklani, a to su učinili oni koje slavite 27. srpnja, u Srbu!!**

Pretpostavljam da Vam nisu o tomu ništa rekli, pa ću Vam samo za taj događaj (a ima ih mnogo: od pečenja svećenika *Gospodnetića* na ražnju u Grahovu, više od 200 zaklanih hodočasnika, u jami *Golubnjači* itd.), kojega i Vi slavite s krivotvoriteljima povijesti, uz financijsku potporu i odobrenje hrvatskih vlasti, reći da su Ivezici većinom živi bacani u jamu, samo zato jer su bili Hrvati! Najmlađi *Jure* i *Jakov* su imali po dvije godine! Nisu mogli otići u *povorci*, da bi ostali živi! Danas bi možda bili još živi, a devedesetih bi možda jedan od njih bio i potpredsjednik Hrvatske vlade!? Ne, oni su živi bačeni u jamu i tako su ubijeni! Nisu mogli osnovati svoje obitelji ... Svi njihovi naraštaji nakon njih su mrtvi! Hvala Bogu da *djevojčica iz povorke prema istoku*, danas ima svoju obitelj i lijepo mjesto u društvu. Štoviše, doživjela je i pljesak u Saboru zbog proživljenog! Pljeskali su joj, uglavnom oni, koji nisu niti ruku htjeli dignuti (25. lipnja 1991.) za samostalnu Hrvatsku.

Takav pljesak u Saboru ne mogu dobiti časni Srbi, koji su se borili protiv četnika i tzv. JNA, za svoju domovinu Hrvatsku. Njih nema nigdje, kao časnoga ***Predraga Peđe Mišića!*** Srpsku manjinu u Saboru predstavljaju oni koji su se borili protiv toga Hrvatskoga sabora u kojem sjede i ove demokratske hrvatske države! Unatoč tomu što više nisu u Vladi, vjerujem da im ne će manjkati novca za njihov ‘memorandumski rad’! Vjerujem da ih njihovo *Suho zlato* ne će zaboraviti! Za prošlo slavlje pokolja nad Hrvatima, 27. srpnja 2024., dobili su 11.000 eura, a koliko će dobiti za 40 srpskih obavještajnih, oprostite, *kulturnih središta*, u Hrvatskoj (nema ih toliko ni u Srbiji), to nitko ne zna!? Ipak, najvažnije je da cvjeta *srpski svet po vascelom regionu!*

Dakle, u Strmici, gđa Šimpraga traži da se osude svi zločini, bez obzira na narodnost! Bilo bi dobro da zamoli starije sunarodnjake iz SDSS-a, da joj kažu tko su i gdje su zločinci koji su ubijali građane, silovali i klali po Hrvatskoj!? Najmanje što nam može reći jest gdje su pokopani?

Bilo bi dobro da gđa Šimpraga zapali i svijeću za obitelj *Čengić*, blizu *Ervenika*, gdje su četnici, u zaseoku *Šašićima*, zvjerski ubili četveročlanu **obitelj Čengić**: otca *Dragu* (39), majku *Nevenku* (32)

i dvoje djece, **Slobodana (11) i Gorana (5)**. Milorad Pupovac, kad ide s onu stranu *Dunava*, s *Vučićem* se sjećati žrtava Oluje, mogao bi svratiti i zapaliti svijeću makar jednoj obitelji na pr. **Oskomić ili Matijević**, u *Kukujevcima*. Matijevići su imali malodobnog *Franu*, kojega su odveli Vučićevi i Pupovčevi istomišljenici, ruke mu svezali žicom i iz lovačke puške ubili iz neposredne blizine!

U Vojvodini Hrvati nisu dizali *balvan revoluciju*, a ubijani su, progonjeni ... Saborska zastupnica gđa *Jeckov* bi mogla svratiti u *Borovo Selo*, zapaliti svijeću djevojčici *Martini Štefančić*, od 4 godine, koja je ubijena zajedno sa svojom bakom, 31. ožujka 1992. Tada nije bilo rata i već je došao i UNPROFOR! Ubijena je iz mržnje sa sedam metaka! Sedam metaka u prsa, iz blizine u dijete od 4 godine! Može li normalan čovjek to zamisliti!? Ni njima nitko nije omogućio odlazak u bilo kojoj *povorci* ...

Nadam se da je zastupnica SDSS-a gđa Šimpraga upoznata i s kulturozatorom (kulturocidom), koji su njezini sunarodnjaci iz *povorke prema istoku* učinili u Hrvatskoj, na području tzv. *Krajine*! Za razliku od pravoslavnih bogomolja, koje su, od Hrvata, pošteđene razaranja i cijele dočekale kraj Domovinskoga obrambenog i oslobodilačkog rata, kao pravoslavna *Crkva Pokrova Presvete Bogorodice* u *Kninu* itd., katoličke su crkve imale drugu sudbinu! Tako je crkva *Sv. Ante* u Kninu, veoma blizu pravoslavne, obeščašćena, pokradena i zapaljena! U *Benkovcu* je katolička crkva *Pohođenja BDM* posve srušena i onda su joj, da bi zametnuli svaki trag, razorili (minirali) temelje i srušili! Crkvu u *Polači* kraj Benkovca, na 15 km od Biograda, osobno je *Šešelj* razorio (minirao) za Božić 1991. god. Slike, prestrašnoga rušenja i zatiranja hrvatskih bitkovnih (identitetskih) označnica, u sastavu pripremljenoga narodozatora, mogu se vidjeti u knjizi ***Ranjena Crkva u Hrvatskoj; Uništavanje sakralnih objekata u Hrvatskoj 1991.–1995.*** Iz te knjige, kojoj je glavni urednik dr. fra *Ilija Živković*, a odgovorni urednik *Ante Beljo*, navest ću, ukratko: U razularenomu rušilačkom nagonu, nastojeći stvoriti veliku Srbiju, u Hrvatskoj je:

posve i do temelja je uništena 351 katolička crkava i to: župne crkve, kapelice, samostani i župne kuće,

425 ih je veoma oštećeno,

537 ih je oštećeno,

ako tomu pribrojimo katolička groblja, križeve na otvorenomu i župne dvorane, dolazimo do 1.313 uništenih crkvenih gradnja. Kakvi to ljudi Crkve Kristove istočnoga obreda, koji mogu paliti i oskvrnjivati Crkvu Kristovu zapadnoga obreda!? Gdje je tu Krist? Takvu bešćutnost, takvo divljaštvo, s takvim opsegom, teško je naći u našoj okrutnoj povijesti.

O drugim vrstama uljudbozatora (kulturocida) i krađe kulturnoga, još nevraćenoga blaga, od sudionika *povorke prema istoku*, ne ću govoriti! Ne ću govoriti o 17 srušenih bolnica, koje su zaštićene Ženevskom konvencijom, domovima zdravlja, ubojstvima ranjenika, u Vukovarskoj bolnici (pred članovima tzv. Međunarodne zajednice) itd., itd.. Mogao bih nabrajati i ispisivati stranice i stranice

...

Možda je gđa Šimpraga korak naprijed u svezi suživota u našoj državi, kada je 28. prosinca 2022., izjavila *Moj cilj je društvo u kojem govor mržnje nije svakodnevica* (<https://srbi.hr/simpraga-moj-cilj-je-drustvo-u-kojem-govor-mrznje-nije-svakodnevnica/>). Možda bi za početak bilo dobro da ona, članovi SDSS-a i SNV-a, uspostave suradnju sa Srbima braniteljima!? Ne znam postoje li već kakvi dogovori? Vjerojatno časni Srbi, ako ih i zovu, odbijaju ući u neočetničku stranku, koju je utemeljio ratni zločinac, a visoki voditelj stranke, okupacijski gradonačelnik Vukovara, u *Novomu listu*, 2. listopada 2008., izjavio je: *da se ponovo nešto dogodi u Vukovaru, učinio bi isto* i koji se *ne stidi što je bio u vladi Krajine*. I taj četnik je mladoj gospođi Šimpragi stranački nadređen i usmjerava stranački rad.

Pozdravljam i izjavu saborske zastupnice SDSS-a **Anje Šimprage**, da se *povijest ne može promijeniti, ali se mogu stvoriti uvjeti da se krajevi zahvaćeni ratom revitaliziraju i da postanu mjesto dobro za život i Srbima i Hrvatima*. Rekla je da se *svi zločini trebaju procesuirati, neovisno o nacionalnosti žrtve i počinitelja, dodavši kako je to važno zbog povjerenja građana u institucije, ravnopravnost svih građana, zbog suočavanja s prošlošću i prevladavanja ratnih trauma*.

Svaki zločin je za osudu, svaka nevina žrtva traži pravdu! I samo jedna žrtva je veliki gubitak za obitelj i društvo, a kamoli više tisuća. Pomozite pronaći zločince, jer je nemjerljivo bilo više različitih

srpskih zločina u odnosu na hrvatske zločine prema srpskim civilima. Taj iskorak pravednosti je dobrodošao, Vi ste mlada osoba, vrijeme i život je pred Vama za činjenje dobra! Prije toga, morate konačno shvatiti, što se događalo u Republici Hrvatskoj, kada ste Vi bili dijete!

I na koncu, kada *Milorad Pupovac* kaže da *Slavljenje rata slabi kulturu mira i kulturu dijaloga*,

(<https://direktno.hr/domovina/pupovcu-ponovno-puna-usta-oluje-slavljenje-rat-slabi-kulturu-mira-i-kulturu-dijaloga-351937/>) treba mu odgovoriti da ***Hrvati slave Pobjedu, a ne rat***. Mi rat nismo tražili! Nametnuli su nam ga njegovi istomišljenici, koji su nam zločinom htjeli oduzeti našu zemlju!

I rat su izgubili!

Časni Srbin Bogdan Bogdanović (1922.-2010.), arhitekt, umjetnik, filozof, bivši gradonačelnik Beograda, koji je nakon sukoba s Miloševićem napustio Srbiju i otišao u Beč (gdje je živio do svoje smrti), uz ostalo je rekao:

„Srbi su rat izgubili, to je gotovo, ali su izgubili i dušu. Izgubili su čast, izgubili su sve, jer posle izgubljene duše i časti ne ostaje ništa više. Sve je potrošeno. I to je rezultat srpskog nacionalizma, te neverovatna luđačka istrajnost u stvaranju velike Srbije.“

Zasigurno je bilo još brojnih umnih radnika (intelektualaca), ali i običnog svijeta, koji su morali šutjeti ili su bili ušutkani na različite načine.

U pričuvnoj inačici rušenja Hrvatske, u kojoj glavnu ulogu ima Pupovac, uz ostale alate i sa svojim memorandumskim *kulturnim centrima*, ne će uspjeti! Hrvatsku više nitko ne će pokoriti. To jamči Hrvatska vojska, hrvatski branitelji i, najviše, brojna mladež, koja se veseli svakomu hrvatskom uspjehu i svakom *Danu hrvatske pobjede!*

Prof. dr. sc. Mihovil Biočić

<https://hrvatskonebo.org/2024/08/14/prof-dr-sc-mihovil-biocic-hrvatska-povijesna-istina-i-srpske-lazi/>

Razgovor**DR. ANTE NAZOR OBJAŠNJAVA ONO ŠTO
MOŽDA NISTE ZNALI O DOMOVINSKOME
RATU****Mladen Pavković**

09/01/2025

S obzirom da je od početka hrvatskog obrambenog Domovinskog rata prošlo više od 30 godina, pretpostavlja se da na ovu temu ne bi smjelo biti pitanja na koja manje-više „nitko“ ne zna pravi odgovor. Stoga smo zamolili ravnatelja Hrvatskog memorijalno – dokumentacijskog centra Domovinskog rata prof. dr. sc. Ante Nazora da nam ipak odgovori na neke možebitne nejasnoće za koje vjerujemo da će i druge zanimati.

Naime, u Zakonu o hrvatskim braniteljima i članovima njihovih obitelji, uz ostalo se spominje i 5. kolovoza 1990., kao „početak“ velikosrpske agresije na RH, pa nas je i to ponukalo da ga pitamo:

Gdje je zapravo počeo Domovinski rat?

Nazor je odgovorio:

– Koliko mi je poznato u Zakonu se ne navodi da je tada počeo Domovinski rat, nego da se od toga datuma ostvaruju prava na braniteljski status, a ona se odnose na izravni oružani otpor agresoru, ali i djelovanje u svezi s tim otporom, uključujući i obuku i pripreme za odlazak na bojište. Može se pretpostaviti da je taj datum odabran zato što je tada započeo prvi Tečaj za hrvatske redarstvenike.

Nadalje nas je zanimalo: Gdje je po njemu završio Domovinski rat 30. lipnja 1996., jer taj datum također se navodi u Zakonu?

– Koliko mi je poznato -kazao je -u Zakonu se ne navodi da je tada završio Domovinski rat, nego da se do tog datuma ostvaruju prava na braniteljski status. Budući da mi nije poznato da se toga datuma dogodio neki značajan događaj, taj je datum vjerojatno određen administrativno, uzevši kao kriterij sredinu godine. Sigurno je da bi, s obzirom na prethodno ratno stanje, primjereniji datum bio 23. kolovoza 1996. , kada je sastavljen i potpisan Sporazum o normalizaciji i uspostavi diplomatskih odnosa između Republike Hrvatske i Savezne Republike Jugoslavije.

A, što se, po Vama, u širem kontekstu podrazumijeva pod nazivom Domovinski rat?

– Kao prvo, razdoblje završnih priprema srpskog agresora za osvajački rat i pripajanje Srbiji znatnih dijelova Hrvatske i Bosne i Hercegovine (stvaranjem „srpskih republika“ na tim područjima, radi ostvarenja glavnoga cilja velikosrpske politike – da „svi Srbi žive u jednoj državi“, koju je tada provodilo srbijansko vodstvo predvođeno Slobodanom Miloševićem). Zatim, razdoblje protuustavnoga i terorističkog djelovanja te naoružavanja i oružane pobune dijela Srba u Hrvatskoj od sredine 1990. (tzv. pužajuća ili prikrivena agresija). Potom, ustrojavanje hrvatske obrambene, odnosno oružane sile, što je proces koji je počeo u kolovozu 1990.,

prvo u okviru MUP-a RH, a provodio se tijekom rata. Spomenuo bih još dakako početak rata i otvorene agresije Srbije i Crne Gore, odnosno Jugoslavenske narodne armije (JNA) i teritorijalnih obrana i milicije Srbije, Crne Gore i dijela BiH te različitih srpskih paravojnih postrojbi na Hrvatsku, uz sudjelovanje dijela Srba iz Hrvatske od ljeta 1991. (odmah nakon što je Sabor RH 25. lipnja 1991. donio Ustavnu odluku o suverenosti i samostalnosti RH). Važna je i te kako obrana Republike Hrvatske od izravne velikosrpske oružane agresije i oslobođenje najvećeg dijela njezina privremeno okupiranog teritorija vojnim putem od ljeta 1991. do sredine kolovoza 1995., odnosno s obzirom na vojne operacije u BiH, do studenoga 1995. Dakle, prema zakonskim aktima RH, naziv Domovinski rat obuhvaća i razdoblje koje je neposredno prethodilo ratu u Hrvatskoj, odnosno izravnoj velikosrpskoj agresiji na RH, kao i razdoblje neposredno nakon završetka ratnih operacija u Hrvatskoj i BiH. S obzirom na to da je posljednji dio okupiranoga međunarodno priznatoga hrvatskog državnog teritorija vraćen političkim sporazumom, a ne vojnom operacijom, s političkog gledišta završetkom Domovinskog rata može se smatrati 15. siječnja 1998., kada je svečanošću u Borovu Naselju u Vukovaru završio proces mirne reintegracije hrvatskog Podunavlja (Baranja te dio istočne Slavonije i zapadni Srijem) u ustavnopravni poredak Republike Hrvatske.

Međutim, u literaturi i medijima, svašta se može pročitati o početku agresije na RH...

– Da, to je točno. Tako primjerice neki smatraju da je početak Domovinskog rata počeo oduzimanjem oružja hrvatske Teritorijalne obrane u svibnju 1990., neki događajima u Kninu – 17. kolovoza 1990., neki događajima u Pakracu – 2. ožujka ili „Krvavim Uskrsom“ na Plitvicama – 31. ožujka 1991., a neki ubojstvom hrvatskih policajaca 2. svibnja 1991. No, u kontekstu međunarodnog prava, ako govorimo o međunarodnom sukobu, odnosno sukobu između dviju država, točnije agresiji jedne države na drugu, važno je napomenuti da je Hrvatski sabor 25. lipnja 1991. proglasio suverenost i samostalnost RH. Također u svezi ovog pitanja, mišljenja sam da treba prezentirati i mišljenje stručnjaka za

međunarodno pravo, akademika Davorina Rudolfa, koji drži da je ratno stanje između Srbije i Hrvatske, zapravo agresija na Hrvatsku, započela 3. srpnja 1991. nasilnim upadom JNA iz Vojvodine (Srbija) u Baranju i okupacijom dijela teritorija na istoku RH. Akademik Rudolf drži da je agresija Crne Gore na Hrvatsku započela u noći između 23. i 24. rujna 1991. oružanim napadima JNA, crnogorskih paravojskih postrojbi i dragovoljaca na Vitaljinu, Brgat i Komolac, na istočnom dijelu dubrovačkoga područja (od 1. listopada 1991. traju neprekidni napadi iz Crne Gore i istočne Hercegovine na Dubrovnik i jug Hrvatske, pa se često i taj datum navodi kao početak agresije Crne Gore na Hrvatsku). Inače, osobno smatram da se u obzir može uzeti i sukob u Glini, 26. lipnja 1991.

Nakon svega ovog što ste istaknuli, ne čine li Vam se da su neke stvari u suprotnosti?

– To što u Zakonu o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji Domovinski rat obuhvaća razdoblje od 5. kolovoza 1990. do 30. lipnja 1996. nije u suprotnosti s navedenim datumima, jer su spomenutim zakonom obuhvaćene i pripreme za obranu, kao i razdoblje poraća u kojem nije bilo oružanih sukoba. Doduše, akademik Rudolf navodi da je rat, sukladno međunarodnom pravu, prestao 20. rujna 1996., kada je Zastupnički dom Sabora RH donio odluku kojom potvrđuje Sporazum o normalizaciji i uspostavi diplomatskih odnosa između RH i SRJ., sastavljen i potpisan 23. kolovoza 1996. u Beogradu. Dakle, on kao datum prestanka rata ne uzima datum kad je Sporazum sastavljen i potpisan, nego kad ga je potvrdio Hrvatski sabor (20. rujna 1996.).

A, je li Vam možebitno poznato: koliko je osoba dobilo status hrvatskih branitelja od 1. siječnja 1996. do 30. lipnja 1996.?

– Podatke o tome u našoj instituciji nemamo. Odgovor na to može dati samo Ministarstvo hrvatskih branitelja.

Gospodine Nazor. Također nas zanima: tko je posljednji hrvatski branitelj poginuo u Domovinskom ratu, odnosno, gdje i kada?

– U medijima i na portalima možete pročitati da je posljednji poginuli hrvatski branitelj u Domovinskom ratu Toni (Tomo) Dragoje, rođen 28. 7. 1975. u Gnojnicama, općina Mostar (BiH), koji je pristupio u HVO 1.7. 1992., a poginuo je 18. 10. 1995. na banjalučkom bojištu kao zapovjednik 3.pv/3ps/2. gardijske motorizirane brigade HVO-a, predvođeci borbenu skupinu u zauzimanju kote 437. Odlikovan je Redom Petra Zrinskog i Frana Krste Frankopana s pozlaćenim pletenom. No, kad to govorim, vjerojatno se misli na posljednjeg poginuloga hrvatskoga branitelja u planiranom borbenom (napadajnom) djelovanju, jer i nakon njegove pogibije ima nekoliko smrtno stradalih hrvatskih vojnika, čije stradanje nije uzrokovano “nesretnim slučajevima“ (primjerice u zaostalim minskim poljima), nego izravnim neprijateljskim djelovanjem, ali ne prigodom napadajnih akcija, nego prilikom izviđanja ili držanja položaja. Dan prije toga, 17. 10. 1995. , nadomak Banja Luke, na području HE Bočac i sela Gradina, poginuo je Ante (Josip) Bužančić, kao pripadnik Antiterorističkog voda 72. bojne Vojne policije Split. U medijima i na portalima spominje se kao posljednji pripadnik HV-a koji je poginuo u borbenim djelovanjima. Među nekoliko slučajeva pogibije hrvatskih vojnika nakon 18.10.1995, kada je poginuo Toni Dragoje, kronološki najkasnije su pogibije 10.11.1995.na području istočne Slavonije i Baranje. Toga dana, 10. 11. 1995., hicem iz snajpera na položaju OT-20 kod Narda u Baranji ubijen je Dražen (Nikola) Čolaković, pripadnik 1. bojne 107. domobranske pukovnije HV-a. Istoga dana, 10. studenoga 1995. poginuo je Vinko (Martin) Pinjuh, kad je u sastavu izvidničke satnije 5. gbr bio na zadaći izviđanja u području okupiranih sela Slakovci, Orolik i Đeletovci, radi pripreme napadajne operacije za oslobađanje okupiranog teritorija istočne Slavonije, Baranje i zapadnog Srijema. Njegova skupina je tijekom izviđanja naišla na neprijateljsku zasedu, koja je zapucala i teško ga ranila. Ostali članovi izvidničke skupine uspjeli su ga izvući na sigurno područje i prebaciti do bolnice u Vinkovcima, gdje je usprkos tome što je operiran, u poslijepodnevnim satima umro.

– Dakle, njihova smrt nije posljedica „nesretnog slučaja“, ali ni izravnog borbenog (napadajnog) djelovanja, u smislu planiranoga izravnog napada na neprijatelja u tom trenutku ili pogibije u obrani

od neprijateljskog napada na obrambeni položaj s ciljem njegova zauzimanja. No, izviđanje radi pripreme za napadajno djelovanje svakako je aktivnost koja znači vojno djelovanje, kao što je to i držanje položaja prema neprijateljskim snagama, pa su, kronološki gledano, Vinko Pinjuh i Dražen Čolaković zadnji poginuli hrvatski vojnici u Domovinskom ratu – zaključio je prof. dr. sc. Ante Nazor.

Na slici: Ante Nazor (drugi s lijeva) zajedno sa Davorom Ivom Stierom, Tomislavom Pušekom i Mladenom Pavkovićem prigodom dodjele braniteljskog priznanja za najbolju knjigu iz Domovinskog rata -2019.godine.

MLADEN PAVKOVIĆ

https://kamenjar.com/dr-ante-nazor-objasnjava-ono-sto-mozdavniste-znali-o-domovinskome-ratu/?fbclid=IwY2xjawHs59dleHRuA2FlbQIxMQABHWv_pWwti68-eyMIZCdV7_8LD8t9jneHzzoRMO9ToRJ6QdJRKiJslZ3ww_aem_I5xNMEaBCHq7s0STCaDZ9w

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti. Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1694 citata: 24748, H-index: 55;

MathSciNet: publikacija: 1382, citata: 7257, H-index: 28;

Scopus: publikacija: 844, citata: 8436, H-index: 39;

WoS: publikacija: 843, citata: 7457, H-index: 36.

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 22 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.

Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:

J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi” dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonusumojicasopisi.pdf>

Glavni urednik je i novog časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Σ mathematics

IMPACT FACTOR 2.258

CITESCORE 2.2 SCOPUS

The Hölder and the converse Hölder inequality for $p > 1, q = \frac{p}{p-1}$:

$$A^{\frac{1}{p}}(wf^p) A^{\frac{1}{q}}(wg^q) \geq A(wfg)$$

$$\geq K(p, m, M) A^{\frac{1}{p}}(wf^p) A^{\frac{1}{q}}(wg^q)$$

The Minkowski and the converse Minkowski inequality for $p > 1$:

$$A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) \geq A^{\frac{1}{p}}(w(f+g)^p)$$

$$\geq K(p, m, M) \cdot \left(A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) \right)$$

Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Volume 10 · Issue 2 | January (II) 2022

MDPI mdpi.com/journal/mathematics
ISSN 2227-7390

Cover Story

Article: Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošaneć

Mathematics 2022, 10(2), 202; [doi:10.3390/math10020202](https://doi.org/10.3390/math10020202)

<https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2>

[Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles](#)

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.* Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 200 publicističkih knjiga.

6/12/2024.